No. 10.]

THE

VIZIANAGRAM SANSKRIT SERIES

UNDER THE SUPERINTENDENCE OF

ARTHUR VENIS M. A. Oxon.

PRINCIPAL, SANSKRIT COLLEGE, BENARES

THE

NYĀYAMAÑJARĪ

OF

JAYANTA BHATTA

EDITED BY

MAHĀMAHOPĀDHYĀYA GANGĀDHARA ŚĀSTRĪ TAILAṄGA

PROFESSOR, SANSKRIT COLLEGE, BENARES

VOLUME VIII.

PART 2.

श्रीः

न्यायमञ्जरी।

गौतमसूत्रतात्पर्यविवृतिः ।

पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीजयन्तभट्टकृता ।

तदुत्तरभागः

काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालायां साहित्यदर्शनाध्यापकेन
महामहोपाध्यायश्रीगङ्गाधरशास्त्रिणा

यथासंभवं ग्रन्थकारनिर्दिष्टप्रमाणान्तर-
स्थलप्रदर्शनपूर्वं संशोधितः ।

काश्यां
मेडिकलहालनामकयन्त्रालये मुद्रितः ।

संवत् १९५२ ।

न्यायमञ्जर्याः सूचीपत्रम्।

श्रीः

न्यायमञ्जर्यामुपलब्धानां ग्रन्थान्तरवचनानामनुपलब्धस्थलानां विवरणम् ।

पृ०	पं०	
३६६	[illegible]	अङ्गुल्यग्रादिवाच्यस्य०
३०	१२	अधिगतमर्थं०
२६	१७	अनन्यार्थत्वं प्रवचनम्०
३१	१०	अन्वयव्यतिरेकसंगम्यात्०
३१	८	अन्यदेवेन्द्रियग्राह्य०
६२	२१	अर्थोपयोगे ऽपि पुनः०
४२५	२४	आदः परिचं०
५३६	१६	आनुपूर्व्यात्०
३२७	१६	उपलब्धर्यप्राप्तात्०
१०२	८	उपोद्धामपि यज्ञानां०
३०२	६	एकस्वस्यमर्थस्य०
५२२	२६	एकमेवेदृशं०
६३	१४	एकस्यार्थस्याभावम०
६४	३	एष गुणो क्रियादिभ्यो०
१०५	८	कामशोकाभयोन्माद०
१८२	४	कार्ये चेतनस्यैव०
१८४	८	करणञ्च गुणविध्यैः०
५०२	१४	जराविवेगमरण०
२६	१३	तत्परिच्छित्ति०
१५९	१८	तत्त्वमपि भवति०
५३८	१७	तथानुभावमात्रेण०
४८५	७	तथापि नित्यं०
७४	२७	तदसङ्कीर्णा भावाः०
३१८	१९	तदपूर्वं प्रतिष्ठाप्य०
५३१	२१	तुल्यार्थनिराधेन०
४०५	६	तैर्नार्थिकदोषं कुर्यात्०
३१८	२०	तुल्यप्रत्ययनीता या०
५३६	१	तु भवत्ती चेतिसत्येव०
३	१०	धर्मे प्रमाणमाने तु०
४२२	१३	न यद् निरिस्यद्०
३१५	२३	न सा केन चिदुत्पाद्य०
१८३	२०	न होत्वरसयोगाते०
३०३	१८	नानोपाधुपकाराद्०
४०५	१३	नाभिनन्दाः के च०
१२८	७	नास्तिते भावधर्मा ऽस्ति०
१८६	२६	पूर्वस्मिन् प्रत्यये प्राप्तं नष्टे०
२३६	२६	प्रतिमन्वन्तरे चैव०
७३	१६	प्रमाणमविसंवादकत्व०
११८	२१	प्रमाणस्यागौणत्वात्०
४००	३	प्रमाणान्तरदर्शन०
१५६	१३	प्रमाणान्तरदर्शनमत्र०
८८	२४	प्रापणशक्तिः प्रामाण्यं०
५२२	५	प्रायश्चित्तं फलं०
५३८	२	बाह्यार्थसिद्धि स्याद्०
५१६	६	भोगाभ्यासमनु०
४०१	२२	मतद्वयमपीदं तु०
१२२	१३	मम त्वदृष्टिमात्रेण०
१६२	२	मल्लपाशकसमुत्पादि०
८२	१९	यः प्रागजनको बुद्धेः०
१९९	१७	यथा हि स्वप्नदृष्टोऽर्थ०
५४०	१४	यदाभास प्रमेय०
४६२	१७	रजतं गृह्यमाणं हि०
४२५	२७	रूपान्तरेण०
११०	२५	वर्तमानत्र भ्रमः
४१२	२५	वाक्येभ्य एव परि०
३८३	१७	विधिस्तुत्योः सदा स्तुतिः
३५०	२२	विधेर्वचनमेतावत्०
८३	२	विशेषणं विशेष्यं च०
४१८	२७	शक्तिमूलं त्रिस्रो भावाः०
८३	७	सङ्केतस्मरणोपायं०
३१	२	समानविषयत्वे च०
५१२	२५	सर्वदा मविपत्०
७०	१८	सव्यापारप्रतीतत्वात्०
६३०	२८	सारतम्बु व्यवहाराणा०
११५	६	स्मृते चाङ्गधिष्ठात्०
३६०	३५	स्वरूपादभिन्नावेद०
४०१	[illegible]	स्वयं रागादिमात्राद०

श्रीः

न्यायमञ्जर्यामुपलब्धानां ग्रन्थान्तरवाक्यानां टिप्पण्याम-प्रदर्शिततत्तद्ग्रन्थस्थलानां तत्तत्स्थलविवरणम् ।

पृ०	पं०	
३५	२२	अग्निराग्नेयदैवात्० न्यायभाष्ये अ० १ आ० १ सू ३
६	४	अथ शब्दानुशासनम् । महाभाष्यस्य प्रथमवाक्यम्
२५१	१०	अधर्मं धर्मरूपेण० श्लो० वा० सू ४ श्लो १०५
५३८	३	अप्रत्यक्षोपलम्भस्य० सर्वदर्शनसंग्रहे बौद्धदर्शने
४०७	२१	असाधुरनुमानेन० वैयाकरणभूषणे का० शक्तिनि० ३७
५२१	२५	आत्मन्ये चैत० श्लो वा सू० ५ श्लो ११०
५८८	४	आर्षं धर्मोपदेशं च० तन्त्रवार्तिके अ० १ पा० ३ पृ० ८०
२६४	४	इतिहासपुराणाभ्याम्० अत्रैव पृ० ३ टिप्पणी द्रष्टव्या
२५१	२०	इदं पुण्यमिदं पाप० श्लो० वा० सू ५ श्लो० ३
२०२	७	कुलालवच्च नैतस्य० श्लोकवार्तिके सू ५ श्लो० ७६
३२७	५	कृदभिहितो भावो० महाभाष्ये अ० १ पा० १ आ० ४ सू० ६८
१३५	२४	चोदना हि भूतं भवन्तम्० शाबरभाष्ये अ १ पा० १ सू० २
२३१	१६	जातिमत्स्वेन्द्रियस्थादि० श्लो वा० अनुमानपरिच्छेदे श्लो० २१
५४०	१६	नान्योऽनुभाव्यो० सर्वदर्शनसंग्रहे बौद्धदर्शने
५२१	२१	नित्यनैमित्तिके० श्लो० वा० सू० ५ श्लो० १०६
३४५	१५	तदात्मनि या चैषा० ४०४ पृष्ठे टिप्पणी द्रष्टव्या
३६६	२८	पदानि संस्थम्० शाबरभाष्ये अ० १ पा० १ सू २५
४०३	२१	प्रकृतिप्रत्ययौ सहार्थम्० श्लो० वा० वाक्याधिकरणे श्लो० २५६
११	२४	प्रदीपः सर्वविद्यानाम्० न्यायभाष्ये अ० १ आ० १ सू० १
४६०	१७	प्राप्ते शरीरभेदे० सांख्यकारिका ६८
५२१	२१	भूतभाव्युपयोगं हि० तन्त्रवार्तिके अ० २ पा० २ सू० १२
२४६	२०	भ्रान्तोऽनुभयाद्वापि० तन्त्रवार्तिके अ १ पा० ३ सू० २
२२	६	यत्रापि स्यात् परिच्छेदः श्लो० वा सू० २ श्लो० ७४
४४३	२०	यस्मिन्नेव हि सन्ताने० सर्वदर्शनसंग्रहे आर्हतदर्शने
२६६	६	यदा यदा हि धर्मस्य० भगवद्गीता अ० ४ श्लो० ७
४६७	२५	यावज्जीवेत्० सर्वदर्शनसंग्रहे चार्वाकदर्शने
४४३	२५	वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नः सर्वदर्शनसंग्रहे बौद्धदर्शने
६४४	७	विस्पष्टवाक्यपाठोऽसौ० श्लो० वा० सू० ५ श्लो १५३
४०८	२१	वाचकत्वाविशेषे वा० वैयाकरणभूषणे का शक्तिनि० ३७
५३८	२६	सहोपलम्भनियमात्० सर्वदर्शनसंग्रहे बौद्धदर्शने

अत्र वैयाकरणभूषणसारसर्वदर्शनसंग्रहयोः प्रदर्शनं तत्प्रदर्शितवाक्यानामन्यत्राद्रष्टत्वात् कृतं न तु तयोरेतद्ग्रन्थापेक्षया प्राचीनत्वं साधयितुमिति बोध्यम् ।

श्रीः

न्यायमञ्जर्यां परिगृहीतग्रन्थग्रन्थकारनामानि ।

ग्रन्थकाराः ।

पृ.	पं.	
४	१	अक्षपादः
६६	१७	आचार्याः
२१५	२३	आर्हताः
१०६	४	ईश्वरकृष्णः
११७	[illegible]	कणव्रतः
२१५	२५	कालिदासः
६३६	५	कीर्तिः
२७०	२२	गौतमयमापस्तम्बसंवर्तकात्यायनाः
२७४	५	गोत्रमूलकम् ग्रन्थकारोपनामद्वयम्
२४६	२	चरकः
२८	१७	चार्वाकः
५	१	जैमिनिः
६४०	२३	नारदः
२०१	२५	पतञ्जलिः
५	२	पाणिनिः
५	३	पिङ्गलः
४२६	५	पुष्पदन्तः
३६	६	प्रभाकरः
४६	१८	प्राभाकराः
८३	२५	प्रवराः
२६६	१६	बाणः
२८	१८	बौद्धाः
३	१०	भट्टः
२१३	१२	भर्तृमित्रः
८०	१८	भर्तृहरिः
४१३	२४	भाष्यकारः
२५५	७	मनुः
८४	२१	माघः
२८	१६	मीमांसकः
२५६	१७	याज्ञवल्क्यः
१०२	६	राजा
४१३	२०	वार्तिककारः
७७	२३	वृद्धनैयायिकाः
६७	६	व्याख्यातारः
२५१	२	व्यासः
२५५	२१	शङ्खलिखितौ
७४	१५	शाक्याः
२५५	१७	शातातपः
११७	२५	शौद्धोदनिशिष्याः
२८	१६	सांख्याः
३३	८	हैमनः

ग्रन्थाः ।

पृ.	पं.	
२	२०	अथर्ववेदः
२४७	२४	आयुर्वेदः
२	२१	ऋग्वेदः
५	२०	गौतमसूत्रम्
२५४	१३	छान्दोग्योपनिषत्
५२६	१७	जाबालश्रुतिः
२०६	१८	जैमिनिसूत्रम्
३६	११	तन्त्रवार्तिकम्
२४३	६	तैत्तिरीयब्राह्मणम्
६४०	२३	नारदस्मृतिः
२५३	१३	नारायणोपनिषत्
५६	२६	न्यायभाष्यम्
२३१	१२	न्यायवार्तिकम्
२६५	१	पाञ्चरात्रम्
१३६	२७	प्रशस्तपादभाष्यम्
३७१	४	बृहदारण्यकोपनिषत्
२५४	२४	ब्रह्मोपनिषत्
१२०	१६	भामती
२३३	१२	भारतम्
२५३	१५	मनुस्मृतिः
३२५	६	महाभाष्यम् ।
२००	१६	मुण्डकोपनिषत्
२	२१	यजुर्वेदः
३	२७	याज्ञवल्क्यस्मृतिः
२०१	२५	योगसूत्रम्
१०३	२४	रामायणम्
८०	१८	वाक्यपदीयम्
३२१	१२	वैशेषिकसूत्रम्
२५३	१२	शतपथब्राह्मणम्
१७	१२	शाबरभाष्यम्
४	६	श्लोकवार्तिकम् ।
१६६	२२	श्वेताश्वतरोपनिषत्
४८२	२६	सांख्यकारिका
२	२१	सामवेदः

न्यायमञ्जर्या उत्तरभागस्य शुद्धिपत्रम्।

पृ॰	पं॰	अशुद्धम्।	शुद्धम्।
४३५	५	द्वेतोरागम	द्वैतोरागम
४३५	१७	मिच्छ	मिच्छा
४३५	२८	यदर्थो	अयदर्थो
४३७	२६	रिक्तता	रक्तता
४४६	१६	प्रसारणम्	प्रसारणम्
४५१	१	भङ्गता	भङ्गिता
४५८	२२	नश्वराभावः	नश्वरा भावाः
४५९	२७	कस्याभावात्	कस्य भावात्
४६२	६	क्षणात्	क्षणाच
४६२	२८	सदुप	सदनुप
४६३	१३	दर्वाच्छिन्न	दविच्छिन्न
४६७	३	यदय	यदह
४७४	२०	तस्मिन् येऽस्मिन्	तस्मिंस्तस्मिन्
४७४	२६	यव व्याप्ति	यथाव्याप्ति
४७५	१६	नामिक	नामैक
४७६	१५	ह्यनुपलम्भ	ह्युपलम्भ
४७८	८	न तेज	तु तेज
४७९	१३	प्रत्यचे	प्रत्यक्षे
४८५	१७	सद्गुणामा	सद्गुणानां यदर्थं
४८७	१	नियर्त्यं	निवर्त्यं
५०३	१०	स्कार	तिरस्कार
५०४	२४	सचित्य	अचिन्त्य
५०५	४	यर्गा	वर्गा
५१३	१२	तीन्ति	न्तीति
५१३	२०	भावादुच्छेद	भावासदुच्छेद
५१४	१४	यालोत्तु तु	यालो तुतु
५१७	१६	सदाभ्यासा	सदभ्यासा
५२२	१	नित्या कर्मा	नित्यकर्मा
५२५	११	धार	धान
५२८	२०	परिच्छेदो	परिच्छेदे
५२६	४	च्छच	च्छिच
५३६	४	चर्चा	चर्चं
५४०	१६	नुभायो	नुभाव्यो
५४२	२४	तस्मादुपिता	तस्माद्गुपिता
५४७	२१	इति	इति न
५४८	४	यदनुभाव	यदनुभव
५५०	१३	द्वय	द्वेय
५५२	१४	निधान	निदान
५५४	२४	भूमानेषु	भूयमानेषु
५५६	१२	समान्य	सामान्य
५६७	१५	धर्म	धर्मि
५६६	७	मा	मार्ग
५६६	६	यत	यत्ते
५७६	१५	भावद्धि	भावाद्धि
५८०	२४	उभय	उभया
५८०	२६	साध्य	साध्या
५८२	७	मिति उप	मितिवप
५८३	२३	पुनर्वचन नियम-ममसाधनाङ्गत्व-वचनत्वादपार्थकम तस्या एव तु पुनर्वचन नि-यममनमधुना	पुनर्वचनं नियम ममधुना
५८४	१३	शङ्कयाः	शङ्कायाः
५८५	१	मूलत्वाद्व्याप्ति	मूलत्वाद् व्याप्ति
५८६	२६	लक्षणभावा	लक्षणीयाभावा
५८७	१८	नियर्तते	न निवर्तते
५८८	१७	प्रतिकरण	प्रतिप्रकरण
५९०	२४	न जाने	न जाने जाने
५९२	२१	प्रमाणात्तर्के	प्रमाणतर्के
५९८	२२	साधारणा	साधारणाव
५९९	१७	विरुद्धव्यभिचारी	विरुद्धाव्यभिचारी
५९९	२६	व्यधिकरण	वाधिकरण
६०४	१	वृत्तीति	वृत्तिनी
६२७	[illegible]	प्रयत्नान्तरीय	प्रयत्नानन्तरीय
६२७	२३	प्रतिक्रियते	प्रक्रियते
६३१	२५	गुणारणवा	गुणारवाद
६३५	१	साधनावादो	साधनवादो
६३५	६	नन्तरीक	नन्तरीयक
६३५	१४	प्रवेद	कवेद
६४४	१८	निगृह्योत	निगृह्योस
६५६	१६	साधनायित	साधनैर्विध

एवं प्रमाणपदार्थे परीक्षिते सति यदर्थं तत्परीक्षणं तत्प्रमेयमिदानीं दर्शयितुमाह ।

आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्य-
भावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयम् ॥ *

प्रमाणवदिहाप्येतत्सूत्रं व्याख्यायि सूरिभिः ।
एवं विभागसामान्यलक्षणप्रतिपादकम् ॥
प्रमेयश्रुतिरात्मादिपदपर्यन्तवर्तिनी ।
तेषामेव प्रमेयत्वं नान्यस्येति नियच्छति ॥

यथा देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्रा भोज्यन्तामित्येवकारादिश्रुतिमन्तरेणापि शब्दसामर्थ्यात्त एव भोजनक्रियायोगिनो ऽवगम्यन्ते नान्ये तथेहाप्यात्मादयः प्रमेयमित्युक्ते तथैव तदितरप्रमेयनिषेधो ऽवधार्यते। ननु कथं द्वादशविधमेव प्रमेयमुपपद्यते यावता सामान्यतन्त्रे पृथिव्यादीनि नव द्रव्याणि रूपादयश्चतुर्विंशतिगुणाः उत्क्षेपणादीनि पञ्च कर्माणि परापरभेदेन द्विविधं सामान्यं नित्यद्रव्यवृत्तयोऽन्त्या विशेषाः एकः समवाय इति षट्पदार्थीमनुक्रम्य तदवान्तरविशेषैरानन्त्यं प्रमेयस्योपवर्णितमिति। उच्यते किं पुनरिह प्रमेयं विवक्षितमिति तत्सामान्यलक्षणं तावत्परीक्ष्यताम्। आह सूत्रमिदं कस्यापि कर्णे पृष्टः कटिं चालयतीति द्वादशविधस्याक्षेपं न प्रतिसमाधत्ते भवान् प्रमेयस्य सामान्यलक्षणं तु परीक्षते एव। उच्यते अलं केलिना परादेवाय प्रतिसमाधानं भवति न हि प्रमाणविषयमात्रमिह प्रमेयमभिमतमेवंविधस्य प्रसिद्धत्वेन लक्षणानर्हत्वात्। प्रमाणे एव ज्ञाते सति तद्विषयो ऽर्थः प्रमेयमिति प्रज्ञायते एव किं तेन लक्षितेन। तस्माद्विशिष्टमिह प्रमेयं लक्ष्यते ॥

ज्ञातं सम्यगसम्यग्वा यन्मोक्षाय भवाय वा ।
तत्प्रमेयमिहाभीष्टं न प्रमाणार्थमात्रकम् ॥

तच्च द्वादशविधमेव भवति न न्यूनमधिकं वेति समाहित एव भवति विभागाक्षेपः। कुतः पुनरेष प्रमेयविशेषो लभ्यते निःश्रेयसार्थत्वाच्छास्त्रस्य। प्रमेयस्य प्रमाणज्ञानवदन्यज्ञानोपयोगितामन्तरेण स्पष्ट एव मिथ्याज्ञाने निवृत्त्यादिक्रमेणापवर्गे हेतुत्वप्रतिज्ञानात् तथाविधस्य चापवर्गो-

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० ९ ।

पापान्यस्यात्मादिष्वेव भावात्। भवत्वेवं सूत्रस्य तु कथमीदृशप्रमेयविशेषसमर्थने सामर्थ्यम् । विशेषात्तुशब्दप्रयोगसामर्थ्याच्च। सत्यमाकाशकालदिगादि प्रमाणविषयत्वात् प्रमेयं भवति तत्तु न सप्रयोजनमात्मशरीरेन्द्रियार्थमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयं निःश्रेयसहेतुत्वादित्याशयः। तदित्थमेव तुशब्दो निःश्रेयसाङ्गभूतप्रमेयान्तरपरिहारद्वारेण विशिष्टमात्मादि प्रमेयमिह सूचयति॥

तद्द्वादशविधत्वे ऽपि हेयोपादेयभेदतः ।
द्विधोच्यते मुमुक्षूणां तथैव ध्यानसिद्धये ॥
तत्र देहादिदुःखान्तं हेयमेव व्यवस्थितम् ।
उपादेयो ऽपवर्गस्तु द्विधा ऽवस्थितिरात्मनः ॥
सुखदुःखादिभोक्तृत्वस्वभावो हेय एव सः ।
उपादेयस्तु भोगादिव्यवहारपराङ्मुखः ॥

आत्मनो हि भोगाधिष्ठानं शरीरं भोगसाधनानीन्द्रियाणि भोक्तव्या इन्द्रियार्था भोगो बुद्धिः आन्तरं हि भोगकारणं मनः प्रवृत्तिः पुण्यपापात्मिका रागादयश्च दोषाः शरीरादिजन्महेतवः एतत्कृतश्च शरीरादियोगाभ्यासः प्रेत्यभावः एतत्कृतमेव च संसारे सुखदुःखरूपं हि फलं तच्च द्विविधमेव विवेकयतः सुखं दुःखं वेति एवं शरीरादिदुःखान्तं हेयतयैव भावनीयम्। एतदनुषक्तश्चात्मा ऽपि तथैव। एतद्वियुक्तस्त्वात्मैवापवर्ग उच्यते। स चोपादेयतया भावनीय इत्यत एवात्मपदसंगृहीतस्याप्यस्य पुनर्निर्देशः स हि परमः पुरुषार्थ इति। एवमिदं द्वादशभेदं प्रमेयं हेयोपादेयतया तत्त्वज्ञानेन भावयन्नभ्यासात्तद्विषयविपरीतग्रहात्मकं मिथ्याज्ञानं विधोति॥

तत्त्वज्ञानेन तेनास्य मिथ्याज्ञाने ऽपबाधिते ।
रागद्वेषादयो दोषास्तन्मूलाः क्षयमाप्नुयुः ॥
क्षीणदोषस्य नोदेति प्रवृत्तिः पुण्यपापिका ।
तदभावान्न तत्कार्यं शरीराद्युपजायते ॥
अशरीरश्च नैवात्मा स्पृश्यते दुःखडम्बरैः ।
अशेषदुःखोपरमस्त्वपवर्गो ऽभिधीयते ॥

तदित्थमेव द्वादशविधं प्रमेयमतिगहनसंसारमरुस्थलप्रभवतीव्रसंतापनिर्वापणमहाह्रदतामुपयातीति तदेवादेयमिति सिद्धम् ।

विरक्तसंकथास्तावदसंजातफलोचिताः ।
आत्मैव त्वस्ति नास्तीति कथं न परिचिन्त्यते ॥
तथा च लौकायतिकाः परलोकापवादिनः ।
चैतन्यखचितात्कायादात्मा ऽन्यो ऽस्तीति मन्वते ॥

न तावदात्मा प्रत्यक्षतो गृह्यते घटादिवद्बाह्येन्द्रियेण सुखादिवन्मनसा परिच्छेत्तुमशक्यत्वात् । अनुमानं तु न प्रमाणमेव चार्वाकाणाम् । न चात्मविशिष्टं किं चन लिङ्गमस्ति । ज्ञानादियोगस्तु भूतानामेव परिणामविशेषोपपादितजन्मस्थितवपुषां भविष्यति । यथा गुडपिष्टादयः प्रागसतीमपि मदशक्तिमासादितसुराकारपरिणामाः प्रपद्यन्ते तथा मृदाद्यवस्थायामचेतनान्यपि भूतानि शरीराकारपरिणतानि चैतन्यं स्पृशन्ति । कालान्ते व्याध्यादिना विशेषसंघातहति तान्येव चैतन्यशून्यतामुपयास्यन्ति । चैतन्यस्यानपायाच्च तावन्तं कालं तान्येव स्मृत्यनुसंधानादिव्यवहारनिर्वहणनिपुणतामनुभविष्यन्ति इति किमनुमानक आत्मा स्यात् । आगमास्तु मनोरथाधिरूढप्रामाण्याः कथमात्मानमवबोधयितुं शक्नुवन्ति । अयमपि चागमो ऽस्त्येव विज्ञानघन एवैतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति न प्रेत्य संज्ञास्तीति । तदात्मनो नित्यस्य परलोकिनो ऽभावात्कृतमेताभिरपार्थकपरिश्रमकारिणीभिः परलोककथाभिः ॥

तत्र प्रत्यक्षमात्मानमेवावयवाः प्रपेदिरे ।
अहंप्रत्ययगम्यत्वात्स्वयूथ्या अपि के चन ॥

अयमहंप्रत्ययः कश्चिच्छरीरसमानाधिकरणः स्थूलो ऽहं कृशो ऽहं कश्चिदात्मसमानाधिकरणो जानाम्यहं स्मराम्यहमिति । तत्र स्थूलादिसमानाधिकरणस्तावदास्तामहंप्रत्ययः ।

ज्ञानेच्छासुखदुःखादिसामानाधिकरण्यभाक् ।
यस्त्वहंप्रत्ययस्तत्र नात्मनो ऽन्यः प्रकाशते ॥
न हि ज्ञानसुखेच्छादियोगः कर्मेन्द्रियादिषु ।
न च ज्ञानादिशून्ये ऽपि जानामीत्यादिसंविदः ॥

ज्ञानमात्रावभासो ऽपि वारितः प्रत्यभिज्ञया ।
ज्ञातव्यमहमेवादौ अहमेवाद्य वेद्मि च ॥
नोत्तरस्य न पूर्वस्य न ज्ञानक्षणयोर्द्वयोः ।
न संतानस्य चैतस्मिन्प्रत्ययेस्त्यवभासनम् ॥
नोत्तरो ज्ञातवान्पूर्वं पूर्वो जानाति नाधुना ।
न द्वयोर्द्वयमप्यस्ति संतानस्तु न वास्तवः ॥

अवगन्तृत्वाच्च नासौ पूर्वं किं विज्ञातवानद्य किं विजानातीति। तस्मादहमेव ह्यो ज्ञातवानहमेवाद्य जानामीत्यस्मिन्प्रत्यये ह्यस्त्वाद्य चानुवर्तमानो ज्ञाता प्रतीयत इति गम्यते। न चासौ वपुः बाल्याद्यवस्थाभेदेन नानात्वादचेतनत्वाच्च। एवं च प्रत्यभिज्ञाहंप्रत्ययग्राह्ये ज्ञातरि सिद्धे सो ऽयं स्थूलादिसमानाधिकरणो ऽहंप्रत्ययस्तदभेदोपचारेण शरीरे वर्तमानो मिथ्येति कल्पयिष्यते। न पुनरेतदनुरोधेन ज्ञानादिसमानाधिकरणाहंप्रत्ययमिथ्यात्वकल्पनं युक्तमबाधितत्वात्। न खल्वहं जानामीति प्रत्ययः केन चिदल्पीयसा दोषरेणुना धूसरीकर्तुं पार्यते। तदस्यात्मैव मुख्यो विषयस्तद्व्यतिरिक्तं वस्तु भ्रान्त इति तस्मादहंप्रत्ययगम्यत्वादात्मा प्रत्यक्ष इति। अत्र वदन्ति। शब्दमात्रोच्चारणमेतदहं जानाम्यहमिच्छाम्यहं सुख्यहं दुःखीति न [illegible] ज्ञानादिस्वरूपातिरिक्तस्तदाश्रयः कश्चिदेतासु बुद्धिषु परिस्फुरतीति। कथमेकस्यामेव संविदि कर्ता च कर्म चात्मा भवेत् ॥

ग्राह्यग्राहकतैकस्य ज्ञानस्यापाकरिष्यते ।
त्वयापि नेष्यते चेति तथा सत्यात्मनो ऽपि मा ॥

यत्त्ववस्थाकृतं भेदमवलम्ब्य ग्राह्यग्राहकभावसमर्थनमेकस्यैवात्मनः कृतं किल द्रव्यादिस्वरूपमात्मनो ग्राह्यं ज्ञातृरूपं च ग्राहकमिति तदनुपपन्नम्। द्रव्यादिस्वरूपे ग्राह्ये न ज्ञातरि ग्राहकता साधिता स्यात्। आत्मवर्तिनो ऽपि द्रव्यादिरूपस्य घटादितुल्यत्वात्। यदपि निपुणंमन्यैरुच्यते भवतु ज्ञातृतैव ग्राहकस्तस्यापि विषयोपाधिकृतो ऽस्त्येव भेदः घटावच्छिन्ना हि ज्ञातृता ग्राह्या शुद्धैव [illegible] ज्ञातृता ग्राहिकेति। अन्यत्र तु शुद्धविषयग्रहणमेव भवति घटो ऽयमिति तदेतदपि बालमतिप्रतारणमात्रम्। तथा हि घटो ऽयमित्यत्र घटमात्रग्रहणैव बुद्धिः इयांस्तु विशेषः पूर्वं केवलं घटग्रहणमधुना [illegible] ज्ञानविशिष्टघटा-

समर्थ इति। ननु विभज्यमानायां प्रतीतौ घटो ऽयमिति तावद्विषयग्रहणं जानामीति ज्ञानग्रहणमपि। भवतु नाम अहमिति तु कस्य ग्रहणं न चैकस्यामेव प्रतीतावंशविभागेन प्रामाण्यमप्रामाण्यं वा वक्तुं युक्तम्। घटमिति जानामीति च प्रमाणमहमिति तु न प्रमाणमिति। तस्मादेष ज्ञातुरवभासो ऽभ्युपेयः उक्तमर्थं नैकस्यां प्रतीतावात्मनः कर्मता कर्तृता च स्यात्। यस्तूपाधिस्त्वनयोर्नेतुमुपक्रान्तः सो ऽयं न घटते। घटग्रहणत्वादहं जानामीति प्रतीतेर्विभज्यमानत्वे ऽपि घटमिति जानामीति चांशद्वयं विषयनिष्ठमेव ज्ञातमहमिति त्वयमंशो यद्यात्मविषयो दृश्यते तर्हि स एव शुद्धो ऽवशिष्यते ग्राह्यग्राहकश्चेति नावस्थाकृतस्तद्भेदः समर्थितः स्यात्। भेदाभावेन चैकस्यैव ग्राह्यग्राहकभावमुपाधिमभिदधता विज्ञानवादवर्त्म संश्रितं स्यात्तस्मादहंप्रत्ययस्य ग्राहकाद्भिन्नं ग्राह्यमभिधित्सता शरीरमेव ग्राह्यमभ्युपगन्तव्यं ज्ञानसामानाधिकरण्यानुपपत्तेश्च चरमस्य नात्मालम्बनता। अत एव कृशश्यामसामानाधिकरण्यधी शरीरालम्बनत्वस्य साक्षिणी न विरोत्स्यते। ननु ममेदं शरीरमिति भेदप्रतिभासात्कथमहंप्रत्ययः शरीरालम्बनः स्यात्। भोः साधो नैवंविधेषु प्रत्ययेषु विश्वसितुमर्हसि ममात्मेत्यपि भेदप्रत्ययस्य दर्शनादर्थस्याभेदादिना यथा तथा तत्समर्थनमास्थीयते तदिह शरीरालम्बनत्वे ऽपि सैव सरणिरनुसरिष्यते। तस्मादहंप्रत्ययः शरीरालम्बन एवेति स च ज्ञानादिसमानाधिकरणो मिथ्या स्थूलादिसमानाधिकरणस्तु सम्यगिति। ये तु मम शरीरं ममात्मेति च बुद्धी ते द्वे अपि मिथ्या ममप्रत्ययस्याहंप्रत्ययवदात्मानालम्बनत्वाच्छरीरे च भेदानुपपत्तेः।

मम पाणिर्मुखो वेति भिन्नत्वादुपपद्यते।
शरीरे तु ममेत्येषा कल्पना राहुमूर्धवत्॥

तस्मादहङ्कारममकारयोर्द्वयोरप्यविषयत्वादात्मा परोक्ष इति सिद्धम्।
अपरे पुनराहुः। न ग्राह्यग्राहकरूपोभयसम्पत्तेरेकस्य कर्मत्वं कर्तृत्वं च युगपदात्मनो मन्यामहे किं तु चितिशक्तिस्वभावमपरसाधनमपरोक्षमात्मतत्त्वं प्रपद्यामहे। न ह्यात्मा अन्येन ज्ञानेन घटादिरिव प्रकाश्यते ऽपि तु स्वत एव प्रकाश्यते। चेतनत्वमपि तस्य नैसर्गिकमेव न करणोपजनितचितियोगनिबन्धनम्। चिद्योगाद्धि चेतनत्वे घटादावपि तत्प्रसङ्गो न चास्ति नियमहेतुर-

नैरुक्तकारकपरिघट्टितसनुरपि चितिरात्मानमेव ज्ञातारं करोति न कारकान्तरमिति । तस्मात्स्वत एव चित्स्वभावतास्य भद्रिका तदिदमात्मप्रकाशनं संविद्वदवगन्तव्यम् । यदाहुः संवित्संवित्तयैव संवेद्या न वेद्यतयेति । नास्याः कर्मभावो विद्यते इत्यर्थः । एवमात्मा ग्राहकतयैव प्रकाशते न ग्राह्यतयेति तद्द्वैरूप्यस्य चोदनमनुपपन्नमिति । एतदपि न चतुरस्रम् । अपरसाधनमिति को ऽयं उपायान्तरनिरपेक्षमेव प्रकाशमानमात्मतत्त्वमास्ते इति तदयुक्तमक्षरषिकायाः प्रतीतेरदूरत्वात् । अपूर्वं च तत्किमपि यथाभ्युपगतं प्रमाणातिरिक्तमेव प्रमाणं स्यात् । न च नियमकारणमत्र पश्यामः तथा प्रकाशमानः स्व एवात्मा प्रकाशते न परात्मेति । प्रकाशमानत्वेनात्मनो नूनमनुभूयमानता वाच्या ऽनुभूयमानता चानुभवकर्मत्वमितरथा ऽस्याः प्रत्यक्षतैव न स्यात् । अथोच्यते न प्रत्यक्ष आत्मा किं त्वपरोक्ष इति नेदमर्थान्तरवचनं विषय एवं प्रतार्यन्ते न प्रामाणिकाः । प्रत्यक्षश्च न भवत्यपरोक्षश्च भवतीति चित्रम् । प्रत्यक्षज्ञानकर्मत्वमस्य नास्तीति चेत्तर्ह्यपरोक्षत्वमपि मा भूत् । प्रकाशत्वादपरोक्षत्वमिति चेन्न दीपादेः प्रकाशस्याप्यन्धादिभिरगृह्यमाणस्य प्रकाशमानत्वायोगात्तस्मात्प्रकाशते चिदात्मा नूनमनुभूयेतापीति बलात्कर्मत्वमपरिहार्यमतश्च तदवस्थैव द्वैरूप्यचोदना । प्रकाशज्ञानपक्षं च प्रतिक्षेप्स्यामः । स चात्मन्यपि तुल्यो न्यायः । कल्पनाद्वैरूप्यं च भवतामात्मा च स्वप्रकाशयिस्र स्वप्रकाशेति । न च निपुणमतिरपि विवेकमीदृशमुपदर्शयितुं शक्नोति भवानियं स्वप्रकाशफलरूपा संविदयं स्वप्रकाशो ज्ञातृरूप आत्मेति । चित्रं चेदं सतयोर्द्वयोः प्रकाशयोरन्तराले तद्व्यापारः परोक्षज्ञानाख्यः संपन्न इति । ननु घटमहं जानामीत्यत्र त्रयप्रतिभासो घटमिति विषयः प्रकाशते अहमित्यात्मा जानामीति संविदिति । उक्तमत्र घटं जानामीति ज्ञानविशेषणविषयप्रतिभासः अहमिति तु शरीरे ज्ञातृत्वभ्रम एकस्यात्मनो ग्राह्यग्राहकत्वानुपपत्तेः । यदपि स्वतश्चेतनस्वभावत्वमात्मनः कथ्यते तदपि न सोपपत्तिकम् ॥

अचेतनश्चिता योगात्तद्योगेन विना जडः ।
नार्थावभासादन्यद्धि चैतन्यं नाम मन्महे ॥

यदि च स्वत एवार्थावभाससामर्थ्यवत्त्वे च सर्वसर्वज्ञतापत्तिरतो ऽवश्यं ज्ञानसमवायनिबन्धनमेवात्मनश्चेतयितृत्वम् । न च घटादिभिरतिप्र-

नु आशङ्कनीयः पदार्थस्वभावोपनतस्यैव क्रियावैचित्र्यस्य सर्वलोकप्रसिद्धत्वा-द्योतनादिक्रियाः कर्मसमवायिन्यो न भवन्ति गमनादिक्रियास्तु कर्तृसमवा-यिन्य एव न च वस्तुशक्तिरनुयोज्या भवति ।

न जडत्वाविशेषे ऽपि कर्मादौ समवैति चेत् ।
न द्रव्यत्वाविशेषे ऽपि गन्धः स्पृशति पावकम् ॥

तस्मान्न प्रत्यक्ष आत्मा नापि स्वतश्चेतयितेति स्थितम् । स्वयू-थ्यास्तु के चिदाचक्षते यदेकस्य कर्तृत्वकर्मत्वमनुपपन्नमित्यप्रत्यक्ष आत्मे-ष्यते तदयमनुमानेनापि कथं ग्रहीष्यते ।

आत्मानमात्मना ऽऽत्मैव लिङ्गादनुमिनोति हि ।
तत्र नूनमुपेतव्या कर्तृता कर्मता ऽस्य च ॥
तथानुमानज्ञानस्य यथा ऽऽत्मा याति कर्मताम् ।
तथा ऽहंप्रत्ययस्यैव प्रत्यक्षस्यापि गच्छतु ॥
देहादिव्यतिरिक्तश्च यथा लिङ्गेन गम्यते ।
तथाहंप्रत्ययेनापि गम्यतां तद्विलक्षणः ॥

न चात्मनः किं रूपं यत्प्रत्यक्षेण साक्षात्क्रियते यद्येवं सुखादेरपि किं रूपं यन्मानसप्रत्यक्षसमधिगम्यमिष्यते । नन्वानन्दादिस्वभावरूपं प्रसिद्ध-मेव सुखादेस्तर्हि तदाधारत्वमात्मनो ऽपि रूपमवगच्छतु भवान् ।

सुखादि चेत्यमानं हि स्वतन्त्रं नानुभूयते ।
मतुबर्थानुवेधात्तु सिद्धं ग्रहणमात्मनः ॥
इदं सुखमिति ज्ञानं दृश्यते न घटादिवत् ।
अहं सुखीति तु ज्ञप्तिरात्मनो ऽपि प्रकाशिका ॥

अपि च ।

ज्ञातृज्ञानविशिष्टार्थग्रहणं किल भाष्यकृत् ।
स्वयं प्रादीदृशत्तच्च किं वा युक्तमुपेक्षितुम् ॥
विशेष्यबुद्धिमिच्छन्ति नागृहीतविशेषणाम् ।
पूर्वं चाननुभूतस्य स्मरणं नावकल्पते ॥
न चानुमानतः पूर्वं ज्ञात्वा ऽऽत्मानं विशेषणम् ।
तद्विशिष्टार्थबुद्धिः स्यात् स्मरणानवधारणात् ॥

तस्मात्प्रत्यक्ष आत्मा ।

सामानाधिकरण्यं च स्मरणानुभवादिषु ।
अनुसन्धीयमानं यद्दृश्यते तत्कथं भवेत् ॥

पूर्वमहममुमर्थमनुभूतवानहमेवाद्य पुनरनुभवामीति तुल्यविषयं तावत्तुल्यकर्तृकता ऽपि तत्र प्रकाशते इतरथा त्वनुमातुमप्यात्मा न शक्यते ।

ज्ञानेच्छासुखदुःखादि किलेदं लिङ्गमात्मनः ।
एकाश्रयतया ज्ञातमनुसंधातृबोधकम् ॥
तथात्वेन च तज्ज्ञानमाश्रयज्ञानपूर्वकम् ।
ज्ञाते तथाफलं लिङ्गमज्ञाते तु न लिङ्गता ॥
तस्मात्प्रत्यक्ष एवात्मा वरमभ्युपगम्यताम् ।
वृद्धागमानुसारेण संविदालोचनेन च ॥
अथ वा ऽभिनिवेशेन किमनेन प्रयोजनम् ।
अनुमेयत्वमेवास्तु लिङ्गेनेच्छादिना ऽऽत्मनः ॥

तदाह सूत्रकारः इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मनो लिङ्गम्* । इच्छा नाम तावदित्थमुपजायते यज्जातीयमर्थमित्थमुपयुञ्जानः पुरुषः पुरा सुखमनुभूतवान् पुनः कालान्तरे तज्जातीयमुपलभ्य सुखसाधनतामनुस्मृत्य तमादातुमिच्छति सेयमनेन क्रमेण समुपजायमानेच्छा पूर्वापरानुसंधानसमर्थमाश्रयमनुमापयति कार्यस्य निराधारस्यानुपपत्तेराश्रयमात्रप्रतीतौ चान्वयव्यतिरेकवानेव हेतुर्भवति इच्छा धर्मिणी आश्रितेति साध्यो धर्मः कार्यत्वाद् घटादिवद् गुणत्वादिति वा हेतुर्वक्तव्यः । गुणत्वं चेच्छादीनामचाक्षुषप्रत्यक्षत्वादिना रसादिवद्दर्शितमाचार्यैः । एवमन्वयव्यतिरेकवता ऽमुना हेतुना ऽधिष्ठानमात्रे ऽनुमिते तदधिष्ठानत्वे च देहेन्द्रियादौ प्रसक्ते पूर्वानुभूतसुखसाधनत्वानुसंधानसव्यपेक्षतदुत्पादनपर्यालोचनया तत्कार्यसमानकर्तृकत्वावगमाच्छरीरादिविलक्षणाश्रया । शरीरादिषु बाधकोपपत्तौ सत्यां कार्यत्वात् । अत्र च साधर्म्यदृष्टान्तो न संभवतीति वैधर्म्यदृष्टान्तः । कार्यत्वे निर्विशेषणे य एव साधर्म्यदृष्टान्तो घटः स एव वैधर्म्यदृष्टान्तः सविशेषणे । यत्र विलक्षणाश्रितत्वं नास्ति तत्र सविशेषणं कार्यत्वमपि नास्ति यथा घटादाविति

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० १० ।

तु शक्यते वक्तुम् । तत्र कार्यमात्रयोगे ऽपि सविशेषणानां कार्यत्वाभावाद्विलक्षणाश्रितत्वं नास्ति भूताश्रितत्वेन प्रत्यक्षमुपलभ्यमानत्वात् । ननु चान्वयदर्शनमन्तरेण केवलव्यतिरेकः प्रतीयमानः संदिग्धो भवति किं तत्साध्याभावकृतेः तस्य तस्माद्व्यावृत्तिरुत निमित्तान्तरकृतेति । संदिग्धव्यतिरेकस्य हेतोरगमकत्वं निश्चितव्यभिचारहेतुवदिति तार्किकाः । उच्यते स्यादेतदेवं यदि प्रथममनवगतान्वय एव केवलव्यतिरेकशरणो हेतुः प्रयुज्यते । यतस्त्वन्वयव्यतिरेकसाधकत्वं लभते घटो हि भूतलाश्रितत्वेन प्रत्यक्षमुपलभ्यते तदस्य विशेषणान्वयविरहादेव सविशेषणहेतुशून्यता ज्ञाता निर्विशेषणावस्थायां तद्योगदर्शनादिति न संदिग्धो व्यतिरेकः । अथ वा शरीरत्वं सामान्यमिह वैधर्म्यदृष्टान्तीकर्तव्यम् । तत्र हि सर्वात्मना कार्यत्वस्यैषो ऽपि नास्ति न च तद्विलक्षणाश्रितं शरीराश्रितत्वस्य प्रत्यक्षत उपलम्भादिति । तदियमिच्छा प्रथमपदार्थदर्शनादिकार्यसमानकर्तृकतया ऽवगम्यमाना शरीरादिविलक्षणमाश्रयमवगमयति सविशेषणात्कार्यत्वादिति स्थितम् यश्च स विलक्षण आश्रयस्तत्रात्मसंज्ञा ऽऽगमिकी । एवमेव द्वेषादेरात्मलिङ्गता वक्तव्या यज्जातीयस्यार्थस्य सन्निधानाद् दुःखमनुभूतवान् पुरुषः तज्जातीयमर्थं पुनरुपलभमानो दुःखसाधनतामनुसंधाय तद् द्वेष्टीति सो ऽपि प्रतिसंधातारमेकमन्तरेण नोपपद्यते । आभ्यामिच्छाद्वेषाभ्यामनन्तरं प्रयत्नः समुत्पद्यते सो ऽपि यथोक्तेन क्रमेणानुसंधानपूर्वक एव । प्रयतमानस्य सुखदुःखे भवतः ते अपि तथैव द्रष्टव्ये । ज्ञानं यद्यपि प्रथममनुसंधाननिरपेक्षमपि भवति तदपि च शक्यते यथात्मलिङ्गमभिधातुं तथा ऽप्यनुसंधानपूर्वकेच्छादिकार्यप्रकरणान्निर्णयात्मकमिह ज्ञानमुदाहर्तव्यम् । तत्र हि बुभुत्साविमर्शादिपूर्वकत्वमुपकल्प्यते तदेवमिच्छादीन्यात्मलिङ्गानि इति स्थितम् ।

शास्त्रे चानेकहेतूक्तिर्न दोषाय कथास्विव ।
शिष्यः कश्चित्क्वचित्किंचिदनुस्मृत्याभिधास्यतीति ॥

कारुणिको मुनिरनेकमिह हेतुमार्गमुपदिष्टवान् । नन्वत्र चोदितमनुसंधातारमन्तरेण तदेतदिच्छादिकार्यं नावकल्पते इति कथं ज्ञायते । एकत्र प्रमातरि तद्दर्शनादिति यदुच्यते तदिदमेकप्रमातृग्रहणादात्मप्रत्यक्षत्वमङ्गीकृतं स्यादिति व्यर्थमनुमानं ग्रहणे तु प्रमातुरेकस्य तत्पूर्वकेच्छादेः प्रति-

बन्धाग्रहणादप्रमाणमनुमानमिति । परिहृतमेतत् कार्यत्वेनैव लिङ्गत्वमिच्छादे- रुपवर्णितमस्माभिर्न स्मरणादिसमानाश्रयतयेति । किमर्थस्तर्हि प्रतिसंधानोप- न्यासः शरीरादिषु तदाश्रयत्वप्रतिषेधार्थः । न त्वेवं व्याख्यास्यन्तो वयमे- कस्य प्रमातुरिच्छादिकार्याश्रयत्वदर्शनादेकाश्रयत्वानुमानमिति तस्मान्न दोषः । शरीराश्रयत्वप्रतिषेधसाधनत्वे ऽपि हेतोर्व्याप्तिग्रहणासंभवाद् ग्राहकबुद्धि- दर्शनस्मरणेच्छादि कार्यजातमेकत्र प्रमातृनियततया ऽनवधारितं तावत्क- थमस्मदवस्थादिभिन्ने शरीराद्याश्रयत्वनिषेधस्य तत्पूर्वकस्य वा ऽऽत्मास्ति- त्वस्य सिद्धिः । क एवमाह न गृहीतमेककर्तृकतया कार्यमिच्छादीति यदि गृहीतं तर्हि वक्तव्यं क्व गृहीतं केन वा प्रमाणेन गृहीतमिति । स्वात्मन्येवेति चेत्सो ऽयं प्रत्यक्ष आत्मा भवेद् एवमनभ्युपगमे न व्याप्तिग्रहणमिति । उच्यते न च प्रत्यक्ष आत्मा न च व्याप्तेरग्रहणं न चैव धर्म्यन्तरे व्याप्तिर्गृह्यते किं तु स्वसंतान एव तथा ऽपि न सिद्ध्यति प्रमातृनियतानुमानं कथमिव सिद्ध्यति संतानान्तरेषु प्रतिसंधानस्य दृष्टत्वात् । किं च को ऽत्र व्याप्तिग्रहण- कालः प्रमातृवद्धि तद्ग्रहेन भवितव्यम् । ततः किम् । इदं ततो भवति कथं स्वसंतान एव व्याप्तिर्गृह्यतां कथं च तथैव प्रमातृनियमो ऽनुमीयतामिति सेयमुभयतःपाशा रज्जुः आत्मा वा प्रत्यक्षो व्याप्तिर्वा दुरवगमेति । नैत- देवम् । यथा शाक्यपक्षे सत्त्वात्क्षणिकत्वानुमाने व्याप्तिग्रहणं तथेहापि भवि- ष्यति । तत्र हि यैव क्रमयौगपद्यव्यावृत्त्या सत्त्वस्य नित्येभ्यो व्यावृत्तिः स एव क्षणिकेष्वन्वय इति धर्म्यन्तरनिरपेक्षतयैव साध्ये ऽपि धर्मिणि प्रति- बन्धग्रहणं चानुमानं च दर्शितम् । तद्वदिहाप्येकप्रमातृपूर्वकत्वेन प्रतिसंधा- नस्य धर्म्यन्तरे यद्यपि ग्रहणं नास्ति तथा ऽपि संतानान्तरभेदे यदस्य दर्शनं तदेवैककर्तृकत्वदर्शनमिति को ऽनयोर्हेतुत्वे विशेषः । ननु तत्र नित्येभ्यः क्रमयौगपद्यव्यावृत्त्या व्यावृत्तं सत्त्वं शक्यग्रहणमिह तु प्रमातृ- भेदेन प्रमातृसंधानव्यावृत्तिर्दुरवगमा स्वसंताने ऽपि ज्ञानक्षणा भिन्ना एव प्रमा- तारः न च तेभ्यो व्यावृत्तं प्रतिसंधानमिति । तिष्ठत्वन्वयो व्यतिरेकमुखेनापि कष्टमिदमनुमानं वर्तते स्वसंताने संतानान्तरवत्प्रमातृभेदाग्रहणात् तद्ग्रह- ग्रहे हि स्वसन्तानविवेको न स्यान्न चैवं प्रमातृभेदग्रहणाभावात्पुनरप्यात्मा प्रत्यक्ष आयातः । नैवम् नात्मा प्रत्यक्षः प्रमातृभेदो हि स्वसंताने न गृह्यते

श्न्यच्च भेदाग्रहणमन्यच्च तदैक्यग्रहणं भेदाग्रहणादेव च व्याप्तिसिद्धेर्न क्रमम-नुमानम् । ननु च स्वसंताने प्रमातृभेदाग्रहणं किं प्रमातुरेकत्वादुत ज्ञानानां कार्यकारणभावादिति न निश्चीयते ततश्च संदिग्धो व्यतिरेकः यथा ज्ञानानां कार्यकारणभावो नास्ति यथा च न तत्कृतो ऽयं व्यवहारस्तथा ऽनन्तरमेव वक्ष्यामः तस्मादिच्छादिकार्येण युक्तमेकप्रमाणनुमानम् ।

ननु चाश्रितमिच्छादि देहएव भविष्यति ।
भूतानामेव चैतन्यमिति प्राह बृहस्पतिः ॥

उक्तं च मदशक्तिवद्विज्ञानमिति । उच्यते शरीरं तावन्नेच्छादेराश्रयः शैशवयौवनवार्धकादिदशाभेदेन भिन्नत्वात् ।

तथा हि नान्यदृष्टो ऽर्थः स्मर्तुमन्येन शक्यते ।
न चान्येन स्मृते तस्मिन्नन्यस्येच्छोपजायते ॥
तेनाद्यादर्थविज्ञानात्प्रभृतीच्छासमुद्भवात् ।
एकस्य कार्यचक्रस्य वक्तव्यः कश्चिदाश्रयः ॥

शरीरं च बालाद्यवस्थाभेदेन भिन्नमतस्तस्य नाश्रयो भवितुमर्हति संतानान्तरवत् । यथा हि देवदत्तदृष्टे ऽर्थे यज्ञदत्तस्य स्मरणमेवं बालशरीराद्यनुभूते युवशरीरस्य तन्न स्यात् । नन्ववस्थामात्रमेव भिन्नमवस्थान्यशरीरस्वरूपमभिन्नमेव प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययप्रामाण्यादवगम्यते । न चेयं प्रत्यभिज्ञा लूनपुनर्जातनखादिप्रत्यभिज्ञावदन्यथासिद्धा विनाशस्यासंभवात् । स्तम्भादौ हि क्षणभङ्गित्वप्रतिषेधः प्रत्यभिज्ञयैव करिष्यते सा चेहापि तादृश्येव तदयुक्तम् । स्तम्भादौ नानाकारायहणाद् इह तु रूपपरिणामपरिवेशाद्यन्यत्वदर्शनात्सादृश्यनिबन्धनेयं भ्रान्तिरेव प्रत्यभिज्ञा न खलु शिशुशरीरे तरुणशरीरे जरच्छरीरे च तुल्यमेव परिमाणमुपलभ्यते ।

आहारपरिणामाच्च देहभेदो ऽवगम्यते ।
शाकलोत्पत्तिमार्गेण न चाशितान्नमन्यथा ॥
न भवेत्परिशोषो हि दधिक्षीरादिभक्षणे ।
कालनाद्युपयोगेन दृश्यते तस्य रिक्तता ॥
क्षीणैरवयवैः कैश्चित्कैश्चिदभिनवोद्गतैः ।
अभिन्न एवावयवी कथं भवितुमर्हति ॥

तथा च के चित्पच्यमानस्य घटादेरपि प्रागवस्थाविसदृशरूपादियोगिनः पाककारणभूतवेगवदग्निद्रव्यसंयोगपर्यालोचनयैव प्रलयोदयौ कल्पयन्तः । यद्यपि कन्दुकनिहिता घटादयः तृणपर्णादिपिहितवपुषोऽपि तद्विवरप्रसृतेन नयनरश्मिना न विनष्टा इत्युपलभ्यन्ते यद्यपि तत्संख्या तत्परिमाणतत्सन्निवेशतद्रूपाश्च पक्वा अपि दृश्यन्ते यद्यपि ततो न विभाव्यन्ते यद्यपि ततः तेषां कर्षादिकारणकलापाभावात्पुनर्घटनमघटमानमिव लक्ष्यते तथापि तेषामनुमानेन विनाशः परिकल्प्यते सर्वावयवेष्वन्तर्बहिश्च पाकपूर्वकपूर्वरूपादिविलक्षणगुणोपलब्धेरन्तःप्रवेशः कृशानोरनुमीयते तेन वेगवता वह्निद्रव्येण नोदनादभिघाताद्वा नूनं घटाद्यारम्भकेष्ववयवेषु क्रिया जायते क्रियातो विभागः विभागाद् द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशस्तद्विनाशाद् द्रव्यविनाश इति अनुप्रवेशपक्षे ऽपि सूक्ष्मविवरपरिकल्पनादवश्यमवयवसंयोगविघटनं घटादेरिति विनाश एव । अपि च पाकानन्तरं कन्दुकादपकृष्यमाणाः पिठरादयः के चित्स्फुटिताः के चिद्भङ्गं गताः के चित्संनिवेशान्तरमेव प्रतिपन्ना दृश्यन्ते तस्मादपि पश्यामो नश्यन्तीति । तत्संख्यत्वादिति सर्वमनैकान्तिकं सूच्यपविद्धकण्टकोशैः कुम्भ्यादिभिः पूर्वोक्तनीत्या नष्टेषु घटादिकार्यद्रव्येषु परमाणव एव पच्यन्ते । पक्वाश्च श्यामादिगुणानपजहतो रक्तादिगुणान्तरयोगमनुभवन्तः प्राणिगतसुखदुःखोपभोगसाधनभूतादृष्टप्रेर्यमाणाः परस्परं संयुज्य द्व्यणुकादिक्रमेण तादृशमेव घटादिकार्यमारभन्ते तत्रामुष्मिन्क्षणे ऽमुष्य कार्यस्य प्रभवो ऽमुष्य प्रलय इति प्रक्रिया न लिख्यते ग्रन्थविस्तरभयादप्रयोजनत्वाच्चेति । एवं तपनातपपच्यमानेष्वाम्रादिफलेष्वेष एव न्यायः । शरीरे ऽप्युदर्येण तेजसा पच्यमानेष्वन्नपानादिषु रसमलधातुभावेन परिणाममुपगच्छत्सु प्रायेण प्रतिक्षणमुत्पादविनाशौ संभवत इति स्थैर्याभावात्कथमनुसंधानादिकार्ययोगो ऽस्येति । अपरे पुनः प्रत्यक्षबलवत्तया घटादेरविनाशमेव पच्यमानस्य मन्यन्ते सुषिरद्रव्यारम्भाच्चान्तर्बहिश्च पाको ऽप्युपपत्स्यते दृश्यते च पक्वे ऽपि कलशे निषिक्तानामपां बहिः शीतस्पर्शग्रहणमतश्च पाककाले ज्वलदनलशिखाकलानुप्रवेशकृतविनाशबलादपि शिशिरतरनीरकणनिकरानुप्रवेशकृतनाशप्रसङ्गः । न चेदृशी प्रमाणदृष्टिरतः प्रकृतिसुषिरतयैव कार्यद्रव्यस्य घटादेरारम्भादन्तर-

न्तस्तेजःक्रियानुप्रवेशकृतपाकोपपत्तेरलं विनाशकल्पनया पिठरपाकपक्ष एव पेशलः।

यादृगेव हि निक्षिप्तो घटः पाकाय कन्दुके।
पाके ऽपि तादृगेवासावुद्धृतो दृश्यते ततः॥

क्व चित्तु संनिवेशान्तरदर्शनं काष्ठाद्यभिघातकृतमुपपत्स्यते पावक-संपर्कस्य तत्कारित्वे तु सर्वत्र तथाभावः स्यात्। तस्मादविनष्टा एव घटादयः पच्यन्ते सो ऽयं तु घटादिन्यायः शरीरे नेष्यते।

न ह्यन्नपाकस्यैवें ऽपि तत्र कुम्भादिपाकवत्।
चयापचययुक्तं हि शरीरमुपलभ्यते॥

तस्मात्परिमाणादिभेददर्शनान्नैकं शरीरमिति ज्वालादिप्रत्यभिज्ञाव-त्प्रत्यभिज्ञेति स्थितम्। यदप्युच्यते अवस्थानामेव नानात्वमवस्थाता पुन-रेक एव देहाख्य इति तदप्ययुक्तम्। भेदाभेदविकल्पानुपपत्तेः यदि शरी-रादव्यतिरिक्ता एव तदवस्थाः तदा ऽवस्थानामप्यन्योन्यं भेदो न स्यात्। अथ व्यतिरिक्ताः शरीरादवस्थाः तर्हि भेदेन तदुपलम्भो दर्शयितव्यः न चावस्थास्ति गोत्वादावनुवृत्त्या बुद्धिरनन्ययाविद्धा सती न केन चित्प्रतिह-न्यते इह पुनरवस्थान्तरैकत्वग्राहिणी बुद्धिः पूर्वनीत्या प्रमाणबाधितत्वाद् भ्रान्तेति। तस्माच्छरीरस्य भिन्नत्वात्स्मृत्यनुसंधानादिकार्ययोगो दुर्घट इति न तस्येच्छादिकार्याश्रयत्वम्। इतश्च न शरीरस्य ज्ञानादियोगः परिणामि-त्वात्क्षीरादिवत्। रूपादिमत्त्वात्तद्वदेवानेकपरमाणुसमूहस्वभावत्वात् घटपटादिवत्। सन्निवेशविशिष्टत्वाद्वा बाह्यभूतवत्। चैतन्यशून्यं शरीरं शरीरत्वान्मृतशरीर-वत्। न शरीरधर्मश्चैतन्यमयावद्द्रव्यभावित्वात्। न च कण्ड्वादिभिर्व्यभिचारः तदुपजननापाययोर्निमित्तान्तरजन्यत्वदर्शनादिह च तदभावाद्विशेषगुणत्वे सतीति वा विशेषणोपादानान्न व्यभिचारः। तद्विशेषगुणत्वे हि चैतन्यस्य रूपादिवत्तदवस्थानादविनाशप्रसङ्गः। यत्तु मदशक्तिवदित्युक्तम् तत्र मदशक्तेः दृष्टत्वादभ्युपगमो न तु ज्ञानस्य तत्र दर्शनम्। ननु ज्ञानमपि तदन्वयव्यति-रेकानुविधायि प्रायेण दृश्यते भूमेष्वन्नपानाद्युपयोगपुष्टेषु पट्वी चेतना भवति तद्विपर्यये विपर्ययः। ब्राह्मीघृताद्युपयोगसंस्कृते च कुमारशरीरे पटुप्रज्ञा

जायते यथा तु स्वेदादिना ऽनतिदीर्घेणैव कालेन दध्याद्यवयवा एव चलन्तः स्पन्दनादिभिरिङ्गितैः उपलभ्यन्ते चैतन्यगुणनाभिव्यवहारो ऽपि भूतानियमकृतस्त्वद्भुतो भविष्यतीति भूतचैतन्यवादपक्ष एव युक्तियुक्तो लक्ष्यते । नैतदुक्तम् । चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः शरीरं* कथ्यते तत्र तदनुग्रहादिन्द्रियानुग्रहे सति पटुकरणत्वाद्विषयग्रहणपाटवं न हि विषयग्रहणादन्यत्तेनान्यत् नाम । एतेन शास्त्रं प्रतोपयोगो ऽपि व्याख्यातः । व्यापकत्वादात्मनः सर्वत्र भावे सति भोगायतनत्वेन कदा चित्क्वचित् विद्रुतावयवानां समुत्पादानयतः शुक्रशोणितादिषट्कोशपरम्परानिष्कृतानुत्पादात्मनो तथा च स्वेदजादिभेदेन बहुभेदो भूतसर्गः प्रवर्तते विचित्रकर्मपरिपाकापेक्षयेति कल्पितं चिरेतरत् । तस्मान्न सर्वथा भूतानां चैतन्यमिति सिद्धम् । नापीन्द्रियाणि यथोक्तस्य ज्ञानादेः कार्यस्याश्रयतां प्रतिपद्यन्ते दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणात्* यमर्थमद्राक्षं चक्षुषा तमेवेदानीं स्पर्शनेन स्पृशामि यमस्प्राक्षं स्पर्शनेन तमधुना चक्षुषा पश्यामीति करणद्वयेन्द्रियमेकमनुसंधत्ते न चक्षुः स्पर्शविषयत्वान्न त्वगिन्द्रियं रूपविषयत्वात्तस्मादुभयविषयग्रहणसमर्थः कश्चिदनुसंधातास्तीति स इन्द्रियव्यतिरिक्तो गम्यते ।

अमुनैव प्रसङ्गेन रूपादिव्यतिरेकिणः ।
सत्तया गुणिनः सिद्धिरेतद्बुद्धिनिबन्धना ॥
रूपादिषु व्यस्तेषु न ह्येव प्रत्ययो भवेत् ।
न रूपमस्य विषयो न स्पर्शो न च तद्द्वयम् ॥

अतएव न गुणव्यतिरिक्तो गुणी भेदेनाग्रहणादित्यसिद्धः परोक्तो हेतुः भेदग्रहणस्य दर्शितत्वात् । वृत्तिविकल्पादीनां तु प्रतिसमाधानं सामान्यसमर्थनावसरे कथितमवयविसिद्धौ वक्ष्यते चेत्यलमवान्तरचिन्तया । इतश्च नेन्द्रियाणां चैतन्यं करणत्वाद्वास्यादिवत् । भौतिकानि चेन्द्रियाणि वर्णयिष्यामः । तेन य एव भूतचैतन्यनिराकरणे न्यायो वर्णितः स तेष्वपि योजनीयः । अतश्चैवमिन्द्रियान्तरविकारात्† ।

आम्रे हि चक्षुषा दृष्टे रसनिष्यन्दसुन्दरे ।
रसनस्य विकारः स्यान्न दन्तोदकविप्लवः ॥

* गौतमसूत्रम् अ० ३ आ० १ सू० १ । † गौतमसूत्रम् अ० ३ आ० १ सू० १२ ।

बहूनामिन्द्रियाणां च भिन्नाभिप्रायता भवेत् ।
तेनैकस्यैव सन्ताने नानाचेतनता भवेत् ॥

अतितुच्छत्वादयमिन्द्रियचैतन्यपक्ष इति किमत्र बहु लिख्यते । ननु मनस्तर्हीच्छादेरधिष्ठानं भविष्यति तद्धि नित्यमेकं सर्वविषयमभौतिकमिति न प्राक्तनदोषैः स्पृश्यते । उच्यते मनसो ऽपि तदाश्रयत्वमनुपपन्नं कुतो ज्ञातुर्ज्ञानसाधनोपपत्तेः संज्ञाभेदमात्रम्* मनसो हीच्छाद्याश्रयत्वे ज्ञानादौ कर्तृत्वात्तस्यापि बाह्यगन्धादिविषयज्ञानयौगपद्यानुपपत्तेस्तद्ग्रहणे घ्राणाद्यधिष्ठानपटुना केन चिदान्तरसुखदुःखादिविषयग्राहिणा स्मृत्यादिक्रियाकारिणा च करणेन भवितव्यमिति तत्रात्मसंज्ञा भवेदात्मनि च कर्तरि मनःसंज्ञेति ।

न चास्य बाह्यकरणैः सिध्यन्ति सकलाः क्रियाः ।
न च स्मृतिसुखेच्छादौ शक्तानि चक्षुरादीनि ॥

तेनेच्छासुखकृतिदुःखवेदनानामाधारो न खलु मनो न चेन्द्रियाणि ।
देहो ऽपि व्रजति न तत्समाश्रयत्वं तेनान्यं पुरुषमतः प्रकल्पयामः ॥
दिक्प्रदर्शनमिदं कृतमिच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखमतीनाम् ।
लिङ्गताकथनमात्मनि तत्र त्वस्ति हेतुनिवहो बहुरन्यः ॥

कर्तृप्रयोज्यता खलु दृष्टा दात्रादिकरणजातस्य ।
त्वक्श्रोत्राद्यपि करणं तथैव कर्त्रा प्रयुज्येत ॥
हिताहितप्राप्तिविमर्शयोग्या चेष्टा च दृष्टा नियता शरीरे ।
तच्चेतनाधिष्ठिततामनुष्य गन्त्रीरथादेरिव कल्पयामः ॥
प्राणादिमारुतानामन्तश्चलतां चलाचलगतीनाम् ।
सहजनिजकर्मविकृतौ कारणमनुमीयते कश्चित् ॥

इदं च देहादितरत्र दुर्लभं निरीक्ष्य वृद्धिक्षतभग्नरोहणम् ।
ध्रुवं गृहस्येव गतिः प्रकल्पते निवासमक्षेमपरायणो नरः ॥
युक्तं च नैव मनसा ह्यनधिष्ठितानां स्वार्थप्रमाकरणकौशलमिन्द्रियाणाम् ।
स्यात्कश्चिदिष्टविषयानुगुणः प्रयत्नो यत्प्रेरितं सदधितिष्ठति तानि चेतः ॥
ज्ञानप्रयत्नादिमतो ऽथ कस्य दृष्टान्तता स्यात्करणादिलिङ्गे ।
कार्ये न नः पर्यनुयोग एष सामान्यमात्रस्य तथापि सिद्धेः ॥

* गौतमसूत्रम् अ० ३ आ० १ सू० १७ ।

प्रत्यक्षादिप्रमाणैर्यो व्यवहारः स आत्मना ।
विना नित्येन नेत्येवं ततस्तस्य प्रकल्पनम् ॥

तत्तस्यैषं प्रत्यभिज्ञास्वभावं चाथन्यश्चेतस्य न ह्यात्मलाभः ।
ग्राह्यस्यैक्यं यद्वदयेस्य तस्मात्सिद्धत्येवं ग्राहकस्यापि पुंसः ॥
अविनाभावग्रहणं लिङ्गज्ञानं तदन्वयस्मरणम् ।
लिङ्गिप्रमितिरितीदं न बोद्धृभेदेऽनुमानं स्यात् ॥
ज्ञाते वनेचरमुखादतिदेशवाक्ये दृष्टे मृगे विपिनवर्तिनि गोसदृक्षे ।
तत्संचनामितिफलं लभते प्रमातृभेदे न चेदमुपमानमिति प्रतिष्ठम् ॥

वर्णानां श्रवणं क्रमेण समयस्मृत्या पदार्थग्रह-
स्तत्संस्कारजमन्त्यवर्णकलनाकाले तदालोचनम् ।
आकाङ्क्षादिनिबन्धनान्वयकृतं वाक्यार्थसम्पिण्डनं
चैकेन विना ऽसिद्धघटमतो नित्यात्मसिद्धिर्ध्रुवम् ॥

मयेदं पूर्वेद्युर्विहितमिदमन्येद्युरपरं
विधातव्यं चेति श्रुतिकृषिवणिज्यादिषु जनाः ।
यदेवं चेष्टन्ते निपुणमनुसंधाय तदमी
ध्रुवं सर्वावस्थानुगतमवगच्छन्ति पुरुषम् ॥

इत्यादि लक्षणमपादि तदेतदिच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखसमाश्रयत्वम् ।
तल्लिङ्गिनं तदिह हेयतया व्यवस्येतद्विप्रयुक्तमधिगम्यतया मुमुक्षुः ॥

अथो तथागताः प्राहुः किं पुंसा कल्पितेन वा ।
ज्ञानमात्रेण पूर्वोक्तो व्यवहारो ऽवकल्पते ॥
ज्ञान किमात्मवन्नित्यं सौगतैरुपगम्यते ।
प्राग्दर्शितानुसन्धानस्मरणादिक्रियाक्षमम् ॥
ज्ञानं बौद्धगृहे तावत्कुतो नित्यं भविष्यति ।
अन्ये ऽपि सर्वे संस्काराः क्षणिका इति गृह्यताम् ॥
क्षणिकं चेष्यते कार्ये न क्व चित्किञ्चिदाश्रितम् ।
स्वतन्त्रं ज्ञानमेवातो नान्यस्तेनानुमीयते ॥

ज्ञानस्यैव प्रभेदो ऽयमिच्छाद्वेषसुखादिकः ।
न वस्त्वन्तरमित्येवं न ततो ऽप्यन्यकल्पनम् ॥
गुणत्वमपि नास्त्यस्य यतो ऽधिष्ठानकल्पना ।
न गुणव्यतिरिक्तश्च गुणी नामास्ति कश्चन ॥
निराश्रयेषु विज्ञानस्कन्धेषु क्षणभङ्गिषु ।
कथं स्मृत्यादि कार्यं वा परलोको ऽपि वा कथम् ॥

सत्यपि वा परलोके कथमकृताभ्यागमकृतविप्रणाशौ परिह्रियेते येन हि ज्ञानेन चैत्यवन्दनादि कर्म कृतं तस्य विनाशान्न तत्फलोपभोगो यस्य च फलोपभोगः तेन न तत्कर्म कृतमिति । नैष दोषः । कार्यकारणभावस्य नियामकत्वादनादिप्रबन्धप्रवृत्तो हि ज्ञानानां हेतुफलभावप्रवाहः स एव च सन्तान इत्युच्यते । तत्कृतश्चायमनुसंधानादिकार्यनियमः सन्तानानादित्वादविच्छेदाच्च परलोको ऽपि न क्लिष्टकल्पनः । यद्यपि च सन्तानान्तरपतितज्ञानजन्यमपि सन्तानान्तरे ज्ञानं दृश्यते तथा ऽपि न तादृशः कार्यकारणभावेन सन्तानव्यवहारः प्रतिसन्धानादिकार्यनिर्वाहो वा किं तूपादानरूपतद्विशेषणनिबन्धन एवैष निर्वहति नियमः तस्मिन्नेव सति स्वरूपसन्तानविभागो ऽवकल्पते ।

स्मृतिरित्परिहर्तव्यौ कृतनाशाकृतागमौ ।
तत्सन्तानोपसंक्रान्त्या कुसुमे बीजरागवत् ॥

आह च ।

यस्मिन्नेव च सन्ताने आहिता कर्मवासना ।
फलं तत्रैव बध्नाति कार्पासे रक्तता यथा ॥

नित्यस्त्वात्मा ऽभ्युपगम्यमानो यदि सुखादिजन्मना विकृतिमनुभवति तदयं नित्य एव चर्मादिवदुक्तः स्यात् । निर्विकारत्वे तु सता ऽसता वा सुखदुःखादिना कर्मफलेन कस्तस्य विशेष इति कर्मवैफल्यमेव । तदुक्तम् ।

वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नः चर्मण्यस्ति तयोः फलम् ।
चर्मोपमश्चेत्सो ऽनित्यः खतुल्यश्चेदसत्सम इति ॥

तस्मादुत्सृज्यतामेष मूर्धाभिषिक्तो प्रथमो मोहः आत्मग्रहो नाम । तन्निवृत्त्या चात्मीयग्रहो ऽपि विरंस्यति अहमेव न किं ममेति तदिदमहं-

कारममकारग्रन्थिप्रहाणेन नैरात्म्यदर्शनमेव निर्वाणद्वारमालम्ब्यतां तस्य च मार्गः क्षणिकपदार्थनिश्चयः । क्षणिकेषु हि सर्वभावेषु निराश्रयेषु ज्ञानस्याश्रयविरहात्कुतस्त्यमात्मकल्पनमिति । कथं पुनरेष सकलप्रमातीतः क्षणिकपदार्थवादः शक्यते शाक्यैरभ्युपगन्तुम् ।

न खलु क्षणभङ्गित्वे भावानामक्षजा मतिः ।
न भूमिरनुमानस्य विकल्पानियतस्थितेः ॥
स्मरणप्रत्यभिज्ञाने प्रत्युत स्थैर्यसाधके ।
एवं च वञ्चनामात्रमायुनार्थित्यदेशना ॥

उच्यते । प्रत्यक्षगम्यं क्षणिकत्वं भवति न भवत्येव करिष्यते विचारः । अनुमाने तु संप्रत्येवमभिधीयते । सत्त्वात्क्षणिकाः पदार्था इति सत्त्वं तावदर्थक्रियाकारित्वमुच्यते । यथार्थमर्थक्रियासमर्थं यत्तदेव परमार्थसदिति । सत्प्रत्ययगम्यत्वे हि सत्त्वे केशोण्डुकादेरपि सत्त्वप्रसङ्गः । सत्तासंबन्धे सत्त्वे सामान्यादीनां तदसंबन्धादसत्त्वं स्यात् । अर्थक्रियासामर्थ्यसत्त्वानुवर्ती च लौकिको व्यवहारः सत्यपि पुत्रे तत्कार्यादर्शनादपुत्रा वयमिति व्यपदिशन्ति लौकिकाः । पुत्रादन्यस्मिन्नपि तत्कार्यकारिणि सति सपुत्रा वयमिति च ब्रुवते । तस्मादर्थक्रियाकारित्वमेव सत्त्वम् । भवत्त्वेवं तस्य तु कुत्र कथं वा क्षणिकत्वेन व्याप्तिग्रहणम् । कुत्रेति यत्पृच्छसि अत्र रोचते महाभागाय घटे पटे वा गृह्यतां व्याप्तिः । किं साध्यधर्मिण्येव व्याप्तिग्रहणमुपपद्यते धीमन् को ऽत्र प्रमादः न हि दैवनिर्मितः कश्चित्साध्यधर्मी नाम । गृहीतुं शक्यते चेद्व्याप्तिः अत्र तत्र वा गृह्यतामिति तदुच्यते । भावानां हि सत्त्वं क्रमयौगपद्याभ्यां व्याप्तम् ।

नित्येषु च पदार्थेषु व्यापकानुपलम्भनात् ।
तद्व्याप्तमपि सत्त्वं हि बलात्तेभ्यो निवर्तते ॥
न च राशिस्तृतीयो ऽस्ति तेन गत्यन्तरक्षयात् ।
क्षणिकानेव तान्भावान् सत्त्वं समवलम्बते ॥
तच्च स्वव्यापकाद्बोधादसंदिग्धं प्रतीयते ।
ज्ञानोत्पत्त्यैव तद्धेतोरसामर्थ्ये पराकृते ॥

असमर्थात्समुत्पादो दृश्यते न हि कस्य चित्।
शक्ताशक्तप्रसक्तत्वे तत्र बोधो ऽस्ति संशयः॥
अत एव च तज्ज्ञानं प्रमाणं जगदुः स्वतः।
स्वरूपे शक्तिमत्त्वे तु संशयादेरसंभवात्॥

किमिदं रजतमुत शुक्तिकेति विशेषांशे संशेरतां नाम प्रमातारः न तु सामर्थ्ये प्रति दोला का चित्संभवति। किमिदं ज्ञानं समर्थेन जनितमुत तदितरेणेत्यसमर्थस्य जनकत्वानुपपत्तेः व्यापकानुपलम्भस्यापि व्याप्तिग्राहिणः स्वतः प्रामाण्यम्। संशयविपर्यययोस्तत्राप्यभावात्कथं पुनर्नित्येषु पदार्थेषु सत्त्वव्यापकयोः क्रमयौगपद्ययोरनुपलम्भः। उच्यते नित्यो हि भावः क्रमेण वा कार्यं कुर्याद्यौगपद्येन वा परस्परविरहस्थितात्मनां तृतीयप्रकारानुपपत्तेः। न तावत्क्रमेण स हि समर्थो वा ऽसमर्थो वा समर्थश्चेत्क्रमेण कथं समर्थस्य क्षेपायोगात्। असमर्थस्त्वसमर्थत्वादेव न करोति किं चिदिति तस्यापि किं क्रमेण। सहकार्यपेक्षया करोतीति चेद् नासमर्थस्य सहकारिणा ऽपि सामर्थ्याधानानुपपत्तेः। समर्थस्य स्वत एव सामर्थ्ये सति सहकारिस्ववैयर्थ्यात्। सहकारिसन्निधाने ऽपि चास्य स्वरूपेण वा कर्तृत्वं स्यात्परेण वा। स्वरूपस्य च प्रागपि भावात्तस्य च कारकत्वात्किं सहकारिणा। पररूपेण कर्तृत्वे पूर्वरूपपरित्यागात्तद्रूपान्तरापत्तेश्च क्षणिकत्वमुपपद्यते। एवं सहकार्यपि समर्थासमर्थतया विकल्पनीयः। स्वतो ऽपि सामर्थ्ये किं परोपकरणादेन्येन। असमर्थस्य तु सचिवः क्रिमागत्यापि सर्वत्र कार्ये साचिव्यमुपगच्छेत्। किंचित्करश्चेद्वक्तव्यं किं करोतीत्युपकारमिति चेत्स उपक्रियमाणाद्भिन्नो ऽभिन्नो वा। अभिन्नश्चेत्स एव कृतः स्यात्। भेदे तस्य क्रियमाणे यदसौ न पूर्ववदास्ते। कार्यादपि भेदाभेदाभ्यां चिन्त्य उपकारः। न कार्याद्भिन्नो ऽनुपलम्भाद् द्वयकारणभावाच्च। कार्यादव्यतिरिक्ते तूपकारे सहकारिणा क्रियमाणे कार्यमेव तेन कृतं स्यादिति मूलकारणानर्थक्यम्। ननु चैक एव भावः कारकः स एव हि समर्थस्तदितरपदार्थसन्निधानं तु स्वहेतुवशादुपनतमिति नोपालम्भमर्हति। नैतद्युक्तमेकस्य कदा चिदपि कारकत्वानुपलब्धेस्तत्सामर्थ्यस्य दुरधिगमत्वादेवं ह्यसौ समर्थ उच्यते यद्येकः कदा चित्कार्यमुत्पादयन्दृश्यते न तु मिलित्वापि दृश्यते। अथ कार्यस्यायं स्वभावो

यदेकस्मान्नोत्पद्यते कार्यं तु शक्तमेवेति तदप्ययुक्तम् । कार्यस्वभावपराधीनत्वेन कारणस्य सामर्थ्यविरहप्रसङ्गात् । एवं ह्यसौ समर्थः कथ्येत यदि कार्यस्वभावमनादृत्य स्वतन्त्र एक एव प्रसह्य कार्यं जनयेन्न चैवं दृश्यते इति यत्किं चिदेतत् । अथ समर्थमेव कारणं तस्य त्वयं स्वभावो यत्सहसैव कार्यं न करोति कतिपयक्षणव्यवधाने तु करोतीति । यद्येवं न कदा चित्कार्योत्पादः स्यात् । कार्योत्पादसमये ऽपि कतिपयक्षणव्यवहितकार्यजननस्वभावानपायात्पुनः कतिपयक्षणापेक्षणं स्यात् । तेष्वपि कतिपयेषु क्षणेष्वतिक्रान्तेषु स एवास्य स्वभावस्तदवस्थ इति पुनरप्येवं भवेदिति कदा नाम कार्यं जनयेत् । तदेवमादिदोषोपहतत्वान्न क्रमेण भावानामर्थक्रियासामर्थ्यम् । नापि युगपल्लोके तथा व्यवहारादर्शनात् । युगपत्कृतकस्यापि स्थिरस्य पुनःकरणे हेत्वभावः । पुनश्च कुर्वन्नपि भावः कार्यं न तदेव कुर्यात् कृतस्य करणायोगात् । कार्यान्तरकरणे तु स एवायं पुनः क्रमपक्ष आपतेदित्येवं क्रमयौगपद्ये नित्येभ्यः पदार्थेभ्यः निवर्तेते । ते च निवर्तमाने सत्त्वस्य व्यापके इति सत्त्वं तेभ्य आदायैव निवर्तेते । तेभ्यः प्रच्युतं सत्त्वं गत्यन्तरविरहात्क्षणिकेष्वेव निविशते । अतो यद्यपि कार्ये हेतौ धूमाग्न्योरिव स्वभावहेतावपि वा क्व चिद्वृक्षत्वशिंशपात्वयोरिव पूर्वमिह साध्यसाधनधर्मयोर्ग्रहणं धर्म्यन्तरे न कृतं तथा ऽपि साध्यधर्मिण्येव व्याप्तिग्रहणमुपपत्स्यते विपक्षव्यावृत्तेः सुपरिनिश्चितत्वात् । सैव च विपक्षाद्व्यावृत्तिः स एव चास्य हेतोः स्वसाध्येनान्वयः । न ह्येवं संभवति नित्येभ्यश्च व्यावृत्तं सत्त्वं क्षणिकेषु च न निविष्टमिति । तृतीयराश्यभावान्निराश्रयत्वानुपपत्तेश्च । तदेवं क्व चिद्धर्मिणि व्याप्तौ गृहीतायां यदि स एव कदा चित्परं प्रति दृष्टान्तीक्रियते तदेवं नाम भवतु को दोष इति । ननु व्यापकानुपलब्धेरनुमानमनुमानेन चानुमानस्य व्याप्तिग्रहणे ऽनवस्था । नानवस्था तावत्येव पर्यवसानान्न हि व्यापकानुपलब्धेरनुमानान्तराद्व्याप्तिनिश्चयः किं तु प्रत्यक्षविकल्पादेव । तदनया व्याप्तिनिश्चयात्सिद्धमेतद्यत्सत्तत्क्षणिकमिति । अन्ये तु नीत्यन्तरेण व्याप्तिनिश्चयमाचक्षते । विरुद्धयोरेकपरिच्छेदे ऽन्यतरनिवृत्तिरवश्यंभाविनी विरुद्धत्वादेव । विरुद्धे च सत्त्वनित्यत्वे पूर्वोक्तयैव नीत्या । सत्त्वं च विस्पष्टमुपलभ्यते भावानामिति तदुपलम्भान्नित्यत्वनिवृत्तिः । नित्य-

त्वनिवृत्तेरेव क्षणिकत्वनिश्चयः प्रकारान्तराभावात् । ननु शीतोष्णयोः पृथगुपलम्भाद्विरोधनिश्चये युक्त एकपक्षये द्वितीयव्युदासः इह तु सत्त्वमेवोपलभ्यते न नित्यत्वमिति कथं तद्विरोधादितरव्यावृत्तिः । नैष दोषः । पृथगुभयानुपलम्भे ऽपि सत्त्वबुद्धेव नित्यत्वनिराससिद्धेः । कथमन्यविषयबुद्धिरन्यमुदस्यति । उच्यते ।

द्विचन्द्रदर्शनस्यैकशशभृद्बिम्बवेदिनी ।
धीरसद्विषयत्वे ऽपि सङ्ख्याच्छेदकारिणी ॥
सत्त्वं नानास्वभावत्वं स्थैर्यमेकस्वभावता ।
तयोर्विरोधो युक्त्या ऽपि वक्तुं न हि न शक्यते ॥

तस्मात्सत्त्वप्रतीतेरेव नित्यत्वनिवृत्तिः सैव च क्षणिकत्वव्याप्तिरिति सिद्धं सत्त्वात्क्षणिकत्वम् । अपि च सर्वदा कार्यानुत्पादात्कारकावस्था नूनमेकक्षणस्थायिनी भावानामुपगन्तव्या व्यापारावेशवशेन वा श्रोत्रियादिपक्षे सहकार्यादिसन्निधानापादनेन वा नैयायिकादिपक्षे । कारकत्वं नाम वस्तुनो रूपमेकक्षणवृत्त्यैव कार्योत्पत्त्यैव तत्कल्पनात्ततः पूर्वमुत्तरकालं वा कारकायोगात् । कारकत्वमेव च परमार्थसदकारकस्य ज्ञानजनकत्वाभावादस्तित्वमपि दुर्वचमतश्च सर्ववादिभिरेव प्रायेण क्षणिकत्वमिदमभ्युपगतमिति यत्र वयं केवलं सौगताः पीतयन्तः । तस्मात्सिद्धं यत्कारकं यच्च सत्तत्क्षणिकमिति । अतश्च क्षणभङ्गिनो भावाः प्रलयं प्रति हेतुनिरपेक्षत्वात् । भावो हि स्वतो नश्वरात्मा भवेत्तद्विपरीतो वा ।

विनश्वरस्वभावे ऽस्मिन् कृतं प्रलयहेतुभिः ।
अनश्वरस्वभावे ऽपि कृतं प्रलयहेतुभिः ॥

क्व तर्हि मुद्गरादीनां व्यापारः विजातीयसंततिजन्मनीति ब्रूमः । अभावस्तु तज्जन्यो न संभवत्येव प्रमाणविरुद्धत्वात् । भावो हि स्वरूपेण न भवति न स्वभावो ऽपि भवतीति । स्वरूपं भवनात्मकं चेत्सर्वदैव भवेदेव न न भवेत् । अभावात्मकं तु तदेव न भवेत्परापेक्षाया अभावात् । न हि मुद्गरादिकारणान्तरसापेक्षः कुम्भादेर्विनाशो भवितुमर्हत्युत्पत्ताविव नाशे ऽपि समर्थासमर्थभिन्नाभिन्नोपकारिसहकार्यादिविकल्पकलापानपायात् । अथ कतिपयक्षणस्थायिविनाशस्वभावो भाव इष्यते तर्हि प्राक्तननयेन कदा

चिदपि न विनश्येत्। विनाशसमये ऽपि तत्स्वभावानपायेन पुनः कतिपयक्षणापेक्षणप्रसङ्गादपि च यदापि तेन नष्टव्यं तदा ऽप्यस्य न स्वरूपादतिरिक्तः कश्चन विनाशहेतुरवतरति। तद्वत्स्वरूपाद्यपेक्षणे तस्य तादृशमेवेति सदैव वा नश्येन्न कदा चिद्वा।

अथ मृत्योरपेक्षान्तस्तस्य चेत्प्रथमः क्षणः।
अविनाशिस्वभावत्वादास्तां युगशतान्यपि॥

न चैवमभ्युपगम्यते तस्मादात्मलाभाविनाभावी भावानां विनाश इति सिद्धः क्षणभङ्गः। यदपि क्षणभङ्गसाधनस्य पदार्थस्थैर्यावसायि प्रत्यभिज्ञानमनुमानस्य बाधकमभिधीयते तदपि न पेशलमशिथिलप्रतिबन्धहेतौ बाधकस्य निरवकाशत्वादुक्तं हि बाधाविनाभावयोर्विरोधान्नैकत्र समावेश इति। अनुष्णस्तेजोऽवयवी कृतकत्वादित्यत्रापि प्रतिबन्धवैधुर्यमेव बाध्यसिद्धिं विरुणद्धि नाध्यक्षबाध्यत्वमत्र वा किमनेन निर्बन्धनेन।

अग्निशैत्यानुमानादौ युक्तं प्रत्यक्षबाधनम्।
तस्य ह्यनन्यथासिद्धेरिह त्वेवं न युज्यते॥

प्रत्यभिज्ञायाः क्षणभङ्गपक्षे ऽपि सदृशापरापरक्षणगणप्रबन्धप्रतारितमतीनामुपलभ्यमानत्वादेवं च सति।

यदि हि व्याप्तिरेवेत्थं सिद्धं किं प्रत्यभिज्ञया।
अथ न व्याप्तिरेवेत्थं सिद्धं किं प्रत्यभिज्ञया॥

न च प्रत्यभिज्ञैव व्याप्तिविप्रलम्भकारणमितरेतराश्रयप्रसङ्गात्। व्याप्तिविप्रलम्भेनानुमाने न्यग्भूते प्रत्यभिज्ञा प्रमाणं भवति तस्यां च प्रमाणीभूतायां व्याप्तिवैधुर्यादनुमानाप्रामाण्यम्। अनुमानप्रामाण्ये ऽपि समानो दोष इति चेन्न तस्य प्रतिबन्धमहिम्नैव प्रामाण्यसिद्धेः। न हि तस्य प्रत्यभिज्ञादौर्बल्यनिबन्धनं प्रामाण्यम्। अपि च केयं प्रत्यभिज्ञा नामेति नैपुण्येन निरूपयितुमर्हन्त्यत्रभवन्तः। किं स एवायं कुम्भ इत्येकं ज्ञानमुत द्वे एते स्मृत्यनुभवज्ञाने। यद्येकं तदस्य कारणं वाच्यं यत उत्पद्यते नैन्द्रियं च पूर्वस्मिन्नंशे तस्यासामर्थ्यात्। न संस्कारस्तस्यापीदमित्यंशे कौशलाभावात्।

उभाभ्यां न च संभूय तज्ज्ञानमुपजन्यते।
पृथक् पृथक् स्वकार्ये हि निर्णीतं कौशलं तयोः॥

संस्कारस्य स्मृतिरेव कार्यमिन्द्रियस्यानुभव एव संभूय च ताभ्यामेकं कार्यमारभ्यते । न हि मृत्पिण्डतन्तुनिर्वर्त्यमेकं घटपटरूपं कार्यमुपलब्धम् । न चेन्द्रियं केवलमीदृशि कार्ये समर्थम् । यथासन्निहिताकारमात्रग्राह्यविचारकमिन्द्रियं प्रत्यभिज्ञानमातनोतीति विस्मयः । तस्माद् द्वे एते ज्ञाने स इति स्मरणमयमित्यनुभवः ।

स्मृतिः स्मर्तव्यविषया ग्रहणं ग्राह्यगोचरम् ।
न तदैक्यपरामर्शि दृश्यते प्रत्ययान्तरम् ॥
यथा निरन्तरोत्पन्ने घटज्ञानपटस्मृती ।
न तुल्यविषये तद्वदेते अपि भविष्यतः ॥
यद्वा भवतु नामेदमेकमेव हि वेदनम् ।
तथापि कीदृशं वस्तु स्पृशतीति परीक्ष्यताम् ॥
अतीतकालयुक्तं चेत्स्मरणान्न विशिष्यते ।
अनागतविशिष्टं चेत्संकल्पप्रायमेव तत् ॥
वर्तमानैकनिष्ठं चेत्स्थिरत्वं तर्हि सुस्थितम् ।
कालत्रयपरीतं चेद्विरोधात्तु दुर्लभम् ॥
परस्परपरित्यागव्यवस्थितनिजात्मनाम् ।
एकत्र न समावेशः कथं चिदुपपद्यते ॥

यथा हि ।

नीलाभावाविनाभूतलोहिताद्यवधारणम् ।
कुर्वता नीलबोधेन नीलं भवति निश्चितम् ॥

तद्वदिहापि ।

तदभावाविनाभूतस्वस्यकालाद्यपोहनम् ।
वेदयन्वर्तमानार्थज्ञानं तद्ग्राहिता भवेत् ॥

एतेन पूर्वज्ञानविशिष्टार्थग्राहित्वं प्रत्यभिज्ञायाः प्रत्युक्तम् । पूर्वज्ञानस्येदानीमसत्त्वेन विशेषणत्वानुपपत्तेः अगृहीतविशेषणाभावस्य विशिष्टबुद्धेरभावात् । अर्थोपजननापायरहितवस्तुस्वरूपग्राहिणी प्रत्यभिज्ञेत्युच्यते तदप्ययुक्तम् । वर्तमानैकनिष्ठतायाः प्रदर्शितत्वात् । भावानां च विनाशजन्म-

नोर्वर्तमानो वा कालः स्यादन्यो वा । तदन्यस्तावदग्रहीतुमशक्य इत्युक्तम् । वर्तमाने तु तदुत्पादविनाशकाले कथ्यमाने तद्ग्रहणात्तदविनाभूतौ भावानामुत्पादविनाशावपि गृहीतौ स्याताम् ।

सेयं तपस्विनी स्थैर्यं प्रसाधयितुमागता ।
प्रत्यभिज्ञा विनाशित्वं प्रतिग्राह्य गमिष्यति ॥

अपि च लूनपुनर्जातकेशनखादिषु सादृश्यदृश्यमानप्रत्यभिज्ञा स्तम्भादिष्वपि तद्वदेव न स्थिरतामुपपादयेत् । तत्र बाधकयोगादिति चेदिहाप्युक्त एव बाधकः परस्परविरोधिभूतादिकालसमावेशस्यैकत्र दुर्घटत्वादिति । तस्मात्प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययस्य बाधकस्याभावात्सिद्धमानुमानिकं भावानां क्षणिकत्वम् । अपरे पुनः प्रत्यक्षगम्यमेव क्षणिकत्वमाचक्षते ।

नातीतानागतौ कालौ विचारयति चाक्षुषम् ।
वर्तमानक्षणश्चैक इति तन्निष्ठमेव तत् ॥

यदि वर्तमानातिरिक्तपदार्थविषयत्वमिष्यते तद्वक्तव्यं किं पूर्वं विज्ञानमनागतकालावच्छिन्नपदार्थग्रहणनिपुणमथोत्तरज्ञानमतीतकालालिङ्गितभावाकलनकुशलमिति तत्राद्यज्ञानसमुत्पत्तिसमये तत्तस्याधिरिक्तभाविकालावच्छिन्नस्य तेन तद्ग्रहणमनागतग्रहणे वा कथमागामिजन्मग्रहणं न स्यादुत्तरज्ञानप्रसवसमये ऽपि भूतकालस्य भूतत्वादेषु न सन्निधानमसन्निहितभूतकालग्रहणे वा पूर्वजन्मग्रहणप्रसङ्गः । अथ वर्तमानानुप्रवेशेन भूतभाविनोः कालयोः ग्रहणं मन्यसे तत्र वर्तमानानुप्रवेशाद्वर्तमान एव गृहीतः स्यान्न भूतो भावी वा । अथ न कश्चिदेव कालः क्व चिद्गृह्यते अर्थ एव प्रकाश्यः केवल इति तदयुक्तं तदवच्छिन्नभावप्रतिभासस्य भवद्भिरेवाभ्युपगमात् । ननु को ऽयं कालो नाम वास्तवो न कश्चिद्वास्तवः किं काल्पनिक एव व्यवहारः ।

सर्वेन्द्रियजं ज्ञानं वर्तमानैकगोचरम् ।
पूर्वापरदशास्पर्शकौशलं नावलम्बते ॥

वर्तमानः क्रियाकाल एक एव यतस्ततः ।

पूर्वः क्षणो ऽतीततां स्पृशत्युत्तरस्त्वनागतताम् । ननु पचति पठतीति वर्तमानो ऽपि विततं एव कालः प्रतीयते नैतत्सारम् ।

न ह्यस्ति कालावयवी नानाक्षणगणात्मकः ।
वर्तमानक्षणो दीर्घ इति बालिशभाषितम् ॥

क्षणसमुदायात्मकत्वं तु नानारूपत्वमेव तस्य भवेत् । अतीतानागतक्षणात्पूर्वमध्ये वा तदस्तित्वान्नास्तित्वमपि न गृहीतमेवेति कथं क्षणिकत्वम् । क एवमाह न गृहीतं नास्तित्वमनुपलब्ध एव नास्तित्वव्यवहारात् । उपलम्भो हि भवेन्नासत्तानुपलम्भाच्च नास्तित्वम् । दर्शनादर्शने एव सदसत्त्वयोर्लक्षणम् । तस्मात्क्षणान्तरं तदनुपलम्भाद् नास्तित्वमेवेत्येवं क्षणिकत्वग्राहि प्रत्यक्षमिति स्थितम् ।

ननु च प्रत्यभिज्ञातो दीर्घकालत्वनिश्चयः ।
किमद्यापि न मुक्तो ऽसि तत्प्रामाण्यकुतृष्णया ॥

परीक्षितं हि तस्याः स्वरूपं कार्यं कारणं च ।

न शक्नोतीव सा स्थैर्यमुपपादयितुं निजम् ।
न पूर्वो नोत्तरं ज्ञानं ग्राहि कालान्तरस्थितेः ॥

तदिदं बोध्यमानो ऽपि रागान्धो नावबुध्यते ।

पूर्वं हि ज्ञानं तत्कालमेव उत्तरमपि स्वकालमेव वस्तु गृह्णाति मध्ये तु नास्त्येव ग्राहकमग्राहकमेव मध्यमाहुः ॥

नन्वविच्छिन्नदृष्टीनां न हि त्रुट्यद्वस्थितिः ।
स्तम्भादिरवभातीति कथमेतस्य भङ्गिता ॥

नैतदेवम् । तथाप्येकक्षणवृत्तित्वात्क्षणान्तरे तु ज्ञानमेव नास्ति कस्य विच्छिन्नता अत्रुटितता कस्य वा बोधकम् । नन्वस्त्येव क्षणान्तरे [illegible] ज्ञानमविच्छिन्नत्वाद् दृष्टेरिति चेन्नैवम् । युक्तेरदीर्घकालत्वात्प्रमाणान्तरोत्पादन यथाप्रतिपत्त्यवधारणत्वायुक्तत्वात् ।

तस्मात्तदेव सन्तानवृत्त्या ज्ञानक्षणोदयः ।
तथैवोत्पादितानामेषा स्तम्भादिपरम्परा ॥

यो ऽयमविच्छिन्नदृष्टीनामत्रुटितपदार्थदर्शनाभिमानः स समुत्थितः ।

स्थिरैवापि न बोधेन दीर्घकालस्थितिग्रहः ।
न ह्यसन्निहितग्राहि प्रत्यक्षमिति वर्णितम् ॥
तत्काले सन्निधिर्नास्ति क्षणयोर्भूतभाविनोः ।
वर्तमानक्षणस्त्वेको न दीर्घत्वं प्रपद्यते ॥
तेन बुद्धिस्थिरत्वे ऽपि स्थैर्यमर्थस्य दुर्वचम् ।
न त्वनन्तरया नीत्या तस्या अपि चिरं स्थितिः ॥

सापि हि स्वसंवेद्यत्वादेकक्षणपरीतैव प्रकाशते इति तस्याः क्षणिकतापि प्रत्यक्षमिति सिद्धम् ।

ननु स्थैर्यं पदार्थानामनुमानात्प्रतीयते ।
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां मुद्गरादिर्विनाशकः ॥
निश्चीयते घटादीनां तेन पूर्वं तदागमात् ।
विनाशरहितत्वेन सिद्धत्येषामवस्थितिः ॥

नानुपलम्भव्यतिरिक्तस्य हेतुमतो विनाशस्यानुपपत्तेरुपलम्भ एवास्तित्वं भावानामनुपलम्भश्च नास्तित्वं न च घटानुपलब्धिर्मुद्गरादिकार्या सतः प्रागपि भावात् । ननु दृश्यानुपलब्धेरसत्त्वनिश्चयः स च कपालकाल एव घटस्यावकल्पते मध्ये तु दर्शनमन्यथापि स्यादिति नादर्शनमात्रमेव नास्तित्वं नैवम् । त्वदभिमतो ऽपि मध्ये ऽपि दृश्यस्यैव घटस्यानुपलम्भनम् । तद्वा कपालकाले ऽपि सर्वेषामिति का प्रमा । यदयं न वेद्मि तत्परो ऽपि नयं वेत्ति चेत्तर्हि मध्ये ऽपि घटं सर्वएव न पश्येयुरिति नास्त्येवासौ कपालीभूतघटवत्*। अपि च ।

यदि यत्त्वं न जानासि तदन्यो ऽपि न मन्यते ।
स्वजायाजघनस्पर्शसुखमप्यधिगच्छतु ॥

तदलं ते परगृहवृत्तान्तचिन्तया यत्पश्यसि तदस्तीति जानीहि यन्न पश्यसि तन्नास्तीति विद्धि । एवमनुपलम्भ एव भावानां विनाश इति न तस्य मुद्गरादिकार्यत्वमतो ऽनुमानमपि न स्थैर्यसाधकम् । तस्माद्यथोक्तक्रमेण प्रत्यक्षमेव क्षणिकपदार्थपरिच्छेदीति स्थितम् ।

स्मरणप्रत्यभिज्ञानस्वकर्मफलभोक्तृता ।
क्षणिकत्वे ऽपि कथितः कार्यकारणभावतः ॥

तदेवमुपपन्नेयं गृह्यतां क्षणभङ्गता ।
त्यज्यतां दीर्घसंसारकारिणः स्थिरताग्रहः ॥
अत्राभिधीयते नैव प्रमाणद्वयसम्पदः ।
भावानां क्षणभङ्गित्वमुपपादयितुं क्षमम् ॥
अर्थक्रियासमर्थत्वं सत्त्वं यत्तावदुच्यते ।
तदसत्कूटहेमादिव्यभिचारावधारणात् ॥
किं त्वबाधितसद्बुद्धिगम्यता सत्त्वमिष्यते ।
सदसद्व्यपदेशस्तु पुष्पादावौपचारिकः ॥
एवं च बाधकाभावपर्येषणपरायणम् ।
न सत्त्वग्राहकं ज्ञानं स्वतः प्रामाण्यमर्हति ॥
सत्त्वे च संशयो ऽप्यस्ति सकलप्राणिसाक्षिकः ।
उपलब्धिव्यवस्थातः कृत्स्नेयं यथेष्यते ॥
अर्थक्रियासमर्थस्य त्वदुक्तं सत्त्वमस्तु वा ।
तदपि व्याप्तिशून्यत्वान्न हेतुर्गन्धवत्त्ववत् ॥
क्षणिकस्यापि भावस्य सत्त्वं नास्त्येव सो ऽपि हि ।
क्रमेण युगपद्वापि न कार्यकरणे क्षमः ॥
क्षणिकस्य क्रमः कीदृग्युगपत्करणे तु नः ।
एकवस्तुक्रमस्यापि रूपभेदः प्रसज्यते ॥
कार्याण्येकेन रूपेण भिन्नानि जनयेत्कथम् ।
रूपभेदविरोधात्तु वस्तुनो नास्तिता भवेत् ॥
स्थिते च वस्तुसद्भावे क्षणिकत्वं परीक्ष्यते ।
तदसत्त्वे तु तच्चिन्ता व्योम्नि रोमन्थकेलिवत् ॥
ज्ञाने क्षणिकचिन्ता चेत्किं तस्यापि पराकृतौ ।
वदन्त्येतानि शास्त्राणि ज्ञेयाभावे च तत्कृतः ॥

अपि च । क्षणिकत्वपक्षे किमेकस्मादेकोत्पादः उत बहुभ्य एकोत्पत्तिरथैकस्मादनेकनिष्पत्तिराहो बहुभ्यो बहुसंभव इति परीक्षणीयम् । न तावदेकस्मादेकोत्पत्तिरलौकिकत्वात् । एकस्मादप्यग्नेर्भस्मधूमेन्धनविकाराद्यनेककार्यकालोत्पाददर्शनात्कार्यसिद्धये च सर्वेषां सहकारिसन्निधापनप्रयत्नदर्शनान्नैवं

किं चिदेकं जनकमिति ग्रन्थविरोधात्। एतेन तृतीयः पक्षः निरस्त एकस्मादनेकोत्पत्तिरिति। एकस्य नैकं जनयत्क्रमेण जनयेद्युगपद्वा। न क्रमेण स्थैर्यप्रसङ्गान्न युगपद्दृष्टत्वात्। एकस्य चानेककार्यकरणशक्तियोगे तद्भेदान्नानात्वप्रसङ्गः।

विरुद्धधर्मयोगे ऽपि यदि चैकत्वमिष्यते ।
अनेकक्षणयोगे ऽपि भाव एको ऽभ्युपेयताम् ॥

अथ बहुभ्य एकोत्पादनमिति पक्ष आश्रीयते तद्वक्तव्यं किमेतदेकं कार्यं केषां बहुभिरुत्पाद्यते इति। न ह्यस्माकमपि भवतामनेकावयवनिवहनिर्मितमवयविस्वरूपं कार्यमस्ति संचितैः संचिता एव जन्यन्ते इत्यभ्युपगमात्। यदि चानेककार्यमेकमुच्यते तदस्य कारणभेदोपनतस्वभावनानात्वयोगादेकत्वमेव तावद्विरुध्यते। अन्यथा त्वेवं हि न कारणाधीनं भावानां रूपमित्याकस्मिकत्वप्रसङ्गः। कारणभेदोपपादितनानात्वस्यापि यदि चैकत्वं तदस्य नानाकालयोगिनो ऽप्येकत्वं स्यात्। असत्त्वं भिन्नस्वभावस्य वस्तुन इति पूर्ववद्वक्तव्यम्। लोचनालोकमनस्कारादिकारणभेदात्। कार्यमप्येकरूपं ज्ञानमिति चेन्न तस्य भवन्मते विषयाकारग्राहकत्वस्वसंवेदनरूपभेदान्निराकारज्ञानवादिनो हि बौद्धस्य प्रतिकर्मव्यवस्थानमिष्यते जनकस्य कर्मणः प्रतिभासे स्थैर्यप्रसङ्गादेकसामग्र्यधीनत्वपक्षस्यासंभवात्। संभवे ऽपि ग्राह्यनियमनिमित्तस्याभावादिति। अथोच्यते किमनभ्युपगतपक्षोपमर्देनेन न बहुभ्यो बहुसंभव इत्येष एव नः पक्षः। संतानवृत्त्या वर्तमानपूर्वसामग्री सारूप्यमुत्तरसामग्रीमारभते विजातीयकरणानुप्रवेशे तु विरूपमिति। अथ केयं सामग्री नाम न समग्रेभ्यो भिन्ना पृथगनुपलम्भादव्यतिरेके तु समग्र एव सामग्री तत्र पूर्वसमुदायेनोत्तरसमुदायारम्भे तदन्तर्गतं समुदायिनमेकमेव एक उत्पादयेदेकं वा संभूयेति। तत्राद्ये पक्षे सैवेयमेकस्मादेकोत्पत्तिरुक्ता स्यात्सा च प्रतिषिद्धा। अथैकैकफलसमुदायिनिष्पत्तौ सर्वसमुदायिनं व्यापारयेत् क्रमेण वा यौगपद्येन वा तत्र क्रमपक्षे क्षणिकत्वहानिः। यं हि तत्र पञ्चदश समुदायिनः क्षणं तत्र वर्तन्ते ते तत एकं समुत्पाद्य पुनरपरमारभेरन् पुनरन्यमिति तावत्कालप्रतीक्षणादक्षणिकत्वम्। अथ युगपदेव सर्वनिष्पत्तौ सर्वे व्याप्रियन्ते तर्हि निकुरम्बरूपादेव कारणादुत्पन्नमिति कारणविवेक-

नियमाभावाद्रूपरसादिप्रविभागो न स्यात् । इदं रूपमेव रस इति कथं निश्चीयते । चित्रमुत्पादितमिति सर्वं रूपं स्यात्सर्वो रसो यद्वा न रूपं न रसोऽन्यद्वेव किं चिद्वस्त्वन्तरं स्यात् । अथोच्यते यद्यपि रूपरसादिसामग्री तत्सामग्र्याः एव जनिका तथापि क्व चित्किं चिदुपादानकारणमिति तत्सहकार्ये तत्र रूपक्षणनिष्पत्तौ रूपस्योपादानकारणत्वादितरेषां च सहकारिकारणत्वान्न पदार्थसंकर इति एतदयुक्तं सर्वथा कारणत्वानपायात् । अपि च येन रूपेण रूपस्य रूपं प्रत्युपादानकारणता तेनैव यदि रसं प्रति सहकारिकारणता तदा पुनरपि रूपरसयोरविशेषः । अथान्येन रूपेण रूपस्य रूपोपादानताऽन्येन च रससहकारितेति तर्हि स्वभावभेदान्नानात्वं नानात्वे स्वस्थैर्यमचलत्वं चेत्युक्तम् ।

अथ नास्त्येतयोः किं चिद्विरुद्धत्वं स्वभावयोः ।
कथं वोष्ट्रगृहे जातस्त्वमेवमतिमापसे ॥

भावानां परस्परपरिहारव्यवस्थितरूपत्वमस्त्येवैषां तात्त्विको विरोधः । अपि च क्षणिकत्वे पदार्थानामिदमस्योपादानकारणमिदं सहकारिकारणमिति विवेकोऽपि दुरवगमः । तथा हि किमिदमुपादानं नाम किं स्वसंतानविनाशेन बीजादिवत्कार्यजननमुपादानमुत स्वविशेषसमर्पणेनोत्पादकमिति । यदि पूर्वः पक्षः परलोककथा चार्वाकवदुपेक्षिता स्यात् । ज्ञानसन्तानविनाशेन ज्ञानान्तरारम्भप्रसङ्गात् स्वविशेषार्पणपक्षेऽपि सर्वविशेषार्पणं स्यात्कतिपयविशेषार्पणं वा सर्वविशेषार्पणे निर्विकल्पकस्य नोपादानकारणं स्यात् ।

लिङ्गदर्शनजन्या च प्रतिबन्धस्मृतिः कथम् ।
कथं वा रसविज्ञानं रूपज्ञानादनन्तरम् ॥

सन्तानभूयस्त्वाद्भविष्यतीति चेन्नैकप्रमात्रधीनप्रतिबन्धानोपनिबन्धनव्यवहारप्रतिबन्धविप्लवप्रसङ्गात् । नित्यमेकमात्मानमन्तरेण सन्तानैकतायामपि तावदसौ व्यवहारो नावकल्पते किमुतैकत्वेव देवदत्ते सन्तानभूयस्त्वे सतीति । कतिपयविशेषार्पणेन तु यद्युपादानता तदानीं रूपमपि ज्ञानोपादानकारणतां प्रतिपद्यते तस्मान्नोपादानं नाम किं चित् । तन्निरासे च तद्वैलक्षण्यलक्षणभावस्वरूपस्य सहकारिणोऽपि व्युदासो वेदितव्यः । अपि च ।

प्रतिक्षिपसि तान्पक्षे सर्वथा सहकारिणम् ।
भिन्नाभिन्नोपकारादिविकल्पास्त्वत्प्रकल्पिताः ॥
सहकारिप्रतिक्षेपकारिणः क्वाधुना गताः ।
या चासौ युक्तिशत्येव युष्माभिरुपकल्पितः ।
दोषो न बाधते युष्मान् मन्त्रोत्थापितसर्पवत् ॥

अथ वा तिष्ठतु तावदुपादानसहकारिकारणभाव एव भदन्तसिद्धान्ते दुरुपपादः परोत्पत्तावव्याप्रियमाणमेव यदि कारणमुच्यते सर्वं सर्वस्य कार्यं स्यात् ।

न च लब्धात्मनस्तस्य व्यापारः परजन्मनि ।
लब्धात्मनस्तु व्यापारे स्थितिः सिद्धा क्षणान्तरे ॥

अथ ब्रूयादिदं प्रतीत्येदं प्रतीयते इतीदंप्रत्ययतामात्रमेव कार्यकारणभाव इति तथाऽपि लब्धात्मनः क्षणस्य प्रतीतिरिति द्वितीयक्षणावस्थानमपरिहार्यमेव ।

न चानन्तर्यमात्रेण कार्यकारणतावहः ।
अहेतुफलभावेऽपि तथाऽऽनन्तर्यदर्शनात् ॥
व्यापारस्तु परोत्पत्तौ नास्त्येव क्षणभङ्गिनः ।
न वर्तमानकालस्य न भूतस्य न भाविनः ॥

अथ मन्येथा यथा तुलान्तयोर्नामोन्नामौ भवत एवं पूर्वोत्तरयोः क्षणयोर्नाशोत्पाद इत्येवं पूर्वक्षणविनाशेनोत्तरक्षणनिष्पत्तेरियतैव कार्यकारणभावमश्नुवीयातामिति तदप्यमनोरमम् । न ह्ययमायुष्मतामत्यवधृततुलान्तदृष्टान्तः ।

तत्रान्यदेव हेमादि नामोन्नामनिबन्धनम् ।
तन्नामो न तु नामैव तेन वा च विधीयते ॥

इहापि न पूर्वेण क्षणेन नापि तद्विशेषेणोत्तरः क्षण उत्पद्यते न च हेमस्थानीयमिहान्यदस्तीत्यनुत्पत्तिरेवापत्स्यते ।

सर्वथा परनिष्पत्तौ निर्व्यापारं न कारणम् ।
सव्यापारस्य कर्तृत्वे क्षणिकत्वं तु दुर्घटम् ॥

इत्थं च सत्त्वं व्यावृत्तं क्षणिकेभ्यो विशेषतः ।
तेनासाधारणत्वेन यायात्संशयहेतुताम् ॥

अथ वा लब्धात्मनः पदार्थस्य परोत्पत्तौ व्याप्रियमाणत्वेन कारणत्वावधारणाद् द्वित्रिक्षणस्थायित्वमवश्यमनन्तरनीत्या भवेदिति प्रत्युत सत्त्वादक्षणिकत्वसिद्धेर्विरुद्धो ऽयं हेतुः। अतश्चैवं नित्यानामेवार्थक्रियाकारित्वोपपत्तेः। समवाय्यसमवायिनिमित्तभेदेन त्रिविधा कारणसामग्री परस्परसंसर्गमागत्य यथायथाविधानं कार्यं प्रसूत इति कृतं क्रमयौगपद्यविकल्पैस्तावकैः यदैवाविकलसामग्री तदैव कार्योत्पत्तिः ।

अत एव च कार्याणां युगपन्न समुद्भवः ।
न चापि कृत्वा करणं सामग्री हि न सर्वदा ।
प्राणिकर्मविपाको ऽपि सामग्र्यन्तर्गतो नयः ।
सर्वत्र सुखदुःखादिहेतोस्तु समपादनात् ॥

न च समग्रव्यतिरेकाव्यतिरेकविकल्पो ऽस्मत्पक्षे सामग्रीं बाधते समग्रधर्मत्वात्सामग्र्याः समग्रापेक्षया च सामग्र्येव तमवर्थातिशययोगात्कारणमिति प्रमाणसामान्यलक्षणे निर्णीतम् ।

समर्थत्वासमर्थत्वविकल्पे ऽपि प्रसङ्गकः ।
सामग्र्या एव सामर्थ्ये ततः कार्यस्य दर्शनात् ॥

तदन्तर्गतस्य तु कारकजातस्य शकटाद्यङ्गस्येव सामर्थ्यं यावनावदभ्युपगतमेव तदपेक्षस्य सामग्र्याः साधकतमत्वस्य निर्वहणं न हि भवति कृष्याच्छत्र इति । अविकल्पं तु सामग्र्या एव सामर्थ्यं यदनन्तरं कार्यनिष्पत्तिरिति कार्यनिष्पत्तिदर्शनादेवावगम्यते । यदप्येकक्षणस्थायि कारकं स्यादित्युद्घोषितं परैः तदप्यसत् । कार्यनिष्पत्तिपर्यन्तत्वादवस्थानस्य एकेन क्षणेन तेषामेककार्यनिष्पत्तेरघटमानत्वात्। कार्यसंपत्तेरूर्ध्वं तु सामग्री विप्लवते न समग्राणि तेषामेकैकशः क्व चित् चिदुपलम्भाद्घटपटादीनाम् । इत्थं स्थिराणामेव पदार्थानामर्थक्रियासामर्थ्यं समर्थितमिति न ततः क्षणभङ्गसिद्धिः। एवं च सत्यत्वनित्यत्वयोर्विरोधात्सत्त्वप्रतीत्येव एकचन्द्रबुद्धिपतितरनिराकरणमित्यादि यत्प्रलपितं तत्प्रतिक्षिप्तं भवति । यदप्यभाणि नाशं प्रत्यनपेक्षत्वात्क्षणिकाः पदार्था इति तदपि यत्किं चिन्मुद्गरादिव्यापारान्व-

व्यतिरेकानुविधायिनस्तत्कार्यस्य घटादेर्भावस्य विस्तरतः प्रमाणचिन्तावसरे प्रसाधितत्वात् प्रध्वंसाभावश्च विनाश इत्युच्यते ॥

नश्वरानश्वरादिविकल्पास्तु न बाधकाः ।
सामग्र्यधीनः प्रध्वंसो भावानामात्मलाभवत् ॥

मुद्गरादिसामग्र्या घटस्य किं क्रियते । मृत्पिण्डदण्डसामग्र्या किमस्य क्रियते । आत्मलाभ इति चेदनया ऽप्यात्महानं करिष्यते । ननु नश्वरत्वे तत्कारणमफलमनश्वरत्वे त्वशक्यमिति उत्पत्तावपि तुल्यो ऽयं प्रलापः भवनस्वभावश्चेद् घटः स्वत एव भवति किं दण्डादिसामग्र्या अभवनस्वभावस्तु कर्तुमशक्यः खरविषाणवदिति । कारकव्यापारकार्यत्वदर्शनादयमनुयोग एव इति चेद्विनाशे ऽपि समः समाधिः उत्पत्तिवद्विनाशस्यापि कारकान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वम् ॥

तस्मादुत्पन्नभावस्य विनाशो नास्ति वस्तुनः ।
आविनाशकसद्भावादवस्थानमिति स्थितम् ॥

ननु सापेक्षाणां भावानां नावश्यंभाविता भवेदिति घटस्य विनाशहेतुर्नोपनिपतेदपि कदा चिदित्येवमसौ किं नित्य एव भवत्विति अहो महान्प्रमाद उत्पन्नः प्रज्ञाः पलिता महान्धकारानिर्दुष्यतरो ऽयं दोष उत्थितः यदिह घटो नित्यो भवेत्तदिह कालाग्निरुद्र इव त्रिभुवनमपि भस्मीकुर्यात् । अपि च रे मूढ सावयवस्याश्रितस्य कार्यस्य च नूनमवयवविभागादाश्रयविनाशाद्वा यदा कदा चिद्भवितव्यमेव विनाशेनेति कस्तन्नित्यत्वशङ्कावसरः तथा हि न रामाभिषेककलशमद्य यावदनुवर्तमानमीश्वरवेश्मस्वपि पश्यति लोक इत्यवश्यंभावी तस्य विनाशे हेतुः तस्मात्सहेतुको विनाश इति न स्वत एव नश्वरभावः । अपि च प्रत्यभिज्ञा स्वतेजोऽभिभवविधूतबोधविद्वान्तध्वान्तसिद्धुनिरम्भूरमेव भावनिवहमनिशमुपदर्शयन्ती दिनेशदीधितिरिदमवतविभागवती सर्वतो जाज्वलीति कस्तस्यां सत्यां क्षणभङ्गिनो भावानमिद्ध्यात् । यत् किं पुन तस्य समर्पितं तत्सर्वमसमञ्जसं यत्तावदिदं कल्पितं स समवायमिति किमेकं विज्ञानमुत द्वे इति तत्रोच्यते सामानाधिकरण्येन नैकविषयावद्योतनप्रवणैकप्रतीतिसंवेदनात्त्वैक्यं द्वित्वाशङ्का यो ऽयं घटः स घटो ऽयमित्येकत्वावमर्शिनी स्वतस्तु या ऽनेकप्रतीतिरनुभूयते

घटो ऽयमिति तन्न निरन्तरोत्पन्नघटज्ञानपटस्मरणवद्भिन्नविषयं बुद्धिद्वयमिति । यत्तु किमेकप्रतीतिजन्मनि कारणमिति ।

कार्यं चेदवगम्येत किं कारणपरीक्षया ।
कार्यं चेन्नावगम्येत किं कारणपरीक्षया ॥

न च कार्यमकारणं भवितुमर्हति कार्यत्वस्यानुपपत्तेरिति भवितव्यमेव तत्र कारणेन । अस्ति च संस्कारसहितमिन्द्रियमस्याः प्रतीतेः करणं पृथक् कार्यता ऽपि तयोर्दर्शनादेवाभ्युपगतमिदं तु दूरुस्थादूरफलम् । क्वचित्तु केवलेन्द्रियव्यापारकार्यदर्शनान्न सर्वस्य तथाविधस्यैव तस्य कार्यकारित्वं सहकार्यपेक्षयेन कार्यान्तरजननात् । यत्तूक्तं कीदृशो ऽर्थः प्रत्यभिज्ञायामवभातीति तथैते वादिनः यत्कृत्वो दत्तोत्तरा अपि यत्पुनरस्माननुयुञ्जते तेन बलवद्बुद्धिग्नाः स्मः । तमनमेव प्रमितयः प्रष्टव्या न तु वादिन इति अतीतकालविशिष्टो वर्तमानकालावच्छिन्नश्चार्थ एतस्यामवभासते ।

ननु पूर्वापरौ कालौ परस्परविरोधिनौ ।
नैकत्र नियतस्तेन तद्भेदाद्वस्तु भिद्यते ॥

नैतदेवम् । केयूरकिरीटकटककुण्डलादिभेदे ऽपि देवदत्तस्याभेदात् । अवयव्यस्ति नास्तीति परीक्षणं आदान्तरगमनमपवर्गाह्निके च विस्तरेणावयवी साधयिष्यत इत्यास्तामेतत् । कुण्डलादीनामविरोधादिति चेन्न । तावपि क्वचिद्विरोधाभ्युपगमात्परस्परव्यवहारव्यवस्थितात्मानो हि सर्वे भावा इति यद्द्विमेवद्भिरभ्युपेत यत्र विरोधः । ननु केयूरादीनां विरोधे ऽपि तदपस्थानादेकदेवदत्तसम्बन्धित्वमभ्युपपद्येतापि भूतवर्तमानयोस्तु युगपदसन्निधानात्तद्विशिष्टता स्तम्भादेरुच्यते प्रतीयते च द्वौ कालौ न च सन्निहितावितिं चित्रम् । किं भूतो ऽपि काल इदानीमस्ति । नैवम् । नासावस्तीत्युच्यते अपि त्वासीदस्तीत्युच्यमानं वर्तमान एव न भूतः । हन्त तर्हि भूतो भूतत्वादेव नेदानीमस्तीति कथं प्रतिभासते । भूतत्वेनैवेति ब्रूमः । भूतः कालो भूततया गृह्यते वर्तमानो वर्तमानतयैवार्थस्तूभयानुगत एक एव तथा गृह्यते । ननु भूतकालस्येदानीमभावात्तद्विषयं ज्ञानमनर्थजं स्यान्न धर्मिणस्तदवच्छिन्नस्य चाजनकस्याभावात् । भूतः कथमवच्छेदक इति चेतया प्रतिभासात् । प्रतीतिमपृच्छतु भवान्स एवायमिति यः पूर्वमासीत्स इदानीमप्यस्तीति सो ऽयम-

तीतकालविशिष्टो ऽर्थं एतस्यां बुद्धाववभासते । नन्वसता पूर्वकालेन विशे-षितमर्थं कथमिन्द्रियजप्रतीतिरालम्बनीकुर्यात् । उच्यते ॥

सन्त्यसंख्येयसं यतिकाले प्रागवलोकिताः ।
यथा शतादिज्ञानानि जनयन्ति घटादयः ॥
अतीतकालसंसर्गो भवत्येव विशेषणम् ।
स्तम्भादिप्रत्यभिज्ञायाः कारणत्वं प्रपत्स्यते ॥

संख्येयाः घटादयः सन्त्यतीतकालो नास्ति इति चेत्किन्नु भवत्यभावेषु किं वक्ष्यति देवानांप्रियः । यानि कपित्थानि भक्षितान्यासन् इति प्रतीतिदर्शनात् । न च नवनवत्याद्यनुपयुक्तेषु कपित्थेष्वेकशततमे ग्र-मिति भवति । यथा तथातिक्रान्तान्यपि नवनवति कपित्थानि शतप्रतीतिहे-तुतामुपयान्ति प्रतिभासोपारूढत्वादेवमतीतकालयोगो ऽपि प्रतिभासमान प्रत्यभिज्ञामाधास्यतीति । विकल्पमात्रं शतप्रत्यय इति चेद् भो महात्मन् किं वा न विकल्पमात्रम् । किं तु [illegible] सविकल्पकप्रामाण्यवादिनः ।

यश्च सामान्यसंविद्धो प्रकारः प्राक् प्रदर्शितः ।
योऽन्यः स एव द्वित्वादिसंख्यासद्भावसिद्धये ॥

इत्यलं कथाक्षेपेण ।

नन्वतिक्रान्तग्राहि च प्रत्यभिज्ञाविज्ञानमिन्द्रियार्थसन्निकर्षजं चेति नः कौतुकमिदं कियत्कौतुकमर्थस्तावदस्य पुरो ऽवस्थितो ऽस्त्येव जनकः स्तम्भादिः । नन्वस्ति स तु वर्तमानकाल एव न केवलं वर्तमानकालयो-गिना ऽर्थेन तत्प्रत्यभिज्ञानमालम्ब्य वर्तमान इवातीतो ऽपि कालो ऽवच्छेद-कतां प्रतिपद्यते स च तत्सन्निधानो ऽर्थे इदं ज्ञानमादधातीत्यर्थजमेतदि-न्द्रियजमपि [illegible] । नन्वतीते ऽर्थे कथमिन्द्रिय-प्रवृत्तिः [illegible] पुरुषस्य [illegible] लभते इति को ऽपि नलुयोऽज्यः । नन्वतीतकालविशिष्ट[illegible] कल्पयितुं युक्तमस्या बुद्धेरिन्द्रियजस्यातीते ऽपि सामर्थ्यमदृष्टमिति । [illegible] न बाधायास्ति प्रत्यभिज्ञायामनुमानं [illegible] तावद्भवति प्रतिविरहः । ननु कारणदोषादपकल्पते

स्वाप्रामाण्यम् आयुष्मन्तो ऽप्युच्यताम् । उक्त एवेन्द्रियस्यातीतविषयग्रहणे सामर्थ्यविरहः यत्स सम्यगुक्तवानपि नायमिन्द्रियस्य तिमिरादिरिव दोषः । अतीते काले स्वतन्त्रे तस्य सामर्थ्यं न तद्ग्राह्यवर्तमानवस्तुविशेषणीभूते संस्कारसचिवस्य चास्य सामर्थ्यं न केवलस्येत्युक्तम् । तस्मादतिक्रान्तकालविशेषितपूर्ववर्तिस्तम्भादिपदार्थविषयमिन्द्रियादिसन्निकर्षोत्पन्नमेवेदं प्रत्यभिज्ञाज्ञानमिति सिद्धम् । अथ वा पूर्वाभिज्ञानविशिष्टग्राह्यमात्रमिष्यतां प्रत्यभिज्ञानं गन्धवत्कुन्दबुद्धिवद्यथा हि लोचनगोचरे ऽपि कुन्दकुसुमे तद्विषयगन्धविशेषिते बाह्येन्द्रियद्वारकग्रहणमघटमानमिति मानसमेव सुरभि कुसुममिति ज्ञानमेवं पूर्वज्ञानविशेषितस्य स्तम्भादेर्विशेषणमतीतत्वाद्विषय इति मानसी प्रत्यभिज्ञा । पूर्वप्रवृत्तबाह्येन्द्रियोपजनितज्ञानविशिष्टबाह्यविषयग्राहिणि चान्तःकरणे ऽभ्युपगम्यमाने सति नान्धाद्यभावप्रसङ्ग इति सद्गुरु: कथितम् । ननु कुन्दादेर्विशेषणं वर्तमानमस्ति सौरभमिह त्वतीतं पूर्वविज्ञानमिति कथं विशेषणमथ । किं तेन सता करिष्यसि यतादिबुद्धिष्वतिक्रान्तस्यापि कपित्थादेः कारणत्वदर्शनादिति । तदेवमन्तःकरणजन्मना ऽपि प्रत्यभिज्ञानेन स्थैर्यमवस्थाप्यते एव भावानाम् ।

या तु मुण्डितकेशादिप्रत्यभिज्ञानतुल्यता ।
स्तम्भादिप्रत्यभिज्ञायाः कथ्यते सा ऽप्यसङ्गता ॥

तत्रान्तराले मुण्डितशिरोदर्शनमेव बाधकमिह तु न किं चिदस्ति । अत एव शब्दे सदैव स्फुरन्त्या विनाशबुद्ध्या वैधुर्यमुपनीता प्रत्यभिज्ञा तु न तामवस्थापयितुं समर्थेत्युक्तम् । ज्वालादावपि तैलवर्तिक्षयानुमानबाधितत्वाद् भ्रान्ता प्रत्यभिज्ञा न तु तथा स्तम्भादावनुमानमपि बाधकमस्ति । सत्त्वानुमानं तु निरस्तमेव । यद्यपि च नैव नियमः प्रत्यक्षानुमानयोर्विरोधे प्रत्यक्षं बलीय इति त्वरिततरपरिभ्रमितचक्रीभवदलातग्राहिणः प्रत्यक्षस्यानुमानबाधितत्वदर्शनादिति । तथा प्रकृतं क्षणिकत्वानुमानमन्यथासिद्धमनन्यथासिद्धं तु प्रत्यक्षमिति प्रत्यक्षमेव क्षणिकत्वानुमानस्य बाधकं न चेतरेतराश्रयत्वमनुमानमिथ्यात्वनिबन्धनं प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षाप्रामाण्यानभ्युपगमात् । स्वहेतुबलवत्तयैव प्रत्यभिज्ञा प्रमाणं न तस्येदं दैन्यं यदनुमानमिथ्यात्वे सति तत्प्रमाणीभविष्यतीति ।

ख्याता या प्रत्यभिज्ञा न य एष प्रथमक्षणः ।
स्तम्भादिर्विबोधस्तेनापि बाध्यते क्षणभङ्गिता ॥

तुल्यसामग्र्यधीनत्वनिराकृतत्वात्साकारस्य निराकरिष्यमाणत्वादन्वयव्यतिरेकोपकृतमानसप्रत्यक्षनिश्चितजनकस्य चार्थस्याग्रभावित्वनिश्चया दुत्पन्नोऽर्थो ज्ञानं जनयति जातेन च ज्ञानेन गृह्यते इति बलाद् द्विक्षणानुस्थायित्वमस्योपलभ्यत इति कुतः क्षणिकत्वम् ।

यदि लब्धस्वरूपोऽपि न नष्टः प्रथमे क्षणे ।
हेत्वन्तराद्विनाशोऽस्य न स्वरूपनिबन्धनः ।
विचित्रा च पदार्थानां प्रतीतिरिह दृश्यते ।
चिरतनमतिः क्वापि क्वचित्कालजातधीः ॥
सलिलाहरणव्यग्रकुम्भावगतिरन्यथा ।
तदैव कन्दुकाकृष्टकुम्भावगतिरन्यथा ॥
एतेन रविगुप्तोऽपि परिम्लानमुखीकृतः ।
क्षणिकत्वक्षमादित्वसमुत्प्रेक्षणपण्डितः ॥

तथा हि वर्तमानवस्तुविषयग्राहि विज्ञानमनन्तरोक्तनयेन जनकार्थप्रतिभासनाद् द्विक्षणस्थायितामर्थस्य गमयतीत्युक्तम् । आद्यं च किंचिद्विज्ञानमनागतकालस्पर्शि भवति । यथाऽऽह भट्टः । रजतं गृह्यमाणं हि चिरस्थायीति गृह्यते इति । उत्तरमपि प्रत्यभिज्ञानं प्रतीतकालावच्छिन्नमर्थमवद्योतयतीति दर्शितम् । न चातीतानागतजन्मग्रहणमाशङ्कनीयमिति कारणसामर्थ्यनियमान्न ह्यतीतानागतजन्मग्रहणमशक्यक्रियमिति यावदपि दृश्यमानं ग्रहणं तदप्यपह्नोतु युक्तम् । न चैतावता ऽतीतानागतकालावच्छिन्नवर्तमानवस्तुग्रहणमात्रेण सामान्यतोदृष्टेनादृष्टमप्यतीतानागतज्ञानं कल्प्यम् । यथादर्शनं हि वस्तूनि व्यवस्थाप्यन्ते न किंचिद् दृष्ट्वा ऽन्यदपि कल्प्यते दृष्टमपि वा निह्नूयते इति । अपि च निमेषदृष्टेषु त्रुटिसमताकस्तम्भादिपदार्थेषु हि प्रत्ययमुत्पद्यते तत्कैव क्षणिकग्राहि कथ्यते । यत्तु तत्र विकल्पितमतीतानागतक्षणयोः असन्निहितत्वेन प्रत्यक्षग्राह्यताऽनुपपत्तेर्वर्तमानक्षणस्य चातिसूक्ष्मत्वात्तत्कालग्राहिणा प्रत्यक्षेण क्षणिकत्वं गृहीतं भवतीति तदुपप-

न्नम् । मा नाम भूदतीतानागतकालग्रहणं वर्तमान एव तथानिमेषदर्शनस्य कियान्काल इति चिन्त्यताम् । निमेषकृतस्यापि दर्शनविच्छेदस्यानवकाशाद्यावद्धि दर्शनं न विच्छिन्नं तावान्वर्तमानः काल इति तद्ग्रहणे स्थैर्यं गृहीतं भवति न क्षणिकत्वम् । ननु तावानसौ कालः स क्षणसमुदायो भवति न क्षणः क्षणस्त्वेक एव वर्तमानो भवति न ततः पूर्वापरौ क्षणावतीतानागतौ भवतः तयोश्च न ग्रहणमित्युक्तम् । सिद्धे क्षणिकत्वे एवं च शक्यते वक्तुं न तु तत्साधनावसरे । कालो ह्येको नित्यो विभुरिति साधितोऽनुमानपरीक्षायाम् । न तु क्षणसमुदायात्मा कालः कालस्य तु भेदाः क्रियोपजननविनाशाद्युपनिबन्धनाः कल्प्यन्त इत्यपि तत्रैव परीक्षितम् । तदयमनिमेषदृष्टेर्दर्शनविच्छेदानुपपत्तेस्तावानेकः स वर्तमान एव भवतु । ननु कालो नाम न कश्चित्पारमार्थिकः पदार्थ एव परिदृश्यमानो वर्तमानादिव्यवहारहेतुः स च न चिरमनुभूयते इति क्षणिक उच्यते । मित्र अलमवान्तरगमनेन मा भूत्कालः पदार्थस्त्वनिमेषदृष्टिना दृष्ट्यविच्छेदादविच्छिन्नसत्ताक एव दृश्यते इति न क्षणिकग्राहि प्रत्यक्षम् । ननु भवद्भिरपि न स्थिरं ज्ञानमिष्यते क्षीणे च ज्ञाने सोऽर्थो द्वितीयक्षणे केन गृह्यते ज्ञानान्तरेण तु गृह्यमाणः स एवेत्यत्र को निश्चयः । अनिमेषदृष्टेर्ज्ञानं न क्षीयते एवेत्येके । अथ वा किं न एतेन न हि विषयप्रतिभासकाले ज्ञानमवभासत इत्यसकृदुक्तं वक्ष्यते च तेन तत्कीदृशमिति कुतो वयं विद्मः । अर्थस्त्वविच्छिन्नसत्ताक एव गृह्यते ज्ञानं तु वर्तमानकालमप्यतीतानागतकालग्राहि भवति स्मरणमिव प्रातिभमिव भूतभविष्यद्वृष्ट्यनुमानमिव । नन्विन्द्रियव्यापारो न क्षणान्तरस्थायीति तस्मिन्नसति कुतोऽस्य चिरतरकालग्रहणम् । तदलं भवतु भ्रान्तो ऽसि मज्जत्वेवं ब्रुवाणः निमेषकृतो ऽपि विच्छेदो ऽस्य नास्ति अथ च न स्थिर इन्द्रियव्यापार इति साहसिकतामात्रम् । सन्निकर्षश्चास्य विषयग्रहणे व्यापारः स च स्थिर एव तस्माद्विततकालस्य वस्तुनः प्रत्यक्षेण ग्रहणमिति स्थितम् । एवं च स्थिते न स्वरूपमात्रमेव भावानां विनाशकारणं कारणानां च नित्यत्वमेव दण्डादीनामिति सिद्धम् । यत्पुनरभाणि दर्शनादर्शने एव सत्त्वासत्त्वे भावानामिति तदपि व्यामूढभाषितम् । दर्शनादर्शनाभ्यामेव भावाभावयोः परिच्छेदः न पुनर्दर्शनादर्शने एव भावाभा-

घावभावश्च विस्तरतः प्राक् साधितः स च सहेतुक इति न स्वसत्ताविशरारवो भावाः । एवं तु निष्प्रमाणे पदार्थस्थैर्यपक्षे ज्ञानं तु जनकस्य नियतस्य वस्तुनो दर्शनम् दर्शनविषयीकृतस्य प्रवृत्तिः प्रवृत्तिविषयीकृतस्य प्राप्तिरिति व्यवहारो न स्यादर्थक्षणनानात्वात् । बाध्यबाधकभावश्च क्वचिज्ज्ञानानां दृष्टः स च न स्यात्पूर्वोत्पन्नगतरजतादिविषयभावग्राहिणो ज्ञानस्य गृहीतमुद्गरदलितघटाभावज्ञानवद्बाधकत्वानुपपत्तेः । पूर्वदृष्टस्य स्मरणं स्मृतस्य कस्य चित्प्रत्यभिज्ञानं प्रत्यभिज्ञातस्य गृहादेरर्धकृतस्य समापनमित्यादयश्च व्यवहारा विप्लुप्येरन् ।

अथ संतानमाश्रित्य क्रियते तत्समर्थनम् ।
न तस्य भिन्नाभिन्नत्वविकल्पानुपपत्तितः ॥
अभेदपक्षे क्षणवद्व्यवहारो न सिध्यति ।
व्यतिरेके तु चिन्त्यो ऽसौ वास्तवो ऽवास्तवो ऽपि वा ॥
अवास्तवत्वे पूर्वोक्तं कार्यं विघटते पुनः ।
वास्तवत्वे स्थिरो वा स्यात्क्षणिको वेति चिन्त्यताम् ॥
सन्तानिनिर्विशेषः स्यात्सन्तानः क्षणभङ्गुरः ।
न सिद्धेत्पुनरप्येव व्यवहारः पुरोदितः ॥
अथापि नित्यं परमार्थसन्तं सन्ताननामानमुपैषि भावम् ।
उत्तिष्ठ भिक्षो फलितास्तवाशाः सो ऽयं समाप्तः क्षणभङ्गवादः ।
तदेवं सति सन्तानच्छद्मनो विनिवारणात् ।
लोकयात्रा स्थिरैरेव पदार्थैरुपपद्यताम् ॥
एवमनन्तरनिगदितदूषणनिकुरुम्बविनिहतप्रसरम् ।
साध्यार्थं क्षणिकत्वे न चानुमानप्रमाणं तत् ॥
क्षणभङ्गे निरस्ते च कार्यमाधारवद् ध्रुवम् ।
अतो ज्ञानादिकार्याणां युक्तमाश्रयकल्पनम् ॥
सुखादेरपि कार्यस्य विज्ञानाद्व्यतिरिक्तता ।
प्रागुक्तेति तदप्यन्यद्द्रव्यस्यास्यानुमापकम् ॥
किं च नाङ्गीकरोषि त्वमात्मानं पारलौकिकम् ।
उपैषि परलोकं च किमिदं ते वक्रव्रतम् ॥

कर्म संतानिना ऽन्येन यत्कृतं चैत्यवन्दनम् ।
ततो ऽन्य फलमन्येन भुज्यते ऽकृतकर्मणा ॥
न वा निर्वृतिरप्येति चैत्यवन्दनकर्मणा ।
ज्ञानक्षणेन नैकेन किं चित्कर्म समाप्यते ॥
कार्यकारणभावश्च यस्त्वदुक्तः स दूषितः ।
कार्यकारणभावे हि न ह्यन्तत्वं निवर्तते ॥
अनैकान्तिकता चास्य सन्तानान्तरबुद्धिभिः ।
उपादानत्वरूपो ऽपि विशेषः प्राङ् निराकृतः ॥
कार्पासरागसंक्रान्तिदृष्टान्तो यश्च वर्णितः ।
सो ऽप्ययुक्तः स्वरूपेण तत्र तस्यैव दर्शनात् ॥
य एव रागः कार्पासे बीजे समुपकल्पितः ।
स एव दृश्यते पुष्पे न तु तस्मात्फलान्तरम् ॥
एवं कर्मानुवृत्तिः स्यात्फलभोगस्तु दुर्घटः ।
कर्मानुवृत्तिरप्येवा न चैकस्यास्ति कस्य चित् ॥
कार्यकारणयोर्भेदात्कार्पासकुसुमादिवत् ।
अन्यथैव हि कर्म स्यादन्यथैव च तत्फलम् ॥
न च सन्तानभोगाय कश्चित्कर्मानुतिष्ठति ।
फलमस्मान्ममैव स्यादिति सर्वः प्रवर्तते ॥
सर्वथा चाभ्युपेतानां परलोको विसंष्ठुलः ।
न तत्साधने तेषां का चिद्गमनिका ऽस्ति वा ॥
गर्भादौ प्रथमं ज्ञानं विज्ञानान्तरपूर्वकम् ।
ज्ञानत्वादित्ययं हेतुरप्ययोजक इष्यते ॥
मूर्छादानन्तरोद्भूतज्ञानैश्च व्यभिचारयम् ।
मूर्छितस्यापि विज्ञानमस्तीत्येतत्तु कौतुकम् ॥
न ह्यर्थावगतेरन्यद्रूपं ज्ञानस्य किं चन ।
मूर्छादिषु कुतस्तत्स्यात्कुतो वा कललादिषु ॥
कललादिदशायां वा यदि विज्ञानमिष्यते ।
मातापितृस्थयोरस्ति शुक्रशोणितयोरपि ॥

ततश्चैकत्र संताने चैतन्यद्वयमापतेत् ।
चेतनानां बहुत्वं वा दम्पत्योर्बहुपुत्रयोः ॥
न चैष नियमो लोके सदृशात्सदृशोद्भवः ।
वृश्चिकादेः समुत्पादो गोमयादपि दृश्यते ॥
शरीरान्तरसंचारचातुर्यं च धियां कथम् ।
ज्वालादिवन्न मूर्तत्वं न च व्यापकताऽऽत्मवत् ॥
आतिवाहिकदेहेन नीयन्ते चेद्भवान्तरम् ।
तन्व्यातिवाहिके ऽप्यासां कथं संचारसंभवः ॥
आस्तामिदं वा जीवद्देहे ऽपि पथि गच्छताम् ।
प्रदेशान्तरसंचारो ज्ञानानां भवतः कथम् ॥
न ह्येषां भूतधर्मत्वं न स्वतो गतिशक्तिता ।
न च जात्यादिवद्वृत्तिर्न च व्यापकताऽऽत्मवत् ॥
एवं यदैव निष्क्रान्तो विहारकुहराद्भवान् ।
तदा कष्टो भवद्देहो ज्ञानसंक्रान्त्यसंभवात् ॥
तदयं सदुपायसम्मतव्यो वा निरस्य कुतर्कान् ।
सुरगुरुवत्परलोके नित्यो वा ऽऽत्मा ऽभ्युपेतव्यः ॥

यत्त्वस्य धर्मगगनोपमतां विकल्प्य
नाशित्वमुक्तमथ वा विफलत्वमेव ।
तन्नैव साधु सुखदुःखदृढोपभोग-
योगे ऽपि नाशमधिगच्छति नायमात्मा ॥

विकृतिरस्य तस्य सुखदुःखजन्मना न हि तादृशी भवति लुप्यते यया ।
सहकारिकारकवशात्तु जायते तदमुष्य येन समुपैति भोक्तृताम् ॥
अथ वीपवनव्ययस्वभावस्य दशाभेदसमन्वये हि पुंसः ।
कनकं किल कुण्डलाद्यवस्थानुगतम्येव न भिद्यतेति केचित् ॥

अवस्था यद्येताः प्रसभविलयातङ्कविधुरा-
सर्वस्यात्मा त्वेकः स्फुरति निरपायस्थिरवपुः ।
असत्यस्मिन्पूर्वापरगतिविषयानुस्मृतिमुखा
न सिद्धिः कार्याणामिति निपुणमावेदितमिदम् ॥

ननु विमृशति भोगे कर्म नित्यो ऽपि नात्मा
न हि नरकनिमग्नो मन्यते कश्चिदेवम् ।
किल यदयमकार्षं प्राग्भवे कर्म पापं
फलमुपनतमस्माद्भुज्यते तन्मयेति ॥
कार्योपभोगसमये किमनेन कृत्यं
नास्य प्रवृत्तिरधुना न निवृत्तिरस्मात् ।
यस्तु प्रवृत्तिजननौपयिको ऽवमर्शः
शास्त्रादसौ भवति शास्त्रविदामवश्यम् ॥
विमर्शो ऽयं पश्चादपि भवति दृष्टे तु विषये
मया यूना यत्तत्किमपि सदसद्वा कृतमभूत् ।
ततो वृद्धो ऽद्याहं फलमनुभवामीति सदयं
पुमानस्ति स्थायी सुकृतफलभोगादिनिपुणः ॥
नास्त्यात्मा फलभोगमात्रमथ च स्वर्गाय चैत्यार्चनं
संस्काराः क्षणिका युगस्थितिभृतश्चैते विहाराः कृताः ।
सर्वं शून्यमिदं वसूनि गुरवे देहीति चादिश्यते
बौद्धानां चरितं किमन्यदियती दम्भस्य भूमिः परा ॥

अत्र सुशिक्षिताश्चार्वाका आहुः । यावच्छरीरमवस्थितमेकं प्रमातृतत्त्वमनुसंधानादिव्यवहारसमर्थमस्तु नाम कस्तत्र कलहायते शरीरादूर्ध्वं तु तदस्तीति किमत्र प्रमाणम् । न च पूर्वशरीरमपहाय शरीरान्तरं संक्रामति प्रमाता । यदि ह्येवं भवेत्तदिह शरीरे शैशवदशानुभूतपदार्थस्मरणवदतीतजन्मानुभूतपदार्थस्मरणमपि तस्य भवेन्न हि तस्य नित्यत्वाविशेषे च शरीरभेदाविशेषे च स्मरणविशेषे कारणमुत्पश्यामो यदिह जन्मन्येवानुभूतं स्मरति नान्यजन्मानुभूतमिति । तस्मादूर्ध्वं देहान्नास्त्येव प्रमातेति नित्यात्मवादमूलपरलोककथाकुहकुर्वीमपास्य यथासुखमास्यताम् । यथा ऽऽह ।

यावज्जीवं सुखं जीवेन्नास्ति मृत्योरगोचरः ।
भस्मीभूतस्य शान्तस्य पुनरागमनं कुत इति ॥

अत्रोच्यते । न खलु निपुणमिव सुशिक्षितमायुष्मता चार्वाकाचार्यचातुर्यम् । यावच्छरीरमेकमनुयायि प्रमातृतत्त्वमस्तीति यदुक्तवानसि तन्न

विस्मर्तुमर्हसि । न चास्तित्वाविनाभावी भावानां विनाशः स्वाभाविकः किं तु हेत्वन्तरनिमित्तक इति सौगतैः सह कलहमतिमात्रमधुनैव कृत्वा समर्थितो ऽयमर्थः । न च विनाशहेतुः प्रमातरि चिरमपि विचार्यमाणः कश्चित्कुतश्चिदवाप्यते न चानुपलभ्यमानो ऽप्यसौ कल्पयितुं पार्यते । न ह्यात्मा पटादिरिव सावयव उपलभ्यते यदवयवविभागादिना नङ्क्ष्यतीति गम्यते । उत्पत्तिर्नात्मनो दृष्टा यतस्तदविनाभाविनो निरवयवस्यापि कर्मादेरिव विनाशः प्रतीयते । न चैष कस्य चिदात्मा गुणो येनाश्रयविनाशाद्वा विरोधिगुणान्तरप्रादुर्भावाद्वा प्रध्वंसमापादयेत् । न चैवं शक्यते वक्तुं किं विनाशहेत्वनुमानेन प्रत्यक्ष एवास्य विनाशो दृश्यते इति । यतो न शरीरवदसौ दह्यमानः शकुनिभिरवलुप्यमानो वा कदा चिदुपलब्ध इति । तस्माद्विनाशादर्शनाद्विनाशहेत्वनुमानासंभवाच्च अस्ति चेदात्मा नित्य एवेत्यवधार्यताम् । तस्माद्भूतचैतन्यमेव चिरंतनचार्वाकाचार्यैस्त्वपरलोकापलापपरितोषालम्बितमकिंचनकारित्वसुलभसुखाभिलाषकहृदयैरेवमाश्रितमाशरीरमवस्थिते तु प्रमातृतत्त्वे सति न फलन्त्येते परलोकापलापमनोरथाः । भूतचैतन्यपक्षो ऽपि च पुरा पराकृत एव तस्मादस्ति नित्यः परलोकी प्रमातेति । नित्यत्वे सति पूर्वदेहसंबन्धो भविष्यद्देहान्तरसंबन्धश्चास्य न दुरुपपादः । शरीरान्तरसंचारस्तस्य नास्तीति यदुक्तं तदयुक्तमेव व्यापिनः सर्वत्र विद्यमानस्यात्मनः कः संचारार्थः । व्यापित्वे एव किं प्रमाणमिति चेत्सर्वत्र कार्योपलम्भः प्रमाणम् । यतो वाराणसीमपि गतस्य मे भवत्येव स्मरणेच्छादिकार्ययोगः स चात्मैकप्रभवः आत्मनश्च शरीरस्येव न तत्र गमनममूर्तत्वान्न शरीरगुणवत्तदनाश्रितत्वाच्च प्राणादिवदन्तः शरीरवर्तित्वाभावात् । अन्तः शरीरवृत्तित्वाभावएव किं प्रमाणमिति चेत्तदुच्यते । अन्तः शरीरवृत्तित्वे हि द्वयी गतिरेकदेशवृत्तित्वं सर्वशरीरमापूर्यं वा तत्र सर्वशरीरापूरकत्वे शरीरपरिमाणानुविधायित्वाद्बालशरीरयुवस्थविरशरीरवत्स्वभेदेनोत्पत्त्या परिमाणान्यत्वेन तदन्यत्वात्पुनरपि प्रतिसन्धानादिकार्यविप्लवप्रसङ्गः । करिमशकशरीरयोगे च कर्मपरिणामोपनते तस्य संकोचविकासौ प्राप्नुतः तौ च नित्यस्य विरुध्येते । एकदेशवृत्तित्वे तु तदनधिष्ठितानामवयवानामनात्मकत्वान्मृतशरीरावयववदवयवेष्टविनियोज्यता कशीभावः स्यात् । प्रदीपवद्देशवृत्तेरप्या-

त्मनः सकलशरीराधिष्ठातृत्वमिति चेत् वर्तिप्रदेशोपचिततेजःपिण्डवदेकत्र शरीरावयवे सविशेषचैतन्यसंवित्तिः स्यात्। अस्त्येव हृदयदेशे तदतिशय इति चेन्न अनुपलम्भात्। दहनहिमकृपाणादिस्पर्शे हि न हृदयस्य प्रदेशान्तरस्य वा शरीरवेदनाविशेषं पश्यामः। तस्मान्न हृत्पुण्डरीके यावदवस्थानमात्मनः अत एवाङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष बलाद्यम इति व्यासवचनमनेवंपरमवगन्तव्यम्। यदि तु मनोवदेकदेशवृत्तेरणुपरिमाणस्याशु संचरतः शरीराधिष्ठातृत्वमात्मनः कथ्यते तथा ऽपि सहसैव चिरप्रोषितगतागतदयितजनदर्शनोद्गतसकलशरीरव्यापिस्वेदरोमाञ्चादिदर्शनं विरुध्यते। न च द्वयोरणोरात्ममनसोः कर्तृकरणव्यवस्था ऽपि निर्वहतीति। तस्मान्नाणुरात्मा न च शरीरपरिमाण इति व्यापक एवावशिष्यते। तदेवं चाराणस्यामप्ययमात्मा विद्यत एवेति तत्र तत्कार्यदर्शनमवकल्पते नान्येन गमनादिप्रकारेणेति। ननु सर्वत्र सुखदुःखज्ञानादिकार्यदर्शनात्सर्वप्राणिनामेक एवात्मा भवेत्। न सुखदुःखव्यवस्थादर्शनाद्बन्धमुक्तविभागोपपत्तेश्चात्मभेदस्य दर्शयिष्यमाणत्वात्। व्यापिनः कथं कर्तृत्वमिति चेत् ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नसमवाय एवास्य कर्तृत्वं न व्यापारयोग इति निर्णीतमेतत्। ननु व्यापिन्यात्मनि कथं शरीरबहिरवधि कार्यं न दृश्यते कर्मोपार्जितशरीरेन्द्रियादिसहकारिसन्निधाननिबन्धनो हि तत्कार्योत्पादः स कथं बहिर्भवेद् इति।

तस्मादनन्तरोक्तेन क्रमेणोपपाद्यते।
नित्यत्वाद्व्यापकत्वाच्च परलोकित्वमात्मनः॥

सूत्रकारस्तु पारलौकिकत्वसिद्धये हेत्वन्तराणि प्रत्यपादयत्। सद्यो जातस्य बालस्य वदनविकासरोदनाद्यनुमितो हर्षशोकादियोगस्तावदस्ति। युवशरीरादौ रोदनादि शोकादिकारणकमवगतमिदमाननविकासादि हर्षहेतुकमेवं शिशोरपि तन्निबन्धनस्तदुत्पादः। तौ च हर्षशोकौ सुखदुःखसाधनाधिगमतदनुस्मरणान्यतरकारणौ भवितुमर्हतस्तथा दृष्टत्वात्। इह चास्य न सुखदुःखसाधनपदार्थानुभवः तदानीमस्तीति तदनुस्मरणमेव हर्षशोकहेतुर्भवेत्। स्मरणमपि तदनुभवप्रभवमनुभवश्चेह जन्मनि सद्यो जातस्य न समस्तीति जन्मान्तरानुभवसुखदुःखसाधनानुस्मरणनिमित्तक एवास्य हर्षशोकसमुत्पाद इति जन्मान्तरानुगमान्नित्य आत्मा। नन्वभिनवजीवलोकावलो-

काह्लादनिबन्धन एवास्य मुखविकासस्तथा योनिद्वारनिर्गमनोद्भूतनिरर्गलक्लेशपीडितस्य तस्य रोदनमिति न जन्मान्तरानुभूतस्मरणं कल्पयितुं युक्तमतिप्रसङ्गात्। नैवं सुखदुःखहेतुमीदृशमननुभवतोऽप्यकस्मादेव हर्षशोकदर्शनात्। ननु कमलमुकुलविकासादिवत्स्वाभाविकमेव शिशोर्मुखविकासादिकार्यं स्यात्। स्वाभाविकं नाम किमुच्यते किमहेतुकमविज्ञातहेतुकमनियतहेतुकं वा। न तावदहेतुकं कार्यं संभवति कार्यत्वहानिप्रसङ्गात्। नाप्यविज्ञातहेतुकं तद्भावयितुं युक्तं कार्यमुपलभ्यते तद्धेतुपरिज्ञाने यततां भवान् किमुदास्ते न चासौ ज्ञातुमशक्यः कार्यस्यैव तत्र ज्ञापकत्वात्। नाप्यनियतहेतुकं कार्यं किंचिदस्ति कार्योत्पादननियमेनैव हेतुनियमसिद्धेरत एव तत्कार्यमुत्पादयितुकामास्तन्नियतमेव कारणमुपाददते लौकिकाः।

यथाप्यनियतो हेतुर्वृश्चिके गोमयादिकः।
अभियुक्तास्तदत्रापि विशेषं न न मन्वते॥

तदेवं कारणनियमोऽपि कार्यविशेषदर्शनादुरपह्नव इति मुखविकासस्य हर्ष एव कारणमवगम्यते सहस्रकृत्वस्तथा दर्शनात्। अचेतनानां तु तामरसादीनां विकासकारणं तरणिकिरणनिकरपरिष्वङ्गादुपलब्धम् इति तदपि न स्वाभाविकम्।

तस्मान्मुखविकासस्य हर्षो हर्षस्य च स्मृतिः।
स्मृतेरनुभवो हेतुः स च जन्मान्तरे शिशोः॥

ननु शिशोर्जन्मान्तरानुभूतस्मरणे सर्वदा सर्वस्मरणप्रसङ्गः। न यावत्कार्यं कारणकल्पनात्र सर्वदा सर्वस्मरणं संवेद्यते न च तत्कल्पनायां कारणमुपलभ्यते न चेश्वरदर्शनात्सर्वं कल्प्यं दृष्टमपि वा निह्नोतव्यमिति परीक्षकाणामुचित एव पन्था इत्यसकृदुक्तम्। अपि च पयसस्तृप्तिहेतुत्वमनुस्मरन्बालकः स्तन्याभिलाषेण मातुः स्तनतटे दृष्टिं निदधाति न चाद्य तेन तस्य तत्साधनत्वमवगतमिति जन्मान्तरे संबन्धग्रहणमस्य वृत्तमिति मन्यामहे। न चायस्कान्तदृष्टान्तसमाश्रयेण स्वाभाविकमेतद्बालकस्य कुचकलशनिमित्तोपसर्पणमिति वक्तुमुचितमनन्तरमेव निरस्तत्वात्। ननु च गर्भशय्याशायिनोऽप्यपरितोषदर्शनात्तत्साधनोपादाने तदनुस्मरणमेव प्राप्नोति

यदि कार्यमवगम्यते तथापि तत्कारणं कल्प्यतां को दोषः । तच्च तु जनयित्रीजठरपतितान्नपानपरिपाकसंक्रान्त्या तत्परिपोषमायुर्वेदविदो वदन्तीति कथं तत्र स्मरणादिकल्पना । कल्पनायां वा प्रथमं निषेकानन्तरमेव कललादिगुक्रमोपचितविकारसंभवात्तद्दशास्वपि स्मरणकल्पनाप्रसङ्गः । न तावत्कल्पनायामपि का चिदस्माकं क्षतिः अयं तु स्तनाभिलाषेण कुचक्षीरफलपायलोकनोपसर्पणादरो दारकस्य तदनुस्मरणकृत एवेति सर्वथा जन्मान्तरसंबन्धानुमानान्नित्य आत्मेति । अतश्चैवं वीतरागजन्मादर्शनात्* । रागादिवासनाभ्यासेन सुदृढप्ररूढेनानादिप्रबन्धप्रवृत्तेन परित्याज्यमानाः सरागा एव जन्तवो जायन्ते न खलु लोके कश्चन तादृशो दृश्यते प्राणी यो जातो वीतराग एवेति स एव सरागो जायमानः पूर्वोपचितां रागादिवासनामनुसरतीति सिद्धो जन्मान्तरसंबन्धः ।

तथा च के चिज्जायन्ते लोभमात्रपरायणाः ।
द्रव्यसंग्रहणैकाग्रमनसो मूषिकादयः ॥
मनोभवमयाः के चित्सन्ति पारावतादयः ।
कूजत्प्रियतमाचञ्चुचुम्बनासक्तचेतसः ॥
के चित्क्रोधप्रधानाश्च भवन्ति भुजगादयः ।
ज्वलद्विषानलज्वालाजालपल्लविताननाः ॥
जगतो यच्च वैचित्र्यं सुखदुःखादिभेदतः ।
कृषिसेवादिसाम्ये ऽपि विलक्षणफलोदयः ॥
अकस्मान्निधिलाभश्च विद्युत्पातश्च कस्य चित् ।
क्व चित्फलमयत्ने ऽपि यत्ने ऽप्यफलता क्व चित् ॥
तदेतद् दुर्घटं दृष्टात्कारणाद्व्यभिचारिणः ।
तेनादृष्टमुपेतव्यमस्य किं चन कारणम् ॥
अदृष्टो भूतधर्मस्तु जगद्वैचित्र्यकारणम् ।
यदि कश्चिदुपेयेत को दोषः कर्मकल्पने ॥
संचाराभावे विवादश्च तथा सत्याश्रयोर्भवेत् ।
भूतवद्भूतधर्मस्य न चादृश्यत्वसंभवः ॥

---

* गौतमसूत्रम् अ० ३ आ० १ सू० २४ ।

दृष्टश्च भ्रातृपुत्रयोर्यमयोस्तुल्यजन्मनोः ।
विशेषो वीर्यविज्ञानसौभाग्यारोग्यसंपदाम् ॥
स्वाभाविकत्वं कार्याणामधुनैव निराकृतम् ।
तस्मात्कर्मभ्य एवायं विचित्रजगदुद्भवः ॥
कर्मणां यदि वैचित्र्यं कर्मान्तरकृतं यदि ।
अनिष्टं तत्स्वतः सिद्धं जगत्येव तदिष्यताम् ॥
कर्मणां शास्त्रतो ज्ञाता विचित्रफलशक्तता ।
दृष्टार्थेषु च वाक्येषु दृष्टा प्रत्यक्षतो ऽपि सा ॥
तस्माद् दृष्टस्य कार्यस्य युक्ता कारणकल्पना ।
कारणस्य त्वदृष्टत्वात्किं हेत्वन्तरचिन्तया ॥
हेत्वन्तरनिमित्ते ऽपि कर्मवैचित्र्यकल्पने ।
संसारस्य त्वनादित्वान्नानवस्था भयावहा ॥
तथा च पुण्यः पुण्येन पापः पापेन कर्मणा ।
जायते जन्तुरित्येवं धर्मशास्त्रेषु पठ्यते ॥

तथा च गौतमः । पुण्यः पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेनेति ।

तस्मात्कुतर्कमूलेन दृष्टकार्योपघातिना ।
सर्वलोकविरुद्धेन चोद्येन कृतमीदृशा ॥
तस्मात्कल्प्यानि कर्माणि दृष्टकार्योपपत्तये ।
एवं च क्षणभङ्गित्वात्संस्कारद्वारिका स्थितिः ॥
स कर्मजन्यसंस्कारो धर्माधर्मगिरोच्यते ।
विना च नित्यमात्मानं न धर्माधर्मयोः स्थितिः ॥
नित्यस्तस्माद्भवति पुरुषः स्वप्रयोगानुबद्ध-
द्धर्माधर्मक्रमपरिणतानन्ततापोपभोगः ।
प्रामाण्यं च स्फुटमभिहितं पूर्वमेवागमानां
तेभ्यो ऽप्यात्मा जननिधनातीततत्त्वः प्रसिद्धः ॥
यद्विज्ञानघनादिवेदवचनं तत्पूर्वपक्षे स्थितं
पौर्वापर्यविमर्शशून्यहृदयैः सो ऽर्थो गृहीतस्तदा ।

मैत्रेय्या परिचोदितस्तु भगवान्याज्ञवल्क्यो ऽब्रवी-
दात्मा नैव विनश्यतीति तदिदं सिद्धान्तसारं वचः ।
तेनात्मनित्यत्वसमर्थनेन सुस्पष्टसिद्धः परलोकमार्गः ।
य एव देहान्तरसंगमो ऽस्य तमेव तज्ज्ञाः परलोकमाहुः ॥

इति कवलने मांसाकामां परस्वपरिग्रहे
कितवजनतागोष्ठ्यां वेश्यामुखाम्बुजचुम्बने ।
गतमतिरभूद् धूर्तो मत्वा भवान्तरनास्तितां
तदयमधुना तत्संसिद्धेरहो बत दूयते ॥

तस्मान्नित्यो ऽयमात्मा न च कलुषफलस्तस्य नैसर्गिको ऽयं
रागद्वेषादियोगो ऽपि तु सकलगुणापोढमेवास्य रूपम् ।
तेनानादिप्रबन्धोपचितपरिणमत्कर्मपाकोपनीतं
दुःखं संत्यज्य निःश्रेयसमखिलभयातीतमाशु यतेत ॥

इति श्रीजयन्तकृतौ न्यायमञ्जर्यां सप्तममाह्निकम् ।

आत्मानन्तरं विभागसूत्रे शरीरनिर्देशात्तदनुक्रमेण तत्स्वरूपनिरूपणार्थमाह ।

चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः शरीरम्* ॥

शरीरस्य यल्लक्षणं येन च रूपेण भाव्यमानस्यापवर्गोपयोगिता तदुभयमपि प्रतिपाद्यते । तत्र शरीरत्वमेव तावत्प्रथमं शरीरस्य लक्षणं तेन हि समानासमानजातीयेभ्यस्तद् व्यवच्छिद्यते । तस्मिन्सत्यपि चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयत्वं यदस्य लक्षणमुच्यते तत्तेन रूपेणात्मनो भोगायतनं शरीरमिति ख्यापयितुम् । चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयतया हि शरीरमात्मनो भोगायतनं भवति मुमुक्षुणा च सुखदुःखोपभोगरहितात्मतत्त्वस्वभावनिःश्रेयसाधिगमविनिहितमनसा तथा भोगाधिष्ठानतया शरीरं भावयता तत्परिहरणे यत्नः कार्य इत्याचार्यश्चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयत्वमस्य लक्षणमुक्तवान् । ननु चेष्टा क्रिया क्रियाश्रयत्वे च सत्यपि न घटादीनां शरीरत्वमित्यतिव्यापकं लक्षणं न विशिष्टचेष्टाश्रयत्वस्य विशिष्टमेयलक्षणप्रक्रमतो ऽवसीयमानत्वात् । हिताहितप्राप्तिपरिहारयोग्यव्यापाराधिकरणं शरीरमुच्यते न चेष्टामात्रस्याधिष्ठानम् । रथादिना ऽपि नातिव्याप्तियोक्तृप्रक्रमवशादेवान्येन प्रेरणायामसत्यामिति विशेषलाभात् । आत्मप्रयत्नातिरिक्तप्रेरकनिरपेक्षहिताहितोपादानपरित्यागोपाधिकचेष्टाविशेषाश्रयः शरीरमित्यर्थः । ननु पाषाणान्तर्गतमण्डूकादिशरीरेषु तदाश्रयत्वादर्शनादव्याप्तिः न योग्यतायास्तत्रापि भावात् । सत्यामपि क्रियायोग्यतायां सर्वतोनिर्विवरनिविडोपलकर्परोपरुद्धावकाशतया चलितुमसौ न प्रभवति भेको वराकः । तथा च स्फुटिते तस्मिन् वेश्मनि तत्क्षणमेवासौ चलन् दृश्यते इति निबिडपाशबद्धशरीरवत्तदानीं चेष्टाया अदर्शने ऽपि नाव्याप्तिः । मुमुक्षुशरीरमेव लक्ष्यतामित्येके तेन न मण्डूकशरीरादिभिरव्याप्तिलक्षणीयत्वात्तेषामिति । तदयुक्तं नियतस्य मुमुक्षूणां शरीरस्याभावात् । तादृशानि च भेकादिशरीराणि नितरां निर्वेदकारीणि भवन्ति मुमुक्षुरपि च कर्मविपाकमनेकप्रकारमाकलयन्मण्डूकीभावमात्मनो ऽपि न शङ्कते प्रत्यासन्नापवर्गपुरप्रवेशं विपश्चितमपश्चिमजन्मानं मुमुक्षुं प्रति लक्षणाद्युपदेश एव क्वोपयुज्यते इत्यतः पूर्वोक्त एव व्याप्तिपरिहारः श्रेयान् । भवत्वेवं चेष्टाश्रयत्वं शरीरलक्षणम् इन्द्रियाश्रयत्वं तु

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० ११ ।

कथं भौतिकानि हीन्द्रियाणि स्वावयवसमान्वितानि घ्राणनयनस्पर्शनरसनानि । श्रोत्रमनसी तु नित्यद्रव्यत्वादनाश्रिते एवेति कथमिन्द्रियाश्रयता शरीरस्येति । उच्यते नाधाराधेयभाव आश्रयार्थः किं तु तदनुग्राह्यत्वात्तदाश्रितानीन्द्रियाण्युच्यन्ते । देशकालद्रव्यानुकूलपथ्यभोजनाभ्यङ्गव्यायाममर्दनाद्युपचारोपचितशरीरस्य हि पुंसः पटुतराणि स्वविषयपरिग्रहणे भवन्तीन्द्रियाणि दीर्घाध्वलङ्घनकदशनशुष्कजरत्स्यन्दसेवनादिक्लिष्टशरीरस्य हि पुंसो मन्दशक्तीनि भवन्तीति तदनुग्राहकत्वादिन्द्रियाणामाश्रयः शरीरम् । अर्थानां तु रूपरसगन्धादीनां केषांचिदाश्रयः शरीरं भवत्येव तत्समवायिनां न तु तावता किं चिद्भोगायतनत्वोपयोगि रूपमभिहितं भवति । लक्षणमपि तद्गतिव्यापकं रूपरसादिसमवायस्य घटादावपि भावात्तस्मात्तदर्थाश्रयत्वमीदृगत्र विवक्षितं यदेते घटपटादिशरीरवर्तिनः प्रियकचम्पकमुचुकुन्दकुन्दकन्दलकमलादिगतास्वविषयसमवायिनश्च रूपरसादयो ऽर्था रमणीयतामादधाना रागवृद्धिहेतवो भवन्ति भोक्तुरात्मनः शरीरे सति न शरीररहितस्येत्यर्थानां भोगसाधनभावादाश्रयः शरीरमतः सूक्तं चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयः शरीरमिति । तदित्थं भोगायतनत्वेन बन्धहेतुत्वाद्धेयमित्यर्थः । तदिदानीमस्मदादिशरीरं किं पार्थिवमेव किं वा नानाभूतनिर्मितमिति परीक्ष्यते । ननु किमनया परीक्षया प्रयोजनम् ।

निःश्रेयसोपयोगी हि यः शरीरस्य दर्शितः ।
नानेकप्रकृतत्वे हि न स तस्य विशिष्यते ॥

नैवं वाच्यः ।

भूतपञ्चकसृष्टत्वं चिन्त्यावर्गोपयोगिनः ।
कार्यः कार्यार्थिना ऽप्यादौ प्रयत्नाद्गुणनिर्णये ॥

तथा चेन्द्रियाणि भौतिकत्वाहङ्कारिकत्वविवेकेन परीक्षिष्यन्ते । अर्था अपि कति, किंगुणा इति । बुद्धिरपि किं प्रधानस्य प्रथमो विकारो महदहङ्कारवाच्य उतात्मन एव धर्मो ज्ञानाख्यः इत्यादि कस्येयं सर्वैव द्रष्टव्यम् । तत्र पार्थिवमेवास्मदादिशरीरमिति के चित् । साधारणो हि धराविधर्मो गन्धस्तस्मिन्नुपलभ्यत इति । पृथिव्युदकज्वलनानिलजमित्यन्ये । क्लेदस्यापि तस्मिन्दर्शनादुदक

हि सलिलसंसर्गे न पार्थिवाः क्लेदमनुभवन्तीति । क्षितिजलज्वलनजनितमि-
त्यपरे गन्धक्लेदवदूष्मणो ऽपि तत्रोपलम्भादिति । वसुमतीसलिलसितेतरव-
र्त्मसमीरणरचितमिति चान्ये रचनाविशेषस्य पवनकार्यस्य तथावधारणा-
दिति । अवनिजलदहनपवनगगनविनिर्मितमिति चापरे गन्धादिपञ्चकार्य-
स्याप्याकाशकार्यस्य तत्र दर्शनात्सुषिरं हि शरीरमुपलभ्यते अवकाशो वाका-
शैकदेशे ऽप्यवकाशाभिप्रायेण श्रोत्रवद्द्रष्टव्या तत्कार्यत्वव्यपदेश इति ।
तदत्र किं तत्त्वं पार्थिवमेवास्मदादिशरीरमिति विजातीयकार्यस्यावयविनोऽनुप-
पत्तेः । पार्थिवावयवसमवेतशरीरावयविग्राहिणश्चाभेदप्रत्ययस्य तृणपर्णपलाश-
मूलकाद्यभेदप्रत्ययवदपवादासंभवात् । न च वयमिह भूतान्तराणां कारणभा-
वनिषेधं विद्मः केवलपार्थिवतया निर्विवादसिद्धे ऽपि कुम्भादावम्भःप्रभृतीनां
कारणत्वानपायात्तद्व्यतिरेकेण घटादेर्घटयितुमशक्यत्वात् । किं तु घटइव शरीरे
ऽपि समवायिकारणतां पृथिव्यवयवानामेवाचक्ष्महे तदाश्रितत्वस्यास्य प्रत्य-
क्षेण ग्रहात्सहकारिकारणत्वानुप्रविष्टभूतान्तरसंबन्धनिबन्धनस्ततः क्ले-
दोष्मव्यूहावकाशसम्बन्धस्त्वयमन्यथागमपठितेषु वरुणलोकादौ केवलज्वलनादि
जन्येषु सहकारित्वानुप्रविष्टपार्थिवावयवावष्टम्भवशेन स्थैर्याद्युपलम्भ इति ।
तस्मादस्मदादिशरीरं पार्थिवं वेदे च तथैव व्यवहारो दृश्यते । अग्नीषोमी-
यादिपशोः प्रलयकाले यजमानस्य वा प्रेतस्य पावकचयनकर्मणि सूर्यं चक्षुर्गम-
यतादित्यादावुपक्रम्य पृथिवी ते शरीरमिति पठ्यते तत्र प्रकृतिगामित्ववचनं
यद्यतः प्रकृतेरुत्पन्नं तत्तस्यामेवास्य लीयतामित्यर्थः । तत्र यथा तैजसं
चक्षुरिति सूर्याख्ये तेजसि लयगमनमुपदिष्टमेवं पृथिव्यां शरीरस्येति तस्मा-
त्पृथिव्यवयवैरयमस्मदादिदेहो निर्वृत्त इति नात्र सतां विवादः ।

घ्राणरसनचक्षुस्त्वक्छ्रोत्राणीन्द्रियाणि भूतेभ्यः* ॥

सर्वेन्द्रियाणां विषयोपलब्धिकारणत्वं सामान्यलक्षणं प्रसिद्धमेव ।
विभागो ऽपि पञ्चबाह्येन्द्रियाणां त्वेव सूचित एव स चानन्तरमेव तीर्था-
न्तरकल्पितकर्मेन्द्रियनिषेधात्साधयिष्यते । विशेषलक्षणानि तु पञ्चानां पञ्च
समाख्यानिर्वचनसामर्थ्यात्प्रमाणवदवगन्तव्यानि । जिघ्रत्यनेनेति घ्राणं घ्रेयं
गृह्णातीति गन्धोपलब्धिसाधनं करणं घ्राणं चक्षुः ईक्षणं लोचनं तदुच्यते

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० १२ ।

स्पृशत्यनेन स्पर्शनं स्पर्शं गृह्णातीति स्पर्शोपलब्ध्यसाधारणं कारणं स्पर्शनं स्पर्शनमिति वक्तव्ये त्वग्ग्रहणमुपचारात्मञ्चाः क्रोशन्तीति तदधिष्ठानत्वं दर्शयितुम् । यथा चिपुटिकाधिष्ठानं घ्राणं जिह्वाधिष्ठानं रसनं गोलकाधिष्ठानं चक्षुः तथा सकलत्वगधिष्ठानं स्पर्शनं शिरःप्रभृत्यापादाङ्गुष्ठं स्पर्शोपलम्भात् । त्वगिति च न बाह्यमेव चर्म केवलमुच्यते अपि तु सकलशरीरव्यापि तुहिनकणशिशिरसलिलपानसमयेऽन्तर्हृदयेऽपि शीतस्पर्शोपलम्भादिति । त्वगवयवसमष्टित्वे चेन्द्रियाणां चिपुटिकाद्यवयवसमाश्रयमात्रापेक्षयोच्यते न समवायित्वादिति । शृणोत्यनेनेति श्रोत्रं शब्दं गृह्णातीति शब्दोपलब्ध्यसाधारणं करणं श्रोत्रम् । तच्चाकाशैकदेशत्वादनाश्रितमपि कर्णशष्कुल्यधिष्ठानमुच्यते । तदेव विशेषलक्षणानि पञ्च पञ्चानामुक्तानि भवन्ति । तानीमानीन्द्रियाणि स्वविषयग्रहणलक्षणान्यात्मनो भोगसाधनत्वात्संसारकारणानीति हेयतया भावयितव्यानि । तथा भाव्यमानानि निर्वेदोत्पादनादिद्वारेणापवर्गाय कल्पिष्यन्ते इति । भूतेभ्य इति किमर्थम् उक्तं हीन्द्रियाणां स्वविषयग्रहणं भूतप्रकृतित्वे सति निर्वहति नान्यथेति तद्विनिश्चयार्थे यथायोपदेशः शब्द इत्याप्रयहणम् । विषयोपलब्धिलक्षणत्वं हीन्द्रियाणां भूतप्रकृतित्वे सति निर्वहति नान्यथेति । तानि पुनरिन्द्रियकारणानि पृथिव्यप्तेजो वायुराकाशमिति भूतानि । एतेभ्यः पञ्चभ्यो यथासङ्ख्यं घ्राणरसनचक्षुस्त्वक्श्रोत्राणि पञ्चेन्द्रियाणि भवन्ति ।

भौतिकत्वे हि यत्परिमाणं ग्रहणं तत्परिमाणं ग्राह्यं गृह्णीयादस्ति च गोलकादधिकपरिमाणस्य पटपिठरादेर्ग्रहणं हीनपरिमाणस्य च वटधानादेरतो ऽपि न भौतिकानीन्द्रियाणि । भौतिकानामपि दीपादीनां परं प्रकाशयतां स्वात्मप्रकाशत्वमपि दृष्टम् इन्द्रियाण्यपि घटादिरूपं प्रकाशयन्ति स्वरूपमपि च प्रकाशयन्तीत्यतो ऽपि न भौतिकानि । अत्राभिधीयते । यत्तावत्प्राप्यकारित्वं भौतिकत्वपक्षे नावकल्पते इति जल्पितवानसि तन्मन्ये त्वया गोलकमेव चक्षुरिति चेतसि गृहीतमन्यथा कथमित्थमकथयिष्यः । स चायमायुष्मतो महान् भ्रमः न खलु कृष्णसारं चक्षुस्तदधिकरणं न तैजसचक्षुस्तच्च वेगवद्द्रव्यत्वाद् दूरमपि प्रसरतीति को ऽस्य प्राप्यकारितायां प्रमादः । ननु च गोलके चिकित्सादिप्रयोगाद्गोलकगुणदोषानुवर्तित्वाच्च विषयोपलब्धेर्गोलकमेव चक्षुः स्याद् अनुपलभ्यमानं च तेजः कथमिन्द्रियमुच्यते कथं च तेजसा वेगवता ऽपि सहसैव विस्फारिते चक्षुषि योजनशतसहस्रव्यवहितसितकरतरणितारकादि ग्रहीतुं शक्येत कथं वा तदल्पकं वराकं नायनं तेजः समन्ततः प्रसरता सकलभुवनप्रथितप्रभावेन महीयसापि मिहिरमहसा न प्रतिहतगति भवेदभ्यर्थमिति भास्करदर्शनमित्थं न सम्पद्येत । तेजःपक्षे च काचाभ्रकपटलस्फटिकान्तरितपदार्थोपलब्धिः कथं समर्थ्येत । तत्प्रतिघट्टं हि तेजः कथं प्रतिष्ठेतेति तद्वरं शक्तिविशेषयुक्तं गोलकमेव साधो चक्षुरभ्युपगच्छेति । उच्यते । न खलु भवदनुशासनेन युक्तिविरुद्धपक्षमभ्युपगच्छामः प्राप्यकारि हि कारकं दृष्टं कृष्णसारपक्षे च कुतः प्राप्यकारित्वम् । शक्तिरपि कल्प्यमाना निराश्रया च परिकल्पनीयैवेति तदाश्रयचिन्तायां न गोलकमात्रमाश्रयोऽस्तैराश्रयो भवेत् । ननु च प्राप्यकारित्वमेव चिन्त्यं वर्तते तद्धि रसनस्पर्शनयोः केवलमवगम्यते लोके चक्षुःश्रोत्रे तु दूरदेशव्यवस्थितविषयग्राहिणी कथं प्राप्यकारिणी स्याताम् । घ्राणं तु चिपुटिकानिकटनिहितपदार्थगन्धमपि गृह्णाति दूरतो ऽपि च प्रचलदनिलचलवेल्लितफुल्लमल्लिकादिसौरभमुपलभते चिपुटिकोपकण्ठोङ्कितेनापि द्रव्येण न तस्य सन्निकर्ष इति तदप्यप्राप्यकार्येव तस्माच्छक्तिविशेषाणामधिष्ठानमेव तत्तदिन्द्रियमिति गृह्यताम् । उत्सृज्यतां प्राप्यकारित्वपक्षः चक्षुषि च चन्द्रार्कग्रहादिग्राहिणि नतरां प्राप्यकारित्वमित्युक्तमेव । अत्रोच्यते न प्राप्यकारित्वमुत्स्रष्टुं शक्नुमः । कारक-

न्वमेव हि तथा सत्येषामुत्सृजेम । कारकं चाप्राप्यकारि चेति चित्रम् । अदृष्टमपि कारणमात्मनो व्यापकत्वात्तद्वृत्ति धर्मादिकं न प्राप्यकारि भवेत् किमुत दृष्टं चक्षुरादि कारकमिति । अप्राप्यकारित्वे च शक्तेरविशेषात्कुड्यादिव्यवहितमपि वस्तु चक्षुषा दृश्येत तत्र कार्यानुपलम्भान्न शक्तिः कल्प्यते इति चेत्किं शक्तिः कल्प्यतां किं तेज इति सम्प्रधारणायां तेजसो द्रव्यत्वाद्व्यवधानाद्यनुगुणममूर्तायास्तु शक्तेर्व्यवधानमबाधकं भवेदिति तेज एवेन्द्रियं कल्पनीयं न शक्तिः । शक्तिमदधिष्ठानं वा प्राप्यकारिता च श्रोत्रस्य सावष्टम्भसन्तानसदृशशब्दपरम्परारम्भणद्वारेण दर्शिता शब्दाधिकरणे । घ्राणस्यापि समीरणान्दोलितकुन्दलतादिप्रसूनतत्परिमाणनिकराधिकरणगन्धग्रहणात्प्राप्यकारिता । न च परमाणूपसर्पणाद् द्रव्यपरिक्षयाद्याशङ्कनीयं भूयस्त्वात्परमाणूनाम् अत एव गन्धद्वारकतद्द्रव्यसम्पर्कदोषनिर्हरणाय प्रायश्चित्तमशुचिद्रव्यघ्राणे समामनन्ति । चक्षुषस्तेजःप्रसरणात्प्राप्यकारिता । अनुपलभ्यमानं तेज इति चेत्किं चन्द्रमसः परभाग उपलभ्यते पृथिव्याश्चाधोभागः । न खलु प्रत्यक्षैकशरणाः पदार्थाः अनुमानादिभिरेषामुपलम्भः सम्भवत्येव । उक्तं चानुमानं रूपोपलब्धिकार्येण तैजसमेव चक्षुरनुमीयते । तेजोद्रव्यं हि दीपादि रूपस्य प्रकाशकं दृष्टमिति । प्रत्यक्षेण तु नायनं तेजः किमिति नोपलभ्यते इति । तदुच्यते विचित्रा हि द्रव्यगुणानामुद्भवाभिभवादिवशेन गतयो भवन्ति । तद्यथा सर्वतः प्रसरताऽवहलबहलेन शीतस्पर्शाश्रयेण द्रव्येण व्याप्तो हेमन्तशिशिरौ ऋतू भवतः । निराधारस्य शीतस्पर्शगुणस्यानुपपत्तेः अथ सत्यपि तत्र सलिलद्रव्ये तद्गुणस्य शीतस्पर्शस्यैवोपलब्धिर्न शुक्लरूपस्येति । तेजोद्रव्येण च निरर्गलं विजृम्भमाणेन भूयसा ग्रीष्मो भवति तत्र सत्यपि तेजोद्रव्ये तद्गुणस्योष्णस्पर्शस्यैव ग्रहणं न भास्वररूपस्येति । भास्वरं च कार्तस्वरादौ तैजसद्रव्ये रूपमुपलभ्यते नोष्णस्पर्शः । उदकान्तर्गते च तेजसि ज्वलनतप्ते जले ज्वलनगुण उष्णस्पर्शोऽनुभूयते न भास्वरं रूपमिति । एवमिह नयनरश्मौ तैजसे द्रव्ये द्वावपि रूपस्पर्शौ नोपलभ्येते इति कमुपालभेमहि । उक्तं च दृष्टानुमितानां च नियोगप्रतिषेधानुपपत्तिः प्रमाणस्य तत्त्वविषयत्वादिति* । न च सर्वथैव नयनरश्मेरनुपलम्भः क्वचिद्धि वृषदंशप्रभृतीनां नक्तंचराणां निशि निवि-

* गौतमसूत्रम् अ० ३ आ० १ सू० ४० ।

डतमतमःपङ्कपटलावलिप्ते वेश्मनि स्फुरन्तं चाक्षुषं तेजो भास्वरं रूपं दूरमपि प्रसरदुपलभ्यत एव । अन्यच तु मध्यन्दिनोल्काप्रकाशवदग्रहणमस्मदादिनयनरश्मेः । अयं तु विशेषः उल्कारूपस्य दिवा दिवाकरकरविसराभिभूतत्वादग्रहणं नयनरश्मिरूपस्य त्वनुद्भूतत्वादेवेति । यत्तु काचाभ्रपटलस्फटिकान्तरितपदार्थोपलम्भनं तत्र काचादीनां केषां चिदतिस्वच्छत्वात्केषां चित्तु सुषिरत्वाच्चाक्षुषं तेजःप्रसरनिरोधकौशलं नास्तीति प्राप्यकारित्वं चक्षुषस्त्यायता भवति । यत्तु कुतो नयनरश्मेरियती गतिर्गगनमाक्रम्य यद्गभस्तिमालिनं स्पृशति न प्रतिहन्यते च सावित्रेण वेगवता तेजसेति । उक्तमत्र दृष्टानुमितानां नियोगप्रतिषेधानुपपत्तिरिति । कार्यवशतया हि तथाविधं कारणं कल्प्यते यद् दूरमपि प्रसरति प्रसरदपि परेण न च निरुध्यते दृष्टश्चानिरोधो भर्जनकपालादेः तेजसः पच्यमानद्रव्यपाकसिद्धेः कलशे च निषिक्तानामपां बहिः शीतस्पर्शग्रहणादनिरोधः । एवं नयनरश्मेरपि भविष्यति । न तु गोलकस्यैव शक्तिकल्पना लघ्वीति वक्तव्यं प्राप्ता त्वनादिवदिति । अत एव सर्वेन्द्रियाणां प्राप्यकारित्वं पश्यद्भिः शास्त्रकारैरिन्द्रियार्थसन्निकर्षः षट्प्रकारो व्याख्यातः । प्राप्यकारिता च न गोलकस्योपपद्यते तदप्राप्तस्य पर्वतादेर्ग्रहणात्तत्प्राप्तस्य च प्रत्युताञ्जनशलाकादेरग्रहणाद्गोलकं चक्षुश्चिकित्सादिप्रयोगस्तु गोलके यः प्रवर्तते सोऽयमाधारसंस्कार आधेयस्योपकारकः । अत एव गोलकगुणदोषानुवर्तित्वमपि विषयोपलब्धेर्घटमानमाधारद्वारकौ हि तदाधेयस्यैव तौ गुणदोषाविति । तस्मादप्राप्तविषयग्रहणानुपपत्तेर्गोलकचक्षुःपक्षो भिक्षूत्प्रेक्षितः प्रेक्षावतां हृदयेषु न विश्राम्यतीति प्राप्यकारि तेज एव चक्षुरिति स्थितम् । इत्थं भौतिकेन्द्रियपक्षे ऽपि प्राप्यकारित्वसिद्धेर्न कापिलकथितमाहङ्कारिकत्वमिन्द्रियाणामुपपद्यते । ननु पक्षद्वये ऽपि प्राप्यकारित्वोपपत्तेः को ऽयं भौतिकत्वं प्रत्यभिनिवेशातिशयो भवतामिति । उच्यते । एकप्रकृतित्वे हीन्द्रियाणामेकमेव सर्वविषयप्रकाशनकुशलमिन्द्रियं भवेत्सर्वाणि वा सर्वविषयग्राहीणि भवेयुः कारकस्याविशेषात् । कारणनियमाधीनो हि कार्यनियमः अहङ्काराख्यं च कारणं सकलविषयप्रकाशनशक्तियुक्तं तस्मिन् कथमिन्द्रियान्तराणि विषयान्तरग्राहीणि ततो भवेयुः । भौतिकत्वे तु भूतानां भेदान्नियतगुणोत्कर्षयोगित्वान्नियतविषयग्राहीन्द्रियप्रकृतित्वं तथा च प्रदीपा-

दितेजो रूपरसाद्यनेकविषयसन्निधाने ऽपि रूपस्यैव प्रकाशीभवितुमर्हति एवमन्द्रियान्तरेष्वपि वक्तव्यम् । तदेव विषयनियमः प्रकृतिनियमकारित इन्द्रियाणामिति भौतिकानीन्द्रियाणि । यत्त्वेवं तैजसेन चक्षुषा कथं पार्थिवस्य रूपस्य ग्रहणं पृथिव्या एव वा आप्येन च रसनेन पार्थिवस्य रसस्य वायवीयेन स्पर्शनेन्द्रियेण च पृथिव्यादिस्पर्शस्य तदिदं प्रकृतिनियमे ऽपि कथं विषयसांकर्यमिति । नैष दोषो रूपादिविषयविषयो ऽपि ह्येषां नियमेन तदाश्रयविषयः । तैजसं हि प्रदीपादिद्रव्यं रसमेव प्रकाशयद्दृश्यते न तेजोवृत्त्येव रूपम् । धूप्यमपि द्रव्यं रसमेव व्यनक्ति न तु सलिलस्थमेवेति । घ्राणे तु न कश्चिद्दोषः तद्ग्राह्यस्य च तस्य पृथिव्येकवृत्तित्वादिति । द्रव्यस्यापि दर्शनस्पर्शनग्राह्यत्वमविरुद्धमित्थं भौतिकत्वे ऽपीति यदुक्तं महदणुग्रहणाच्च भौतिकानीन्द्रियस्य दीर्घतत्वात् ततश्च विततत्वाद्धितत्रयाहि भवत्येव विततेनापि नाहङ्कारिकत्वम् । यत्पुनरभ्यधायि भौतिकत्वे परगुणवत्स्वगुणस्यापि प्रकाशकमिन्द्रियं स्यादिति तदयुक्तं सगुणस्येन्द्रियस्येन्द्रियभावात् । इन्द्रियेण हि सता तेन विषयः परिच्छिद्यते सगुणस्य चास्येन्द्रियत्वं स्वगुणरहितं तदिन्द्रियमेव न स्यादनिन्द्रियं च कथं ग्राहकमत इन्द्रियगुणानाम् अन्तःपतितत्वान्न प्रमेयत्वम् । तस्माद्भौतिकानीन्द्रियाणि स्वं स्वं विषयमुपलभन्त इति सिद्धम् । प्रयोगस्तु पार्थिवं घ्राणं द्रव्यत्वे सति रूपादिमध्ये गन्धस्यैव व्यञ्जकत्वाद्गन्धयुक्तिद्रव्यवत् । तत्र व्यञ्जकत्वमात्रमनैकान्तिकमिति गन्धस्यैव विशेष्यते । सो ऽयमसिद्धो हेतुर्भवेद्गन्धत्वस्यापि घ्राणव्यङ्ग्यत्वादिति रूपादिमध्यइत्युक्तम् । तथा ऽपि सन्निकर्षेण व्यभिचार इति तद्व्युदासाय द्रव्यत्वे सतीति विशेषणम् । एवं रसनादिष्वपि प्रयोगा रचनीयाः । श्रोत्रं त्वाकाशैकदेश इति शास्त्राधिकरणे निर्णीतम् । गन्धादिविषयोपलब्धिनिबन्धनसुखदुःखोपभोगहेतुभूतधर्माधर्मोपनिबद्धानां चेन्द्रियाणामिन्द्रियत्वमिति तद्व्यवस्था यथा नियतविषयग्रहणकरणता घटते तथा कल्प्यते इति सर्वमनवद्यम् । आह भवन्तु भौतिकानीन्द्रियाणि पञ्चेति तु न युक्तमुक्तं त्वगेव ह्येकमिन्द्रियं भवितुमर्हति सर्वत्रानपायात् । करतलकपोलकण्ठादिवर्तिनापि त्वगिन्द्रियेण रूपोपलम्भप्रसङ्ग इति चेन्नावयवविशेषशक्तिविशेषनियमात् । न हि पाणिना पादेन वोपस्थकार्यं कर्तुं शक्यते अस्ति चावयवविशेषस्वभावविशेषवैचित्र्यम् ।

तुषारकर्पूरापूर्णवारिप्लुतरमानसे ।
यथा च वृषणो स्नातुः स्फुटो न तथा स्फिचोः ॥
क्लिन्नार्द्रतृणकाष्ठाग्निधूमेन कटुना यथा ।
मूर्धाऽक्षिवेदनोदेति न तथा ऽवयवान्तरे ॥

तस्मादवयवविशेषव्यवस्थितनानाशक्तिखचितं त्वगेवैकमिन्द्रियमिति। उच्यते। कुतो ऽयमपूर्व एष महाप्राज्ञो वादी सरलमतीनस्मान्वञ्चयितुमागतः यो ऽवयवविशेषं चाश्रयन्नप्येकमिन्द्रियं मन्यते शक्तिभेदादाश्रयभेदाच्च नानात्वमेवैतदिन्द्रियाणामित्यलं महात्मभिः सह कलहेन ।

मनुष्यैः सह संवादो मादृशानां हि शोभते ।
देवास्तु नररूपेण तस्मै भान्ति वादिनः ॥
ननु नानात्वपक्षे ऽपि पञ्चत्वनियमः कथम् ।
द्वे श्रोत्रे चक्षुषी द्वे च कथं ते एकमिन्द्रियम् ॥

आह च । सव्यदृष्टस्येतरेण प्रत्यभिज्ञानादिति* । चक्षुर्जातेरेकत्वादिति चेत्तर्हीन्द्रियत्वजातेरेकत्वादेकमिन्द्रियं स्यात् । उच्यते । चक्षुस्तावत्तैजसमिति निर्णीतम् । ततश्चैकमेव तदधिष्ठानमेकमेव घ्राणवंशव्यवहितमनेकमिवोपलभ्यते भिन्नं वा तद्भवतु तैजसत्वकार्यैक्यादाश्रयभेदे ऽप्येकमेव श्रोत्रमपि कर्णच्छिद्रद्वयानुस्यूतमेकमेव नभोदेशप्रायं वेदितव्यं कार्यैकत्वस्यापि भावात् ।

तेनाधिष्ठानभेदे ऽपि कार्यैकत्वस्य दर्शनात् ।
तत्सामान्यस्य चैकत्वादेकत्वं श्रोत्रचक्षुषोः ॥

न चेन्द्रियजातेरैक्यादेकमिन्द्रियं कार्यस्योपलब्धिलक्षणस्य कारणस्य पृथिव्यादेर्विषयस्य गन्धादेरधिष्ठानस्य त्रिपुटकादेर्गतेश्च घ्राणत्वादेर्जातिवैचित्र्यस्य योनेर्वा पृथिव्यादेः पञ्चविधत्वात्पञ्चैवेन्द्रियाणि कल्प्यन्ते । यथा परमाणुसामान्याविशेषे ऽपि पृथिव्यादिचतुर्विधकार्यदर्शनाच्चतुर्विधाः परमाणवः कल्प्यन्त इति । ननु तथा ऽपि न पञ्चेन्द्रियाणि बुद्धीन्द्रियवत्कर्मेन्द्रियाणामपि पञ्चानामुपसंख्येयत्वात् । तदुक्तं† वाक्पाणिपादपायूपस्थाः कर्मेन्द्रियाण्याहुः । तेषां च वचनादानविहरणोत्सर्गानन्दात्मकपञ्चविधकार्यसाधनादि-

---

* गौतमसूत्रम् । अ० ३ आ० १ सू० ७ । † सांख्यकारिका २६ ।

न्द्रियत्वं तत्कार्यस्यानितरेतरसाध्यत्वादिति । अत्राहुः अत्यल्पमिदमुच्यते । पञ्च कर्मेन्द्रियाणीति अन्यान्यपि खलु न सन्ति कर्मेन्द्रियाणि तथा हि कण्ठो ऽन्ननिगरणे स्तनकलशालिङ्गनादिना वक्षो भारवहनेन चांसद्वयमिन्द्रियमुच्यते न कथं तत्कार्यस्य शरीरावयवान्तरे ऽपि दर्शनादिति चेत्किं नु भक्षानन्नपानं पाणिपादेन निगिरति पायुना वा आदानमपि किमास्यादिना वा न कुर्वते तिर्यञ्चो मनुष्या अपि हि क्व चित् । असत्स्वपि भवत्कल्पितेषु कर्मेन्द्रियेषु तत्कार्यं यावत्तावदन्यथा ऽपि दृश्यते न त्वेवं बुद्धीन्द्रियेषु ।

भवत्युत्पाटिताक्षस्य न मनागपि रूपधीः ।
हेयद्विहारादानादि दृष्टं यस्याङ्घ्रिपाणिषु ॥

अपि च विहरणमपि न केवलं चरणयुगलकार्यमपि तु जानूरुजङ्घादिसहितपादसम्पाद्यमानमपि बाहुसहिताभ्यां पाणिभ्यामपि निर्वर्त्यते न केवलाभ्याम् । त्वगिन्द्रियं तु नाभेरूर्ध्वं सर्वमेव स्यादित्याहुः वायुर्नाभेरुत्थित उरसि विस्तीर्णः कण्ठे विवर्तितो मूर्धानमाहत्य परावृत्तो वक्त्रे चरन्विविधान् शब्दानभिव्यनक्ति इति । अस्ति चेदीदृगनुभवो बन्यतां विशेषतस्त्वखण्डगेयं गायतामिति । एवं च कर्मेन्द्रियमयमेव विश्वमिति न च शरीरमिन्द्रियव्यतिरिक्तं किं चिद्भवेत् । अथ शरीरावयवेष्वेव भिन्नकार्यकारिषु कर्मेन्द्रियव्यवहारस्तर्हि कण्ठादिभिरतिप्रसङ्ग इत्युक्तम् । उपस्थेन्द्रियं च कथमेकं गण्यते तेनानन्दवन्मूत्रोत्सर्गस्यापि साधनात् । वागिन्द्रियं तु सुतरामहृदयङ्गमं संयोगविभागनिर्वर्त्यो हि बाह्यः शब्द उपलभ्यते तद्भेदाश्च विद्यन्ते यादृशो भेरीदण्डसंयोगजः शब्दो न तादृशः कूर्मीकोणसंयोगजः । एवं विविधस्थानकरणसंयोगाद्विविधो वर्णात्मकः शब्द उदेतीति न वागिन्द्रियं नाम किं चित् । लोकश्च वाक्शब्देन वर्णात्मकं शब्दमेव व्यपदिशति शब्दश्चेन्द्रियविषयो नेन्द्रियं तस्मादनेकविधसुखदुःखोपभोगावेपक्षकर्मपरिणामनिर्मितमेतच्छरीरं तैस्तैरवयवैस्तं तं कर्मफलोपभोगमात्मनः सम्पादयतीत्यलम् एवंविधेन्द्रियजल्पनाऽऽचोवेन । अन्तःकरणस्यापि वैचित्र्यमनुपपन्नमेकेन मनसैव पर्याप्तेर्बुद्धिस्तु उपलब्धिस्वभावत्वात्करणकार्या न तु करणम् । अहङ्कारो ऽपि ज्ञानविषय एव न करणम् । एतच्च सविस्तरं बुद्धिलक्षणे वक्ष्यामः । तस्मान्न त्रयोदशविधं करणमिति सिद्धम् ।

न्यूनाधिकत्वशमनादत इन्द्रियाणि
पञ्चैव बाह्यविषयाधिगमक्षमाणि ।
अन्तः सुखादिविषयग्रहणोपयोगि
षष्ठं मनस्तु कथयिष्यति सूत्रकारः ॥

स्तानि ।

पुंसो भवाब्धिपतितस्य विवेकरत्न-
मानन्ददायि न हरन्ति तथा विधेयम् ।

गन्धरसरूपस्पर्शशब्दाः पृथिव्यादिगुणास्तदर्थाः* ॥

तदर्था इत्यत एवापकृष्य वा प्रक्रमाद्वा अर्था इति लक्ष्यपदं दर्शयितव्यम् । तदर्थ इति लक्षणं तदिति प्रकृतेन्द्रियपरामर्शः । सामान्यलक्षणं तु पुनस्तदर्था इत्येव योजनीयम् । तदिति घ्राणादीनां विशेषसंख्यानिर्दिष्टानामवमर्शः । एवं च घ्राणस्य विषयो गन्धः रसनस्य विषयो रसः इत्यादि विशेषलक्षणमुक्तं भवति । गन्धत्वादीनां घ्राणादिग्राह्यत्वादतिव्याप्तिरिति पृथिव्यादिगुणा इति विशेषणोपादानम् । ते चामी गन्धादय इन्द्रियार्था भोग्याः सन्तः सक्तिहेतवः संसारदाघिमाणमावहन्तीति हेयतया भावयितव्याः । नन्वेवं गन्धादिगुणाधिकरणस्यावयविनः प्रथमस्य रागहेतोरसंग्रहः स्यात् । वक्ष्यति च तन्निमित्तं त्ववयव्यभिमानः† इति । संख्यापरिमाणादिगुणान्तराणामपि रागहेतुत्वमस्त्येव यथा बर्हिकलापानुकारिपरिमृदितकुसुमदलपटलधवलविलासिनीकेशपाशवृत्ति रूपं निहरति हृदयं यूनाम् तथा तद्गता बहुत्वसंख्याऽपि तत्प्रकनकशिलानिभनितम्बबिम्बरूपवत्तत्परिमाणमपि हरति च मरभसमवयवसंयोगविभागादपि तथा कन्दुकादिक्रीडासु किसलयितविसरद्विलासविभ्रमभ्रमणादि कन्दुजातं तथान्यजात्यादिपरिहारेण स्यानुषङ्गजातियोगित्वमपीत्यादि सर्वे द्रव्यगुणकर्मादिसंविधकारणमनुक्तं स्यात् । तत्र केचित्पृथिव्यादिगुणा इति द्वन्द्वसमासं व्याचक्षते पृथिव्यादीनि गुणाश्चेति पृथिव्यादिपदेन गुणाधिकरणमवयवि द्रव्यमुक्तमाश्रितत्वविशेषणत्वाभ्यां सर्वे गुणा इति गुणग्रहणेन संख्यापरिमाणादिकर्मसामान्यादपि सर्वमुक्तमतो नासंग्रह इति । तदिदमनुपपन्नं गन्धादिग्रहणस्य हि तदानीमानर्थक्यं गुणा-

---

* गौतमसूत्रम् । अ० १ आ० १ सू० १४ । † गौतमसूत्रम् । अ० ४ आ० २ सू० ३ ।

श्चेत्यनेनैव गतार्थत्वात् । विशेषख्यापनार्थं तदुपादानमिति चेत्तर्हि किं द्वन्द्वसमासवर्णनेन अयमेवास्तु समाधिः । यद्यपि द्रव्यकर्मसामान्यानाम् अन्येषां च संख्यापरिमाणादिगुणानामस्त्येव सक्तिहेतुता तथापि प्राधान्येन गन्धादीनामेव सा दृश्यते हि रूपादिनिरपेक्षस्य द्रव्यस्य संख्यादेः सामान्यस्य वा सक्तिहेतुत्वं समस्तीति रूपादय एव मुख्यं रागकारणं तत्र झगिति बुद्धेः प्रसरकारणादुक्तं च ।

तथापि नितरां रागवृद्धौ रूपादयो नृणाम् ।
तएव कविभिर्गीताः पञ्चेषोः पञ्च सायकाः ॥

तस्मात्पृथिव्यादीनां गुणा इति षष्ठीसमास एव श्रेयान् । गुणव्यतिरिक्तश्च गुणी पूर्वमेव समर्थितो यमहमद्राक्षं तं स्पृशामीति प्रत्ययप्रामाण्यात् । पृथिव्यादिगुणा इति यदुक्तं तदिदानीं विभज्य वर्ण्यते कस्य कति गुणा इति । तत्र ।

गन्धादयो नियोक्तव्याश्चत्वारः पृथिवीगुणाः ।
अप्तेजोमरुतामेकं पूर्वपूर्वमपोह्य तु ॥

गन्धवर्जं रसरूपस्पर्शा अपां रसवर्जं रूपस्पर्शौ तेजसः रूपवर्जं स्पर्शाख्यः वायोरिति आकाशस्य तु गुणः शब्दः । ननु नायं गुणविनियोगः साधीयान्पृथिव्याश्चतुर्गुणत्वे पार्थिवेन घ्राणेन्द्रियेण चतुर्णामपि तद्गुणानां स्यादेवमुत्तरेष्वपि वक्तव्य तस्मादेकैकगुणत्वमेव भूतानामुच्यताम् । नैतदेवं गुणाः स्वेच्छया विप्रलभ्यन्ते यथोपलभ्यन्ते तथा व्यवस्थाप्यन्ते । प्रतीतिप्रमाणका वयं तत्र पार्थिवे द्रव्ये चतुर्णामपि गुणानामुपलम्भः कथमेकगुणां पृथिवीं ब्रूमः । रूपैकगुणे च तेजसि पृथिव्युदकयोर्वायुवदरूपत्वादप्रत्यक्षत्वं स्यात् । तस्मात्त्रीणि रूपवन्ति द्रव्याणि । यद्येवं सर्वेषां सर्वत्रोपलम्भात्सर्वाणि सर्वगुणानि भवन्तु भूतानि पटपटायते पृथिवी कलकलायन्ते आपः धकधकायते तेजः कथकथायते वायुरिति सर्वेषां गुणः शब्दः स्यात् । उच्यते न सर्वे गुणाः सर्वत्रोपलभ्यन्ते निर्गन्धानामपां सर्वत्र दर्शनात् क्लिन्नरूपादौ तु पार्थिवावयवनिष्क्रान्त्या गन्धः पयस्युपलभ्यते ।

एवं सुवर्णादौ तैजसे द्रव्ये संयुक्तसमवायाद्रसाद्युपलब्धिः शब्दस्तु सर्वकालमाकाशवृत्तिरेव प्रतीयते पृथिव्याद्यवयवसंयोगविभागप्रभवत्वया

विति तदाश्रितस्य शब्दस्याप्यावहति न त्वाकाशात्मना तस्य ग्रहणमिति । आकाशं तत्र च यत्र इत्येतत्तु प्राक् निर्णीतं गुणत्वम् । ननु पृथिव्याश्चतुर्गुणत्वे तद्गुणानां चतुर्णामपि पार्थिवघ्राणेन्द्रियग्राह्यत्वं स्यादिति । तत्र गुणोत्कर्षस्य नियामकत्वात् । जातिगतगन्धगुणाधिकत्वे विजातीयभूतावयवसंसर्गेऽपरतिरोहितैः केवलपृथिव्यवयवैरदृष्टसहकारिभिर्घटितं घ्राणेन्द्रियमिति गन्धस्यैव ग्राहकम् । तदेव च सूत्रकृता भाषितम् यथाऽऽह कणादः* भूयस्त्वाद्गन्धवत्त्वाच्च पृथिवी गन्धज्ञानप्रकृतिः । इहाप्युक्तम् तद्व्यवस्थानं तु भूयस्त्वादिति† । दृश्यन्ते च केवलपृथिव्यवयवयोगादन्येष्वपि पदार्थेषु व्यवस्थिताकार्यनियमाः शक्तयो यथा ।

पार्थिवत्वाविशेषेऽपि विषं मरणकारणम् ।
अन्नादिद्रव्यमन्यत्तु जीवनाय प्रकल्पते ॥

तस्मादपर्यनुयोगोऽयं पार्थिवेन घ्राणेन गन्धवत् रसादयोऽपि कथं न गृह्यन्ते इति । जातिचयप्रकृतियोगेऽपि च न स्वगुणग्रहणनैपुणमिन्द्रियाणामितीन्द्रियचिन्तायां निर्णीतम् । श्रोत्रेणाकाशगुणस्य शब्दस्य ग्रहणमिति परिशेषानुमानप्रमाणकोऽयमर्थः शब्दपरीक्षायामेव परीक्षित इत्यलमतिप्रसङ्गेन ।

इति निपुणधियामसम्मता सकलगुणैकगुणत्वकल्पना ।
तदयमकलुषोऽभ्युपेयतां गुणविनियोगविधिर्यथोदितः ॥
तेऽमी हेयाः कृतकमधुरं रूपमादर्शयन्त-
स्तिक्ताहाराः परिणतिविपत्कारिणो हीन्द्रियार्थाः ।
त्यक्तव्यैते व्यपगतमहामोहपङ्केन पुंसा
तीर्णश्चायं भवजलनिधिः क्लेशकल्लोलरौद्रः ॥

बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरम्‡ ॥

ननु पर्यायोच्चारणमेतन्न बुद्धेर्लक्षणमभिधीयते । न पर्यायप्रयोगस्यैव लक्षणत्वात् । लक्षणं हि तदुच्यते येन समानेतरजातीयेभ्यो लक्ष्यं व्यवच्छिद्यते व्यवच्छिद्यते च बुद्धिर्बुद्ध्यादिपर्यायग्राह्यतयैव तेभ्य इति नाभिधानमालामात्रमिदम् । ननु सामयिकत्वाच्छब्दार्थप्रत्ययस्य समयस्य च पुरु-

* वैशेषिकसूत्रम् । अ० ८ आ० २ सू० ५ । † गौतमसूत्रम् । अ० ३ आ० १ सू० ७१ ।
‡ गौतमसूत्रम् । अ० १ आ० १ सू० १५ ।

पेच्छानिवर्त्यत्वात्कथमिदं व्यवस्थितं लक्षणं स्यात्। मैवं सार्वजनीनस्य सम-यस्य विप्लावयितुमशक्यत्वात्तद्वदितस्य तद्वाच्यस्य लक्षणत्वात्। प्रकारान्त-रेण लक्षणमस्याः किमिति नोक्तमिति चेत् शिथिलचोद्यमिदं तस्मिन्नप्युक्ते ऽनुयुञ्जीत भवानित्थं किमिति नोक्तमिति। अस्ति च प्रयोजनं पर्यायद्वारक-लक्षणोपवर्णनस्य यत्साङ्ख्यानां व्यामोहनिरसनम्। एवं हि सांख्याः संगिरन्ते बुद्धिरन्या ज्ञानमन्यदुपलब्धिरन्येति तद्भ्रमापनयनायैवमुच्यते बुद्धिरु-पलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरम्। एक एवार्थ इत्यर्थः। इत्थं च स्वरूपतो निर्ज्ञाता बुद्धिर्भोगस्वभावा तत्साधनत्वाच्च संसारहेतुरिति हेयत्वेन भाव्यते। सुखादि-बुद्धिर्भोगः तत्साधनबुद्धिस्तु भोगसाधनमिति कथं पारमर्षाः प्रवदन्ति बुद्धिरन्योपलब्धिरन्येति। नित्यां हि बुद्धिं ते मन्यते तत्किमात्मैवैतैः बुद्धि-रिति गृहीतः। नाचेतनाया भोग्यायाः प्रकृतेः प्रथमा विकृतिर्महच्छब्दवाच्या बुद्धिः पुरुषस्तु चेतनो भोक्ता ऽन्य एव। ताविमौ प्रकृतिपुरुषौ विवेकेनाप-श्यतां संसारः प्रकृतिपुरुषविवेकज्ञानान्मोक्षः। का पुनः प्रकृतिर्नाम सत्त्वरज-स्तमसां,चयाणां गुणानां साम्यावस्था प्रकृतिः प्रधानमव्यक्तं च तदुच्यते यत्साम्यावस्थागतं गुणत्रयमिति। ननु तत्सत्त्वे किं प्रमाणम्। अनुमानमि-त्याह। तथा हि चराचरमिदं विश्वं सुखदुःखमोहाविनाभूतमुपलभ्यते न हि ब्रह्मादौ स्तम्बपर्यन्ते जगति तथाभूतं किमपि भूतमुपलभ्यते यत्सु-खदुःखमोहैरविकृतम्। तत्र सुखस्वभावं सत्त्वं दुःखस्वभावं रजः मोहस्व-भावं तमः। सर्वत्र प्रीत्यप्रीतिविषादादिदर्शनात्प्रकाशप्रवृत्तिनियमावगमाच्च सर्वं त्रिगुणात्मकं जगत्कार्यं च यत्परस्परान्वितरूपं तदेकरूपात्कारणादुत्पद्य-मानं दृश्यते मृदन्वितानि हि घटशरावोदञ्चनप्रभृतीनि कार्याण्येकस्मान्मृ-दात्मनः कारणादुद्भवन्ति। तदिदं विश्वं सुखदुःखमोहान्वितमिति तदा-त्मककारणकार्यं भवितुमर्हति। यत्सुखदुःखमोहात्मकं कारणं सा सत्त्वरज-स्तमोरूपा प्रकृतिः। एवमन्वयपुरःसराः परिमाणादिहेतवो ऽपि वक्तव्याः। इयत्तया वा चतुरस्रतादिना वा परिमाणेन तद्वता कार्याणामेकप्रकृतित्व-दर्शनात्। विषमवृत्तयश्चैते गुणाः कार्येषु दृश्यन्ते च क्व चित्सत्त्वमधिकमूने रजस्तमसी क्व चिद्रजः प्रकृष्टमल्पे सत्त्वतमसी क्व चित्तमः प्रवृद्धं तुच्छे सत्त्व-रजसी इति। तदेषां वैषम्यभेदोपदर्शितविश्वरूपकार्याणां क्व चित्साम्यावस्था

भाव्यं सा प्रकृतिरुच्यते। सेयमचेतना भोग्या प्रकृतिः तस्यास्तु भोक्ता चेतनः पुरुषः। पुरुष इदानीं किमनुमानकः। उक्तमेव भोग्येन भोक्तुरनुमानं न ह्यचेतनस्य भोग्यस्य भोक्तारमन्तरेण भोग्यतोपपद्यते द्रष्टा च सेति भोक्ता कल्प्यते। स च चितिशक्तिस्वभावश्च यत्र सर्वप्रकारकर्तृत्वादिव्यवहारनिवर्त्यबहिष्कृतस्वरूपः द्रष्टृत्वमेव पुरुषस्य स्वरूपमाहुः। न यथा भवन्त एकमात्मानमध्यवसायादिधर्मयोगिनं मन्यन्ते तथा ऽसौ भवितुमर्हत्यध्यवसायादेर्बुद्धिधर्मत्वात्।

कर्तुं शक्नोति पुरुषस्तृणस्यापि न कुब्जताम्।
अन्योपनीतमर्थं तु स पश्यत्येव केवलम्॥

प्रकृतिरेवैनं भोगापवर्गाभ्यां संयुनक्ति न च निर्विकारा सती भोगसम्पादनसमर्था ऽसौ भवतीति महदादिविकृतीः प्रतिपद्यते। पङ्ग्वन्धन्यायेन प्रकृतिपुरुषौ संयुज्येते प्रकृतिरचेतना दृश्या भोग्या द्रष्टारं भोक्तारं पुरुषमपेक्षते पुरुषो ऽपि द्रष्टा भोक्ता दृश्यं भोग्यमपेक्षते इत्येवं तयोः पङ्ग्वन्धवत्संयोगो भवति दर्शनशक्त्या पङ्गोर्गमनशक्त्या चान्धस्यैकत्र मेलनात्कार्यसिद्धिरेवं प्रकृतिपुरुषसंयोगात्सर्गः प्रवर्तते। तदुक्तम्*।

पुरुषस्य दर्शनार्थः कैवल्यार्थस्तथा प्रधानस्य।
पङ्ग्वन्धवदुभयोरपि संयोगस्तत्कृतः सर्गः॥

यच्चेत्थं प्रधानान्महत्तत्त्वमुत्पद्यते सा बुद्धिरध्यवसायात्मिका धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यतद्विपर्ययरूपवृत्तियोगिनी महत्तत्त्वमेवोच्यते बुद्धेरहंकार उदेति स चाभिमानस्वभावः अहंकारात् घ्राणादीनि पञ्च बुद्धीन्द्रियाणि वागादीनि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि संकल्पकमेकादशं मनः गन्धादितन्मात्राणि च पञ्चेति षोडशको गणः प्रभवति ततो गन्धादितन्मात्रपञ्चकात्पञ्च पृथिव्यादीनि महाभूतानि जायन्त इति आह च†।

प्रकृतेर्महांस्ततो ऽहंकारस्तस्माद्गणश्च षोडशकः।
तस्मादपि षोडशकात्पञ्चभ्यः पञ्च भूतानि॥

तानीमानि पञ्चविंशतितत्त्वानि संपद्यन्ते। प्रधानं प्रकृतिरेव न विकृतिः महदहंकारतन्मात्राणि सप्त पूर्वापेक्षया विकृतयः उत्तरोत्तरकार्या-

---

* सांख्यकारिका २१। † सांख्यकारिका २२।

पेक्षया प्रकृतयः । एकादशेन्द्रियाणि पञ्च मूलानि विकृतय एव अप्रकृतिविकृतिरूपस्तु शुद्धः पुरुष इति तदाह* ।

मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त ।
षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ॥

एवं महदादिविकारवती प्रकृतिरात्मनो भोगं साधयति । कश्चास्य भोगः बुद्धिवृत्त्यनुपातित्वं विषयाकारपरिणतेन्द्रियवृत्त्यनुरक्तां बुद्धिवृत्तिं स्वात्मनिष्ठां पुरुषः पश्यति दर्शनेऽपि न तस्य किं चिन्नान्यत्वं किं तु यदेव दर्शनं यत्तच प्रतिबिम्बनमिति इत्थं तयोर्बुद्धिपुंसोः संयोगे सति बुद्धिधर्मश्चेतनयितृलक्षणो बुद्धावसन्नपि सन्निव लक्ष्यते । तदाह† ।

तस्मात्तत्संयोगादचेतनं चेतनावदिव लिङ्गम् ।
गुणकर्तृत्वे ऽपि तथा कर्तेव भवत्युदासीनः ॥

अपवर्गाय कथमात्मनः प्रकृतिरवकल्पते स्वरूपं प्रकाशयतीत्याचक्षते । अनवधृतप्रकृतिस्वरूपः पुमान्प्रकृतिकृतमखिलमात्मकृतमिति मन्यमानस्तदुपार्जितं भुङ्क्ते । यदा तु पृथग्भूतामेनां मन्यते तदा भवत्वियमाया-सहेतुरेव ममेति बुद्ध्यमानस्तत्कृतमनुपभुञ्जानः स्वरूपनिष्ठ एवावतिष्ठते । प्रकृतिरपि भवतु दृष्टा ऽहमनेन पृथक् मामेष मन्यते इति न तदभिमुखीभवितुमुत्सहते तदाह‡ ।

प्रकृतेः सुकुमारतरं न किं चिदस्तीति मे मतिर्भवति ।
या दृष्टास्मीति पुनर्न दर्शनमुपैति पुरुषस्य ॥

परस्परं च भग्नरसयोः प्रकृतिपुरुषयोर्व्यापकत्वात्सत्यपि संयोगे सर्गो न प्रवर्ततएवेत्याह§ ।

दृष्टा मयेत्युपेक्षक एको दृष्टा ऽहमित्युपरत्येका ।
सति संयोगे ऽपि तयोः प्रयोजनं नास्ति सर्गस्य ॥

अपरिम्लानकुतूहलो हि पुमान्व्रष्टुमिच्छति शक्यते न दृष्टं तत्त्वमित्यु मत्वा सत्यामपि योग्यतायां निवर्तते प्रकृतिर्नटीव रङ्गभूमौ प्रदर्शितनिखिलनिजनृत्तवृत्तान्तनैपुण्या तत इत्याह रङ्गस्य दर्शयित्वा निवर्तते प्रकृतिस्तदेवं प्रकृतिरेव संसारे प्रवर्तते प्रकृतिरेव मोक्षमनुभवतीत्याह ।

* सांख्यकारिका ३ । † सांख्यकारिका २० । ‡ सांख्यकारिका ६१ । § सांख्यकारिका ६६ ।

*तस्मान्न बध्यतेऽद्धा नापि मुच्यते नापि संसरति कश्चित्।
संसरति बध्यते मुच्यते च नानाश्रया प्रकृतिः॥

किमर्थं पुनरसावेव विशेष्यते प्रकृतिरिति। किं क्रियते स्वभाव एवैष दैवहतिकायास्तस्याः॥

†नानाविधैरुपायैरुपकारिण्यनुपकारिणः पुंसः।
गुणवत्यगुणस्य सतस्तस्यार्थमपार्थकं चरति॥

अचेतनत्वादस्याः कथमेवंकारित्वमिति चेदुक्तमत्र‡।

वत्सविवृद्धिनिमित्तं क्षीरस्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य।
पुरुषविमोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानस्य॥

ननूत्पन्नतत्त्वज्ञाने भोगानुकूलमहदादिकार्यारम्भपराङ्मुखत्वात्तस्याश्चैकत्वादेकस्मिंस्तत्त्वविदि मुक्ते सति सर्वे मुक्ताः स्युः। नैष दोषः। तत्त्वविदमेव पुमांसं प्रति तस्या औदासीन्यात्। अन्यसाधारणत्वेन तत्कार्यानपायात् तथा च पतञ्जलिः§ कृतार्थं प्रति नष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधारणत्वात्। नन्वेवं यदैव तत्त्वज्ञानमुत्पन्नं तदैव प्रकृत्युपार्जितकर्मफलोपभोगपरिहाणितः पुंसः शरीरपातः स्यान्नेत्याह। तिष्ठति संस्कारवशाच्चक्रभ्रमिवद्धृतशरीरस्ततः संसारविरतौ सत्याम्।

प्राप्ते शरीरभेदे चरितार्थत्वात्प्रधानविनिवृत्तौ।
ऐकान्तिकमात्यन्तिकमुभयं कैवल्यमाप्नोतीति॥

अहो नु खलु कपिलकथिकथारसाक्षिप्तहृदयैरनिबद्धं प्रसक्तानुप्रसक्त्या लिखितमस्माभिस्तदियं प्रधानप्रकृतिः प्रथमा महच्छब्दवाच्या। सा बुद्धिस्तत्त्वविदं प्रति नष्टाऽप्यन्यसाधारणत्वादनष्टैवेति नित्या नित्यत्वाच्च प्रत्यभिज्ञानुसंधानादिव्यवहारप्रबन्धनिर्वाहणक्षमा बुद्धिः ज्ञानं तु तस्य वृत्तिः उपलब्धिस्तु पुंसो वृत्तिमद्बुद्धिदर्शनमिति नैषां पर्यायशब्दत्वमिति। अत्र प्रतिविधीयते। आत्मन्येव नित्ये व्यापिनि बोद्धरि ज्ञातर्यवसातरि धर्माऽधर्मादियोगिनि प्रत्यभिज्ञानादिकार्याणां कर्तरि सेयं बुद्धिरन्या सांख्यैः कल्पिता चेतनत्वं ज्ञानादियोगिन्या अपि यत्तस्या नाभ्युपगतं सोऽयमतीव तपस्विनां

* सांख्यकारिका ६२। † सांख्यकारिका ६०। ‡ सांख्यकारिका ५७।
§ योगसूत्र पा० २ सू० २२। || सांख्यकारिका

भ्रमः । य एव बुध्यते जानात्यध्यवस्यति स एव पश्यति चेतयते च न खल्वत्र वस्तुरूपभेदं पश्यामः । तत्र बुद्धिर्बुध्यते जानात्यध्यवस्यति पुरुषस्तु पश्यति चेतयते चेति वञ्चनायैवमुच्यते मुग्धतया वा । यच्चेदमुच्यते बुद्ध्या व्यवसितमर्थं पुरुषः पश्यतीति तद्व्याख्येयं किमिदं तस्य द्रष्टृत्वमिति । प्रतिबिम्बनमिति चेत्किं स्वच्छे पुंसि वृत्तिमती बुद्धिः संक्रामत्युत वृत्तिमत्यां बुद्धौ प्रमातेति । तत्र चितिशक्तिरपरिणामिन्यप्रतिसंक्रमेति न बुद्धौ पुरुषस्य संक्रमणं बुद्धौ तु पुंसि संक्रान्तायामपि पुंसः किं वृत्तं येन द्रष्टा । संबन्धः द्रष्टृत्वं स्वभाव एवास्येति चेत्किं बुद्धिप्रतिबिम्बनेन । विशिष्टविषयावच्छेद इति चेततः पूर्वमनालम्बनं द्रष्टृत्वमघटमानमिति नैसर्गिकं द्रष्टृरूपं पुंसः स्यात् । दर्शनशक्तिः स्वाभाविकीति चेन्न तस्य भेदाभेदाभ्यां निरूपयितुमशक्यत्वात् । प्रतिबिम्बपक्षे च परस्परानुरागस्य तुल्यत्वादवियोगाच्च कथमिदं निर्धार्यतामममी पुंधर्मा इति न हि तयोः पार्थगर्थ्येन कदा चित्स्वरूपावधारणं वृत्तम् । अनवधारितकार्यभेदत्वाच्च नानात्वमपि तयोर्दुर्वचम् । चेतनाचेतनत्वाद्भोक्तृभोग्यत्वाच्च विस्पष्टं तयोर्नानात्वमिति चेज्ज्ञानादियोगित्वं च बुद्धेरचेतनत्वं चेति विषमम् । अपि च कल्पयित्वा भेदधर्मं बुद्धिधर्माः पुंसि पुंधर्माश्च बुद्धावारोपणीया इति किं भेदेन । भेदे च बुद्धेर्ज्ञानादियोगित्वे च चेतनत्वापत्तेरेकत्र कार्यकारणसंघाते चेतनद्वयमनिष्टं प्रसज्यते । नित्यमन्तःकरणमन्तरेण पुंस उपलब्धिर्न भवेदिति बुद्धेः कल्पना चेदस्त्येव नित्यमन्तःकरणं मनः । तेन करणेन कर्तुरात्मनो विषयोपलब्धिक्रिया निर्वर्त्यते सैव च बुद्धिरित्याख्यायते न त्वन्या नित्या बुद्धिरस्तीति । किं च कस्य कृते परिदृश्यमानमात्मनो ज्ञानादिक्रियाकर्तृत्वमुत्सृज्य बुद्धेरदृश्यमानमुपेयते को ऽभाशयः । ननु पुरुषस्य स्वातन्त्र्यात्मककर्तृत्वे सति स्वकृतकर्मफलोपभोगानन्त्यादनिर्मोक्षः स्यात् । न हि कर्मणां परिक्षयो जन्मकोटिशतैरपि शक्यक्रियो यदा तु कर्तारमुदासीनं प्रकृतिर्बध्नाति तदा सैव ज्ञाता सती मोक्ष्यतीति न दूरं मोक्षवर्त्म भविष्यति । अहो बत निखिलमेव मोक्षं सांख्यहृदयेष्वेव प्रतिष्ठितमिति कथमन्यो जन इदानीं मूर्खो भविष्यति । अचेतने हि निरङ्कुशे प्रधाने बन्धरि सुतरामनिर्मोक्षः स्यात् । तत्त्वविदमपि पुमांसं न बध्नाति प्रकृतिरिति को ऽस्या नियन्ता पङ्ग्वन्धन्यायेन संयोगस्य तदापि

घटाद्विशेषविशेषः सन्नेव । ते ऽवयवास्तु सन्तीति कस्यात्र विवादः । न खलु परमाणवो ऽस्माभिर्नाङ्गीकृताः । प्रतीतिस्तु घटस्य चक्षुरादिकारकसामग्र्यधीनत्वमृत्पिण्डदण्डचक्रादिकारकचक्रसाध्येति सा चक्रमूर्धनि घटस्य नास्त्येवेत्यसन् घटः ।

दर्शनादर्शनाधीने सदसत्त्वे हि वस्तुनः ।
दृश्यस्यादर्शनात्तेन चक्रे कुम्भस्य नास्तिता ॥

चक्रमूर्धवत्प्रध्वंसदशायामनुपलम्भाद् घटनास्तित्वमेवेत्यसतश्च नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सत इत्यप्रमाणकं पूर्वापरान्तयोर्भावस्वरूपादर्शनात् । शक्त्यात्मना ऽपि यदस्तित्वमस्योच्यते तथापि चिन्त्यम् । केयं शक्तिर्नामेति यदि घटस्वरूपाद्भिन्नाऽसौ तर्हि पररूपेण घटो ऽस्तीति स्वरूपेणैव घटास्तित्वमुक्तं भवेत्तच्च प्रत्यक्षविरोधान्निरस्तम् । असत्कारणपक्षे च यच्चोदितं शशविषाणाद्यपि क्रियेतेति तन्न । वचनव्यक्त्यपरिज्ञानात् । यदसत्क्रियत इति नेयं वचनव्यक्तिरपि तु यत्क्रियते तदसदिति ।

स्वरूपसहकार्यादिहेतवो यद्विधायिनः ।
दृश्यन्ते जन्यते तद्धि न व्योमकुसुमादिकम् ॥
प्रागभावदशायां च हेतुव्यापारदर्शनम् ।
न तु प्रध्वंसवेलायामतः कमनुयुञ्ज्महे ॥
उपादानं तु सर्वस्य यत्र यत्रैव दृश्यते ।
तत्र कार्यस्य सद्भावादपि त्वेवं निरीक्षणात् ॥
अदृष्टे व्यवहारो ऽपि नैवापूर्वः प्रवर्त्यते ।
यथोपलब्धं वृद्धेभ्यस्त तथैवानुगम्यते ॥
तैलार्थी सिकताः कश्चिदाददानो न दृश्यते ।
अदृष्टा चाद्य नान्यो ऽपि तदर्थी तासु धावति ॥
अन्वयव्यतिरेकौ च गृह्येते व्यवहारतः ।
अनादिश्चैव संसार इति कस्यानुयोज्यता ॥

अथ वा शक्तिनियमादेवोपादाननियम उपपत्स्यते ।

शक्तिस्त्वनित्या सूक्ष्मा च नेह का चिदुपेयते ।
तदभ्युपगमे नित्यं कार्योत्पादप्रसक्तितः ॥

किं तु योग्यतावच्छिन्नस्वरूपसहकारिसन्निधानमेव शक्तिः । सैवेयं द्विविधा शक्तिरुच्यते अवस्थिता ऽऽगन्तुका च । सत्त्वाद्यवच्छिन्नं स्वरूपमवस्थिता शक्तिः । आगन्तुका तु दण्डचक्रादिसंयोगरूपा शक्तिद्वयकृता च कार्यनिष्पत्तिरसकृद् दृष्टेति तदर्थिभिस्तु तदुपादानम् । योग्यता ऽपि नार्थान्तरं किंचित्किं तु वस्तुविशेष एवेत्येवं सद्विनियमादुपादाननियमसिद्धेर्न सत्कार्यम् । न च शक्तिरेव कार्यमिति वक्तव्यम् । कार्यस्वरूपस्य ततः पृथग्भूतस्य प्रतीत्या व्यवस्थापनात् । शक्तेश्च कार्यत्वे कार्यादेव कार्योत्पादोऽङ्गीकृतः स्यात् । न च घटाद् घट उत्पत्तुमर्हति शक्तेश्च कार्यमुत्पद्यते इत्यभ्युपगतमतो ऽन्यत्कार्यमन्या च शक्तिरनुवाद्यवाचकयोर्व्यङ्ग्यव्यञ्जकयोश्च दीपघटयोरुभयाश्रिता शक्तिर्दृष्टेति कार्यकारणयोरपि सा कथमनुभयाधिष्ठाना भवितुमर्हति । सति च द्वितीये कार्याख्ये तदाश्रये कथमियमुभयाश्रिता स्यादिति । नैतदेवं यथाद्वयेन शक्तेरभ्युपगमात्तत्रैकत्र दृष्टरूपमन्यत्रापि मृग्यते वाच्यवाचकयोर्व्यङ्ग्यव्यञ्जकयोश्च द्वयोः पृथक्त्वेन दर्शनादुभयाश्रिता शक्तिरङ्गीकृतेति हेतुद्वयस्यानुपलम्भात्केवलकारणवृत्तिरेव शक्तिस्तत्कृतश्चोपादाननियमविचारो युक्तः ।

उत्पत्तौ खलु सिद्धायामुपादानं विचार्यते ।
सतस्तु सैव नास्तीति किमुपादानचिन्तया ॥

सत्कार्यवादे च सुतरामुपादाननियमो दुर्घटः । सर्वस्य सर्वत्र भावान्वितकतातिलचरसोरकेदारबुप्रबीजजनिताङ्कुरादिकार्यक्रमोत्पाद्यमानतिलस्वरूपपर्यालोचनया तिलेष्विव सिकतास्वपि तैलसंभवात् सर्वस्य सर्वत्र चास्तित्वे नियतपदार्थप्रतिष्ठितहानोपादानादिव्यवहारः सकल एव विप्लवेत । अपि च प्रायश्चित्तमेव तपस्वी तप्तकृच्छ्रमतिकष्टं कथं चरिष्यतीति महान् गतोऽपि कारुण्यम् । अन्नं च तावदशनात्यन्ते च वर्चोऽस्तीति विड्भक्षणात्प्रायश्चित्तीयतएवायमित्यलं सत्कार्यवादप्रमादेन । यत्पुनरवाभाणि कारणानुपमर्देन कार्यानुत्पादादभावाद्भावोत्पत्तिर्भवेतश्च चानन्तरवृत्त्युत्पत्तिनियमो न स्यादिति तदप्ययुक्तम् । मूर्तानां समानदेशत्वविरोधात्कार्यकारणयोरेकदेशत्वं नेष्यते नैतावता भावोत्पत्तिरभावाद्भवितुमर्हति । कारणपदेन

तदुपादानदर्शनादत एवानन्तर्यनियमो ऽप्युपपन्नः । न च कार्यकारणयोरभेदात्सत्कार्यमिति वक्तव्यम् । तयोः प्रत्यक्षसिद्धभिन्नस्वरूपत्वात् । यत्तु निरालम्बना कारकप्रवृत्तिरिति चोदितं परिहृतं तद्भाष्यकारेण* बुद्धिसिद्धं तु तदसदिति । वृद्धव्यवहारतः कार्यकारणभावमवगम्यामुष्मात्कारणादिदमीदृशं कार्यमुत्पद्यत इति बुद्धौ निधार्य कारकाणि कर्ता नियुङ्क्ते इति न निर्विषयः कारकव्यापारः । तदेवं सत्कार्यवादस्य निष्प्रमाणकत्वात्समन्वयादिहेतुसिद्ध्यभावाच्च प्रधानास्तित्वसिद्धिस्तदभावाच्च न तद्विकृतिर्नित्या बुद्धिरपि तु ज्ञानोपलब्धिरूपैवेति सम्यक्सूचितं बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरमिति । इतश्चानित्या बुद्धिः जानामि ज्ञास्याम्यज्ञासिषमित्युपजननापायधर्मतया पाकादिवत्कालत्रये ऽपि प्रकाशमानत्वात् ज्ञातृव्यतिरिक्तायाश्च बुद्धेरप्रतिभासनात् । अयं तु विशेषः पाकादिक्रियाणामोदनादिफलावच्छेदद्वारकं कालवैतत्यमपि भवति उपलब्धेस्तु वस्तुस्वरूपप्रकाशनमात्रपरिसमाप्तप्रयोजनायाः कालवैतत्यं नास्त्येवात एवानित्यत्वे ऽप्युत्पन्नापवर्गिणीमेव बुद्धिमाचक्षते शब्दवन्न घटादिवत्कालान्तरस्थायिनीमिति । सा चेयं बुद्धिरात्मान्तःकरणशब्ददीपेन्द्रियार्थाद्यनेककारककलापकार्यापि सती न बाह्ये न ग्राह्यकर्मणि समवैति । न बाह्यकरणे चक्षुरादौ नान्तःकरणे मनसि किं तु कर्तर्येव । कर्ता ऽपि च नित्यो विभुरात्मा न भूतसङ्घातस्वभावः कार्यस्तस्याश्रय इत्यात्मपरीक्षायां निर्णीतं गुणत्वमपि च तस्यास्तत्रैव दर्शितम् । नन्वेवं तर्हि न बुद्धेरनित्यत्वं विनाशकारणाभावाद् द्विविधो हि गुणानां विनाशहेतुराश्रयविनाशो विरोधिगुणप्रादुर्भावो वा नेहाश्रयविनाशो नित्यत्वादात्मनो न च विरोधिनमस्याः कंचिद्गुणमुपलभामहे । न शब्दवदाशुविनाशित्वात् । नित्याकाशगुणो ऽपि शब्दः शब्दान्तरमारभ्य यथा विनश्यति तथा बुद्धिर्बुद्ध्यन्तरमारभ्य विनश्यतीति तथा दर्शनात्कल्प्यते । याश्च कश्चन विनाशदर्शनभेदोपलम्भादिः शब्दस्यानित्यतायां न्याय उक्तः स सर्वोऽपि बुद्धौ प्रयोजनीयः । अत एव न बुद्धीनामेकप्रमातृवृत्तीनां यौगपद्यं विद्यते शब्दानामिवैकवक्तृप्रयुक्तानाम् । विनश्यदविनश्यद्रूपयोस्तु बुद्ध्योराशुविनाशित्वे ऽपि यौगपद्यमनुभवादुपेयत इत्यलमतिविस्तरेण । बुद्धेरनित्यतायां च

* गौतमसूत्रम् । अ ३ आ० १ सू० ४० ।

प्रायेण सर्ववादिनामविवादः । कथमाह जैमिनिः सत्सम्प्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म तत्प्रत्यक्षमिति* ।

अचिरक्षणिकतस्माद्बुद्धिर्निसर्गविनश्वरी
भवति जनकः स्वात्मा तस्याः स एव तदाश्रयः ।
भवमनभवेस्तापैः पापा तमेव युनक्ति सा
व्यमनजननामतः परमार्थवित्† ॥

युगपज् ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गम्‡ ॥

मनसो यदेव सत्त्वे प्रमाणं तद्गम्यत्वमेवास्य लक्षणं समानेतरजातीयव्यवच्छेदकारित्वात् । ननु मनस इन्द्रियत्वात्तद्वर्गएव पठनं युक्तं किमर्थोऽयं पृथङ् निर्देशः । न धर्मभेदात् । भौतिकानीन्द्रियाणि नियतविषयाणि सगुणानां चैषामिन्द्रियभावो मनस्तु न भौतिकं न नियतविषयं न चास्य सगुणस्येन्द्रियभाव इति । तच्च न भौतिकमकार्यत्वादत एव न तद्गुणयोगि न च नियतविषयं सर्वविषयत्वं त्वस्य सकलबाह्येन्द्रियाणामधिष्ठानत्वात्तदधिगम्यसुखादिविषयग्राहित्वाच्च । बाह्येन्द्रियाणि हि मनोऽधिष्ठितानि स्वविषये प्रवर्तितुमुत्सहन्ते चक्षुरादीनि नान्यथा । कस्मादेवमिति चेद्युगपज्ज्ञानानुपपत्तेः । उत्तरकाले बाह्येन्द्रियव्यापारविरहे ऽपि तदर्थावमर्षात् ।

अस्त्वेकेन्द्रियगम्येषु क्व चिज्जातिगुणादिषु ।
विज्ञानयौगपद्यं यन्मनसस्तत्र साधनम् ॥

तच विषयादिदोषेण दूरत्वादिना जात्यादेर्युगपद्ग्रहीतुमशक्यत्वात् । यत्तु घ्राणेन्द्रियग्राह्येषु युगपत्सन्निहितेष्वपि गन्धरसरूपादिषु विषयेषु तद्ग्रहणेषु च स्वकार्यानुमितसन्निधानेषु सत्स्वपि **** तेषु करणेषु युगपदुपलब्धयो न भवन्ति ततोऽवधीयते नूनं कारणान्तरधर्मेषु करणेषु युगपदुपलब्धयो न भवन्ति परीक्ष्यते तच्च मन इत्याख्यायते । ननु च ।

सुगन्धिं शीतलां दीर्घामश्नन्तः पुष्पशष्कुलीम् ।
कथितज्ञानसत्तास्वन्ति युगपत्पञ्चबुद्धयः ॥

---

* जैमिनिसूत्रम् । अ॰ १ पा॰ १ सू॰ ४ ।
† उत्तरार्धमयुक्तमथापरमपि सूत्रे भवेत दर्शनात् स्थापितम् ।
‡ गौतमसूत्रम् । अ॰ १ आ॰ १ सू॰ १६ ।

अपि च अयं खल्वध्यापको ऽधीते व्रजति कमण्डलुं धारयति पन्थानं पश्यति शृणोत्यरण्यजान् शब्दान् बिभ्यद्व्याललिङ्गानि बुभुत्सत इति क्रमापह्नवाद्युगपदेता बुद्धयो ऽस्य भवन्तीति । नाशूत्पत्तेः सूच्यग्रभिद्यमानकोकनददलकदम्बकवदतिसूक्ष्मत्वात्कालस्य क्रमस्तत्र न विभाव्यते भवितव्यं तु तेनेति । यदि कारणान्तरनिरपेक्षचक्षुरादिकरणसाध्या एव रूपादिविषयोपलब्धयस्तदुत्तरकालमुपहतकरणानामपि कथं स्मरणादिरूपस्तदवमर्शः । अतो नूनं नयनादिव्यतिरिक्तकरणान्तरं तद्ग्राहि विद्यते । अव्यापकं च तत् । व्यापित्वे हि बुद्धीनां यौगपद्यं न निवर्तते । अपि चायं व्यवहार उक्तो ऽपि न विदुषि कश्चिदाह नाहमेतदबोधमन्यत्र मे मनो ऽभूदिति तस्मान्न व्यापकं मनः । प्रतिशरीरमेकं च तदनेकत्वे पुनरपि ज्ञानयौगपद्यानपायात् । क्रियावच्च तन्निष्क्रियैरिन्द्रियाणामधिष्ठातुमशक्यत्वात् । मूर्तं च तदमूर्तस्य क्रियानुपपत्तेः मूर्तत्वे सति नित्यं च निरवयवत्वादनाश्रितत्वाच्च । मूर्तत्वं त्वनित्यतायामप्रयोजकमिति वक्ष्यामः । निरवयवं च तदवयवकल्पनायां प्रमाणाभावात् । वेगवच्च तथाशुसञ्चारादाशुसञ्चारमन्तरेणोपलब्धिदैर्घ्यस्य दृष्टस्यानुपपत्तेः । इन्द्रियसंयोगि च तद् द्रव्यत्वाद् द्रव्यं च तद्वेगादिगुणयोगात्क्रियावच्चेतनाश्रितत्वाच्च । अचेतनं च तत्करणत्वादितरथा ह्येकत्र शरीरे चेतनद्वयसमावेशादव्यवहारः स्यादिति । तस्मादेवंरूपं मनः । सांख्योक्तं तु तस्य रूपमयुक्तमिति तत्प्रक्रियानिषेधादेव व्याख्यातम् । अन्यान्यपि स्मृत्यनुमानागमसंशयप्रतिभास्वप्नोहज्ञानानि अनन्तरसुखदुःखेच्छाद्वेषादिविषयग्राहीणि च ज्ञानानि मनसो लिङ्गानि सन्त्येव । तेषां बाह्येन्द्रियव्यापारसाध्यत्वासंभवात्करणरहितायाश्च क्रियाभिनिर्वृत्तेरदर्शनादिति । स्मृतिस्तावन्मनोजन्यैवानुमानागमज्ञाने तु परोक्षार्थविषयत्वान्मानसे संशयो ऽपि मानसः कश्चिद्भवति प्रतिभा सा मानसी दर्शितैव श्वो मे भ्राता ऽऽगन्तेति । स्वप्नज्ञानमपवृत्तेन्द्रियग्रामस्य भवत्कथं न मानसम् । तर्को ऽपि संशयवत्क्वचिद्विषये मानसो भवत्येव सुखादीनां तु यद्यपि तदुत्पत्तिरपि मनोनियन्त्यनैव कार्याणामात्मगुणानामुत्पत्तौ प्रत्यासन्नकारणान्तरसंभवे ऽप्यात्ममनःसंयोगस्यावधृतसामर्थ्यस्यासमवायिकारणत्वादतश्च विषयानुभवजन्ये ऽपि सुखादौ मनस्संयोगः कारणम् । सुखादीनां च बोधस्वरूपत्वं संवेद्यत्वं च

निरस्तम् । अतस्तदुपलब्धौ मनस एव कारणता । तदिदं मनः पूर्वकृतशुभाशुभकर्मसंस्कारवता ऽऽत्मना तद्वशादेव शरीरदेशे संयोगं प्रतिपद्यते तत्रैव च जीवनव्यवहारः । विपच्यमानकर्माशयसहित आत्ममनस्संयोगो जीवनमिति हि वदन्ति । संयुक्तमात्मना मनस्तेषु तेषूपपत्तिस्थानेषु नानाविधभोगसाधनतया संसारकारणं भवति । नित्यत्वादात्ममनसोस्संयोग इति न हि प्रथमो नाम कश्चित्कालः समस्त्यादिसर्गस्यापि पूर्वसर्गसापेक्षत्वादीश्वरोऽपि कर्मापेक्ष एव विचित्रस्य जगतः स्रष्टेति निर्णीतमेतदिति कृतं विस्तरेण ।

विदधत्सुखादिभोगं वहन्नु सकलेन्द्रियाश्वसारथिताम् ।
बन्धनिमित्तं मन इति मनस्विना यत्नतो हेयम् ॥

प्रवृत्तिर्वाग्बुद्धिशरीरारम्भः* ।

वागिति वर्णात्मकशब्दकारणसंयोगादुच्यते नेन्द्रियमिति व्याख्यातम् । बुद्धिरिति मन इहोच्यते नोपलब्धिः । शरीरं प्रसिद्धं तेषामारम्भो व्यापारस्तेषारम्भ इति सर्वेषां तदीयक्रिया प्रवृत्तिरित्युच्यते । सा च द्विविधा पुण्या पापिका च । तत्र पापिका वाचा चतुर्विधा मनसा त्रिविधा शरीरेण त्रिविधैवेति दशविधा । वाचा प्रवृत्तिः तत्रानृतपरुषसूचनासंबद्धवचनरूपा चतुर्विधा । परद्रोहपरद्रव्याभिलाषनास्तिक्यानुध्यानरूपा त्रिविधा मनसः प्रवृत्तिः । हिंसास्तेयप्रतिषिद्धाचरणरूपा त्रिविधा शरीरिणः प्रवृत्तिः । मैथुनकरणमेवंप्रकारसुखादुपलक्षणं सेयं दशविधा प्रवृत्तिरनवरतमभिज्वलतो निरतिशयदुःखवेदनादायिनो नरकानलस्येन्धनम् । पुण्या ऽपि सत्यप्रियहितवचनस्वाध्यायाध्ययनरूपा चतुर्विधा वाचा प्रवृत्तिर्भवति हि स्वाध्यायपाठ उपांशुना ऽन्तः संकल्पेन वा । भूतदयानुकम्पापरलोकश्रद्धात्मिका त्रिविधा मनसा प्रवृत्तिः । दानपरित्राणपरिचरणरूपा त्रिविधा शरीरेण प्रवृत्तिरितीयमपि दशविधैव । यया च स्वर्गसदनद्वारसोपानकल्पा । सेयमुभयतो विंशतिभेदा प्रवृत्तिः संक्षेपतो द्विधैव विधिनिषेधात्मकतदवगमोपायभेदात् । विधिनिषेधकारण एव हि सदसत्कर्मागमः । तत्र विहितानुष्ठानं

---

* गौतमसूत्रम् । अ० १ आ० १ सू० १७ ।

स्वर्गाय निषिद्धाचरणं नरकायेत्येवं सुखदुःखोपभोगस्थानशरीरेन्द्रियाद्यनभिसंबन्धनिबन्धनमेषा प्रवृत्तिर्भवन्ती संसारस्य परमं कारणं भवति । यो ह्ययं देवमनुष्यतिर्यग्भूमिषु शरीरसर्गो यश्च प्रतिविषयं बुद्धिसर्गो यश्चात्मना सह मनसः संसर्गः स सर्वः प्रवृत्तेरेव परिणामविभवः । प्रवृत्तेश्च सर्वस्याः क्रियास्यात्वक्षणिकत्वे ऽपि तदुपहितौ धर्माधर्मशब्दवाच्य आत्मसंस्कारः कर्मफलोपभोगपर्यन्तस्थितिरस्त्येव । न च फलमदत्त्वा धर्माधर्मौ क्षीयेते अन्त्यसुखदुःखसंविद्विरोधिनौ हि धर्माधर्मावुदाहरन्ति । न च जगति तथाविधं किमपि कार्यमस्ति वस्तु यन्न धर्माधर्माभ्यामाक्षिप्तसंभवमिति तदुच्छेदे मुमुक्षुणा यत्न आस्थेयः ।

इति वितनुतः पुण्यापुण्यप्रवृत्तिसमुद्भवौ
निगमवदिमौ धर्माधर्मौ दृढं भवबन्धने ।
यदि निरवधेर्दुःखस्यान्तं चिकीर्षसि सर्वथा
परिहर मनोवाक्कायानां प्रवृत्तिमनर्गलाम् ॥

प्रवर्तनालक्षणा दोषाः* ॥

प्रवर्तना प्रवृत्तिः सा लक्षणमेषामिति प्रवर्तनालक्षणा दोषाः । दोषप्रयुक्तो हि पुरुषः पुण्ये कर्मणि पापे वा प्रवर्तते । ननु च प्रत्यात्मवेदनीयदोषाणां स्वरूपमपरोक्षमेतत्किमेतेषां लक्षणतो रूपं निरूप्यते । सत्यं प्रत्यात्मवेदनीयत्वे ऽपि यदेषां प्रवर्तनालक्षणत्वमुपदिश्यते तदनेन रूपेण संसारकारणत्वख्यापनार्थं धर्माधर्मविहितो हि शरीरादिदुःखाधिष्ठानसंबन्धस्तद्धेतस्य च कर्मणः कारणं दोषाः कर्मणि पुमांसं प्रवर्तयन्तीति प्रवर्तनालक्षणा इत्युक्ताः । परसन्तानवर्तिनां दोषाणामप्रत्यक्षत्वात्तत्प्रतीतये प्रवर्तनालक्षणत्वकथनमिति त्वपव्याख्यानमल्पप्रयोजनत्वादिति । तेषां दोषाणां त्रयो राशयो भवन्ति रागो द्वेषो मोह इति । तत्रानुकूलेष्वर्थेष्वभिलाषलक्षणो रागः । प्रतिकूलेष्वसहनलक्षणो द्वेषः । वस्तुपरमार्थापरिच्छेदलक्षणो मिथ्याध्यवसायो मोहः । ननु चेर्ष्यासूयालोभमानमदमत्सरादिदोषान्तरसंभवात्कथं त्रय एव दोषाः । नेर्ष्यादीनां यथानिर्दिष्टेष्वेवान्तर्भावात् । कामो मत्सरः स्पृहा तृष्णा लोभ इति पञ्चप्रकारो रागपक्षः । स्त्रीसंयोगेच्छा कामः । यदन्यस्मै निवेद्यमानमपि

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० १८ ।

यत्तु धनमत्र व्ययते तदपरित्यागेच्छा मत्सरः । अनात्मीयवस्त्वादित्सा स्पृहा । पुनर्भवप्रतिसन्धानहेतुभूतेच्छा तृष्णा । निषिद्धद्रव्यग्रहणेच्छा लोभ इत्यभिलाषप्रकारभेदाद्रागपक्ष व्याख्यम् । द्वेषपक्षोऽपि पञ्चविधः । क्रोधेर्ष्यासूया द्रोहोऽमर्ष इति । अक्षिभ्रूवादिविकारहेतुः प्रज्वलनात्मकः क्रोधः । साधारणेऽपि वस्तुनि परस्य दर्शनादसहनमीर्ष्या । परगुणेष्वक्षमाऽसूया । परापकारो द्रोहः । अदर्शितमुखादिविकारः परं प्रति मन्युरमर्ष इत्यसहनप्रकारभेदादेव द्वेषपक्षः । मोहपक्षस्तु चतुर्विधो मिथ्याज्ञानं विचिकित्सा मानः प्रमाद इति । अतस्मिंस्तदिति ज्ञानं मिथ्याज्ञानम् । किं स्विदिति विमर्शो विचिकित्सा । असद्गुणाध्यारोपेण स्वोत्कर्षबुद्धिर्मानः । क्रियदेतदित्यवज्ञया कर्तव्याकरणं प्रमादः । स एव मद इति व्याख्यायते । सोऽयं तत्त्वापरिज्ञानप्रकारभेदान्मोहपक्षः । एवं चैव एते दोषाः शोकदर्पौ तु सुखदुःखे उच्येते न दोषान्तरम् । तेषां तु मोहः पापतमः इतरयोस्तु तदधीनात्मलाभत्वात् । मूढस्य हि रागद्वेषौ भवतो मिथ्यासंकल्पादुत्पद्यमानयोरनुभवात्संकल्प एव मिथ्याज्ञानप्रसूतिरेव । मिथ्याज्ञानस्यैव भगवतः सर्वमिदं विलसितं योऽयमनेकप्रकारः संसारदुःखभारः । यद्येवं न तर्हि मोहस्य दोषत्वं दोषकारणत्वादिति न लक्षणानपायात् । सत्यपि दोषान्तरहेतुत्वे स्वयमपि पुरुषप्रवृत्तिप्रयोजकत्वलक्षणयोगाद्रागवद् दोषत्वं न मोहो विजहातीति । तदिमे दोषाः संसारहेतव इति यत्नतः शमनीयाः । कथं पुनरमी शमयितुं शक्याः । इत्थमेव नाकस्मिकाः न नित्याः कारणशमनोपाया न चावश्यप्रतिक्रिया इति । विस्तरतश्चैतदपवर्गाह्निके परीक्षिष्यते । मिथ्याज्ञाननिमित्ताः खल्वेते दोषास्तस्मिन्सम्यग्ज्ञानप्रभावनिहते हेतोरभावान्न भवन्त्येवेति । नन्वेवं प्रभवविनाशकारणयोरैक्यादेक एव दोषो भवेदिति त्रित्वं नोपपद्यते । नानुभवसिद्धभेदत्वादनुभूयते हि रागद्वेषमोहानामितरेतरविभक्तं स्वरूपम् । कारणैकत्वं तु न प्रयोजकमेकस्मादेव ज्वलनसंयोगादुत्पद्यमानानां विनश्यतां च पार्थिवघटादीनां गन्धरसरूपस्पर्शानां नानात्वदर्शनात् । अतः सूक्तं दोषाणां त्रैराश्यमिति ।

संसारकारागमनप्रवेशमार्गास्त्वमी त्रय एव दोषाः ।
एषां प्रहाणोद्यमसावधानो न जन्ममृत्यू पुनरभ्युपैति ॥

पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभावः* ॥

कस्येयं पुनरुत्पत्तिरुच्यते आत्मनः शरीरस्य वा । तत्रात्मनो नित्यत्वादुत्पत्तिरेव नास्ति का कथा पुनःशब्दार्थस्य । शरीरस्य तूत्पत्तिरस्ति न तु पौनःपुन्येन । न हि मृतं शरीरं तदेव पुनरुत्पद्यते । तस्मात्पुनरुत्पत्तिः प्रेत्यभाव इत्यवाचकं सूत्रम् । उच्यते पुनःशब्दार्थस्य यतस्त्वदुपदिष्टस्य परिहर्तुमशक्यत्वादात्मनश्च स्थायित्वेन क्रियाभ्यावृत्तिसंभवात्तस्यैव पुनः पुनरुत्पत्तिं ब्रूमः । उत्पत्तिर्जन्म मरणमपि । सोऽयमात्मन एव मृत्वा पुनर्जन्म प्रेत्यभाव इति । ननु जन्ममरणे उभे अपि नित्यत्वादात्मनो न स्त इत्युक्तम् । सत्यं शरीरादिसंयोगवियोगयोस्तु तथाऽभिधानान्न दोषः । मरणमात्मनो भोगायतनदेहेन्द्रियादिवियोग उच्यते जन्म तु तत्संबन्धः । ते च ते विपच्यमानकर्माशयानुसारेण देहेन्द्रियादित्यागोपादाने एव मरणजन्मनी क्रियाभ्यावृत्त्या भवन्ती प्रेत्यभाव इत्युच्यते । स एष च संसारस्तदिदमनुध्यायतः कस्य सचेतसो निर्वेदो नोदीयात् तदुक्तम् ॥

जरावियोगमरणव्याधयस्तावदासताम् ।
जन्मैव किं न धीरस्य भूयो भूयस्त्रपाकरम् ॥

अथ यैरुत्पद्यमानैर्देहेन्द्रियादिभिरात्मनः संबन्धस्तेषां कथमुत्पत्तिरित्युक्तं सूत्रकृता । व्यक्ताद्व्यक्तानामुत्पत्तिः प्रत्यक्षप्रामाण्यादिति । †व्यक्तादिति कपिलाभ्युपगतत्रिगुणात्मकाव्यक्तरूपकारणनिषेधेन परमाणूनां शरीरादौ कार्ये कारणत्वमाह । तथा हि पार्थिवमाप्यं तैजसं वायवीयमिति चतुर्विधं कार्यं स्वावयवाश्रितमुपलभ्यते । तत्र यथा घटः सावयवः कपालेष्वाश्रित एवं कपालान्यपि सावयवत्वात्तदवयवेषु तदवयवा अपि तदवयवान्तरेष्वित्येवं तावद्यावत्परमाणवो निरवयवा इति । यत्र यावतः कार्यजातस्य स्वावयवाश्रितस्य प्रत्यक्षेण ग्रहणं तत्र तदेव प्रमाणम् । तदपि हि कार्यं स्वावयवत्वात्परिदृश्यमानकार्यवत् । निरवयवे तु तस्य परमाणुत्वमेव परमाणुषु च सावयवत्वस्य च हेतोरसिद्धत्वान्नावयवान्तरकल्पना । तेषां हि सावयवत्वे तदवयवाः परमाणवोऽनुमीयन्ते लोष्टस्य प्रविभज्यमानस्य भागास्तद्भागानां च भागान्तराणीत्येवं तावद्यावदवयवभङ्गुरत्वमदर्शनविषयत्वं च भवति । तद्यतयोः परमवयवविभागो

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० १९ । † गौतमसूत्रम् अ० ४ आ० १ सू० ११ ।

न संभवति ते परमाणव उच्यन्ते । तेष्वपि हि विभज्यमानेषु तदवयवाः परमाणवो भवेयुर्न ते तदेवमुत्पत्तिविनाशक्रमस्येदृशो दर्शनात्सन्ति परमाणवः । अत्र हि त्रयी गतिरस्य घटादेः कार्यस्य निरवयवत्वमेव वा ऽवयवानन्त्यं वा परमाण्वन्तता वा । तत्र निरवयवत्वमनुपपन्नमवयवानां पटे तन्तूनां घटे च कपालानां प्रत्यक्षमुपलम्भात् । अनन्तावयवयोगित्वमपि न युक्तं मेरुसर्षपयोरनन्तावयवयोगित्वाविशेषेण तुल्यपरिमाणत्वप्रसङ्गात् । तस्मात्परमाण्वन्ततैव युक्तिमती । तइमे परमाणवश्चेतनेच्छाप्रेरणमन्तरेण विशिष्टक्रमकमितरेतरसंघटनमलभमानाः कार्यसिद्धये न पर्याप्नुयुरचेतनत्वादिति चेतनस्तेषामधिष्ठाता सकलभुवननिर्माणमतिरीश्वरो ऽभ्युपगमस्तत्सिद्धये च सकलकुतर्कतिमिरसंस्कारपूर्वकं पूर्वमेव निरवद्यमनुमानमुपपादितम् । ईश्वरो ऽपि मानेकात्मवृत्तिविपाकोन्मुखधर्माधर्मसंस्कारवैचित्र्यमनुरुध्यमानो विचित्रस्य जगतो जन्म निर्मातुमर्हतीत्येतदपि दर्शितम् । न च सकृदेव सतो निर्वर्त्यमानकार्यपरिमाणानुगुणसंख्याः परमाणव एकत्र संयोज्य कार्यमारभन्ते किं तु द्व्यणुकादिक्रमेण । सकृदारम्भे हि कुम्भे भज्यमाने कपालशर्कराकणचूर्णादिक्रममपहाय प्रथममेव परमाण्वन्तता भवेत्सर्वसंयोगस्य सर्वविभागेन सहसैव विनाशात्तस्य कर्परादिक्रमदर्शनं विरुध्येत । अविनष्टे ऽपि घटादौ तन्त्वाद्यवयवाश्रितत्वस्य ग्रहीतुमशक्यत्वात्परमाणूनां घटस्य च मध्ये कार्यान्तरानारम्भादिति । तस्माद् द्व्यणुकादिक्रमेण परमाणवः कार्यमारभन्ते । ननु द्वावेव परमाणू प्रथमं संघटेते इत्यत्र का युक्तिरुच्यते । बहुत्वसंख्याया महत्त्वपरिमाणकारणत्वदर्शनात्त्रिषु परमाणुषु प्रथमं मिलत्सु तत्कार्ये बहुत्वसंख्याया महत्त्वारम्भात्तत्प्रत्यक्षं प्रसज्येत । न च तत्प्रत्यक्षमतिसूक्ष्मत्वादतो द्वाभ्यां परमाणुभ्यां द्व्यणुकमादावुत्पद्यते । तत्र परमाणुवदप्रत्यक्षमेव महत्त्वानुत्पादात् । द्व्यणुकद्वयेन तु कार्यारम्भे इष्यमाणे तदविशेषप्रसङ्गाद् द्व्यणुकस्य तथापि महत्त्वोत्पत्तौ कारणाभावात् । अतस्त्रिभिर्द्व्यणुकैस्त्र्यणुकमारभ्यते । तत्र च बहुत्वसंख्यया महत्त्वमारप्स्यते प्रत्यक्षं च तद्भविष्यति । ततः परं तु क्रमसामान्ये प्रमाणमस्ति लोष्टादिभक्तेः सावयवत्वात्तद्वावयवनिदर्शनम् । क्रमविशेषे तु प्रमाणं नास्तीत्यमारम्भ इति । यत्र वा दर्शनमस्ति तत्र तदस्तु । क्रमविशेषप्रमाणमारभ्यारम्भकत्वं तु नेष्यते मूर्तानां समानदेश-

त्वविरोधात् । न हि परमाणवः प्रथमं कार्यमारभ्य तदनु तदन्तरान्तरकालं कार्यान्तराण्यारभन्ते किं तु यत्परमाणुनिर्वृत्तं कार्यं द्व्यणुकं तत्कार्यान्तरस्यारम्भकं तदप्यन्यस्य कार्यस्येत्येवं तावद्यावत्परिपूर्णावयविनिष्पत्तिः । इत्थं च तन्तुभिः पटः क्रियते न तन्त्ववयवैरंशुभिरितरथा ह्युत्तरोत्तरकार्यारम्भे ऽपि पूर्वकारणानपायान्मूर्तानामेकदेशत्वं स्यात् न च तद् दृश्यते इति यथोक्त एव क्रमः श्रेयान् । तदेवमनेकात्मसमवेतधर्माधर्मसंस्कारपरिपाकानुरूपप्रसरदीश्वरेच्छाप्रेर्यमाणपरमाणुक्रियानुपूर्वीनियम्यमानद्व्यणुकादिकार्यक्रमेण शरीराद्यवयविनिर्वृत्तिरिति स्थितम् । यत्तद्विपरीतानि तु मतान्तराणि प्रमाणविरुद्धानि । तथा हि नित्यमेव शरीराद्यनुत्पत्तिधर्मकमिति प्रत्यक्षविरुद्धम् । पृथिव्यादेरवयववत्सन्निवेशविशिष्टकार्यत्वादितीश्वरसिद्धौ निर्णीतम् । आकस्मिकत्वमपि शरीरादेः कार्यस्य न युक्तम् । कारणनियमोपलम्भादनिमित्तायाश्च भावोत्पत्तेरनुपपत्तेः । अभावादपि भावोत्पत्तिस्तद्वदेवेति । गुणात्मकप्रधानविकारमहदहंकारादिकारणकत्वमपि कार्यस्य पृथिव्यादेः प्रागेव प्रपञ्चतः प्रतिषिद्धम् । अनारब्धावयविरूपकार्याः परमाणव एवैते सञ्चयविशिष्टाः सन्तो लोकयात्रां वहन्तीत्येतदपि न समीचीनं सञ्चयस्य भेदाभेदविकल्पाभ्यामनुपपद्यमानत्वात्परमाणूनां चातीन्द्रियत्वादप्रत्यक्षत्वात् । पौद्गलिककार्यपक्षे ऽपि पर्यायान्तरेण परमाणूनां कथनमप्रमाणकत्वं वा । शब्दविवर्तत्वं तदनुगमाग्रहणादनुपपन्नम् । परमात्मोपादानत्वमपि न संभवति तस्येव निष्प्रमाणकत्वात् । न च न कदा चिदनीदृशं जगदिति पादप्रसारिकामात्रं कर्तुमुचितं सर्गप्रबन्धप्रलयप्रबन्धस्य समर्थितत्वादिति ।

अतश्च पक्षान्तरदुर्बलत्वाद्यथोदितः सिध्यति भूतसर्गः ।
तं यस्तु पश्यन्नपि निह्नुवीत तस्मै नमः पण्डितशेखराय ॥

अनादौ संसारे स्थितमिदमहो मूढमनसां
जनित्वा जन्तूनां मरणमथ मृत्वा ऽपि जननम् ।
इयं सा दुःखानां सरणिरिति संश्रित्य कृतिना
विधातव्यं चेतो जननमरणोच्छेदिनि पदे ॥

प्रवृत्तिदोषजनितो ऽर्थः फलम्* ॥

प्रवृत्तिदोषाश्च व्याख्याताः तज्जनितो ऽर्थः फलमित्युच्यते । पर्य-

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० २० ।

ग्रहणं गौणमुख्यभेदप्रदर्शनार्थम् । सुखदुःखे मुख्यं फलं तत्साधनं तु शरीरेन्द्रियविषयादि गौणम् । सर्वं हीदं प्रवृत्तिदोषाश्रितं फलमित्युक्तम् । तदिदमनादिना प्रबन्धेन प्रवर्तमानं फलं पुनरुपयुज्यते पुनरुत्पद्यत इति महतः खेदस्य हेतुरिति भाव्यमानं निर्वेदवैराग्यादिमार्गेणापवर्गोपयोगितां प्रतिपद्यते ।

आत्तमात्तं विजहतस्त्यक्तं त्यक्तं च गृह्णतः ।
पुंसः फलघटीयन्त्रमहो कष्टः परिश्रमः ॥

तत्पुनः फलं कर्मणा किं सद्य एव सम्पद्यते कालान्तरेण वा । उच्यते द्विविधं कर्म विहितं निषिद्धं च । तत्र विधिफलानां कालनियमो नास्ति । क्रियाफलं दोग्धि पचतीति समनन्तरमुत्पद्यमानं दृश्यते । विधिफलानां तु नैव नियम इति शब्दपरीक्षायां विचाक्षेपपरिहारावसरे निरूपितमेतत् । विधिफलमपि च किंचन चोदनावचनपर्यालोचनया सद्य इति निश्चीयते वृष्टिरिव कारीर्याः । किञ्चिदैहिकफलमपि कर्म वस्तुबलात्कालान्तरापेक्षं भवति पुत्रेष्ट्यादि न हि सहसैव निखिलावयवपुत्रलाभः संभवति गर्भसंभवहेतुभूतभार्यापरिरम्भादिक्रमापेक्षत्वात् । ज्योतिष्टोमादि तु स्वर्गफलं कर्मफलस्वरूपमहिम्नैव पारलौकिकफलमवतिष्ठते स्वर्गो हि निरतिशया प्रीतिस्तदन्यथानुपपत्तिपरिकल्पितः कनकगिरिशिखरादिर्वा देशः उभयथा ऽपि नैतद्देहोपभोग्यतां प्रतिपद्यते । अनियतफलं तु चित्रादि केश्चिदुक्तं तच्च युक्तमयुक्तमिति वा तत्रैव परीक्षितम् । निषिद्धस्य तु कर्मणः सर्वस्यैव प्रायेण परलोकएव फलं परदाराभिमर्शनादौ हि क्रियाफलं सुरतसुखादि सद्यः फलं निषेधविधिफलं तु नरकपतनं पारलौकिकं स्वर्गवन्नरकस्यापि निरतिशयदुःखात्मकत्वादन्यथानुपपत्तिकल्पितदेशस्वभावस्य वा अतच्छरीरानुपभोग्यत्वात् । तीव्रसंवेगनिर्वृत्तकर्म विहितमितरद्वा प्रत्यासन्नविपाकमिहैव भवति नन्दीश्वरनहुषयोरिवेत्यागमविदः । चोरब्रह्मघ्नादयश्च केचित्प्रत्यासन्नप्रत्यवायाः प्रायेण दृश्यन्ते यत्रेत्थंद्रमेव त्रिविधः कर्मणां विपाकः । यदपि चोद्यते कर्मकाले फलं नास्ति फलकाले कर्म नास्ति कालान्तरे च फलस्यान्यत्प्रत्यक्षं कारणमुपलभ्यते देशादिकमिति तदपि पूर्वं परिहृतम् । कर्मणां विनाशे ऽपि तज्जनितस्यात्मसंस्कारस्य धर्माधर्मशब्दवाच्य

भावात् । दृष्टस्य च सेवादेः कारणस्य व्यभिचाराददृष्टकल्पनाया अवश्यंभावित्वात् । धर्मादेरात्मनि फलसमवायात्फलस्य च सुखस्यादेरन्यसमवेतत्वाद्भिन्नाधिकरणत्वं कर्मफलयोरित्यपि न चोद्यम् । मुख्यस्य सुखदुःखात्मनः फलस्य भिन्नाश्रयत्वानुपपत्तेः । सुखदुःखे ह्यात्मनि वर्तेते धर्माधर्मौ च तस्यैवेति ।

दृष्टेनैव सुखस्य कारणमतस्तद्धेतुरागेण किं
दुःखस्यापि न तन्निबन्धनमिति द्वेषस्तदर्थेषु कः ।
तस्मात्कर्मनिमित्तकं फलमिति ध्यायन्न कुर्यात्कृती
यत्नं कर्मणि येन दुस्तरमसौ संसारमापद्यते ॥

बाधनालक्षणं दुःखम्* ॥

बाधना पीडनं संतापनं वा लक्षणमस्येति बाधनालक्षणं दुःखम् । तत्र मुख्ये दुःखे लक्ष्ये लक्षणशब्दो यथाश्रुत एव बाधनयैव हि दुःखस्वरूपं लक्ष्यते बाधयति पीडयतीति । गौणे तु दुःखे शरीरादौ लक्ष्ये बाधनानुषक्तमिति व्याख्येयम् । ननु च पूर्वसूत्रव्याख्यातेन फलग्रहणेनैव दुःखस्योपदिष्टत्वात्किमर्थं पुनरुपदेशः । सुखप्रत्याख्यानार्थं इति चेन्न पूर्वापरविरोधात्स्वफलप्राणभृदनुभवसाक्षिकत्वेन च सुखस्य प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात् । तत्प्रत्याख्याने च विरचिते किमर्थं प्रमेयसूत्रे फलोपादानम् । फलं खलु सुखदुःखे इति व्याख्यातं तत्रैव सुखप्रत्याख्याने दुःखमेवावशिष्यते तच्चानेन दुःखशब्देनैव निर्दिष्टमिति किं फलग्रहणेन । उच्यते न सुखलेशस्य संसारे जन्तुभिरन्तरान्तराऽनुभूयमानस्य प्रत्याख्यानाय दुःखग्रहणं सर्वस्य तथात्वभावनोपदेशार्थं यत्रापि सुखलवो दुःखमेवेति भावयितव्यः तत्साधनमपि सर्वं दुःखमेवेति मन्तव्यम् ।

न तद्व्यवसितं पुंसां न तत्कर्म न तद्वचः ।
न तद्रम्यं समस्तीह यन्न दुःखाय जायते ॥

तदित्थं दुःखमुत्कृष्टं तिरश्चां मध्यमं मनुष्याणां हीनं देवानां हीनतरं वीतरागाणामित्यागमविदः । वीतरागाणां दुःखतानवं युक्तितोऽप्यवगम्यते दुःखस्य रागनिबन्धनत्वात् ।

---

* गौतमसूत्रम् । अ० १ पा० १ सू० २१ ।

तत्त्वतश्चिन्त्यमानं हि सर्वं दुःखं विवेकिनः ।
विषसंपृक्तमधुवत्सर्वं दुःखीभवत्यदः ॥
सुखाधिगमलोभेन यतमानो हि पूरुषः ।
सहस्रशाखमाप्नोति दुःखमेव तदर्जने ॥
एवं सर्वमिदं दुःखमिति भावयतो ऽनिशम् ।
सर्वोपपत्तिस्थानेषु निर्वेदो ऽस्य प्रवर्तते ॥
निर्विण्णस्य च वैराग्यं विरक्तस्य च देहिनः ।
क्लेशकर्मप्रहाणादिद्वारो निःश्रेयसोदयः ॥

नन्वेवं तर्हि फलग्रहणं न कर्तव्यं दुःखपदेनैव गतार्थत्वादित्युक्तम् । नैवं तस्यान्यप्रयोजनत्वात् । प्रवृत्तिदोषजनितत्वेन हि फलमनुचिन्तितवतस्तत्कारणयोरनुकूलप्रतिकूलयोरस्य रागद्वेषौ मा भूताम् । अभ्यावृत्त्या च ससाधनस्य फलस्य हानोपादानस्रोतसोह्यमानस्तत्रात्यन्ताय निर्विद्यतामिति फलग्रहणम् । तदेवमन्येया फलस्य निःश्रेयसोपयोगित्वमन्यथा तु फलत्वे सत्यपि दुःखस्येति ।

दीर्घस्य दुःखस्य निमित्तभूतं सुखं च दुःखात्मकमेव सर्वम् ।
मुमुक्षुणा हेयतया विचिन्त्यं देहादिदुःखान्तमिदं प्रमेयम् ॥
इति निपुणमतिर्यो दुःखमेवेति सर्वं
परिहरति शरीरे क्लेशकर्मादिजातम् ।
अजमजरमेतत्त्वं चिन्तयन्नात्मतत्त्वं
गतभयमपवर्गं शाश्वतं सो ऽभ्युपैति ॥

इति श्रीभट्टजयन्तस्य कृतौ श्रीन्यायमञ्जर्यामष्टममाह्निकम् ॥

एवं शरीरादौ दुःखपर्यन्ते हेये प्रमेये निर्णीते यदर्थमेतदुपदेशो यत्परमुपादेयं प्रमेयं यदर्थः शास्त्रारम्भस्तमपवर्गं लक्षयितुमाह ।

तदत्यन्तविमोक्षो ऽपवर्गः* ॥

तदिति प्रक्रान्तस्य दुःखस्यावमर्शः । न च मुख्यमेव दुःखं बाधनास्वभावमपमृश्यते किं तु तत्साधनं तदनुषक्तं च सर्वमेव । तेन दुःखेन

* गौतमसूत्रम् अ. १ आ. १ सू. २२ ।

वियोगो ऽपवर्गः । अस्ति प्रलयवेलायामात्मनो दुःखवियोगः स त्वपवर्गो न भवति सर्गसमये पुनरक्षीणकर्माशयानुरूपशरीरादिसंबन्धे सति दुःखसंभवादतस्तद्व्यावृत्त्यर्थमात्यन्तिकपदम् । आत्यन्तिकी दुःखव्यावृत्तिरपवर्गो न बाधिका । द्विविधदुःखापवर्गिणा सर्वेनात्मा सर्वेषामात्मगुणानां दुःखपदसमर्थाद्दुःखात्यन्तिकपदेन च सर्वात्मना तद्वियोगाभिधानान्नवानामात्मगुणानां बुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मसंस्काराणां निर्मूलोच्छेदो ऽपवर्ग इत्युक्तं भवति ।

यावदात्मगुणाः सर्वे नोच्छिन्ना वासनादयः ।
तावदात्यन्तिकी दुःखव्यावृत्तिर्नावकल्पते ॥
धर्माधर्मनिमित्तो हि संभवः सुखदुःखयोः ।
मूलभूतौ च तावेव स्तम्भौ संसारसद्मनः ॥
तदुच्छेदे तु तत्कार्यशरीराद्यनुपप्लवात् ।
नात्मनः सुखदुःखे स्त इत्यसौ मुक्त उच्यते ॥
इच्छाद्वेषप्रयत्नादि भोगायतनबन्धनम् ।
उच्छिन्नभोगायतनो नात्मा तैरपि युज्यते ॥
प्रायस्य क्षुत्पिपासे द्वे लोभमोहौ च चेतसः ।
शीतातपौ शरीरस्य षडूर्मिरहितः शिवः ॥

तदेवं नवानामात्मगुणानां निर्मूलच्छेदो ऽपवर्ग इति यदुच्यते तदेवेदमुक्तं भवति तदत्यन्तवियोगो ऽपवर्ग इति ।

ननु तस्यामवस्थायां कीदृगात्मा ऽवशिष्यते ।
स्वरूपैकप्रतिष्ठानः परित्यक्तो ऽखिलैर्गुणैः ॥
ऊर्मिषट्कातिगं रूपं तदस्याहुर्मनीषिणः ।
संसारबन्धनाधीनदुःखक्लेशाद्यदूषितम् ॥

तत्र वेदान्तवादिन आहुः । नायमीदृशो मोक्षः प्रेक्षावतां प्रयत्नभूमिर्भवितुमर्हति । को हि नाम शिलाशकलकल्पमपगतसकलसुखसंवेदनसम्पदमात्मानमुपपादयितुं यतेत । सोपाधिसावधिकपरिमितानन्दनिःष्यन्दात्स्वर्गादप्यधिकमनवधिकनिरतिशयनैसर्गिकानन्दसुन्दरमपरिम्लानतत्संवेदनसामर्थ्य

चतुर्थं पुरुषार्थमाचक्षते विचक्षणाः। यदि तु जडः पाषाणनिर्विशेष एव तस्यामवस्थायामात्मा भवेत्तत्कृतमपवर्गेण संसार एव वरमवस्था यत्र तावदन्तरान्तराऽपि दुःखकलुषितमपि स्वल्पमपि सुखमुपभुज्यते। चिन्त्यतां तावदिदं किमल्पसुखानुभवो भद्रक उत सर्वसुखोच्छेद एव। तस्मान्नित्यसुखमात्मनो महत्त्ववदस्तीत्यागमप्रामाण्यादुपगम्यतां तच्च संसारदशायामविद्यावरणवशेन नानुभूयते तत्त्वज्ञानाभ्यासभावनाभिभूतनिरस्ताविद्यावरणस्त्वात्मा तस्यामवस्थायां तदनुभवतीति। तदिदमनुपपन्नम्। आत्मनो नित्यसुखसत्तायां प्रमाणाभावात्। प्रत्यक्षं तावदस्मदादीनामन्येषां वा केषांचिदस्मिन्नर्थे न प्रभवतीति केयं कथा। अनुमानमपि न संभवति लिङ्गलेशानवलोकनादिति। ननूक्तमेवानुमानमपवर्गाय यः प्रेक्षावतां प्रयत्नः सुखसिद्धये हि बुद्धिमन्तो यतन्ते नाश्मकल्पमात्मानं कर्तुमिति तदयमिष्टाधिगमार्थो मुमुक्षोः प्रयत्नः प्रेक्षापूर्वकारिप्रवृत्तत्वात् कृष्यादिप्रयत्नवदिति।

नानिष्टोपरमार्थत्वादनिष्टस्यापि शान्तये।
सन्तः प्रयतमाना हि दृश्यन्ते व्याधिखेदिताः॥

अतिदुर्वहश्चायं संसारदुःखभार इति तदुपशमाय व्यवस्यन्तः सन्तो न निष्प्रयोजनप्रयत्ना भवन्तीत्यनैकान्तिको हेतुः। अथागमादवगम्यते विभुत्वेनेव नित्येन सुखेनाविनाकृत आत्मेति। तथा च पठ्यते विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति। स्यादेतदेवं यद्येतदेव केवलमागमवचनमश्रोष्यत वचनान्तरमपि तु श्रूयते न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशत इति। ननु भवत्पठितमागमवचनमन्यथाऽपि व्याख्यातुं शक्यते सशरीरस्येति प्रक्रमात्सांसारिके सुखदुःखे अनुकूलेतरविषयोपलम्भसंभवे तदानीमशरीरमात्मानं न स्पृशत इत्यर्थः। हन्त तर्हि त्वदधीतमपि वेदवचनमानन्दं ब्रह्मेति संसारदुःखपरिहारक्रमे प्रकरणादेव तद्दुःखाभावविषयं व्याख्यास्यते न खलु व्याख्यानस्य भगवतः का चिद्भूमिरस्ति दृष्टाश्च दुःखोपशमे सुखशब्दप्रयोगाः।

चिरज्वरशिरोऽक्ष्यादिव्याधिदुःखेन खेदिताः।
सुखिनो वयमद्येति तदपाये प्रयुञ्जते॥

यदि आनन्दमिति वचनान्नित्यं सुखमात्मन इष्यते तर्हि ब्रह्मेति वचनाद्ब्रह्मत्वमिव विज्ञानमिति वचनाच्च ज्ञानमपि नित्यमस्याभ्युपगन्तव्यमतश्च सुखवच्च ज्ञानस्यापि नित्यत्वात्संसारे ऽपि नित्यसुखोपलब्धिः स्यात्। ततश्च धर्माधर्मफलाभ्यां सुखदुःखाभ्यामस्य नित्यस्य सुखस्य साहचर्यमनुभूयेत। अपि च।

सुखवज्ज्ञानवच्चास्य कार्यं देहेन्द्रियाद्यपि।
नित्यं प्रकल्प्यतामित्थं मोक्षो दूरतरो भवेत्॥

अथ कार्ये सुखज्ञानं हेतुरस्य चिन्तनीयो यत उत्पद्यते इति वाच्यम्। योगसमाधिज इति चेत्तस्य कार्यत्वात्स्वकार्यसुखसंवेदनावस्थानत्वान्न शाश्वतिकत्वं स्यात्। अक्षयश्च धर्मस्य निरनुमानको न हि योगसमाधिजो धर्मो न क्षीयते इत्यत्र च किंचिदनुमानमस्ति। विपर्यये तु प्रसिद्धमेवानुमानं सर्वस्य कृतकस्यानित्यत्वदर्शनादिति। क्षीणे त्वधर्मे तत्कार्यज्ञानाभावात्सदपि सुखमनुपलभ्यमानमसतो न विशिष्यते। स्वप्रकाशं तत्सुखमिति चेत्संसारे ऽपि तदुपलब्धिप्रसङ्गः। शरीरादिसंबन्धः प्रतिबन्धहेतुरिति चेन्न। शरीरादीनामुपभोगार्थत्वाद्भोगप्रतिबन्धं विदधतीति न साध्वी कल्पना। अविद्यावरणात्संसारे स्वप्रकाशसुखानुपलम्भ इति चेन्न। प्रकाशस्य तुच्छेनावरीतुमशक्यत्वात्। न हि प्रकाशरूपं पारमार्थिकमात्मनः सुखं तद्विपरीततुच्छस्वभावेयमविरलगवलमलीमसं बलाहकव्यूहविहितरविबिम्बं तदपि न रजनीरूपं दिनमिति सहसा मोहमहिमा।

मेघा अपि रवेरन्ये स्वरूपेण च वास्तवाः।
तत्त्वान्यत्वाद्यचिन्त्या तु नाविद्यावरणक्षमा॥

तस्मान्न नित्यानन्दत्वमात्मनः सुवचनम्। अपि च मोक्षे नित्यसुखस्वभावे तद्रागेण प्रवर्तमानो मुमुक्षुर्न मोक्षमधिगच्छेत्। न हि रागिणां मोक्षो ऽस्तीति मोक्षविदः। दुःखनिवृत्त्यात्मके ऽपि मोक्षे दुःखद्वेषात्प्रयतमानस्य समानो दोष इति चेन्न। मुमुक्षोर्द्वेषाभावात्। रागद्वेषौ हि संसारकारणमिति च जानाति मुमुक्षुः। द्वेष्मि च दुःखमिति कथमिदं संगच्छते। सुखे ऽप्यस्य रागो नास्त्येवेति चेन्न स्वर्गनिर्विशेषे ऽपवर्गे स्वर्गवद्रागस्य संभाव्यमानत्वात्। दुःखेन तु निर्विण्णस्य मुमुक्षोर्वैराग्यं जायते न दुःखविषयो द्वेषः विरक्तस्य चास्य मोक्षं प्रति यत्नो

भवति न दुःखं द्विषत इति समानो न्यायः। यत्तूक्तं निरानन्दो मोक्षः प्रेक्षावतां प्रयत्नविषयो न भवतीति तदपि न साम्प्रतम्। प्रयोजनानुसारेण प्रमाणव्यवस्थाऽनुपपत्तेः। न हि प्रयोजनानुवर्ति प्रमाणं भवितुमर्हति। यदि निरानन्दो मोक्षः प्रेक्षावतां न रुचितः कामं मा भून्न त्वप्रमाणकमानन्दं तत्र कल्पयितुं शक्नुमः। न च सर्वात्मना साधूनामनभिमत एव तथाविधो मोक्षः। न च तदवाप्तये न प्रयतन्ते। ते ह्येवं विवेचयन्ति दुःखसंस्पर्शशून्यशाश्वतिकसुखसंभोगासंभवाद् दुःखस्य चावश्यहातव्यत्वाद्विवेकहानस्य चाशक्यत्वाद्विषमधुनी इवैकत्र पात्रे पतिते उभे अपि सुखदुःखे त्यज्येतामिति। अतएव संसारान्मोक्षः श्रेयान्यदयमियानतिदुःखप्रबन्धो ऽवलुप्यते वरमियतः कादाचित्की सुखकणिका त्यक्ता न तस्याः कृते दुःखभार इयानूढ इति। तस्मान्न सुखोपभोगात्मको मोक्ष इति। अन्यस्त्वाह तिष्ठतु तावन्मोक्षः संसारे ऽपि न सुखं नाम किं चिदस्तीति सर्व एवायं दुःखाभावमात्रे सुखव्यवहारः। तथा हि।

तृषा शुष्यत्यास्ये पिबति सलिलं स्वादु सुरभि
क्षुधार्तः सञ्छालीन्कवलयति सम्पाकवलितान्।
प्रदीप्ते रागाग्नौ घननिबिडमाश्लिष्यति वधूं
प्रतीकारे व्याधेः सुखमिति विपर्यस्यति जनः॥

उच्यते तदिदमतीव कृतकवैराग्यप्रकटनकौतुकचोकूर्चकौशलमानन्दात्मनः प्रतिप्राणिवेद्यस्य निह्नोतुमशक्यत्वादनिवृत्ते ऽपि दुःखे क्वचित्सुखसंवेदनान्न दुःखाभावः सुखं निरभिलापस्याप्यतर्कितोपनतसुखसाधनविषयसम्पर्के सति सुखसंवेदनदर्शनादभिलाषात्मकदुःखाभावः सुखमित्यपि न मनोज्ञम्। यस्तु दुःखाभावे क्वचित्सुखमित्यपि व्यपदेशः प्रशान्तरोगाणामिव पूर्वदर्शितः स भाक्त इति न तावता स्वसंवेदनसाक्षिकसुखापह्नवः कर्तुमुचितः। मोक्षे तु नित्यसुखसंभवत्प्रमाणं नाभ्युपगम्यते। अपि च मोक्षे सुखमस्ति न वेति विचार एव न प्रामाणिकजनोचितः। स्वरूपेण व्यवस्थानमात्मनो मोक्ष इति मोक्षविदः। तत्रात्मस्वरूपमेव कीदृगिति चिन्त्यं न पृथङ् मोक्षस्वरूपम्। आत्मनश्च सुखदुःखबुद्ध्यादय आगन्तुका गुणा न महत्त्ववत्सांसिद्धिका इति निर्णीतमेतदात्मलक्षणे सुखादिकार्येण चात्मनो ऽनुमानादिति। अत एव कपिलकथितचितिशक्तिस्वभावत्वमपि न युक्तमात्मनः।

सचेतनश्चिता योगात्तदभावादचेतनः ।
चितिर्नामार्थविज्ञानं कादाचित्कं तु तस्य तत् ॥
नार्थसंवेदनादन्यच्चैतन्यो नाम विद्यते ।
तच्च सामग्र्यधीनत्वात्कथं मोक्षे भविष्यति ॥
जाग्रतः स्वप्नवृत्तेर्वा सुषुप्तस्यापि वा ऽऽत्मनः ।
ज्ञानमुत्पद्यते ऽन्या तु चतुर्थी नास्ति तद्दशा ॥
जाग्रद्दशायां स्वप्ने च बुद्धेः प्रत्यात्मवेद्यता ।
सुखं सुप्तो ऽहमस्मीति पश्चात्प्रत्ययदर्शनात् ॥
तदा त्वचेत्यमाना ऽपि सुषुप्ते धीः प्रकल्प्यते ।
तुर्यावस्था तु संवित्तिशून्यस्य स्थितिरात्मनः ॥
तुर्यावस्थातिगं रूपं यदाहुः के चिदात्मनः ।
प्रमाणागोचरत्वेन कल्पनामात्रमेव तत् ॥
संविदुदयसामर्थ्ये सामग्रीसन्निधानतः ।
यदि नामात्मनो ऽस्त्यस्य तावता न चिदात्मता ॥

यदि तु दर्शनशक्तियोग्यतामात्रमेव पुंसश्चैतन्यमुच्यते तर्हि तथाविधस्य तस्य कैवल्यस्यास्माकीनमोक्षवद्रूपत्वमेव योग्यतामात्रसंभवे ऽपि दृश्येन्द्रियसंयोगादिसामग्र्या वैकल्यावस्थायामात्मनो द्रष्टृत्वासंभवाद् दर्शनशून्यस्य चान्यस्य चैतन्यस्य निरस्तत्वादिति ।

निर्वाणादिपदाख्येयमपवर्गं तु सौगताः ।
सन्तत्युच्छेदमिच्छन्ति स्वच्छां वा ज्ञानसंततिम् ॥

एतद् द्वितयमप्युक्तं पूर्वमेव तद् ध्वस्तं च ज्ञानसंततिर्नित्यश्चात्मा समर्थितः ।

संतत्युच्छेदपक्षस्तु नैयायिकमतादपि ।
शोच्यो यथायमकल्पो ऽपि न कश्चिदर्थयिष्यते ॥
आर्हत्पक्षे ऽपि यद्रूपमन्यथापेक्षमात्मनः ।
न केवलस्य तद्रूपमित्यस्मन्मततुल्यता ॥
विकारित्वं तु जीवानामत्यन्तमसमञ्जसम् ।
यच्च पुद्गलवत्त्वेन तत्प्रत्याख्येयमसंभवात् ॥

तस्मान्न वेदान्तविदो वदन्ति मोक्षं न सांख्या न च सौगताद्याः ।
इत्यक्षपादाभिहितोऽपवर्गः श्रेयांस्तदत्यन्तविमोक्ष एव ॥

आह भवत्वयमीदृगपवर्गः स तु कथमधिगम्यत इत्युच्यताम् । उक्तमेव भगवता सूत्रकारेण ।

दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामु-
त्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादिति* ॥

दुःखोच्छेदस्तावदपवर्ग इति कथितम् । कार्यत्वाच्च दुःखस्य कारणोच्छेदात्तदुच्छेदः । कारणं चास्य जन्म जन्मनि हि सति दुःखं भवति । जायते इति जन्म देहेन्द्रियादिसंबन्ध आत्मनः । तदपि जन्मकारणोच्छेदादेवोच्छेद्यमतस्तत्कारणं प्रवृत्तिरुच्छेद्या । तस्या अपि हेतूच्छेदादिति तद्धेतवो दोषा उच्छेद्याः । तेषां तु निमित्तं मिथ्याज्ञानं तस्मिन्नुच्छिन्ने दोषा उच्छिन्ना भवन्तीति मिथ्याज्ञानमुच्छेत्तव्यम् । तदुच्छित्तये च तत्त्वज्ञानमुपायः । प्रसिद्धो ह्ययमर्थः समर्थितश्च पूर्वं विस्तरतस्तत्त्वज्ञानं मिथ्याज्ञानस्य बाधकमिति तस्मान्मिथ्याज्ञानदोषप्रवृत्तिजन्मदुःखनिवृत्तिक्रमेणापवर्ग इति । यद्यपि च मिथ्याज्ञानमपि जन्मकार्यमशरीरस्यात्मनो मिथ्याज्ञानानुपपत्तेः इतरेतरकार्यकारणभावेन बीजाङ्कुरवदनादिप्रबन्धप्रवृत्तेन प्रवर्तमाना मिथ्याज्ञानादयो भावाः संसार इत्युच्यते तथाऽपि तत्कारणोच्छेदचिन्तायां कुतः प्रभृति च्छेद उपक्रम्यतामिति विचार्यमाणे विशेषनियमाभावाद्यतः कुतश्चिदिति प्राप्ते मिथ्याज्ञानस्य प्रतिकूलमुच्छेदकारणं तत्त्वज्ञानमुपलब्धमिति विशेषे प्रमाणभावात्तदुच्छेद एवोपक्रम्यते । अत एव मिथ्याज्ञानमूलः संसार उच्यते तस्मिन्नुच्छिन्ने तदुच्छेदसंभवान्न ततः प्रभृति संसारः प्रवृत्त इति निपुणमतिभिरपि निर्धारयितुं शक्यमनादित्वात्तस्येति । तदेवं तत्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञानापाये तत्कार्यदोषापायः दोषापाये प्रवृत्त्यपायः प्रवृत्त्यपाये जन्मापायः जन्मापाये दुःखापायः स चापवर्ग इति । तदिदमुक्तमुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादिति । आह विदितोऽयं सूत्रार्थः किं त्वघटमानमनोरथविडम्बनामात्रमिदमलीकश्रद्धानताप्रकटनं वा दुरधिगमस्तु संकटो मोक्षमार्गः ।

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० २ तदनन्तरापायादपवर्ग इति सूत्रपाठः ।

साध्यस्त्रिवर्ग एवैष धर्मकामार्थलक्षणः ।
चतुर्थः पुरुषार्थस्तु कथास्वेव विराजते ॥
यदा प्रियवियोगादि भवत्युद्वेगकारणम् ।
तदा मोक्षकथाः कामं क्रियन्तां शोकशान्तये ॥

न तूद्यमसमये तदधिगमसमर्थामुपलभामहे सर्वाणमृणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धस्य दुस्तरत्वात् । ऋणानुबन्धस्तावज्जायमानो ह वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य इति । इदं हि वेदे पठ्यते तत्र प्रथममृषीणामनृणः स्यामिति ब्रह्मचर्यमाचरति ततः पितृणामनृणः स्यामिति कृतदारसंग्रहः प्रजोत्पादनाय व्यवहरति तदनु गृहस्थ एव दर्शपूर्णमासादिषु सहस्रसंवत्सरपर्यन्तेषु कर्मस्वधिकृतः क्रतूननुतिष्ठतीति देवानामनृणः स्यामिति को ऽस्य मोक्षव्यवसायावसरः । ननु च ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेदिति मन्वादिस्मरणादन्त्य एव तदवसरः । न श्रुतिवाक्यविरोधात् । एवं हि श्रूयते जरामर्यं वा एतत्सत्रं यदग्निहोत्रं दर्शपौर्णमासौ च जरया ह वा एष एतस्मान्मुच्यते मृत्युना वेति । न च कर्मयोगाशक्तया कर्मभ्यो विरन्तुं लभ्यते स्वयमशक्तस्य बाह्यणान्तरोपदेशात् । अन्तेवासीवा जुहुयाद् ब्रह्मणा हि स परिक्रीतः क्षीरहोता जुहुयाद् घृतेन हि स परिक्रीतः । अशक्तस्य च मोक्षोपायानुष्ठाने ऽप्यस्य कथं शक्तिः । क्रियानुबन्धादपि अपवर्गाभावः ।

ये हि रागादयो दोषा आत्मनश्चिरसंभृताः ।
कस्तान्वञ्चयितुं शक्तः पुनरावृत्तिधर्मकान् ॥
कामं चिरं विजित्यापि क्रोधं वा लोभमेव वा ।
पुनर्गच्छत्यवशो तेषां लोकः प्रायेण दृश्यते ॥

तथा हि । चिरमपि तपसि निर्मितमतिरवजितविषमशरविकृतिरपि मनुपवनापनीतवसनकामिनीस्तनजघनदर्शनादेव सद्यः विरथमिव कुसुमधन्वनो गत इति श्रूयते किल छायायायिकया । अद्यान्ये ऽप्येवं वशगो दृश्यते इति दुरुच्छेदा दोषाः । वीतरागजन्मादर्शनादिति च विचारितमात्मपरीक्षायामविमुक्त एव दोषैर्जन्तुर्जायते इति दोषविवृद्धिहेतवश्च क्रपादयो विपच्यन्ते कथमिव स्वकर्मण्युदासते ।

ताम्बूलं कुसुमसुगन्धयस्समीरास्सौधेषु प्रतिफलिताः शशाङ्कभासः ।
वाचश्च प्रणयनवामृतद्रवार्द्रा दूतीनां दधति न कस्य रागवृद्धिम् ॥

अपि च ।

मुग्धस्मितसुधाधौतमधुरालापशालिना ।
मुखेन पक्ष्मलाक्षीणां कस्य नाक्षिप्यते मनः ॥

इत्येवं निदानानुपशमादपि स्थित एव क्लेशानुबन्धः । प्रवृत्त्यनुबन्धः खल्वपि ।

रागादिप्रेर्यमाणो हि कर्माण्यारभते नरः ।
दीर्घदीर्घाः प्रतायन्ते यैर्धर्माधर्मवासनाः ॥
स प्रवृत्त्यनुबन्धश्च हेतुरन्यस्य जन्मनः ॥
एकमेवेदृशं कर्म कर्तुमापतति क्व चित् ।
जन्मायुतशतेनापि यत्फलं भुज्यते न वा ॥
क्लेशकर्मानुबन्धोत्थजन्मदुःखादिशृङ्खला ।
पुनरावर्तमानैषा केनोपायेन भज्यताम् ॥
विना फलोपभोगेन न हि नाशोऽस्ति कर्मणाम् ।
तेषां ज्ञानाग्निना दाह इति श्रद्धाविजृम्भितम् ॥
कार्यकारणभावो हि शास्त्रादेवावधारितः ।
कर्मणां च फलानां च स कथं वा निवर्तताम् ॥
न चास्य ज्ञानवाधेन कर्मणुं बन्धकारणम् ।
येनात्मज्ञानयुक्तानां तदुदासीत तं प्रति ॥

अज्ञानेनैरपेक्ष्येण कर्मणां स्वभाव एवैष यत्फलाविनाभावित्वमिति ।

तस्मादित्यमृणक्लेशप्रवृत्त्यभ्यनुबन्धतः ।
न मोक्षसिद्धिरस्तीति तदर्थो विफलः श्रमः ॥
अशक्ये ऽर्थे वृथा ऽऽयासं परित्यज्य मनस्विभिः ।
मोक्षचर्चाः परित्यज्य स्वे गृहे सुखमास्यताम् ॥

अत्राभिधीयते । यत्तावदुक्तमृणानुबन्धादिति । तदयुक्तम् । विधिप्रकरणपठितादौपचारिकमृणशब्दं जायमानशब्दं च प्रयुज्य कर्मस्तुतिरियं क्रियते जायमानो ह वै ब्राह्मण इति । न तद्व्यतिरिक्तपुरुषार्थविषयप्रयत्नप्रतिषेधो

विधीयते । तथा हि ऋणशब्दो ऽयं विषयान्तरे मुख्यार्थः प्रसिद्धो यथोत्तमर्णः सलाभममुतः प्रतिग्रहीष्यामीति धनमधमर्णाय प्रयच्छत्यधमर्णोऽपि सलाभमस्मै प्रदास्यामीति मत्वा गृह्णाति सो ऽयमृणशब्दस्य मुख्यो विषय इह नास्त्येव । जायमानो ऽपि मुख्य उत्पद्यमानो ऽपि मातुः कुक्षिकुहरान्निस्सरन्नभिधीयते न चासौ बालकः कर्मभिरभिसंबध्यते । तस्माद् ब्रह्मचर्यमपत्योत्पादनमध्वरप्रयोग इति यथेदमवश्यकर्तव्यमिति कर्मस्तुतिरियमौपचारिकपदप्रयोगाद्गम्यते । न चैतावता मोक्षव्यवसायावसरविरह इति परिगृह्णीयमाश्रमान्तरस्य तदौपयिकस्य दर्शनात् । ननु मरणावधिदर्शपूर्णमासकर्मोपदेशात्कथमाश्रमान्तरग्रहणं न जरामर्यवादस्यापरित्यागप्रतिपादनाय कर्मप्रशंसार्थत्वात् । ये चत्वारः पथयो देवयाना इत्यादयो हि चतुर्थाश्रमवर्णिनो भूयांसः सन्ति मन्त्रार्थवादाः । मन्वादिस्मृतिवचनानि चतुर्थाश्रमोपदेशीनि चतुर्थाश्रमोचितशौचाचारादीतिकर्तव्यतावितानविधानपराणि च ग्रन्थेनैव दृश्यन्ते ।

एवं गृहाश्रमे स्थित्वा विधिवत्स्नातको द्विजः ।
वने वसेत्तु नियतो यथावद्विजितेन्द्रियः* ॥

इत्युपक्रम्य चतुर्थाश्रमोचितमैक्षोपायानुष्ठानोपदेशाय षष्ठोऽध्यायः समस्त एव मनुना ऽनुक्रान्तः । जाबालश्रुतौ च विधायकेनैव ब्राह्मणवाक्येन प्रतिपदमाश्रमचतुष्टयमुपदिष्टम् । ब्रह्मचारी भूत्वा गृही भवेद्गृही भूत्वा वनी भवेद्वनी भूत्वा प्रव्रजेदिति । अग्निसमारोपणविधानोपदेशश्च प्रत्यक्षश्रुतः कथमपह्नूयेत । आत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेद्गृहादिति† । अपि च उपनिषदामध्ययनमपि मोक्षोपयोगसमर्थं चतुर्थाश्रमे निरर्थकमेव प्राप्नोति । क्रियाकाण्डानुष्ठाननिष्ठत्वे हि वेदस्य ज्ञानकाण्डोपदेशः किंप्रयोजनः स्यात् । तदेवं यथेयदाश्रमाणामपि चतुर्णां प्रत्यक्षोपदेशसिद्धत्वाच्चतुर्थाश्रमिणां च मोक्षाधिगमोपायतत्त्वज्ञानभावनाभ्यासावसरसम्भवात्सो ऽयं जरामर्यवादः प्रशंसामात्रपर एवायतिष्ठते जरया ह वा एष एतस्मान्मुच्यते मृत्युना वेति च वचनाज्जरसा कर्मत्यागानुज्ञानात्स एव चतुर्थाश्रमावसर इति गम्यते । तदुक्तम्‡ ।

* मनुस्मृतौ ६ श्लो १ । † मनुस्मृतौ अ० ६ श्लो ३८ । ‡ मनुस्मृतौ अ० ६ श्लो० २ ।

गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः ।
अपत्यस्यैव चापत्यं तदाऽरण्यं समाश्रयेत् ॥

इतरथा हि मृत्युनैव च तस्मान्मुच्यते इत्यवक्ष्यत न त्वेवमब्रवीत् । तस्माद्वार्धकदशोचितं चतुर्थमाश्रममनुमन्यते । तिष्ठतु वा वार्धकदशा यतो ऽपि परिपक्वकषायस्याश्रमचतुष्टयक्रममनपेक्ष्यैव मोक्षाधिकार आख्यातः यथोक्तं ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदिति । अत एव द्विविधो ब्रह्मचारी भवत्युपकुर्वाणो नैष्ठिकश्च । तत्रोपकुर्वाणको यो ब्रह्मचर्यमनुभूय गृहस्थाश्रममनुभवति स चापरिपक्वकषायो ऽनुपशान्तगार्हस्थ्यरागः तमेव प्रतीदमुच्यते अनधीत्य द्विजो वेदाननुत्पाद्य च संततिम् अनिष्ट्वा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन्व्रजत्यधः* इति । यस्तु परिपक्वकषायः स नैष्ठिक एव ब्रह्मचारी भवति न गृहस्थाश्रमं प्रतिपद्यते गृहस्थो ऽपि परिपक्वकषायो वानप्रस्थाश्रममुल्लङ्घ्य यतित्वे ऽधिक्रियते यथोक्तम् । गृहाद्वनाद्वा प्रव्रजेदिति । के चित्तु कर्मफलाभिसन्धिरहितस्य कर्तव्यमिति कर्म कुर्वतः वीतरागस्यात्मविदो गृहस्थस्यापि यो ऽतिथिप्रियः श्राद्धकृद्वेदविद्याविद्गृहस्थो ऽपि विमुच्यते इति । तस्मादृणानुबन्धादपवर्गाभाव इत्ययुक्तम् । यत्तु क्लेशानुबन्धादिति तदप्यनध्यवसायमात्रम् । प्रतिपक्षभावनादिना क्लेशोपशमस्य सुशकत्वे ऽपि यद्दोषा नित्या हेतुर्भवेत्कार्यो वा यद्यसौ न ज्ञायेत ज्ञातोऽपि वा ऽनुष्ठातुमसौ न शक्येत तदा क एवैनमुच्छिन्द्यात् किं तु ।

नाकस्मिका न नित्यास्ते न नित्याज्ञातहेतुकाः ।
नाज्ञातशमनोपाया न चाशक्यप्रतिक्रियाः ॥

न हि दोषाणामात्मस्वरूपवन्नित्यत्वमुपजननापायधर्मकत्वेन ग्रहणात् । मिथ्याज्ञानं च प्रसवकारणमेषामवधृतमिति नाकस्मिकत्वमविनाशिहेतुकत्वमज्ञातहेतुकत्वं वा । मिथ्याज्ञानस्य च सम्यग्ज्ञानं प्रतिपक्षः प्रतिपक्षभावनाभ्यासेन च समूलमुन्मूलयितुं शक्यन्ते दोषा इति नाज्ञातप्रतीकारत्वं तेषामुक्तं च केन चित् ।

सर्वेषां सविपक्षत्वान्निर्ह्रासातिशयाश्रिताः ।
सात्मीभावात्तदभ्यासाद्धीयेरन्नामुना क्व चिदिति ॥

विषयदोषदर्शनेन हि तेषु सक्तिलक्षणो रागः शाम्यति यदा ह्येवं चिन्तयति विवेकी ।

---

*. मनुस्मृतेः अ० ६ श्लो० ३७ ।

एषा तरलताराक्षी पीनोत्तुङ्गघनस्तनी ।
विलुप्यमाना कान्तारे विहगैरद्य दृश्यते ॥
विभाति बहिरेवास्याः पद्मगन्धनिभं वपुः ।
अन्तर्मज्जास्थिविण्मूत्रमेदःक्रिमिकुलाकुलम् ॥
अस्थीनि पित्तमुच्चाराः क्लिन्नान्यन्त्राणि शोणितम् ।
इति चर्मावनद्धं सत्कामिनीति विधीयते ॥
मेदोग्रन्थी स्तनौ नाम तौ स्वर्णकलशौ कथम् ।
विष्ठावृतो नितम्बे च को ऽयं हेमशिलाभ्रमः ॥
मूत्रास्रग्द्वारमशुचि छिद्रं क्लेदि जुगुप्सितम् ।
तदेव हि रतिस्थानमहो पुंसां विडम्बना ॥
प्रीतिर्यथा निजास्योत्थं लिहतः शोणितं शुनः ।
शुष्के ऽस्थनि तथा पुंसः स्वधातुस्यन्दिनः स्त्रियाम् ॥
व्यात्तानना विवृत्ताक्षी विवर्णा शवधूसरा ।
कथमद्य न रागाय म्रियमाणा तपस्विनी ॥
अहो व्रणे वराको ऽयमकाले तृषितः फणी ।
प्रसारितमुखो ऽप्यास्ते शोणितं पातुमागतः ॥
किमनेनापराद्धं नः स्वभावो वस्तुनः स्वयम् ।
स्पृश्यमानो दहत्यग्निरिति को ऽस्मै प्रकुप्यति ॥
नानुकूलः प्रिये हेतुः प्रतिकूलो न विप्रिये ।
स्वकर्मफलमश्नामि कः सुहृत्कश्च मे रिपुः ॥

एवमहर्दिवं चिन्त्यमानं चिन्तान्ते मनःसमाविलना सद्येव समुद्भवन्तोऽपि विलीयन्ते दोषतन्तवः ।

अत एवोपदिश्यन्ते मोक्षशास्त्रेष्वनेकधा ।
तस्य तस्योपघाताय तास्ताः प्रत्यूहभावनाः ॥

ननु च प्रतिपक्षभावने ऽपि न सर्वात्मना दोषपक्षः क्षयमुपयाति निम्बाभ्युपयोगे इव क्रियमाणे कफधातुरिति । नैतदेवं तत्र निम्बोपयोगवतदनुकूलस्यापथ्यद्रव्योपयोगादर्शनात् । अपि च ।

धर्मलोपभयात्तच्च नेष्टः सर्वात्मना क्षयः ।
कफाधिक्यं तु हन्तव्यं धातुसाम्यस्य सिद्धये ॥
इह सर्वात्मनोच्छेद्याः क्लेशाः संसारकारिणः ।
छेदश्चैकान्ततस्तेषां प्रतिपक्षोपसेवनात् ॥

न च प्रतिपक्षभावनाभ्यासमेकमस्त्रमपास्य तदुपशमे निमित्तान्तरं किमपि क्रमते न हि विषयाभिलाषस्तदुपभोगेन विरंस्यति यथाऽऽह* ।

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते ॥

अन्यत्राप्युक्तम् । भोगाभ्यासमनु विवर्धन्ते कौशलानि चेन्द्रियाणामिति । पाराशर्यो ऽपि ।

तृष्णाखनिरगाधेयं दुष्पूरा केन पूर्यते ।
या महद्भिरपि क्षिप्तैः पूरणैरेव खन्यते इति ॥

तस्मात्प्रतिपक्षभावनैव भगवती भीमकान्तिरन्तःकरणकान्तारे निरन्तरमभिज्वलन्ती दावदहनदीधितिरिव दहति दोषविटपकानिति । तदेवं दोषानुबन्धविध्वंसोपायसम्भवान्न तत्कृतो मोक्षमार्गरोधो ऽभिधातव्यः । अत एव के चन चेतनस्य प्रकृत्या निर्मलत्वान्मलानामागन्तुकत्वान्मलनिबर्हणहेतोश्च यथोक्तस्य सम्भवात्तदावरणापाये सति स्वतः सकलपदार्थदर्शनसामर्थ्यस्वभावचित्तत्वावस्थानात्सर्वज्ञत्वसिद्धिमत्र वर्तिनीमेव मन्यन्ते । यदप्युच्यते क्लेशशून्यत्वमात्मनो न कदा चिदपि दृष्टमनुबन्धशीलत्वात् क्लेशानामिति तदप्यसत्यम् । सुषुप्तावस्थायामस्पृष्टस्य दोषैरात्मनः प्रत्यहमुपलम्भात् । जायते ऽपि का चन तादृशी दशा दृश्यत एव यस्यामेवात्मस्वरूप यथात्मा निर्मलो ऽवतिष्ठते यथोक्तम् । अहरहर्ब्रह्मलोकं यान्तीति तदलमनेन दोषानुबन्धकथानुबन्धेन । यदपि प्रवृत्त्यनुबन्धादिति । तदपि सूत्रकृता समाहितम् । न प्रवृत्तिः प्रतिसन्धानाय हीनक्लेशस्येति† । दोषेषु बन्धहेतुषु विगलितेषु प्रवृत्तिरपि न देहेन्द्रियादिजन्मने प्रभवतीति ।

---

* महाभारते आदिपर्वणि अ० ८५ श्लो० १२ ।
† गौतमसूत्रम् अ० ४ आ० १ सू० ६४ ।

ननु दोषक्षयान्मा भूदुत्तरः कर्मसंग्रहः ।
कथं फलमदत्त्वा तु प्राक्तनं कर्म शाम्यति ॥

अत्र के चिदाहुः । ददत्येव कर्माणि फलं दत्त्वा शाम्यन्ति तथापि न बन्धहेतवो भवन्ति । यतः शमसंतोषादिजनितं योगिनः सुखमुत्पाद्य धर्मो विनङ्क्ष्यति अधर्मश्च शीतातपक्लेशादिद्वारकं दुःखं दत्त्वेति । नन्वमुष्मात्कर्मण इदं फलं भवतीति कर्मफलानां कार्यकारणभावनियमात्कथमियता धर्मफलोपभोगो भवेदित्यन्यथा तदुपभोगमपरे वर्णयन्ति । योगी हि योगर्द्धिसिद्धो विदितनिखिलनिजधर्माधर्मकर्मा निर्माय तदुपभोगयोग्यानि तेषु तेषूपपत्तिस्थानेषु तानि तानि सेन्द्रियाणि शरीराणि सबाह्यान्तःकरणानि च मुक्तैरात्मभिरुपेक्षितानि गृहीत्वा सकलकर्मफलमनुभवति प्राप्तैश्वर्य इतीत्थमुपभोगेन कर्मणां क्षयः । अन्ये त्वाचक्षते किमनेन भोगप्रयासेन अदत्तफलान्येव कर्माणि योगिनो नङ्क्ष्यन्ति तत्त्वज्ञानस्यैव भगवतः इयान् प्रभावो यदस्मिन्नुत्पन्ने चिरसञ्चितान्यपि कर्माणि सहसैव प्रलयमुपयान्ति भोगादपि तेषां प्रक्षयः शास्त्रप्रामाण्यादेवावगतः तथा तत्प्रामाण्यादेव तत्त्वज्ञानादपि तत्प्रक्षयं प्रतिपत्स्यामहे तथा चाह* ।

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथेति ॥

न चेदमप्रामाणं वेदविदामग्रण्या व्यासमुनिनैव समभिधानादवेदार्थं हि नासावभिदधीतीति तमन्ये न मन्यन्ते । न सर्वात्मना कर्मणां दाहः किं तु स्वरूपेण सतामपि सहकारिवैकल्यात्स्वकार्यकरणोदासीनता तेषां भवति भृष्टानामिव बीजानामङ्कुरकरणकौशलहानिः । यतः सामग्री कार्यस्य जनिका न केवलं कारकमतो न कर्माण्येव केवलानि फलोपभोगयोग्यशरीरेन्द्रियादिजन्मनिमित्ततामुपयान्ति किं तु मिथ्याज्ञानेन दोषैश्च सहितानि तदुक्तम् । अविद्यातृष्णे धर्माधर्मौ च जन्मकारणमिति । तत्त्वविदश्च तत्त्ववित्त्वादेव नाविद्या मिथ्याज्ञानात्मिका भवति । दोषाणां तु प्रशमे दर्शित एव क्रमः । तदभावे भवन्तावपि धर्माधर्मौ न बन्धाय कल्पेते न हि स्वकार्यमङ्कुरादि

* भगवद्गीता अ० ४ श्लो० ३७ ।

कुसूलवर्तीनि बीजानि जनयितुमुत्सहन्ते । भृष्टबीजानामपि स्वरूपशक्तिरपि तानवं गता तद्वत्कर्मणां स्वरूपशक्तिशैथिल्यं मा नाम भूत्तथापि कुसूलवर्तिबीजवत्सहकारिवैधुर्यात्कार्यानारम्भ इति । तदिदमुक्तम् न प्रवृत्तिः प्रतिसन्धानाय हीनक्लेशस्येति* । ननु स्वरूपसत्तायां धर्माधर्मयोः कथमिदमुक्तं नवानामात्मगुणानां निर्मूलोच्छेदोऽपवर्ग इति । नैष दोषः मनःसंयोगवदकिञ्चित्करयोरवस्थानमप्युच्छेदान्न विशिष्यते । उक्तस्यात्मनो विभुत्वादपरिहार्यो मनःसंयोगः न च तदानीमसौ सन्नपि सुखदुःखज्ञानादिजन्मनि व्याप्रियते एवं धर्माधर्मौ सन्तावपि फलमाक्षिपन्तौ किं करिष्यत इति फलत उच्छिन्नावेव भवतः । तस्मान्नवानामात्मगुणानामुच्छेदोऽपवर्ग इत्यविरुद्धम् । एवं प्रवृत्त्यनुबन्धस्यापि बन्धहेतोरभावान्न दुर्गमोऽपवर्गः । अपरे पुनराहुः कर्मफलानां शास्त्रतः कार्यकारणभावनियमावगतेः यमसंतोषशीतातपादिद्वारकसुखदुःखसमापादनेन कर्मपरिक्षयानुपपत्तेः योगर्द्धौ च दीर्घकालावधिसुखदुःखोपभोगस्य सकृदेव संपादयितुमशक्यत्वात् ज्ञानाग्निना च दाहे तत्कर्मोपदेशिवैदिकवचनवार्थानर्थक्यप्रसङ्गाद्दत्तफलस्य कर्मणोऽनुपरमादवस्थानपक्षे चिरमप्युषित्वा कुसूलावस्थितबीजवत्कालान्तरेणापि तत्फलाक्षेपप्रसङ्गादवश्यं स्वफलोपभोगद्वारक एव कर्मक्षयो वाच्यः । न चानिर्मोक्ष आशङ्कनीयश्चिरादपि तत्सिद्धिसंभवात् । तथा च मुमुक्षुर्नित्यनैमित्तिकं कर्मावश्यमनुतिष्ठेदननुतिष्ठन्प्रत्यवेयादिति तत्कुतोऽस्य बन्धः स्यात् । काम्यं निषिद्धं च कर्म स्वर्गनरककारि विस्पष्टमेव बन्धसाधनमिति तत्परिहरेदेवेत्येवं तावदुत्तरोऽस्य न कर्मसञ्चयः प्रवर्तते तदाह ।

नित्यनैमित्तिके कुर्यात्प्रत्यवायजिहासया ।
मोक्षार्थी न प्रवर्तेत तत्र काम्यनिषिद्धयोरिति ॥

प्राक्तनस्य तु कर्मसंचयस्य भोगादेव क्षयः आत्मविदश्च मुमुक्षोरयमनुष्ठानक्रमो भवति नेतरस्येति स एवेत्थमपवर्ज्यतेति । आह च ।

आत्मज्ञे चैतदस्तीति तज्ज्ञानमुपयुज्यते ।
तत्र ज्ञातात्मतत्त्वानां भोगात्पूर्वक्रियाक्षये ॥
उत्तरप्रचयासत्त्वाद्देहो नोत्पद्यते पुनः ।

* गौतमसूत्रम् अ॰ ४ आ॰ १ सू॰ ६४ ।

तत्पूर्वोत्तप्रमेयापवर्गप्राप्तेस्तत्त्वज्ञानमेवाभ्युपायः ।
कर्म त्वङ्गं तच्च शौचादि किं चित्किञ्चित्तत्स्यादात्मसंस्कारपूर्वम् ॥

आह तत्त्वज्ञानमिदानीं चिन्त्यतां किंविषयं तदपवर्गाय कल्पते कुतो वा तस्य निःश्रेयससाधनत्वमवगतमिति । नन्वात्मज्ञानमपवर्गहेतुरिति बहुशः कथितमेवैतदिति को ऽयं प्रश्नः । न विप्रतिपत्तेः । विप्रवदन्ते ह्यत्र वादिनः एक एवायमविद्यापरिकल्पितजीवात्मविभागः परमात्मा तत्त्वज्ञानादविद्यापाये मोक्ष इति ब्रह्मवादिनः । शब्दाद्वैतनिश्चयादिति वैयाकरणाः । विज्ञानाद्वैतदर्शनादिति शाक्यभिक्षवः । प्रकृतिपुरुषविवेकविज्ञानादिति पारमार्षाः । ईश्वरप्रणिधानादिति चान्ये । तदेवं कस्मै तत्त्वज्ञानाय स्पृहयन्तु मुमुक्षव इति वाच्यम् । उच्यते । भिन्नास्तावदात्मान इति गृह्यतामात्मज्ञानमेव च निःश्रेयसाङ्गमिति । यत्तु कुतस्तस्य निःश्रेयससाधनत्वमवगतमित्यक्षपादवचनादिति ब्रूमः । अक्षपादस्तावदिदमुपदिष्टवान् आत्मज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति । न च निष्प्रमाणकमर्थमेष ऋषिरुपदिशति इति मन्तव्यम् । प्रमाणेन तत्तु वैदिकविधिवाक्यमात्मा ज्ञातव्य इति । स एष तावन्निरधिकारो विधिरधिकाररहितस्य च विधेः प्रयोगयोग्यत्वाभावादधिकारान्वेषणमुपक्रमणीयम् । परप्रकरणपरिपठनविरहाच्च नास्य सम्पदादिविधिवत्प्रधानाधिकारनिवेशित्वमतो विश्वजिदधिकरणन्यायेन स्वर्गकाममधिकारिणमिह यावदुपात्तमध्यवस्यामस्तावदेव च न पुनरावर्तते इत्यर्थवादसमर्पितेयमपुनरावृत्तिरेव हृदयपथमवतरति रात्रिसत्रवच्च प्रतिष्ठेति तामेवास्य फलत्वेन प्रतिपद्यामहे ।

सा चेयं साध्यमानापि कृतकत्वादेव हि शाश्वती ।
चकास्त्यपुनरावृत्तिर्न स्वर्गवदपायिनी ॥

ननु दृष्टप्रयोजनालाभे ह्यदृष्टप्रयोजनपरिकल्पनावसरः इह च दृष्टमेव प्रयोजनमात्मज्ञानस्य कर्मप्रवृत्तिहेतुत्वमुपलभ्यते नित्येनात्मना विना भूतेष्वेव चेतनेषु श्मशानावधिषु बहुवित्तव्ययायाससाध्यानि को नाम ज्योतिष्टोमादिकर्माण्यनुतिष्ठेदिति नित्य आत्मा परलोकी ज्ञातव्यः एवं हि निर्विशङ्कः कर्मसु प्रवर्ततेति । तदिदमनुपपन्नम् । अन्यत एव सिद्धत्वात्प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययप्रत्ययेन जैमिनीयैरनुमानमहिम्ना च नैयायिकादिभिरात्मा नित्य इति निश्चित एव किमत्र विधिः करिष्यतीति कर्तव्यताकलापोपदे-

शश्च तदानीमत्यन्तनिष्प्रयोजनः स्यात् । अमी च तथ्या नाम.तिमहान्तो वेदयन्या इयत्येव पर्यवसिता इति तदिदमुपनतं सेयं महती वंशस्तम्बाल्लट्वा निष्कृष्यते इति । तस्मादर्थवादसमर्पितमपुनरावृत्तिरूपमेव फलमात्मज्ञानविधिरवलम्बतइत्येवं के चित् । सूक्ष्मतरदर्शिनस्त्वाहुः इयमपि महती दुर्गतिर्यदर्थवादमुखप्रेक्षित्वमस्योत्तमाधिकारविधेर्विश्वजिति रात्रिसत्रे वा किमन्यत्क्रियतां न हि विधिस्वरूपपर्यालोचनातः कश्चिदधिकारी लभ्यते इति बलात्स्वर्गकामादिः कल्प्यते वा अर्थवादसमर्पितो वा ऽवलम्ब्यते । यत्र तु विधिस्वरूपमहिम्नैव तदुपलम्भः तत्र किं कल्पनया किमर्थवादवदनावलोकनदैन्येन वा । इह च स्वाध्यायो ऽध्येतव्य इतिवदग्नीनादधीतेतिवद्वा कृत्येन द्वितीयया वेप्सिततमनिर्देशात्तन्निष्ठत्वमेवावतिष्ठते । तत्र यथा ऽग्न्यर्थतया ऽऽधानविधिरवगम्यमानो ऽग्नीनामनेकविधिपुरुषार्थौपयिककर्मकलापोपयोगात्तदर्जनेनैव कृतार्थत्वमुपगत इति न फलान्तरमपेक्षते यथा वा स्वाध्यायो ऽध्येतव्य इत्यक्षरग्रहणार्थत्वादस्य विधेरक्षरग्रहणस्य च फलवत्कर्मावबोधद्वारेण परपुरुषार्थोपायत्वावधारणान्न तदतिरिक्तघृतमधुकुल्या.दिफलान्तरापेक्षित्वं न चाध्ययनविध्यङ्गत्वं स्वमहिम्नैवेप्सिततमसंस्कारद्वारकाधिकारलाभात् । एवमिहाप्यपहतपाप्माद्यात्मस्वरूपपरिज्ञानमेव तस्य परपुरुषार्थतामवबोधयन्नास्य विधेरन्यप्रयोजनतामापादयति । कश्चित्किल संस्कारविधिः संस्क्रियमाणप्रयोजनापेक्षया परमुखप्रेक्षी भवति व्रीहीन्प्रोक्षतीतिवत् । कश्चित्तु संस्क्रियमाणप्रयोजनमलभमानस्तदीप्सिततमत्वानिर्वाहणात्संस्कारविधित्वमेव जहाति सक्तून् जुहोतीतिवत् । यथोक्तम् ।

भूतभाव्युपयोगं हि द्रव्यसंस्कारमिष्यते ।
सक्तवो नोपयोक्ष्यन्ते नोपयुक्ताश्च ते क्व चिद् इति ॥

संस्कार्यमनर्घमिव रत्नमयुक्तमिवामृतमनस्तमिव चन्द्रबिम्बमपरिम्लानमिव शतपत्रमस्ति कस्तर्हि प्रकरणपाठापेक्षायामर्थवादमुखप्रेक्षणे फलकल्पनायां वा ऽभिलाषः । अत एव न कामश्रुतप्रयुक्तत्वमाधानस्य न यावार्थकरणविधिप्रयुक्तत्वमध्ययनस्येति । तस्मात्स्वाध्यायाध्ययनाग्न्याधानविधिसमानयोगक्षेमत्वादात्मज्ञानविधेस्तत एवात्मज्ञानमपवर्गार्थमवगम्यते । तथाविधस्वरूप आत्मैव परोपाधिजनितधर्मरहितो ऽपवर्ग इत्युच्यते । अतः

तदिदमित्यमात्मज्ञानमेव निःश्रेयससाधनमनन्यलभ्यमिति तमेवोपदिष्टवानाचार्योऽक्षपादः। यत्तु विज्ञानघनात्मशब्दाद्यद्वैतदर्शनं तन्मिथ्याज्ञानमेवेति न निःश्रेयससाधनम्। ननु कथमद्वैतदर्शनं मिथ्या कथ्यते तत्प्रत्युत द्वैतदर्शनमविद्या मायापि मिथ्याज्ञानमिति युक्तम्। तथा हि प्रत्यक्षमेव तावन्निपुणं निरूपयतु भवान्। तत्र हि यदन्यानपेक्षतया झगिति पदार्थस्वरूपमवभासते तत्पारमार्थिकमितरत्काल्पनिकमिति गम्यते। सद्रूपमेव च तत्राभिन्नमन्यनिरपेक्षमवभाति भेदस्त्वन्यापेक्षयेति नाक्षजविज्ञानविषयतामुपयाति। तत्र यथा मृद्रूपतातः प्रवृत्तं यावत्कुम्भावस्थेत्यस्मिन्नन्तराले आविर्भवतां च घटकपालशकलशर्कराकणादीनां रूपमपरमार्थसदेव व्यवहारपदवीमवतरति परमार्थतस्तु मृत्तिकैव। यथाऽऽहुः मृत्तिकेत्येव सत्यमिति। एवं तदपि मृत्तिकारूपं सत्तापेक्षया न परमार्थसदिति सत्तैव सर्वत्र परमार्थः तदेव सल्लक्षणं ब्रह्मेत्याहुः। आगमश्च एकमेवाद्वितीयमित्यादिरभेदमेव दर्शयति नेह नानाऽस्ति किञ्चन मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यतीति च। वेदस्य च सिद्धेऽप्यर्थे प्रामाण्यमुपवर्णितमेव भवद्भिः। न च प्रत्यक्षविरुद्धत्वमभेददर्शिनो वक्तुं युक्तमागमस्य न ह्यन्यनिषेधे प्रत्यक्षं प्रभवति स्वरूपमात्रग्रहणपरिसमाप्तव्यापारत्वात्। पररूपमन्तरेण च भेदस्य दुरुपपादत्वाद्भेदे कुण्ठमेव प्रत्यक्षमिति कथमभेदग्राहिणमागमं विरुन्ध्यादुक्तम्।

आहुर्विधातृ प्रत्यक्षं न निषेद्धृ विपश्चितः।
नैकत्व आगमस्तेन प्रत्यक्षेण विरुध्यते॥

नन्वेकमेव ब्रह्म न द्वितीयं किं चिदस्ति तर्हि तद् ब्रह्म नित्यशुद्धबुद्धस्वभावत्वान्मुक्तमेवास्ते केन तद्बद्धमिति किमर्थोऽयं मुमुक्षूणां प्रयत्नः कुतस्त्यो वा ऽयं विविधो जगदवभासकः। अविद्योच्छेदार्थं मुमुक्षुप्रयत्न इति ब्रूमः। ततस्त्य एवायं विचित्रजगदवभासः। केयमविद्या नाम। ब्रह्मणो व्यतिरिक्ता चेन्नाद्वैतमव्यतिरेके तु ब्रह्मैव सा ततो नान्यस्त्येयेति कथमुच्छेद्यते। मैवं वस्तुनीदृशि तार्किकचोद्यानि क्रमन्ते। अविद्या त्वियमवस्तुरूपा माया मिथ्यावभासस्वभावा ऽभिधीयते। तत्त्वाग्रहणमविद्या अग्रहणं च नाम कथं वस्तुधर्मं विकल्प्यते। ननु तत्त्वाग्रहणरूपापि कस्येयमविद्या न हि ब्रह्मणो नित्यप्रबुद्धस्वभावत्वादविद्या भवति अन्यस्तु नास्त्येव तदाश्रयो न च

निरधिकरणमेव मिथ्याज्ञानं भवितुमर्हति । उच्यते । जीवात्मनामविद्या न
ब्रह्मणः । ननु के ते जीवात्मानस्ते ऽपि ब्रह्मणो ऽन्यानन्यतया चिन्त्या एव ।
आः क्षुद्रतार्किक सर्वेषामभिन्नो ऽसि ब्रह्मैव जीवात्मानो न ततो ऽन्ये
न हि दहनपिण्डाद्विभेदेनापि भान्तः स्फुलिङ्गा अग्निस्वरूपा न भवन्ति ।
तत्किं ब्रह्मण एवाविद्या न च ब्रह्मणो ऽविद्या । यथा चैकमेव घटाद्यावर-
णोपहितभेदतया भिन्नमिव विभाति नभः पटाकाशं घटाकाशमिति तदा-
वरणवशादेव च रजोधूमादिकलुषितमपि भवति तदावरणविरतौ तु गलि-
तकालुष्यमले तथैव परमे व्योम्नि लीयते । तथैव चात्मानो ऽप्यविद्यापरि-
कल्पितभेदास्तत्कृतमनेकप्रकारकालुष्यमनुभवन्ति तदुपरमे च परब्रह्मणि
लीयन्ते इति च । नन्वेवमप्यविद्यापरिकल्पित एव ब्रह्मजीवात्मविभागः सा
च जीवात्मनामविद्येत्युच्यते तदेतदितरेतराश्रयमापद्यते अविद्याकल्पनायां
सत्यां जीवात्मानो जीवात्मसु च सत्स्वविद्येति । भवत्वितरेतराश्रयम् अवि-
द्याप्रपञ्च एवायमशेषः । कस्येष दोषः यदि चानादित्वमस्य परिहारो बीजा-
ङ्कुरवद्भविष्यति । भवद्भिरपि चायमनादिरेव संसारो ऽभ्युपगतः अविद्यैव
च संसार इत्युच्यते । नन्वनादेरविद्यायाः कथमुच्छेदः । किमनादेरुच्छेदो न
भवति भूमे रूपस्य भवद्भिर्वा कथमनादिस्संसार उच्छेद्यते । ननूपाये सत्य-
नादिरप्युच्छेद्यते अद्वैतवादिनां तु कस्तदुच्छेदोपायः । अविद्यैवेति ब्रूमः ।
श्रवणमननध्यानादिरप्यविद्यैव सा त्वभ्यस्यमाना सत्यविद्यान्तरमुत्पादयति
स्वयमप्युत्सीदति यथा पयः पयो जरयति स्वयं च जीर्यति विषं विषान्तरं
शमयति स्वयं च शाम्यति यथा वा द्रव्यान्तररजःक्षिप्तं रजःकलुषिते
ऽम्भसि तच्चात्मानं संहृत्य स्वच्छमम्बु करोति तदेवमियमविद्याविद्यान्त-
रमाच्छिन्दन्ती विद्योपायतां प्रतिपद्यते । ननु स्वरूपेणासत्यैवेयमविद्या कथं
सत्यकार्यं कुर्यात् । उच्यते ।

असत्याऽपि सत्यार्थसम्प्राप्तिरुपपत्स्यते ।
मायासर्पादयो दृष्टाः सत्यप्रमयहेतवः ॥

रेखागकारादयश्चासत्याः सत्यार्थप्रतीत्युपाया दृश्यन्ते स्वरूपेण
सत्यास्ते इति चेत्किं तेन क्रियते । गकारादित्वेन हि ते प्रतिपादकास्तच्चे-
षामसत्यमिति । ननु ब्रह्मणो नित्यशुद्धत्वाज्जीवानां च ततो ऽन्यत्वात्कथं

सेष्वविद्यावकाशं लभेत । परिहृतमेतद् घटाकाशदृष्टान्तोपवर्णनेनैव । अपि च यथा विशुद्धमपि वदनबिम्बमम्बुमणिकृपाणदर्पणाद्युपाधिवशेन श्यामदीर्घस्थूलादिरूपमपारमार्थिकमेव दर्शयति तथा ब्रह्मणस्तद्भावे ऽपि जीवेषु तदवकाश इति । ननु परमात्मनो नित्यत्वाज्जीवानामप्यन्योन्यमप्यनन्यत्वमित्येकस्मिन्बद्धे मुक्ते वा सर्वे बद्धाः मुक्ता वा स्युः । अयि कुतर्ककलुषितमते कथं बोध्यमानो ऽपि न बुध्यसे घटाकाशे ऽपि घटभङ्गात्परमाकाशप्रतिष्ठे जाते पटाकाशो ऽपि तथा भवति । एकस्यापि जीवात्मन उपाधिभेदात्सुखदुःखानुभवभेदो दृश्यते पादे मे वेदना शिरसि मे सुखं वेदनेति तीव्रतरतरणितापोपनतानुक्रमस्य च यथैव शरीरावयवैः शिशिरहरिचन्दनपङ्कस्थासकमुपरचयति परिम्लानस्तथैव तद्दुःखोपरमानुभवो नेतरैस्त्वेवमेकस्मिन्नपि परमात्मनि कल्पनामात्रप्रतिष्ठेष्वपि जीवात्मसु बद्धमुक्तव्यवस्था सिध्यतीत्येकात्मवाद एवायमागमानुगुण उपयुक्तो नानन्त्यमात्मनाम् ।

ब्रह्मदर्शनमेवातो निःश्रेयसनिबन्धनम् ।
भेददर्शनमूढानां संसारविरतिः कुत इति ॥

अत्राभिधीयते । कपटनाटकरहस्यप्रक्रियाकूर्चोरचने तदनुगुणदृष्टान्तपरम्परोपपादने च किमुच्यते परं कौशले भवताम् । प्रमाणमूलनिरूपणे तु तपस्विन एव भवन्तः । तथा हि भेदस्य प्रमाणबाधितत्वात्किमयमभेदाभ्युपगमो भवतामुत स्विदभेदस्यैव प्रमाणसिद्धत्वादिति । द्वयमपि नास्ति प्रत्यक्षादीनि हि सर्वाण्येव भेदप्रतिष्ठानि प्रमाणानि । यतोऽयद्भेदस्य परापेक्षत्वान्मृत्पिण्डात्प्रभृति घटकर्परचूर्णपर्यन्तकार्यपरम्परापरिच्छेदो तदनुगतमृद्रूपताग्रहणे च सति मृदस्तदभिन्नरूपत्वमवतार्यते नान्यथा । भिन्नवस्त्वावयते चाक्षुषं व्यावृत्तस्वलक्षणग्राहि नाभेदविषयमभेदस्य परापेक्षत्वादिति । अयमस्मादन्य इतीयं परापेक्षा प्रतीतिरिति चेदयमस्मिन्ननुस्यूत इतीयमपि परापेक्षैव । तदत्र भवांश्च भिक्षुश्च द्वावपि दुर्ग्रहोपहतौ भेदाभेदपक्षनिपुणमवजमिति परीक्षितमेतद्विस्तरतः सामान्यचिन्तायाम् । अङ्गुलिचतुष्टयं हि प्रतिभासमानमितरेतरविभक्तरूपमप्यनुगतरूपमपि प्रकाशते इत्युक्तम् ।

व्यावृत्तिरनुवृत्तिर्वा परापेक्षास्तु वस्तुषु ।
असंकीर्णस्वभावा हि माया भान्त्यत्र बुद्धिषु ॥

यदप्युक्तम् आहुर्विधातृ प्रत्यक्षमिति तदप्यसाधु । विधातृ इति को ऽर्थः इदमपि वस्तु स्वरूपं गृह्णाति नान्यरूपं निषेधति । प्रत्यक्षमिति चेन्नैवम् अन्यरूपनिषेधमन्तरेण तत्स्वरूपपरिच्छेदस्याप्यसम्पत्तेः । पीतादिव्यवच्छिन्नं हि नीलं नीलमिति गृहीतं भवति नेतरथा । तथा चाह तत्परिच्छिन्नं त्वन्यद्व्यवच्छिनत्तीति । मात्रवदभावमपि ग्रहीतुं प्रभवति प्रत्यक्षमिति च साधितमस्माभिरेवैतत् । तस्मादितरेतरविविक्तपदार्थस्वरूपग्राहित्वान्नाभेदविषयं प्रत्यक्षम् । शब्दानुमानयोस्तु संबन्धग्रहणाधीनस्वविषयव्यापारयोर्भेदमन्तरेण स्वरूपमेव नावकल्पते इति तावुभावपि भेदविषयावेव । विशेषविषयत्वाभावे ऽपि लिङ्गसामान्यस्य तदितरविलक्षणस्य परिच्छेदादि वाग्रूपस्य तु परस्परोपरक्तपदार्थपुञ्जस्वभावः इतरपदार्थविशेषितान्यतमपदार्थरूपो वा वाक्यार्थो विषय इति पूर्वमेव निरूपितमतः सर्वथा न भेदस्य प्रमाणबाधितत्वम् । नाप्यभेदग्राहि किञ्चन प्रमाणमस्ति यथोक्तेनैव न्यायेन । यस्त्वागमः पठितः एकमेवाद्वितीयं नेह नानास्ति किञ्चनेत्यादि तस्यार्थवादत्वान्न यथाश्रुत एवार्थो ग्रहीतव्यः । ननु सिद्धे ऽप्यर्थे वेदस्य प्रामाण्यमभ्युपगतमेव भवद्भिः । बाढमभ्युपगतं किं तु धूम एवाग्नेर्दिवा ददृशे नार्चिरित्येवमादीनां प्रत्यक्षादिविरुद्धार्थाभिधायिनामर्थवादानां मुख्यां वृत्तिमपहाय गौण्यापि वृत्त्या व्याख्यानमाश्रितम् । एवमिदमपि वचनमितरप्रमाणविरुद्धमर्थमभिदधदपरथा व्याख्यायते । ये तु प्रमाणान्तरविरुद्धार्थानुवादिनो न भवन्त्यर्थवादास्तेषामस्तु स्वरूपे प्रामाण्यं वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवतेत्येवमादीनाम् । तस्मात्सुखदुःखाद्यवस्थाभेदे ऽपि नावस्थातुरात्मनो भेदो देहेन्द्रियादिनानात्वे वा न तस्य नानात्वमित्येवं यथा कथं चिदयमर्थवादो योजनीयः । अभेदोपदेशो ॥ तत्परः शब्दो विधिरूप इह नास्त्येवमागमबलादपि नाद्वैतसिद्धिः । यत्पुनरविद्यादिभेदचोदामाशङ्क्याशङ्क्य परिहृतं तथाशङ्का साधीयसी समाधानं ॥ न वेदनं तत्त्वान्यत्वाभ्यामनिर्वचनीयेयमविद्येति को ऽर्थः ।

अनादिना प्रबन्धेन प्रवृत्ता ऽऽधारवर्जिता ।
यद्वोच्छेद्या ऽप्यविद्येयमसती कथ्यते कथम् ॥

अस्तित्वे च सनामुच्छिन्द्यादिति चेत्कातरमन्त्रासो ऽयं सतामेव हि घटादीनामुच्छेदो दृश्यते नासतां शशविषाणादीनाम् । तदियमुच्छेद्यत्वादविद्या नित्या मा भूत्सती तु भवत्येव ।

नित्यं न शक्यमुच्छेत्तुं सदनित्यं तु शक्यते ।
असत्त्वमन्यदन्या च पदार्थानामनित्यता ॥

न च तत्त्वाग्रहणमात्रमविद्या संशयविपर्ययावप्यविद्यैव तौ च भावस्वभावत्वात्कथमसन्तौ भवेताम् । ग्रहणप्रागभावो ऽपि नासन्निति शक्यते वक्तुमभावस्याप्यस्तित्वसमर्थनादिति सर्वथा नासत्यविद्या ।

असत्त्वे च निषिद्धे ऽस्याः सत्त्वमेव बलाद्भवेत् ।
सदसद्व्यतिरिक्तो हि राशिरत्यन्तदुर्लभः ॥

सत्त्वे च द्वितीयाया अविद्याया भावान्नाद्वैतम् । यत्तु ब्रह्मणः सततप्रबुद्धत्वादविद्यासेवता नेति जीवानामविद्यास्पदत्वमभिहितमविद्योपरमे ब्रह्मणि परमे तएव घटाकाशवल्लीयन्ते इति तदपि न चतुरश्रमाकाशावच्छेदहेतोर्घटमानत्वादविद्यायास्त्वसत्त्वात्तत्कृतः परमात्मनो ऽवच्छेद इति विषमो दृष्टान्तः । अवच्छेदकत्वाभावाच्च जीवविभागकल्पनापि निरवकाशैव । यच्चेतरेतराश्रयत्वं परिहर्तुमनादित्वमावेदितमविद्यायास्तत्र बीजाङ्कुरवद्व्यान्तरोपगतसंघातवच्च तस्याः सत्यत्वमेव स्यादनादिप्रबन्धप्रवृत्तत्वे चास्याः प्रतिकूलहेत्वन्तरोपनिपातकृतमपाकरणमुचितम् । एकात्म्यादिना तु तदतिदुर्घटमित्यनिर्मोक्ष एव स्यादाह भट्टः* ।

स्वाभाविकीमविद्यां च नोच्छेत्तुं कश्चिदर्हति ।
विलक्षणोपपाते हि नश्येत्स्वाभाविकं क्व चित् ॥
न त्वेकात्म्यपक्षाणां हेतुरस्ति विलक्षणः इति ।

यत्पुनरविद्यैव विद्योपाय इत्यत्र दृष्टान्तपरम्परोद्घाटनं कृतं तदपि क्लेशाय नार्थसिद्धये । सर्वत्रोपायस्य स्वरूपेण सत्त्वादसतः खपुष्पादेरुपायत्वाभावात् । रेखागकारादीनां तु यथेरूपतया सत्त्वं यद्यपि नास्ति तथापि स्वरूपतो विद्यतएव । ननु गकारो ऽयमिति गृह्यमाणः स रेखासन्निवेशो ऽयंप्रत्यायको भवति न चासौ तेन रूपेणास्ति । मैवं स्वरूपे-

* श्लोकवार्तिके सम्बन्धाक्षेपपरिहारे । श्लो० ८४ ।

यावतो ऽर्थस्य रूपान्तरेणापि गृह्यमाणस्य कूटकार्षापणादेरिव व्यवहारहेतुता दृश्यते च युक्ता च। यत्तु स्वरूपत एव नास्ति तस्य स्वात्मना परमात्मना वा व्यवहाराङ्गता समस्ति। रेखासन्निवेशश्च स्वरूपेण सन्निति वर्णात्मत्वेनासन्नपि तत्कार्येण पर्यायुयान्न त्वयमविद्यायां न्यायः स्वरूपासत्त्वात्तस्याः। सर्पादौ तु सर्पादिस्वरूपवत्तज्ज्ञानस्यापि तत्कार्यत्वमवगतमत एव शङ्काविषस्यापि स्वशास्त्रेषु चिकित्सामुपदिशन्ति। एवं नवगुहाकुहरादेव निःसृतः केसरी सरोषमिव एवाभिवर्ततदृश्यसत्त्वे ऽप्युक्ते वन्दीकृतां भयपलायनादि शूराणां च सोत्साहमायुधोद्यमनादि सत्यं कार्यमुपलभ्यते तत्र सिंहज्ञानस्य तत्कार्यत्वात्तस्य च स्वरूपसत्त्वान्नासत एवोपायत्वम्। एतेन प्रतिबिम्बदृष्टान्तो ऽपि प्रत्याख्यातः। खड्गादेर्मुखादिकालुष्यकल्पनाकारणस्य तत्र सद्भावादिह तदसद्भावादिति। यदपि बद्धमुक्तव्यवस्थासिद्धये पादवेदनाद्युदाहृतं तदप्येवमपाकृतमवच्छेदकस्य पादादेस्तत्र तात्त्विकत्वाद् इह तु भेदकल्पनाबीजमद्वैतवादिनो दुर्घटमिति बहुशः प्रदर्शितम्। तदेवमत्र वस्तुसंक्षेपः। अविद्यायामसत्यां सर्व एवायं यथोदाहृतो व्यवहारप्रकारस्तत्कृत इति नावतिष्ठते सत्यां तु तस्यां नाद्वैतमिति। अत एवाह सूत्रकारः* संख्यैकान्तासिद्धिः प्रमाणोपपत्त्यनुपपत्तिभ्यामिति। यदि तावदद्वैतसिद्धौ प्रमाणमस्ति तर्हि तदेव द्वितीयमिति नाद्वैतम् अथ नास्ति प्रमाणं तथापि सुतरामद्वैतमप्रमाणिकायाः सिद्धेरभावादिति।

मन्त्रार्थवादोत्थविकल्पमूलमद्वैतवादं परिहृत्य तस्मात्।
उपेयतामेव पदार्थभेदः प्रत्यक्षलिङ्गागमगम्यमानः॥

एतेन शब्दाद्वैतवादो ऽपि प्रत्युक्तः।

अनादिनिधनं ब्रह्म शब्दतत्त्वं यदक्षरम्।
विवर्तते ऽर्थभावेन प्रक्रिया जगतो यतः †इति॥

उच्यते। तत्रानादिनिधनपदनिवेदिता पूर्वापरान्तरहिता वस्तुसता नित्यत्वं ब्रह्मपदप्रतिपादितं च व्यापित्वमित्युभयमपि शब्दस्य प्रागेव निरस्तम्। निरवयवश्च स्फोटात्मा शब्दः प्रतिक्षिप्त एव। ननु नित्यं वा किञ्चिदुच्यते तच्छब्दतत्त्वमित्यत्र का युक्तिः। आह शब्दोपग्राह्यतया च शब्दतत्त्वम्।

* गौतमसूत्रम्। अ॰ ४ आ॰ १ सू॰ ४१। † वाक्यपदीयम्। का॰ १ श्लो॰ १।

तया हि सर्वप्रत्यय उपजायमानो नानुल्लिखितशब्दक उपजायते तदुल्लेखविरहिणोऽनासादितप्रकाशस्वभावस्य प्रत्ययस्यानुत्पन्नाविशेषत्वात् । इदमीदृशमित्यादिपरामर्शमुषितवपुषि वेदने वेदनात्मकतैव न भवेत् । ये ऽपि वृद्धव्यवहारोपयोगिवैधुर्यानवाप्तशब्दार्थसंबन्धविशेषव्युत्पत्तयो बालदारकप्रायाः प्रमातारस्तेपि नूनं यतत्सत्किमित्यादि शब्दजातमनुल्लिखन्तो न प्रतियन्ति किमपि प्रमेयमतः शब्दान्वेषप्रभावप्राप्तप्रकाशस्वभावत्वात्सर्वप्रत्ययानाम् ।

*न सो ऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादृते ।
अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वं शब्देन गम्यते इति ॥

एवमनभ्युपगमे तु संविदः प्रकाशशून्यतया ऽनधिगतविषयः सर्व एवान्धमूकप्रायो लोकः स्यात् । आह च† ।

वाग्रूपता चेदुत्क्रामेदवबोधस्य शाश्वती ।
न प्रकाशः प्रकाशेत सा हि प्रत्यवमर्शिनीति ॥

अतः क्रमेण तावदेवं बोध्यसे शब्दाख्यविशेषणानुवेधविशेषानुभवात्सर्वं निर्विकल्पकमिन्द्रियजमविकल्पकं वा ज्ञानं शब्दविशिष्टमर्थमवद्योतयति गौः शुक्लो गच्छतीति जातिगुणक्रियावच्छिन्नविषयावभासिनि प्रत्यये शब्दविशिष्ट एवार्थः प्रस्फुरतीति बुध्यस्व । एवं चेद्बोद्धुमवतीर्णो ऽसि शब्दाख्यविशेषणानुरक्तस्य तस्य विशेष्यस्य स्वरूपं पृष्टः शब्देनैव दर्शयसि शब्दापरित्यागलब्धप्रकाशस्वरूपमेव वा ऽनुभूत्यानुभवसीति सो ऽपि विशेष्यः शब्दरूप एवेति जानीहि तदेवं शब्द एवार्थोपारूढः प्रतिभातीति व्यवतिष्ठते । इत्थमियन्तमध्वानं चेत्प्राप्तो ऽसि तदधुना यदुपारूढः शब्दः प्रकाशते तस्य पृथक् प्रदर्शयितुमनुभावितुं चाशक्यत्वाच्छब्द एव तथा प्रतिभातीति शब्दविवर्त एवायमर्थो नान्यः कश्चिदिति प्रतिपत्तुमर्हसि । यथा चायमिन्द्रियजेषु प्रतिभासेषु प्रक्रमस्तथा शाब्देष्वपि प्रत्ययेषु शब्दविशिष्टो ऽर्थः प्रतिभाति शब्दो वार्थारूढः स्फोट एवार्थरूपेण विवर्ततइति गृह्यताम् । अतश्च शब्दप्रभेदमेकमविद्योपाधिदर्शितविविधभेदमविद्योपरमे यथावस्थितरूपं प्रकाशतइति युक्तम् । तदभिधीयते । न खलु प्रकारत्रयमपीदमुपपद्यते पदपदार्थसंबन्धव्युत्पत्तिविरहिणामनवाप्तशब्दयोजनाविरुद्धव्यवहारूपभावप्रतिगृह्य-

* वाक्यपदीयम् । का० १ श्लो० १२४ † वाक्यपदीयम् । का० १ श्लो० १२५ ।

वस्तुग्रहणप्रवणेन्द्रियजप्रत्ययदर्शनात् । वृद्धव्यवहारपरिचयाधिगतशब्दार्थसंबन्धसंस्कारधियामपि शब्दस्मरणसंस्कारप्रबोधहेतुभूतप्रथमोद्भूतविशुद्धवस्त्ववभासस्यापरिहार्यत्वात् । यत्र हि वस्तुनि निविशमानः शब्दः शब्दविद्व्यवहारेषु यो ऽवधृतस्तद्दर्शने तत्संस्कारप्रबोधात्स्मृतिपथमेति नान्यथेति । सामान्यशब्देष्वपि यत्तत्किमित्यादिषु विशेषशब्देष्विव सैव वार्ता तेषामपि व्युत्पत्त्युपयोगविरहे विविधवनविहारिविहङ्गकूजितादिवार्थप्रतीतिहेतुत्वानुपपत्तेः । सविकल्पकदशायामपि न वाचकविशिष्टं वाच्यं मेचकगुणखचितमिव कुवलयमवलोकयति इति विस्तरतः प्रत्यक्षलक्षणे परीक्षितमेतत् । आह च* ।

न शब्दाभेदरूपेण बुद्धिरर्थेषु जायते ।
प्राक् शब्दाद्यादृशी बुद्धिः शब्दादपि हि तादृशीति ॥

संवित्त्यमात्रमधिकमधुना ध्वनिसन्निधाने बुद्धिमधिरोहति न तद्विशिष्टो ऽर्थः । तस्य हि श्रोत्रनेत्राभ्यां न केवलेन मनसा वा ग्रहणमुपपद्यते ऽतिप्रसङ्गात् । शब्दो ह्यनेकधर्मके धर्मिण्येकतरधर्मावधारणाभ्युपायो भवति न स्वात्मानमारोपयति न हि दीपेन्द्रियप्रभृतयः प्रतीत्युपायास्तदुपेये रूपादावात्मानमारोपयन्त्यत एव तदुपायत्वभ्रमकृतस्तदभेदवादो ऽपि न युक्तः ।

न ह्युपायादभिन्नत्वं तदुपेयस्य युज्यते ।
रूपस्य न ह्यभिन्नत्वं दीपाद्वा चक्षुषो ऽपि वा ॥

अपि च । यदि शब्दादभिन्नो ऽर्थः प्रतिभात्येव को ऽध्यासार्थः अध्यासभ्रमस्तु वैयाकरणानामेकाकारनिर्देशदोषनिर्मितो यथा गौरित्येव हि निर्देशो वाच्यतद्बुद्धिवाचिनाम् । कस्त्वया दृष्टो ऽर्थ इति पृष्टो गौरिति कीदृशं ते ज्ञानमुत्पन्नं गौरिति कीदृशं शब्दं प्रयुक्तवानसि गौरिति तत्र यथा भ्रान्तिः । वस्तुतस्तु विविक्ता एवैते शब्दज्ञानार्थाः । तदुक्तम्† ।

गवि सास्नादिसद्रूपा गादिरूपा ऽभिधायके ।
निराकारोभयज्ञाने संवित्तिः परमार्थत इति ॥

यथेन्द्रियजेष्विव शाब्देष्वपि प्रत्ययेषु न शब्दः स्वरूपमध्यस्यतीति युक्तम् । यदि च शब्दः स्वरूपेणार्थं प्रतिपादयति तदा ऽग्निशब्दस्येन्धनाट्टूपनविभीतकरणादिषु तुल्या प्रतीतिः स्यान्न वाच्यशब्दा भिन्ना इति वक्तव्यं

* श्लोकवार्तिके प्रत्यक्षसूत्रे । श्लो० १७७ । † श्लोकवार्तिके प्रत्यक्षसूत्रे । श्लो० १८४ ।

रूपप्रत्यभिज्ञाऽनपायानड्वाह्ये चार्थैक्ये संशयदर्शनात् । भवतिशब्दयोश्च सुप्तिङन्तयोस्तुल्यरूपत्वादध्यासपक्षे तुल्यार्थप्रतीतिहेतुत्वं प्राप्नोति । तथा च सिद्धसाध्यबुद्धिः संवेद्यमाना ऽपि निह्नूयेत । एवमगादित्यश्व इत्यत्रापय इत्याद्यावपि द्रष्टव्यम् । शब्दस्य सिद्धरूपत्वात्तदध्यासेनार्थबुद्धावुपजायमानायां यजेत दद्याज्जुहुयादित्यादौ न क्व चित्साध्यबुद्धिर्भवेत्सिद्धाध्यासेन साध्यबुद्धेरननुरूपत्वात् । जातिगुणक्रियाशब्दाश्च गौः शुक्लो गच्छतीत्यादयः केन कारणेन नियतमध्यासमनुरुन्धत इति नावगच्छामः । शब्दस्यार्थानपेक्षनिसर्गशुद्धवैश्वरूप्यकल्पनाबीजाभावात् । प्रतिनियतशब्दवृत्तेश्च कस्य चिल्लक्षणो ऽनुपलक्षणात् । वृक्षपक्षशब्दयोश्च घटपटशब्दयोरिव स्वरूपभेदाविशेषादर्थानपेक्षित्वाच्च विशेषणविशेष्यभावसामानाधिकरण्ये शब्दाध्यासवादिनो न भवेताम् । न ह्येकत्र वस्तुनि वाच्ये क्व चिदनयोः शब्दयोर्वृत्तिः । एतेन नीलोत्पलमपि प्रत्याख्यातम् । तथैतत्स्यात् । न नीलगुणविशेषितमुत्पलं नाम किं चिदस्ति विशेष्यमपि तु तन्निरस्तावयवार्थमखण्डमेवार्थान्तरमेवेदं व्युत्पत्तिप्रकारमात्रं तु विशेषणविशेष्यभाववर्णनमिति तदेतदसमीचीनम् । अनुभूयमानावयवार्थप्रतीतिनिह्नवनिमित्तानुपलम्भात् । अश्वकर्णादौ हि युक्तमर्थान्तरत्वं तत्र हि नाश्वार्थो न कर्णार्थः । निरवयववाक्यार्थवादश्च प्रागेव विस्तरेण निरस्त इत्यलं पुनरुक्तालापेन । अथ शब्दाद्वयाध्यासनिबन्धनमेव सामानाधिकरण्यं वृक्षः वृक्ष इत्युच्यते तदपि न चारु । वृक्षस्तरुरिति पर्याययोरपि तत्संभवे सति सामानाधिकरण्यप्रसङ्गात् । अपि च पर्यायेषु हस्तः करः पाणिरित्यादिषु शब्दरूपभेदाध्यासपक्षे ऽर्थबुद्धिभेदः प्राप्नोति न चावस्तीति नाध्यासः । किं च संबन्धग्रहणनिरपेक्षो ऽपि शब्दः स्वसामर्थ्यमनुरुध्यमानः स्वाध्यासेन बुद्धिं विदध्यात् तदपेक्षायां कस्य केन संबन्ध इति न बुध्यामहे । शब्दादर्थस्य पृथग्व्यवस्थितात्मनस्तन्मते दुर्लभत्वात् । शब्दव्यतिरिक्तार्थोपगमे वा किमनेन शब्दाध्याससमर्थनाडम्बरेण विरम्यतामतो मृगतृष्णानुसरणरणरणकात् । अपि चाध्यासः क्व चित्सादृश्याद्भवति शुक्ताविव रजतस्य क्व चिदनुरागाद्भवति लाक्षाया इव स्फटिके शब्दार्थयोर्मूर्तामूर्तत्वादतिदूरभिन्नस्वरूपयोः सादृश्यं तावदनुपपन्नम् । अनुरागो ऽपि तत एव दुर्घटः पृथग्देशत्वाद्भिन्नेन्द्रियग्राह्यत्वाच्च । प्रतिबिम्बवर्णनमपि न सुन्द-

रम् । दूरदेशत्वेन शब्दार्थयोः प्राप्तेरभावादप्राप्तयोश्च प्रतिबिम्बोदये द्वारकोद्याननिवासिना सुदेवसुन्दरीवदनतामरसानि सागरतरङ्गपवनपरिचयचलदलकलतिकालाञ्छितानि स्वच्छेषु ज्योत्स्नावदातद्युतिषु तुषारगिरिगह्वरगततुहिनशिलाकर्पूरदर्पणेषु प्रतिबिम्बितानि दृश्येरन् । अथ सर्वगतत्वेन शब्दानामर्थदेशे प्राप्तिरभिधीयते तर्हि सकलशब्दसार्थसाधारण्यादत्यन्तमव्यासङ्कीर्णमनवधार्यमाणविशेषनियमकारणमापद्यतेत्यलमतिप्रसङ्गेन । सर्वथा न संवृत्तः शब्दाध्यासवादः विवर्तवादोऽपि न समञ्जसः । तथा हि विवर्तं क्षीरमिव दधिरूपेण परिणामित्वेन विकारितया वा क्षीरादेरिवानित्यत्वप्रसङ्गात् । तथाभावे ऽपि च नाद्वैतसिद्धिर्दध्न इव क्षीरविकारस्य शब्दविकारस्यार्थस्य ततो ऽन्यत्वात् । अन्यत्वाच्च बाधकारणकालुष्याद्युपप्लवविरहितविमलप्रतीतिसमर्पितभेदत्वात् । अथार्थप्रतिभासमसत्यमपीन्द्रजालवदुपदर्शयति शब्द इत्ययं विवर्तार्थः सो ऽपि न युक्तः । बाह्यस्य वस्तुनः पदाभिधेयस्य जातिव्यक्त्यादेर्यथावस्थितस्यापि साधनादेः पूर्वप्रसाधितत्वात् । अवयव्यादेश्चाद्दूरएवापि समर्थितायामिह किमपि कारणत्वात् । न चेन्द्रजालमायादिवदयथार्थतायामिह किमपि कारणमुत्पश्यामः । अथार्थरूपेण शब्दः शुक्तिरिव रजताकारतया ऽवभासत इतीयं विवर्तवाचोयुक्तिः इयमपि न साधीयसी । शुक्तिका हि रजतवत्प्रकाशत इति शक्यं वक्तुं शुक्तेराकारसारूप्येण तथा ऽवभाससंभवात् । इह तु शब्दार्थयोरत्यन्तविसदृशवपुषोराकारसमारोपकारणानवधारणात्कथमितररूपेणेतरस्यावभासः । शुक्तिकारजतादिप्रतीतिषु च बाधकवशात्तथात्वमवगतमिह तु धर्मं वहत्सत्यामसत्यां वा ऽर्थबुद्धिमादधाति शब्द इत्ययं विवर्तार्थः । एषो ऽपि समनन्तरमेव प्रतिक्षिप्तः शब्दानुवेधविरहिणीनां प्राचुर्येण प्रतिपत्तीनां प्रदर्शितत्वात् । न चान्यः कश्चिद्विपश्चिच्चेतसि विपरिवर्तते विवर्तप्रकार इत्यवाचकमुच्यते विवर्तते ऽर्थभावेनेति । अथ शब्दब्रह्मैव सृजति जगन्तीत्ययं विवर्तप्रकार उच्यते सो ऽपि न सम्यगचेतनत्वेन शब्दस्येश्वरस्येव स्रष्टृत्वानुपपत्तेः । न च परमाणुवदस्य कारणत्वमवयवसमवायित्वेन पृथिव्यादेः कार्यस्य ग्रहणात् । अथ विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेत्यागमवचनमनुसरता विभुत्वमिव चेतनत्वमपि शब्दब्रह्मणो वर्ण्यते तर्हीश्वरस्यैव शब्दब्रह्मेति नाम कृतं स्यात् । यदप्युच्यते

द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये शब्दब्रह्म परं च यत् ।
शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छतीति ॥

तदपि ब्रह्मसुभिक्षमत्यन्तमलौकिकमेकतरस्य ब्रह्मणः काल्पनिकत्वादकाल्पनिकत्वे वा कथमद्वैतवादः । तस्मात्कृतमनेन शब्दब्रह्मणा स्वस्ति परस्मै ब्रह्मणे भूयात् । अविद्यामायाविनिर्मितविविधप्रथनकल्पस्य सताद्वैतदूषणावसरस्य निवारित इति शब्दाद्वैतमपि तद्वदसमञ्जसमसिद्धम् । एतेन परमात्मोपादानत्वमपि प्रत्युक्तम् । परमात्मनो निसर्गनिर्मलस्यैवंप्रायकलुषविकारकारणत्वानुपपत्तेः । असत्यमेव विकारजातमविद्यातः परमात्मनि विभातीत्येतदपि दूषितमतः सर्वथा नाद्वैतपक्षः कश्चिद्‌घटते । अथ सर्वप्राणिनामेक एवात्मा नाना नात्मान इतीदृशमद्वैतमुच्यते तदप्यप्रमाणकमेकस्मिन् सुखिनि न सर्वे सुखिनः एकस्मिन्दुःखिते न सर्वे दुःखिता इति व्यवस्थादर्शनात् । आत्मपरव्यवहारस्य च सर्वजनप्रतीतिसिद्धस्य दुरपह्नवत्वात् । अन्यदृष्टे च सुखसाधने वस्तुनि स्मरणानुसंधानपूर्वकेच्छाद्वेषादिकार्यजातस्यान्यथानुपलम्भात् । एकस्मिंश्च वीतरागे मोक्षमासादितवति संसारिणामन्येषामानन्त्यदर्शनात् । अहंप्रत्ययस्य प्रत्यगात्मवृत्तेः परत्रासम्भवात् । जगद्वैचित्र्यस्य च पुरुषभेदनियतधर्माधर्मनिबन्धनस्यान्यथाऽनुपपत्तेः । आत्मभेदस्य विस्पष्टसिद्धत्वात् । तप्तलोहस्फुलिङ्गकघटाकाशपादवेदनादिदृष्टान्तकदम्बस्य च निषेधः कृत एवेति एकात्मवादो ऽपि न युक्तिमानित्यलं विस्तरेण ।

शब्दस्यायं विवर्तः कथमखिलमिति प्रस्फुरद्‌भिन्नवित्तेस्याकारो ऽर्थप्रपञ्चः कथमिव विकृतिर्ब्रह्मणो वेदृशी स्यात् ।
तस्मान्नानात्मतत्त्वे परिचितसदसत्कर्मपाकानुसारप्रादुर्भूतेश्वरेच्छावशविचलदणुप्रोद्भवो भूतसर्गः ॥

एवं स्थितेषु सर्वेषु तूष्णीमद्वैतवादिषु ।
विज्ञानाद्वैतवादी तु पुनः प्रत्यवतिष्ठते ॥

सत्यमनुपपन्नमनपायमेकमपरिमितमद्वयं ब्रह्म न युक्तिमदिति युक्त एव तदनभ्युपगमः । विज्ञानमेव तु क्षणिकमुपजनापायधर्मकमनादिसन्तानप्रबन्धप्रवृत्तमिदं तथा तथा ऽवभातीति न ततो ऽद्वितीयमर्थरूपं नाम किंचि-

दस्तीति पश्यामः । ननु प्रत्यक्षादिना प्रमाणेन परस्परविसदृशपदार्थरूपसंवेदनस्य दर्शितत्वात्कथं विज्ञानस्यायमवभासः । अर्थाभावे तत्स्वरूपानुपपत्तेः । ग्राह्यग्रहणं हि विज्ञानं नाम भवति नाग्रहणमिति । उच्यते इदं तावत्परीक्ष्यतां यदेतत्प्रत्यक्षविज्ञानं नीलमिदं पीतमिदमुत्पद्यते तत्र किमेक आकारः प्रकाशते उत द्वितीयमिति । यदि द्वितीयमवभाति अयमर्थो नीलमिदं तज्ज्ञानमिति तत्किमत्र विचार्यते जितं भवद्भिर्जितस्य यदापद्यते तदस्मासु विधीयताम् । अथैक एवमाकारः प्रथते तर्ह्यस्ति विचारावसरः । कस्यायमाकारः किमर्थस्य किं ज्ञानस्येति स चैवं विचार्यमाण आकारो यद्यर्थस्येति स्थास्यति तद्भवन्तो जेष्यन्ति ज्ञानाकारपक्षे तु वयं जेष्याम इति । किं तावदत्र युक्तम् । ज्ञानस्यायमाकार इति । कुतः कल्पना भवति ह्यल्पीयसीति । अर्थाकारपक्षे ह्यर्थस्य जडात्मनः प्रकाशायोगात्तस्य ग्राह्यत्वमन्यथा न स्यादिति ग्राहकान्तरपरिकल्पनावश्यंभाविनीति कल्पनाद्वैगुण्यम् । अथार्थ एव ग्राह्यात्मा यः स एव ग्राहक इति कथ्यते स तर्हि प्रकाश एवेति संज्ञायामेव विवादः स्यात् । ग्राह्यान्तरकृतो विशेष इति चेदहो विशेषज्ञो देवानांप्रियः । ग्राहकाद्विच्छिन्नता हि ग्राह्यस्य बाह्यता न शरीरापेक्षिणी बाह्यता भवति । यदा च ग्राह्यादर्थाद्व्यतिरिक्त एव ग्राहक इष्यते तदा ऽस्य सतो विच्छिन्नत्वबाह्यत्वाज्ज्ञानमेव तदिति कथं न नास्ति विवादः । उभयसिद्धत्वाज्ज्ञानस्य तस्यायमाकारो भवितुमर्हति ज्ञाने हि न के चन विवदन्ते अतस्तस्यैवायमाकार इति युक्तमनेककल्पनातो ह्येकार्थकल्पना ज्यायसीति । अतश्च ज्ञानस्यायमाकारः । ज्ञानं हि प्रकाशकमप्रकाशस्यार्थस्य भवद्भिरभ्युपगम्यते ततश्चार्थात्प्रथमतरस्य ग्रहणेन भवितव्यमगृहीतस्य दीपादेः प्रकाशस्य प्रकाशकत्वादर्शनात् । उत्पन्नेष्वपि च घटादिष्वर्थेषु प्रकाशवैकल्याद्वा प्रतिबन्धवैधुर्याद्वा भवत्यग्रहणं ज्ञानस्य । उत्पन्नस्य सतो न कश्चिद्ग्रहणे प्रतिबन्धको न च प्रकाशान्तरापेक्षणं स्वत एव दीपवत्प्रकाशस्वभावात् । अतो यदैव तस्योत्पादस्तदैव ग्रहणमवश्यं भवेत् । न चेत्कालान्तरे ऽपि न स्यात् किं हि तस्य कालान्तरे भविष्यति किं वा तदा नाभूद्येन तत्कालान्तरे ग्रहीष्यते तदा च न गृह्यते इति । ज्ञानान्तरेण कालान्तरे तद्ग्रहीष्यते इति चेत्तदपि केन ग्रहीष्यते । अन्येनेति चेत्तदप्यन्येनेति को ऽवधिः । एवम् इति

चेत्कामं श्रान्तो विरंस्यति भवानर्थं तु न गृहीतवानेव । प्रकाशाग्रहणे तत्प्रकाश्यपरिच्छेदायोगादित्येवं न कदाचिदर्थग्रहणं स्यात् । तस्मादर्थग्रहणवादिना ऽपि पूर्वं ज्ञानग्रहणमवश्याश्रयणीयम् । यथोक्तम् अप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिद्ध्यतीति । अतश्चैतदेवं ज्ञानपृष्ठेन चोत्तरकालमवमर्शदर्शनात् । ज्ञातो मया ऽयमर्थ इति हि प्रत्यवमृशन्तः प्रमातारः प्रथमं ज्ञानग्रहणमनुमोदन्ते । न ह्यगृहीतविशेषणा विशेष्यबुद्धिर्भवति । तस्मादपि पूर्वं ज्ञानग्रहणमिति सिद्धम् । ज्ञानं च ग्राह्यमाणमाकाररहितं ग्रहीतुमशक्यमिति बलात्साकारमेव तद्गृहीतव्यम् । साकारे च ज्ञाने गृहीते सति द्वितीयकारणाभावात्कुतो ज्ञानातिरिक्तो ग्राह्यो ऽर्थः । अतश्च साकारं ज्ञानमाकारवत्तामन्तरेणास्य प्रतिकर्मव्यवस्थानुपपत्तेः । कल्पयित्वा ऽपि बाह्यमर्थमवश्यमाकारवत्ता विज्ञानस्य विषयनियमसिद्धये वक्तव्या नीलज्ञानं हीदमनेकसन्निधाने समुपजायमानं कथमखिलतदितरपदार्थपरिहारेण केवलनीलानुलम्बनतामवलम्बेत बोधस्वभावतायाः सर्वान् प्रत्यविशिष्टत्वात् । प्रवृत्तिरपि प्रेक्षापूर्वकारिणां कथं तदेकविषयैव स्यात् । न च नीलजनितत्वेनार्थेन एव तदधिगतिनियम इति कथयितुमुचितमालोकलोचनादिकारकान्तरजनितत्वस्यापि भावे तद्विषयत्वप्रसङ्गादतो नीलाकारतैव नीलविषयत्वव्यवस्थाहेतुर्न निमित्तान्तरम् । आह च ।

तत्रानुभवमात्रेण ज्ञानस्य सदृशात्मनः ।
भाव्यन्तेनात्मना येन प्रतिकर्म विभज्यते ॥

तत एवाकारग्रहणमेवातिशयमाश्रित्य तस्यार्थसमर्थने सति साधकतमं ज्ञानमेव प्रमाणं भविष्यत्यपरथा कारकातिशयदर्शनाभावे तस्य साधकतमत्वस्य दुरुपपादत्वात् । साकारज्ञानसाक्षी च लौकिको ऽपि दृश्यते व्यवहारः । एवं च वक्तारो भवन्ति लौकिकाः नीलो ऽर्थो ऽयं यतो ऽत्र तदाकारं ज्ञानमुत्पन्नमिति तेन प्रतिकर्मनियमान्यथाऽनुपपत्तेरवश्यं साकारमेव ज्ञानम् ।

इत्थं सत्यपि बाह्यार्थे ज्ञानस्याकारकल्पना ।
भवेदेवेति तत्रैव संतोष्य स्थीयतां वरम् ॥

ये तु ज्ञानस्य स्वतः स्वच्छस्वभावत्वेन नीलपीताद्यवभासः परोपाधिरेव भवितुमर्हति स्फटिकस्येव लाक्षादिना ऽरुणिमाद्यनुवेधः । अतः

पृथगननुभूयमानो ऽपि बाह्यो ऽर्थः साकारज्ञानावभासाऽन्यथाऽनुपपत्त्या ऽनुमीयते । यथोक्तं बाह्यसिद्धिः स्याद् व्यतिरेकत इति । तदिदमनुपपन्नम् । अन्वयानुपलब्धेः ।

अर्थे ज्ञानं हि साकारं निराकारं तदत्यये ।
नित्यानुमेयबाह्यार्थवादी ज्ञानं क्व दृष्टवान् ॥

लाक्षास्फटिकादौ तु तथा युक्तं तदनुरक्तस्फटिकावलोकनाद् इह पुनः ।

अर्थेन रज्यमानं हि निराकारं निसर्गतः ।
ज्ञानं न खलु पश्यामो लाक्षया स्फटिकं यथा ॥

आकारद्वयप्रतीतिर्हि नास्तीत्युक्तमभ्युपगमे वा दुरुत्तरमनवस्थादूषणम् । अर्थाकारश्च प्रत्यक्षस्तत्कृतश्च ज्ञानाकारः प्रत्यक्ष इत्युच्यमाने ऽर्थाकारस्तावत्साकारेण ज्ञानेन गृहीतः स इदानीं ज्ञानाकारो ऽपि ग्राह्यत्वात्साकारज्ञानान्तरग्राह्य एव स्यादित्यनिष्टम् । अथ स्वप्रकाशं तत्साकारं ज्ञानमिष्यते तेन ज्ञानान्तरापेक्षणाभावादनवस्थेति तर्हि स्वप्रकाशसाकारज्ञानव्यतिरिक्तार्थाकारानवभासात्तदेवास्तु कुतो द्वितीय इदानीमर्थाकारः । न चान्यथाऽनुपपत्त्यापि तत्कल्पना युक्तिमती । न हि शक्यशासनमिदमर्थेनाकारवता भवितव्यमिति । ज्ञानमेव नीलाद्याकारं यदि भवेत्को दोषः स्यादिति । नीलाद्याकारयोगादर्थस्य इति चेत्संज्ञायां विवाद इत्युक्तम् । द्वितीयस्याभावात्तु स्वच्छत्वाज्ज्ञानस्य कालुष्यमन्यकृतमिति चेदविद्यावासनाकृतं तद्भविष्यति । स्वतःस्वच्छमपि ज्ञानमनाद्यविद्यावासनाविभवेन ततदनेकाकारकालुष्यकलुषितवपुरिव प्रकाशते । ज्ञानवासनाभेदसंतानयोश्च बीजाङ्कुरवदनादित्वान्नास्य पर्यनुयोगस्यावसरः कुतो वासना प्रवृत्ता इति । तस्मादनादिवासनावैचित्र्यरचितज्ञानवैचित्र्योपपत्तेः कृतमनुमेयेनापि बाह्येनार्थेनेति ज्ञानस्यायमेवाकार इति सिद्धम् । अतश्च ज्ञानमर्थरहितमपि गन्धर्वनगरमायादिषु विस्पष्टमुपलभ्यते इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामपि ज्ञानाकारत्वमवगच्छामः । यदि च ज्ञानादर्थः पृथगवस्थितात्मा भवेज्ज्ञानान्तरेणाप्यसावुपलभ्येत न चैवमस्ति । तस्मादभेद एव ज्ञानार्थयोः । तथा ऽऽह सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोरिति । न च ज्ञानार्थसंसर्गधर्म आकारो भवितुमर्हति यदि हि पृथगर्थमनाकारं पृथक्च ज्ञानमनाकारमुपलभ्य संसृष्टयोर्ज्ञानार्थयोराकारवत्तामुपल-

भेमहि तत एनमाकारं संसर्गधर्मं प्रतिपद्येमहि। न त्वयमस्ति क्रमः अर्थरहितत्वे ऽपि च स्मरणस्वप्नादिज्ञानानामाकारवत्त्वमस्तीत्युक्तम् । अतः कथं संसर्गधर्म आकारः । अपि च नक्षत्रं तारका तिष्य इति कथमेकस्मिन्नर्थे परस्परविरुद्धलिङ्गसमावेशः । परिव्राजककामुककौलेयकानां च कथमेक एव वनिताकृपो ऽर्थः कुणप इति कामिनीति भक्ष्य इति च प्रतिभासवितथविषयतामनुभवेत् । दारा इति कथमेकैव स्त्रीव्यक्तिः पुंवचनबहुवचनविषयतां यायात् । षण्णगरीति च कथं बहूनामन्यलिङ्गानामेकता स्त्रीलिङ्गता च भवेत् । ह्रस्वदीर्घयोश्च कथं परस्परापेक्षग्रहणयोरर्थेनैकतर आकारः पारमार्थिकः स्यात् । ज्ञानानां तु भिन्नत्वाद्विचित्रवासनाभेदसहकारिरूपानुविधानेन जायमानानां न कश्चिदपि विरोधः । तस्माज्ज्ञानमेवेदं सर्वं तथा तथा प्रतिभाति न तद्व्यतिरिक्तो ऽर्थो नाम कश्चिदिति ज्ञानस्य चैकस्यायं प्रमाणप्रमेयप्रमितिव्यवहारः परिसमाप्यते । तस्य हि विषयाकारता प्रमेयं ग्राहकाकारता प्रमाणं स्वसंवित्तिश्च फलमिति । यथोक्तम् ।

यदाभासं प्रमेयं तत्प्रमाणफलते पुनः ।
ग्राहकाकारसंवित्त्योस्त्रयं नातः पृथक् कृतमिति ॥

तदिदमनाद्यविद्यावासनाविलासविपर्यासिततत्त्वदर्शनतया ज्ञानमेव ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवदिव लक्ष्यते। अविद्याविरतौ तु स्वच्छमेव तत्सम्पद्यते न किञ्चिद्वेत्ति। तदुक्तम् ।

नान्यो ऽनुभावो बुद्ध्यास्ति तस्या नानुभवो ऽपरः ।
ग्राह्यग्राहकवैधुर्यात्स्वयमेव प्रकाशते ॥
अविभागो ऽपि बुद्ध्यात्मा विपर्यासितदर्शनैः ।
ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवानिव लक्ष्यते ॥
इत्यर्थरूपरहितं संविन्मात्रं किलेदमिति पश्यन् ।
परिहृत्य दुःखसंततिमभयं निर्वाणमाप्नोति ॥

अत्राभिधीयते । न खल्वेक एव बोधात्मा ग्राह्यग्राहकोभयस्वभावो भवितुमर्हति ग्राह्यग्राहकरूपयोरितरेतरविरुद्धत्वेनैकत्र समावेशानुपपत्तेः । तथा हि नीलज्ञानं पीतज्ञानं शुक्लज्ञानमिति नीलपीताद्युपजनापाये ऽप्यनुवृत्तेः

मानबोधरूपता नीलादिविलक्षणान्वयव्यतिरेकाभ्यामवधार्यते । अपि च ज्ञानमहंकारास्पदमानन्दादिस्वभावं स्वकर्मणि च सव्यापारमिव भवद्भिरभ्युपगतमर्थस्तु नैवमात्मक इति कथमनयोरभेदः । यद्यपि ज्ञानमिदमयमर्थ इत्येवमाकारद्वयप्रतिभासो नास्ति तथाऽप्ययमेकोऽप्याकारः प्रतिभासमानः प्रकाश्य एव प्रतिभाति न प्रकाशकः । इदं नीलमिति ग्राहकाद्विच्छिन्न एव ग्राह्याकारोऽवभासते न त्वहं नीलमिति तदैक्येनावभासोऽस्ति इति । अपि च प्रकाश्यस्य नीलादेः प्रकाशकबोधाधीनं युक्तं नाम ग्रहणं बोधस्य तु तद्ग्राहकस्य तदा किंकृतं ग्रहणमिति चिन्त्यम् । न बोधान्तरनिबन्धनमनवस्थाप्रसङ्गात् । नापि स्वप्रकाशं ज्ञानमहं नीलमित्यप्रतिभासात् । ननु नैव ग्राह्यग्राहकयोरन्यत्वमिति योऽयं ग्राह्यावभास इति भवताऽभ्युपगतस्स एव ग्राहकावभासः । ग्राहकादन्यो हि ग्राह्यो जडात्मा भवेत् । ग्राहकस्तु प्रकाशस्वभावो ग्राहकत्वादेव द्वयप्रतिभासश्च नास्तीत्युक्तम् । ततोन्यतरस्य प्रकाशने जडप्रकाशयोः कतरस्यावभासितुं युक्तमिति चिन्तायां बलात्प्रकाश एव प्रकाशते न जडः । निराकारश्च न प्रकाशः प्रकाशत इति तस्मिन्साकारे प्रकाशमाने कुतो जडात्मा तदतिरिक्तोऽर्थः स्यात् । तदिदमपेशलम् । उपायेनोपेयनिह्नवस्याशक्यकरणीयत्वात् । रूपस्य हि प्रकाशकं चक्षुर्न चक्षुरेव प्रकाशतामित्युक्त्वा रूपमपह्नोतुं शक्यते । तदिदमर्थस्य मूर्तिद्रवत्वकाठिन्यादिधर्मविशेषितात्मनस्तद्विपरीतस्वच्छस्वभावं ज्ञानं प्रकाशकं स्वभावत्वात् । चक्षुर्जन्यो हि प्रकाशो नाम ज्ञानमुच्यते न चागृहीतः प्रकाशः प्रकाश्यं प्रकाशयतीति । चक्षुर्जन्यः प्रकाशो ज्ञानमुच्यते स तु प्रकाशो रूपादिविषयप्रकाशो न प्रकाशप्रकाशः । न हि चक्षुषः प्रकाशः प्रकाश्यतेऽपि तु रूपं प्रकाश्यते । तत्र यद्रूपमित्युच्यते स विषयो ग्राह्यः यत्तत्प्रकाशत इत्युच्यते स प्रकाशो ज्ञानं ग्राहकं तदुत्पत्तिमात्रेण च रूपं प्रकाशितं भवतीति न प्रकाशो ग्रहणमपेक्षते । ननूक्तमत्र नानुपलब्धायां बुद्धावर्थः प्रकाशते ऽप्रत्यक्षोपलम्भस्य नार्थदृष्टिः प्रसिध्यतीति तदयुक्तम् । अप्रत्यक्षोपलम्भस्य च प्रत्युतार्थदृष्टिः सिद्ध्यति । उपलम्भोत्पाद एवार्थदृष्टिर्न पुनरुपलम्भदृष्टिः । ननूपलब्धेरग्रहणे तदुत्पादवत्पन्नोपलम्भस्याप्यर्थः प्रत्यक्षः स्यादिति सर्वसर्वज्ञत्वप्रसङ्गः । तदिदमतिमुग्धभाषितम् । अर्थप्रकाशात्मैव खलूपलम्भः । स कथमनुत्पन्नादुत्पन्नेन विशेष्यते ।

तस्मादर्थप्रत्यक्षीकरणात्मकत्वाज्ज्ञानस्य उत्पाद एवार्थप्रत्यक्षता न तद्ग्रहणमित्यगृहीतमेव ज्ञानमर्थप्रकाशकमिति युक्तम् । यत्त्वरूपत्वाज्ज्ञानस्य पूर्वं ग्रहणमुच्यते तच्चक्षुरादिभिरनैकान्तिकमित्युक्तम् ।

गृहीतं यदि च ज्ञानं भवेदर्थप्रकाशकम् ।
धूमवद्दीपवच्चेति वक्तव्यं यदि धूमवत् ॥
भवेदर्थानुमेयत्वं यत्त्वयैव च दूषितम् ।
आकारद्वयसंवित्तिविरहान्न च दीपवत् ॥
घटं दीपं च पश्यामीत्यस्ति द्वित्वप्रवेदनम् ।
न तु ज्ञानेन विषयं जानामीति द्वयग्रहः ॥

यदपि प्रकाशत्वाज्ज्ञानस्य दीपवत्पूर्वग्रहणमुक्तं तदपि व्याख्येयम् । प्रकाशत्वादिति को ऽर्थः प्रकाशयतीति प्रकाशस्त्वमिति तच्चक्षुरादिभिरनैकान्तिकमुक्तमेव। अथ प्रकाशनं प्रकाशः तर्हि प्रकाशत्वादित्यसिद्धो हेतुः । न ह्यर्थग्रहणकाले बुद्धेः प्रकाशनमस्ति । अथ प्रकाशशब्दो बोधपर्याय एव प्रकाशत्वाद्बोधरूपत्वादित्यर्थस्तदा साधनविकलो दृष्टान्तः प्रदीपस्य बोधरूपत्वाभावात् । अतश्च स्वसंवेदनपक्षो न युक्तियुक्तः स्वप्रकाशस्य कस्य चिदप्यदृष्टत्वात् । ननु ज्ञानशब्ददीपास्त्रयः प्रकाशाः स्वपरप्रकाशा इत्याहुः । तदयुक्तं शब्ददीपयोः स्वग्रहणे ऽर्थप्रकाशने च सामग्र्यन्तरसव्यपेक्षत्वात् । शब्दो ऽर्थप्रकाशने समयग्रहणमपेक्षते । स्वप्रकाशने च श्रोत्रादि दीपो ऽपि चक्षुरादयेव यत्र गृह्यते ग्राहयति चार्थम् । इयांस्तु विशेषो घटादिग्रहणे आलोकसापेक्षं चक्षुः प्रवर्तते आलोकग्रहणे तु निरपेक्षमिति नैतावता दीपस्य स्वप्रकाशता स्यात् । इत्थं च मार्जारादिनक्तंचरचक्षुरपेक्षया सर्व एव घटादयः स्वप्रकाशाः स्युः । ज्ञानस्य तु परप्रकाशत्वमेव दृश्यते न स्वप्रकाशत्वमर्थप्रकाशकाले तदप्रकाशस्य दर्शितत्वात् ।

मुधैव तस्माद्गदितास्त्वया ते त्रयः प्रकाशाः स्वपरप्रकाशाः । आत्मप्रत्यक्षादिनां स्वशब्दस्याभेदेन ग्राह्यग्राहकांशयोर्भेदो विद्यते यथेति सर्वथा न स्वप्रकाशं विज्ञानम् । यदप्यभिहितमुत्पद्यमानमेव ज्ञानमनपेक्षत्वादप्रतिबन्धत्वाच्च तदेव गृह्यते न वा कदा चिदिति तन्न साम्प्रतम् । तदानीं तद्ग्रहणसामग्र्यभावात् ।

न चाविनाभावमापेक्ष्य प्रतीतिरवगम्यते ।
उपायविरहेणापि तदा ज्ञानस्य न ग्रहः ॥

न च जैमिनीया इव वयं ज्ञानं नित्यपरोक्षमाचक्ष्महे ज्ञातो मया ऽयमर्थ इति कालान्तरे तद्विशिष्टार्थग्रहणदर्शनात् ।

शुक्लः पट इति ज्ञाने यथासौ भाति तद्गुणः ।
तथा ज्ञातो ऽयं इत्यत्र भात्यर्थो धीविशेषणः ॥
न विशेष्ये च संवित्तिरगृहीतविशेषणा ।
नानुमाधीरियं चेत्थं प्रतीयेत भ्रमाग्रहात् ॥

न च नित्यपरोक्षा बुद्धिरनुमातुमपि शक्यते इति च विचारितमेव । तदलमनया कथया किमिति शाक्यमुत्सृज्य श्रोत्रियमिदानीमभियुञ्ज्महे । अतएव यदुक्तं ज्ञानपृष्ठावमर्शदर्शनाज्ज्ञानग्रहणपूर्वकमर्थग्रहणमिति तत्र सार्वत्रिकमपि तु क्व चिदेव ज्ञानविशिष्टार्थसंवेदनात्तथा ऽभ्युपगम्यते । तस्मादर्थग्रहणात्पूर्वं ज्ञानस्यानवभासान्निराकारत्वात्प्रमाणविरहाच्च ज्ञानस्यैवायमाकार इति कदाशाप्रलपितमेतदरण्यचराणाम् । यत्पुनरन्यथापि ज्ञानाकारपक्षे कल्पना ऽल्पीयसीति तत्र यथोक्तनीत्या प्रत्यक्षगम्ये ग्राह्ये बाह्ये ऽर्थाकारे कल्पनोक्तिः कीदृशी कीदृशं वा तदल्पत्वं महत्त्वमित्युभयसिद्धमपि यदवादि ज्ञानस्य तत्र यदि प्रमाणायत्ता वस्तुस्थितिः अर्थो ऽप्युभयसिद्ध एव । इच्छाद्वेषनिबन्धनायां तु वस्तुस्थितौ ज्ञानमपि कथमुभयसिद्धं स्यादिति यत्किं चिदेतत् । यत्पुनरिदमभिहितमभ्युपगम्यापि बाह्यमर्थमप्रत्यक्षस्य प्रतिकर्मव्यवस्थासिद्धये ज्ञानस्याकारयोग इति तदपि न साम्प्रतम् । प्रतिकर्मव्यवस्थायाः प्रकारान्तरेणाप्युपपत्तेः । यदप्यनेकसन्निधाने नीलज्ञानमुपजायते यद्यपि योग्यत्वमपि साधारणं तथा ऽपि नीलेनैव कर्मकारकेण तदुपजनितमिति नीलनिष्ठमेवावतिष्ठते । चक्षुरादिना ऽपि तज्जनितमिति चेत्सत्यं जनितं न तु कर्मभूतेन तदुत्पाद्यते इति तदेकविषयमेव भवति । कुत एष नियम इति चेद्वस्तुस्वभाव एष । आकारपक्षे ऽपि समानो ऽयं पर्यनुयोगः । यदुच्यते किमिति नीलमेव कर्म कारकं किमिति वा कर्मविषयमेव ज्ञानमिति तत्र वस्तुस्वभावेतरत् वाच्यम् । आकारमपि च ज्ञान-

मुपाददानमर्थस्यैव कथमुपाददीत न कारकान्तरस्येत्यत्रापि वस्तुस्वभाव एव शरणमिति । अर्थस्य च ज्ञानजनकत्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यामवगम्यते ।

यदा हि देवदत्तार्थी कश्चिद्व्रजति तद्गृहम् ।
तत्रासन्निहितं चैनं गत्वाऽपि न स पश्यति ॥
क्षणान्तरे स आयान्तं देवदत्तं निरीक्षते ।
तत्र तत्सदसत्त्वेन तथात्वं वेत्ति तद्धियः ॥

अनागते देवदत्ते न देवदत्तज्ञानमुदपादि तस्मिन्नागते तदुत्पन्नमिति तद्भावभावित्वात्तज्जन्यं तदवसीयते । इत्थं च तज्जन्यत्वेन तत्र नियमसिद्धेरलमाकारकल्पनया । एतेन पुरुषप्रवृत्तिरपि नियतविषया व्याख्याता । साधकतमत्वं तु सामग्र्याः प्रमाणसामान्यलक्षणे निर्णीतमेव । यस्तु लौकिकव्यपदेश उदाहृतः सोऽपि व्यभिचरति नीलोऽयं यतस्तद्विषयं ज्ञानमुत्पन्नमित्यपि न तद् व्यपदिशन्ति लौकिकाः । तस्मादर्थे सत्यपि साकारं ज्ञानमेषितव्यम् इति यदुक्तं तदनुपपन्नम् । यदप्यभाणि सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोरिति तदपि बालभाषितमिव नः प्रतिभात्यभेदे सहार्थानुपपत्तेः । अथैकोपलम्भनियमादिति हेत्वर्थो विवक्षितः तदयमसिद्धो हेतुर्नीलादिग्राह्यग्रहणसमये तद्ग्राहकानुपलम्भात् । ग्राहकाकारानुवेधरहितस्तद्बुद्धिभिन्नो ग्राह्यग्राह्यमात्रप्रतिभास यथायं नीलमिदमित्यादि दर्शितः । क्व चित्तु ग्राह्याकारानुपश्लिष्टकेवलग्राहकाकारमर्शनमपि दृश्यते न स्मरामि मया कोऽपि गृहीतोऽर्थस्तदेति हीति । तदेवमितरेतरविभक्तज्ञानार्थाकारसंवेदनात्कथमेकोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोरित्युच्यते । नीलतद्धियोरिति च वदता भवताऽप्येष भेद एव निर्दिश्यते । परमतानुवादमात्रमेतदिति चेन्नाभेदे पृथङ्निर्देशस्याप्यघटमानत्वात् । तस्मादपि न ज्ञानस्यायमाकारः । यदप्युक्तम् असत्यपि बाह्येऽर्थे स्वप्नगन्धर्वनगरमायादिषु ज्ञानस्याकारवत्ता दृश्यते इति तस्यैवायमाकारो युक्त इति तदपि दुराशामात्रं तत्रैव ज्ञानाद्विच्छिन्नस्य ग्राह्याकारस्य प्रतिभासनात् । तथा हि भ्रमज्ञानेषु चतुष्टयी गतिरात्मख्यातिरसत्ख्यातिरख्यातिर्विपरीतख्यातिर्वा । तत्र रजतमिदमिति सामानाधिकरण्येनैकार्थप्रतिभासाज्ज्ञानान्मते च संवित्तेः परोक्षत्वाद्रजताधिगमाभिधानेन तदर्थिनश्च प्रवृत्तेर्बाधकप्रत्ययस्य तथाविधबोधनिषेधपरत्वेन

प्रादुर्भावान्न तावदख्यातिरिति प्रागेव प्रसाधितमेतत्। असत्ख्यातिरपि नास्ति एकान्तासतः खपुष्पादेः प्रतिभासायोगात्। देशकालव्यवहितानुभूतपूर्वपदार्थविषय एव भ्रान्तो ऽपि प्रत्ययः प्रायभूतो भवति न त्वत्यन्तासद्दर्थविषयः। तथा हि द्विविधा भ्रान्तिर्बाह्येन्द्रियजा मानसी च। तत्र बाह्येन्द्रियजे भ्रमज्ञाने विषयदोषादिन्द्रियदोषाद्वा समुत्पद्यमाने न कि चिन्निरालम्बनता दृश्यते। भास्वररूपसादृश्येन हि विषयदोषेण शुक्तिका रजतमिति परिस्फुरति। मरुस्थलपतितोत्फलितं सावित्रं तेजस्तरलतरङ्गवारूप्येण पय इति चकास्ति। इन्द्रियदोषादपि पित्तोपहतरसनस्य तिक्ततया शर्करा ऽवभासते। तिमिरपीमन्तिताननयनवृत्तेश्चन्द्रमण्डलमेकमपि द्विधा प्रतिभाति तिमिरकणनिकरविवरविरचितप्रसृतास्च नयनरश्मयः सूर्यांशुसंवलिताः सन्तः सूक्ष्मतया केशकूर्चकाकाराः प्रतिभान्तीति॥

अन्तःकरणदोषेण विभ्रमो यस्तु जायते।
असत्यपि महेलादौ पुष्पेषुपुषितात्मनाम्॥
सो ऽपि कश्चिद्विषयदोषहा भवति कुत्र चित्।
कोमलानिलकल्लोलवेल्लिते बालपल्लवे॥
अन्यैर्वितततुल्यपदार्थस्यैव या पुनः।
मानसी मन्मथोन्मादमहिम्ना मानिनीमतिः॥

तस्यामपि रागादिवासनावलेपप्रथमानसंस्कृत्यादुपस्थापितदेशकालव्यवहितोपलब्धपूर्ववस्त्वधिरूपः समुल्लेखो न त्वेकान्तासतः खरविषाणादेरिव। प्रतिभानिद्रादिमनोदोषजन्मनि स्वप्ने ऽपि दृष्टपूर्वस्यैव तस्याकारस्योल्लेखः।

ज्वलज्ज्वलगलद्वृष्टिद्रवदश्मादिदर्शने।
रूपमन्यस्यमन्यत्र वेत्ति न त्वसदेव तत्॥
तदेवं भ्रान्तबोधेषु नास्त्यत्यन्तासतां प्रथा।
देशकालान्यथात्वं तु केवलं भाति वस्तुनः॥

ननु तथाप्यसतो ऽर्थस्य प्रतिभासे देशान्तरादिषु सत्यं क्षोपयुज्यते देशान्तरे हि तत्प्रसन्ना तत्र तावन्नास्त्येव सोऽर्थः। न च द्वयोरसत्त्वयोः

कश्चिद्विशेषः देशकालावपि किं सन्तावसन्तौ वा प्रतिभासेते इति विकल्पनायां तथा तयोरपि तुल्यो दोषः । मैवम् भवतो ऽप्यसत्ख्यातिवादिनः किं सर्वथैव तदर्थासत्त्वं सम्मतमुत तद्देशस्य । तथासन्निधानमात्रेण तावत्क इव तव स्वार्थः । सर्वथासतस्त्ववभासे कुतस्त्य एष नियमो यदसत्त्वाविशेषे ऽपि रजतादि संप्रति न खरविषाणादीति । अयं च द्वयोरसत्त्वयोर्विशेषः देशान्तरादिषु सतो ऽर्थस्य स्मरणाद्युपारोहेण प्रतिभासमानता दृश्यते न त्वेकान्तासत इति । एवं देशकालयोरपि सदसद्विकल्पचोद्यं परिहर्तव्यम् । अतश्च किं चिदपि नात्यन्तासदर्थग्राहि ज्ञानमस्तीति किं दृष्टान्तबलेन सर्वथार्थशून्यता कल्प्येत तस्मान्नासत्ख्यातिः । आत्मख्यातेस्तु निराकरणाय सो ऽयमियान्कालिर्वर्तते तत्र च बहुशः कथितं ग्राहकाद्विच्छिन्नमेव ग्राह्यमवभासते नीलमिदमिति न तु तदभेदेन नीलमहमिति । भ्रान्तिज्ञानेषु तदर्थसन्निधानाद् भ्रान्तत्वमस्तु नात्मतत्त्वग्रहणमिति यच्चोच्यते तदन्तर्ज्ञेयरूपं हि बहिर्वदवभासते इति सेयं विपरीतख्यातिरङ्गीकृता स्यात् । तद्वरमेव तपस्विनी साधीयसी। अथ कथ्यते ग्राहकात्सत्यं विच्छिन्नं ग्राह्यं तत्तु ज्ञानरूपमेवेति तत्र विच्छिन्नमिति प्रियमावेदितं ज्ञानत्वे तु तस्य का युक्तिः । न [redacted] ज्ञानयोर्युगपदुत्पन्नयोर्वा क्रमभाविनोर्वा ग्राह्यग्राहकभाव उपपद्यते यौगपद्ये सव्येतरगोविषाणवद्ग्राह्यग्राहकनियमाभावात् । क्रमपक्षे ऽपि पूर्वमुत्तरस्य ग्राहकानुत्पत्तिस्तद्ग्रहणकालप्रतीक्षणात् क्षणिकतां जह्यात् । उत्तरमपि यदि पूर्वस्य ग्राहकं तथा ऽपि सैव वार्ता । तावत्कालस्थितिमन्तरेण तद्ग्राहकतानुपपत्तेः । न च ज्ञानत्वं नाम सामान्यं ग्राह्यग्राहकयोरनुगतं गोत्वमिव शाबलेयादौ भाति । अतो विच्छिन्नत्वेन ग्राहकाद्ग्राह्यः सो ऽन्य एव भवेदिति न ज्ञानस्यायमाकारः । यत्तु संसर्गधर्मे आकारो न भवति इति भाषितं तदुक्तमेव ।

न कुण्डदधिवत्कश्चित्संसर्गो ऽस्त्यर्थबोधयोः ।
तत्कृताकारता वा प्रागनाकारयोस्तयोः ॥

तदेवं बाह्योक्तयुक्तिकलापदौर्बल्यात्सर्वत्र विच्छेदप्रतिभासात्स्वच्छात्मनश्च ज्ञानस्य स्वतो विषयत्वानुपपत्तेः अर्थस्यैवायमाकार इति सिद्धम् । यत्त्वाकारपक्षे चोदितमेकत्वार्थे नवत्वं तारका लिप्य इति परस्परविरुद्धाका-

रसमावेशो न युक्त इति तत्रोच्यते । अनुपपन्नमिति नः क्व संप्रत्ययो यन्न प्रमाणेनावगतं विरुद्धमपि तद् बुध्यामहे यदेकत्र निविशमानं न पश्यामः । तदिह यद्यबाधितेन ज्ञानेन विस्पष्टमाकारत्रयमेकत्र गृह्यते तत्कथमनुपपन्नं स्याद्विरुद्धमिति । यथैकं सम्यक्प्रमाणपरिनिश्चितरूपमितरत्काल्पनिकमिति प्रतीयते तदेवमस्तु को दोषः । दृष्टश्च विषादावनेकबलसमावेशः । न चैकत्र विरोधमविरोधं वा दृष्ट्वा सर्वत्र तत्कल्पनमुचितमबाधितावगतिनिबन्धना हि वस्तुस्थितयो भवन्ति न कल्पनानिर्मिताः ।

अपि वा वस्तुताद्रूप्यसदसत्तानपेक्षया ।
शब्दप्रयोगसाधुत्वमन्वाख्यायेत केवलम् ॥

दारा इति नैकस्याः स्त्रीव्यक्तेः पुंस्त्वं बहुत्वं वा विद्यते शब्दस्त्वेव तत्र प्रयुज्यमानः साधुर्भवति ।

नार्थासंस्पर्शिता वास्य तावता व्यवतिष्ठते ।
असौ तदात्मकं वस्तु तथा शक्नोति भाषितुम् ॥
परिव्राट्प्रभृतीनां च कुणपादिप्रतीतयः ।
अर्थस्यानेकशक्तित्वान्नावहन्त्यर्थशून्यताम् ॥
किं न भक्षयितुं यस्या नारी कौलेयकेन सा ।
किं वा न रम्यमत्येषा कामिनो मदनज्वरम् ॥
यथाद्वा केन रूपेण वा विविच्येत योगिनः ।
धीत्रयं तु न सर्वेषाममायात्सहकारिणः ॥

प्रतिप्राणिनियतानेकविधवासनासहकारिसापेक्षो हि तस्य ज्ञानस्यात्मलाभ इति सर्वेषां सर्वाकारमेव ज्ञानम् । यद्येवं वासनाभेद एव विविधप्रतिभासोदयहेतुर्भवति किमर्थकल्पनया । अयि साधो किमद्यापि न परिहरसि सुचिरं गुणितां कल्पनावासोपुर्णितं न ह्यर्थः कल्प्यते ऽपि तु प्रतिभासते एव । वस्तुरूपस्य तु तस्यैकात्मरूपपरिच्छेदनियमे किमपि वासनादि कारणं क्व चित्कल्प्यते कस्माच्च ऽर्थनिह्नवस्यावकाशः । यत्त्वन्यद् वासनाभेद एव ज्ञानवैचित्र्यकारणमितरेतरकार्यकारणभावावबन्धश्च बीजाङ्कुरवदनादिर्ज्ञानवासनयोरिति तदप्यघटमानम् । केयं वासना नाम ज्ञानाद्व्य-

तिरिक्ता चेत्सा ऽपि स्वच्छरूपत्वान्न ज्ञानकालुष्यकारणं भवेत् । ज्ञानव्यतिरिक्ता चेद्वासना तद्वैचित्र्यहेतुश्च सो ऽर्थ एव पर्यायान्तरेणोक्तः स्यात् । अपि च वासना विषयानुभवसमाहितः संस्कार इति लोके प्रसिद्धिः । संस्कारश्च यदनुभावघटितः तमेव क्व चिदवसरे स्मरणमनुभवति न पुनरपदेव वैचित्र्यमिदमीदृशमावहति । किं च भिक्षुपक्षे क्षणिकत्वेन ज्ञानानां ग्राह्यग्राहकभाव इव वास्यवासकभावोऽपि निराकर्तव्यः । स्थायिनो हि माषास्तिलादयः स्थायिभिरेव चम्पकादिभिर्वास्यन्ते न तूत्पद्य सपदि एव नश्यद्भिः ज्ञानैस्तादृश्येव ज्ञानानीति ।

निरन्वयविनाशाच्च न तदंशो ऽनुवर्तते ।
यतः कथं चिद्वास्येत पूर्वेण ज्ञानमुत्तरम् ॥

अपि चैकत्र देवदत्तसंताने वासना यतः सहस्राणि ज्ञानवैचित्र्यकारीणि भवेयुः । न हि गोवासनातो हस्तिज्ञानमुदेति ।

अनन्तत्वे ऽपि खल्वासामारम्भे नियमः कुतः ।
असमञ्जसकारित्वे व्यवहारस्य विप्लवः ॥
धूमज्ञानसमुत्पादे धूमवासनया कृते ।
किं तदा न जलज्ञानं जनयेज्जलवासना ॥

वासनाश्च स्वसदृशवासनासंतानारम्भहेतव एव भवेयुः न पुनरनुभवज्ञानमाधातुमुत्सहेयुः । सदृशात्सदृशोत्पत्तिरिति हि भवतां दर्शनम् । अपि च न निराधारा वासना भवति न च भवत्पक्षे तदाधारः कश्चन संभवति भङ्गुरत्वेन ज्ञानस्य तदाश्रयत्वानुपपत्तेः । एकज्ञानाश्रितत्वे सर्वासां वासनानां तद्विनाशे नाशः स्यात् । प्रतिवासनमाश्रयभेदे तदानन्त्यमनियमश्च वासनानाम् । न चालयविज्ञानं नाम किं चिदस्ति । सत्यपि तस्मिन्नशेषवासनास्वरूपसमाश्रये [illegible] तथाविधवासनाङ्कुरलक्षणो [illegible] स्यात् । पुनरुत्पादे तथाविधमेव तज्ज्ञानमुत्पद्यते न तु गवाश्वादिक्रमनियमो भवेदिति सर्वथा संकटो ऽयं पन्थाः । तस्मान्मृगतृष्णेव तपस्विनां वासनात एव लोकयात्रासिद्धेः किं बाह्येनार्थेनेति ।

कृतमतिवाचालतया चिरमपि निपुणैर्निरूप्यमाणो ऽतः ।
अर्थस्यैव न बुद्धेः सिध्यति नीलादिराकारः ॥

एकश्च बोधः प्रमितिप्रमाणप्रमेयरूपाणि कथं बिभर्ति ।
भिन्नप्रमाणात्फलमभ्यधायि प्रत्यक्षचिन्तावसरे पुरस्तात् ॥

ये तु ब्रुवते तिष्ठतु तावत्प्रमाणमात्रं प्रमेयमेव विकल्पयन्तो न बाह्यमर्थं कंचन निरपवादं प्रतिपद्यामहे । तथा हि न तावदयमवयवी घटादिरवकल्पते अवयवव्यतिरेकेणावयविनो ऽनुपलम्भात् । यो हि यस्माद्व्यतिरिक्तः स तदधिष्ठितदेशव्यतिरिक्तदेशाधिष्ठान उपलभ्यते घटादिव पटो न चैवमवयवेभ्यः पृथग्देशो दृश्यते । न चावयवानुपलब्धावयवीति कथमेतेभ्यो भिद्यते । अवयवग्रहणानुपपत्तेश्च । न हि सर्वे तदवयवाः शक्यन्ते ग्रहीतुमर्वाग्भागवर्तिन एव गृह्येरन्न मध्यपरभागगता इति बुद्ध्या विविनक्ति एष तन्तुरेष तन्तुरिति तदा प्राच्यादङ्गुलात्प्रभृति प्रतीचीनमङ्गुलं यावद्विविञ्चानो तन्तुसंततिमेव केवलामुपलभते न ततो ऽतिरिक्तपटावयविनम् । वृत्त्यनुपपत्तेश्च नैकत्रावयवे कार्त्स्न्येनावयवी वर्तते । तेष्वपि कथं वर्तते अन्यैरेकदेशैस्तेष्वपि अन्यैरिति नास्त्यन्तः । असंबद्धस्त्वेकदेशैरवयवेष्वस्तीति कथं तद्द्वारकोऽपि संबध्येत । तस्मादुभयथापि नास्य वृत्तिरवयवेष्वस्तीति । धारणाकर्षणादि त्वनारब्धकार्ये काष्ठमूलककार्पासादावपि दृश्यत इत्यनैकान्तिकम् । एकाकारा तु प्रतीतिर्विकल्पमात्रम् एकदेशावस्थानादिनिमित्तमाश्रित्य करितुरगपदातिष्विव सेनेति धवखदिरपलाशादिष्विव वनमिति संचितेष्ववयवेष्वेव घट इत्यादिप्रतीतिर्भविष्यतीत्येवमवयव्यवयवावयवावयवपर्यालोचनया ऽणुसंचयमात्रमेवावशिष्यते नान्यत् । संचयो ऽपि च व्यतिरिक्ताव्यतिरिक्ततया चिन्त्यमानो नास्त्येवेत्यणव एवावशिष्यन्ते । परमाणवो ऽपि षट्केन युगपद्योगात्परमाणोःषडंशतेत्येवं विकल्प्यमाना विशीर्यन्त एव । न च तैरतिसूक्ष्मैरेव व्यवहारो ऽभिनिर्वर्त्यत इति । तस्माद्बाह्यस्य प्रमेयस्यैव निरूप्यमाणस्यानुपपत्तेर्विज्ञानमात्रमेवेदमित्यभ्युपगमनीयम् । तेप्येवं वदन्तः प्राकृतेभ्यो ऽपि भिक्षुभ्यः कृपणतरा इव लक्ष्यन्ते । अपूर्व एव तर्कमार्गो यत्र प्रतीतिमुत्सृज्य तर्जनीविस्फोटनेन वस्तुव्यवस्थाः क्रियन्ते ।

दृढेन चेत्प्रमाणेन बाधादिरहितात्मना ।
गृहीत एवावयवी किमेभिर्बालवल्गितैः ॥

अथ नास्ति प्रमाणेन केन चित्तदुपग्रहः।
एतदेवोच्यतां वृत्तिविकल्पैः किं प्रयोजनम्॥

न च शक्नुमः पदे पदे वयमेभिरभिनवमल्पमपि किंचिदपश्यद्भिस्तदेव पुनः पुनः प्रकुर्वद्भिः शाक्यतर्कैः सह कलहमतिमात्रं कर्तुम्। अविकल्पं प्रत्यक्षं प्रमाणमिति साधितम्। निर्विकल्पकेनापि शब्दोल्लेखमात्ररहितमविकल्पकग्राह्यमेव वस्तु गृह्यत इति दर्शितम्। एकाकारविषयव्यतिरेकेण च तद्बुद्धेरेककार्यत्वैकदेशव्यवस्थानाद्यन्यथासिद्धिनिबन्धनमपि न किंचिद्वक्तुं शक्यत इत्युपवर्णितम्। क्व चिद्वा घृतनादौ बाधकोपनिपातादेवावगतमिथ्यात्वान्न सर्वत्र मिथ्यात्वकल्पना युक्तेत्यप्युक्तम्। किं वा तदस्ति यत्सामान्यसमर्थनावसरे न कथितम्। तस्मात्तयैव नीत्याऽवयव्यपि सिद्ध एव तद्ग्राहिणः प्रत्यक्षस्य निरपवादत्वात्। यत्तु देशभेदेनाग्रहणात्तदग्रहे तद्बुद्ध्यभावादिति तदवयवाश्रितत्वमेव निमित्तं नावत्यम्।

देशभेदेन हि ज्ञाने सत्त्वे तस्य कथं भवेत्।
न हि कश्चित्स्वतन्त्रोऽसावपि त्ववयवाश्रितः॥
यावतां ग्रहणे चास्मिन् बुद्धिर्भवति तावताम्।
अपेक्षते ऽसौ ग्रहणं न सर्वेषामिति स्थितिः॥
छिद्यमानेष्ववयवेषु युक्तस्तदनुपग्रहः।
तदावयविनाशो हि बुद्धौ विपरिवर्तते॥

अवयवविभागो ह्यवयविनो विभागहेतुस्तस्मिन् बुद्ध्या समुल्लिख्यमाने ऽवयविविनाशो ऽपि नानुल्लिखितो भवेदिति कथमवयवी तदानीं गम्यते।

वृत्तिरप्यवयवेष्वस्य व्यासज्यैवेति गम्यते।
न प्रत्यवयवं तस्य समाप्तिर्व्यक्तिजातिवत्॥
व्यासज्य वर्तमानो ऽपि न खल्ववयवान्तरैः।
वर्तते तदसंवित्तेः किं तु वर्तत एव सः॥
तथा चाहुः वर्तत एव ब्रूमः अनाश्रितस्यानुपलम्भात्।
वृत्तिरेवंविधाऽन्यत्र क्व दृष्टेति यदुच्यते।
प्रत्यक्षदृष्टपदार्थे दृष्टान्तान्वेषणेन किम्॥

तस्मात्प्रत्यक्षत एवावयववृत्तेरवयविन उपलब्धेर्न तद्वृत्तौ विकल्पानामवसरः । मकूचादिवृत्तिरपि तथा दर्शनादभ्युपगता तदियमवयविवृत्तिरपीदृशी दृश्यमाना किमिति निह्नूयते न चावयविग्राहिणः प्रत्यक्षस्य कश्चिदपवादः समस्ति ।

अदुष्टकरणोद्भूतमनाविर्भूतबाधकम् ।
असंदिग्धं च विज्ञानं कथं मिथ्येति कथ्यते ॥

न च सेनावनवदवयविग्रहणमभिधातुमुचितम् अबाधितत्वात्सेनादौ च बाधकसंभवात् । अपि च गजवाजिपदातिपीलुपलाशशिंशपादिद्रव्ये नस्य तत्र घटमानत्वात्तत्समवाये सेनावनादिप्रतीतिरुत्पद्येतापि इह तु किंसमुदायविषयः पटप्रत्यय इति चिन्त्यम् । तन्तुसमुदायालम्बन इति चेत्तन्तुप्रत्यय इदानीं किमालम्बनः । सोऽपि स्वावयवालम्बन इत्येवमवयवावयवनिरूपणे परमाणवः पत्त्यश्वधवशिंशपादिस्थानीया वक्तव्यास्तेषां च तद्वद् ग्रहणमनुपपन्नमतीन्द्रियत्वादिति न तदालम्बनोऽवयविप्रत्ययः । तस्मादवयवी प्रत्यक्षग्राह्यो ऽस्तीति सिद्धम् । परमाणवो ऽपि कार्यानुमानपरिनिश्चितनित्यनिरवयवस्वरूपाः सन्तीति पूर्वमेव समर्थितम् । अतो न षट्कयोगादिना सावयवत्वमेषामुपपादयितुं पार्यते । मूर्तत्वमप्यनित्यतायामप्रयोजकमिति दर्शयिष्यते ऽतः प्रमेयपर्यालोचनवर्त्मना ऽपि शून्यवादसमर्थनं न सुकरं प्रमेयविचारो ऽपि निष्प्रमाणमूलमेव निरूप्यते ततश्च प्रमाणचर्चातो बिभ्यद्भिः पलाय्य या प्रमेयकथावीथी तथागतैरवलम्बिता तस्यामपि सैव भीषणमुखी प्रमाणचर्चैवोपनता ।

सर्वतो विपदां मार्गमादेशयितुमुद्यते ।
विधौ विधुरतां याते प्रपलाय्य क्व गम्यते ॥
तस्मात्प्रमाणतो ऽध्यक्षे बाह्ये वा वस्तुनिर्णये ।
सर्वप्रायमयुक्तं तत्कुपक्षावलम्बनम् ॥
तेन निष्फलमुत्सृज्य शून्यवादकदर्थनम् ।
बाह्येनैवार्थजातेन व्यवहारो विधीयताम् ॥

यदास्थाविच्छेदजननाय सर्वं शून्यं क्षणिकं सर्वं निरात्मकमित्युपदिश्यते तर्हि को ऽयमनेन मृषोद्येन सत्यप्यात्मनि सत्स्वपि स्थिरेषु पदार्थेषु

विषयदोषदर्शनद्वारेण भवत्येव विवेकवतां वैराग्यमिति तदुपजननाय शून्यवादादिवर्णनं वक्रः पन्थाः । प्रत्युत प्राज्ञो मुमुक्षुः क्षणिकनैरात्म्यशून्यवादिवचनं युक्तिबाधितमवबुध्यमानो वञ्चनामयमिव तदुपदेशमाशङ्कते ।

स एष बुद्धिशून्यानां शून्यवादपरिग्रहः ।
प्रतारणपराणां वा न तु सत्यार्थदर्शिनाम् ॥
तस्मात्परीक्ष्यमाणोऽयं शब्दाद्वैतपक्षवत् ।
विज्ञानाद्वैतपक्षोऽपि गन्धर्वनगरायते ॥

तदेवमद्वैतदृशा न दृश्यते जनस्य निःश्रेयससम्पदागमः ।
अतो यथोक्तात्मसतत्त्वचिन्तया कृती व्यवस्येदपवर्गसिद्धये
सांख्यैर्यस्त्वपवर्गसाधनविधावुक्तः प्रकृत्यात्मनो-
रन्यत्वाधिगमोऽभ्युपाय इति स प्रागेव निर्लोठितः ।
अन्धा शक्तिमती विकारबहुला बध्नात्यकिंचित्करं
भूयो न प्रकृतिः पुमांसमिति वा कस्तां नियन्तुं क्षमः

पुंसा न किं चिदपि बन्धनिधानभूत-
मत्यल्पमात्रमपि कर्म कृतं कदा चित् ।
बध्नाति तं प्रकृतिरेव निरङ्कुशैषा
मत्ता करेणुरिव पद्मवनानि भूयः ॥

कचनिलुञ्चनदिक्पटधारणव्रतिपराक्रमयत्नमपूर्वकम् ।
क्षपणकास्त्वपवर्गमुशन्त्यमी अतितरां परमार्थविदस्तु ते ॥
लोम्नां नित्यमसंभवात् खलतयो मोक्षं क्षयात्पौरुष-
स्वधारोपरमो दिगम्बरतया सदास्तिरश्चां भवेत् ।
मुक्ताः स्युर्गिरिशृङ्गयायिन इमे शश्वत्तदारोहणा-
ज्जन्तूनामपवर्गवर्त्म निकटं केनेदृशं दर्शितम् ॥
तस्मादात्मज्ञानं सन्तो मोक्षप्राप्तौ हेतुं प्राहुः ।
तीर्थे तीर्थे तच्चाचार्यैस्तैस्तैरुक्तं संज्ञाभेदैः ॥

यदपीह के चिदविकल्पमीश्वरप्रणिधानमाहुरपवर्गसाधनम् ।
इदमात्मदर्शनमवादि तैरपि प्रथितो हि पुरुषविशेष ईश्वरः ॥

दृष्ट्वा बाह्यान्तराणां गतिरियमियती नापवर्गस्य मार्गं
स्प्रष्टुं द्रष्टुं समर्थास्तदिति चिरमिह श्वभ्र एव भ्रमन्ति ।
नेदीयानेष तस्माद्ध्रुवमृषिपतिनाक्षपादोपदिष्टः
पन्थाः क्षेमाय मोक्षाधिगमसमुचितः क्षिप्रमालम्बनीयः ॥

प्रमेयपदार्थः ।

इति भट्टजयन्तकृतौ न्यायमञ्जर्यां नवममाह्निकम् ।

संशयादेः पदार्थगणस्य प्रमाणप्रमेयपदसंगृहीतस्यापि न्यायप्रवृत्तिप्रयोजनतया पृथगुपपादनीयत्वस्य प्रागेव समर्थितत्वात्प्रथमसूत्रे च प्रमेयानन्तरं संशयोद्देशादुद्देशानुक्रमेण तस्य लक्षणं प्रतिपादयितुमाह ।

समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्शः संशयः ॥*

ननु संशयस्य समानधर्मोपपत्त्यादिकारणभेदेन पञ्चविधत्वात्सामान्यलक्षणं विभागो विशेषलक्षणानि च वक्तव्यानि । तत्र सामान्यलक्षणे विभागे च सूत्रद्वयं विशेषलक्षणार्थे च पञ्चानां तत्प्रभेदानां सूत्रपञ्चकमित्येवं सप्त सूत्राणि प्रणेतुं युक्तानि एकं चेदं सूत्रं सूत्र्यते तत्कथमेतद्भविष्यति । उच्यते । सत्यमाह भवान् । किं त्वेकमेवेदं सूत्रमावृत्तिन्यायमाश्रित्य सप्तधा कल्पयिष्यते । तथाचायमेतावदेवमाचष्टे समानधर्मोपपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातो विशेषापेक्षो विमर्शः संशयः अव्यवस्थातो विशेषापेक्षो विमर्शः संशयः इतीयत्सूत्रं सामान्यलक्षणप्रतिपादकं समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातो विशेषापेक्षो विमर्शः संशय इत्यदस्य विशेषलक्षणप्रतिपादकमिति । नन्वेतदेव सूत्रं सामान्यलक्षणार्थमियदेव चेदमन्यूनानतिरिक्तं विशेषलक्षणार्थमिति कथमेतत् । उच्यते विशेषस्मरणकारणभूतसाधारणधर्मग्रहणाद्विशेषाग्रहणाद्विशेषस्मृतेश्च संशयो भवतीति प्रत्यात्मवेदनीयं तावदेतत् । तत्र विशेषापेक्ष इत्यनेन पदेन विशेषस्मरणमुपदिष्टमुपल[illegible]नुपलब्ध्यव्यवस्थापदेन च विशेषाग्रहणमितीयता च द्वयोरपि समानविशेषसामान्यलक्षणयोः समानशब्दस्याक्षिप्तसामान्यवचनः सन्सामान्यवचनमाह अनुगतसामान्यवचनस्तु विशेषलक्षणमिति । कथं पुनरयमेवाक्षिप्तसामान्यवचनः कथं वा ऽनुगतसामान्यवचन इति । उच्यते संशयोत्पत्त्यैव सामानधर्ममात्रमाक्षिप्यते यद्गृह्यमाणं विशेषस्मरणबीजसंस्कारोद्बोधनिमित्ततां प्रतिपद्यते तद्व्यतिरेकेण संशयानुत्पादात् । तथा हि विरुद्धविशेषावमर्शस्वभावस्तावत्संशयः । न च विरुद्धविशेषाणां पुरो ऽवस्थिते धर्मिणि सन्निहितानामवमर्शनं विरुद्धतयैवैकत्र सन्निधानाभावादतः स्मृत्युपारूढानामवमर्शनं स्मृतिश्च नाका-

---

* गौतमसूत्रम् । अ० १ आ० सू० २३ ।

स्मादुद्भवतीति यत्सहचरितानां तेषां विशेषाणां पूर्वं पर्यायेण ग्रहणं वृत्तं तद्दर्शनसंस्कारप्रबोधद्वारेण स्मरणकारणमवश्यमेवाश्रयणीयम्। तच्चानुगतं वा भवतु व्यावृत्तं विप्रतिपत्त्यात्मकं वा आन्तरमुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थारूपं वेत्येवमादिप्रसामान्यवाचिनि समानशब्दे पञ्चसाधारणरूपावगमात्सामान्यलक्षणार्थता। यदा त्वनुगतमेव धर्ममारोहपरिणाहादिस्वभावमाचष्टे समानशब्दस्तदा विशेषलक्षणार्थ इति। तत्र चेत्थं सूत्रयोजना। समानो धर्मः परिणाहादिः तस्य गुणत्वेन प्रसिद्धस्यमन्यत्वे ऽपि तुल्यरूपावगतिविषयीकृतत्वात्समानत्वमुच्यते तस्योपलब्धिरुपपत्तिः। अथापि सतोपपत्तिशब्देनोच्यते सा ऽप्युपलब्ध्यधीनस्थितिरेव भवतीति सर्वथा समानधर्मोपलब्धेः संशय इत्युक्तं भवति। ननु समानधर्मोऽर्थान्तर धर्मिणो न चाऽर्थान्तरे दृष्टे ऽन्यत्र संशयो भवितुमर्हति। नार्थान्तरविशेषत्वात्। अर्थान्तरविशेषस्तु धर्म्येवोच्यते ऽर्थान्तरेण परिणाहादिना विशेष्यत इति तस्मिन्नेव साधारणधर्माध्यासितवपुषि धर्मिणि नयनपथवर्तिनि तद्गतविशेषावमर्शात्मा तत्रैव संशयो जायते यो ऽयमूर्ध्वत्वविशिष्टधर्मी दृश्यते स स्थाणुर्वा स्यात्पुरुषो वेति नार्थान्तरस्वरूपणम्। तथा ऽपि वक्रकोटरत्वकरणादिविशेषदर्शिनो न दृष्टः संशय इति कारणान्तरमुच्यते। उपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थात इत्यनेन विशेषाग्रहणमुच्यते। इत्यमुच्यते इदन्तया ऽनिदन्तया वा तत्रोपलब्धिर्न व्यवतिष्ठते अनुपलब्धिर्वेति विशेषग्रहणे सति तद्व्यवस्थानं संभवति स्थाणुरयं न पुरुष इति वक्रकोटरादिविशेषग्रहणे। शिरःपाण्यादिपरिच्छेदे तु पुरुषो ऽयं न स्थाणुरिति। एवमनेन पदेन विशेषग्रहणमुक्तं तथा ऽपि गेह्वारूढस्य साधारणधर्मदर्शिनो विशेषाननुपलभमानस्यापि न दृष्टः संशय इति कारणान्तरमुच्यते विशेषापेक्ष इति विशेषस्मृत्यपेक्ष इत्यर्थः। ननु विशेषापेक्ष इति श्रूयते न विशेषस्मृत्यपेक्ष इति। सत्यमश्रूयमाणमपि तत्स्मरणं संशयप्रस्तावादवगम्यते। स्मर्यमाणत्वेन हि विशेषाणां संशयोत्पत्तावपेक्षा नानुभूयमानतया ऽनुभूमानेषु हि तेषु संशयच्छेदो भवति न संशयः। अपेक्षाशब्दार्थनिरूपणादेव वा स्मृतिर्लभ्यते विशेषाणामपेक्षा आकाङ्क्षा ते चानुपलभ्यमानाः पूर्वानुभूताश्चाकाङ्क्षन्ते इतीयं सा तेषां स्मृतिः। संप्रत्युपलभ्यमानेष्वेवाक्रान्ताननुभूतेषु वा तेष्वाकाङ्क्षानुपपत्तेः। ननु समानधर्मोपपत्तेर्विशेषस्मृतेश्चेति कारणद्वयमेवास्तु किं विशेषाग्रहणेन। अपि च।

विशेषस्मरणादेव नन्वाविप्रस्तद्ग्रहः ।
ग्रहणं स्मरणं चैव भवेतां युगपत्कथम् ॥

किं तु नातिदूरगतायां निजप्रमदायामनुरागवतः कामिनः समानधर्मदर्शने तद्गतविशेषादर्शने तदनुस्मरणे च सत्यपि न भवत्येव संशयो ऽतः संशयोत्पत्त्यव्यभिचारे देशकालव्यवहितविशेषाग्रहणसिद्धये पदान्तरमुपादीयते देशान्तरे कालान्तरे वा चिरदृष्टानां विशेषाणामिदानीमग्रहणं संशयकारणं न विशेषाग्रहणमात्रम् । एवममुना पदचयेन संशयलक्षणमिदमुक्तम् । ननु च संभूय कारकैः कार्यमारभ्यते इति न्यायात्समानधर्मोपलब्धिविशेषानुपलब्धितत्स्मृतिलक्षणकारणत्रयजन्ये संशये ज्ञानयौगपद्यमापद्यते । क्रमभावित्वे हि बुद्धीनां नैककार्योत्पत्तौ युगपद् व्यापारः समस्ति । विशेषाश्च बहवो ऽपि संभवन्तीति तत्स्मरणान्यपि युगपद्बहूनि भवेयुः । नैतदेवं समानधर्मग्रहणानन्तरं पूर्वावगतविविधविशेषानुभवपरम्परोपचितपीवरसंस्कारजमेव तद्विषयं स्मरणं भविष्यति यथा वर्णानामर्थप्रतीतौ वर्णितम् । उपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थापदसूचिता च विशेषानुपलब्धिरनुपलब्धिरेव न सा ज्ञानात्मिका किं तु ज्ञानाऽनुत्पाद इति सतृतीयं कारणमपि भवन्न ज्ञानात्मकम् । ज्ञानात्मके कारणे समानधर्मग्रहणे च तयोः प्रथमं समानधर्मग्रहणं विनश्यदवस्थं विशेषस्मरणं च द्वितीयमविनश्यदवस्थं संशयमुपजनयतः । ईदृशोश्च ज्ञानयोर्यौगपद्यमविरुद्धमिति शास्त्रे स्थितम् । एवं समानधर्मग्रहणाद्विशेषाग्रहणाद्विशेषस्मृतेश्च संशय इति पदचयेन संशयलक्षणमनवद्यमुच्यते इति । तदेतदाचार्यव्याख्यानमरोचयन्तः परे ऽपरथा व्याचक्षते । सामान्यलक्षणं तावद्विमर्शपदेनैव प्रतिपाद्यते न हि पर्यायोच्चारणमात्रमिदं विमर्शः संशय इति किं तु संशय इति लक्ष्यपदं विमर्श इति लक्षणप्रकाशपदम् । प्रमाणपदवच्च निर्वचनसामर्थ्यपेक्षमेतत्पदं लक्षणप्रतिपादनक्षमं भवति । विरुद्धार्थावमर्शो विमर्शः स्थाणुर्वा पुरुषो वेतीयता च सजातीयसंशयपञ्चकानुगतं विजातीयेभ्यः प्रमाणादिभ्यो व्यवच्छिन्नं सामान्यलक्षणमुक्तं भवति । संशयोत्पादककारणपरिगणनं पुनरिन्द्रियार्थसन्निकर्षोपलब्धवस्तुवदिहापि नोपयुज्यते कारणान्तराणामप्यात्ममनःसन्निकर्षादीनामपरिहार्यत्वात् । अथाप्यसाधारणकारणनिर्देशविवक्षोपितस्ते नापि को ऽर्थः सामान्यलक्षणस्य प्रतिपिपादयिषितत्वात्तस्य च विम-

र्थपदादेव सिद्धत्वात् । उपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थापदप्रतिपाद्यमानविशेषापेक्षवर्णनं चातीव क्लिष्टमिति पुनश्च विशेषलक्षणप्रसङ्गे यथाश्रुतमेव तद्व्याख्येयमित्यभिप्रायः । एवं विमर्शपदेन विजातीयव्यवच्छेदकारिणि सामान्यलक्षणे वर्णिते समानधर्मोपपत्तेरित्येकमेव पदं सजातीयसंशयान्तरव्यवच्छेदकारि विशेषलक्षणक्षमं भवतीति तथापि पदद्वययोजनं नोपयुज्यत इति । अत्र व्याख्यानद्वये ऽपि कतरत्साध्विति तद्विदः प्रमाणम् । अनेकधर्मोपपत्तेरित्यत्रापि त्रिपदपरिग्रहणेनैव लक्षणमाचार्या वर्णयन्ति । अनेकधर्मोपपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातो विशेषापेक्ष इत्यसाधारणधर्मग्रहणाद्विशेषाग्रहणाद्विशेषस्मृतेश्च संशय इत्यर्थः । एकैकपदोपादानफलं च पूर्ववदत्रापि दर्शयितव्यम् । न चेन्द्रियमनःसंयोगादिकारणान्तरपरिगणनचोदनं युक्तं तेषां सर्वबुद्धिजन्मसु तुल्यत्वादिहासाधारणसंशयज्ञानकारणोपदेशप्रस्तावादिति । अन्ये तु सामान्यलक्षणसमुत्पादिते विजातीयव्यवच्छेदे केवलसजातीयव्यवच्छिन्नलक्षणप्रतिपादननिपुणमनेकधर्मोपपत्तिरूपमेव पूर्ववद्वर्णयां चक्रुः । नन्वनेकधर्मशब्देन कथमसाधारणो धर्म उच्यते समानजातीयमसमानजातीयमनेकं तस्मात्पराभूतो धर्मोऽनेकधर्म इति । यद्वा किमनया क्लिष्टकल्पनया अस्त्ययमेकशब्दः समानपर्यायस्तत्र स्पष्ट एव नञ्समासेनासमानधर्मो ऽनेकधर्मः साधारणधर्म उच्यत एवेति । भवत्वेवमसाधारणधर्मस्य तु कथं संशयकारणत्वमिति चिन्त्यम् । विरुद्धविशेषानुस्मरणकारणकं हि संशयमाहुः । विशेषाणां च स्मरणहेतोः संस्कारस्य तदुद्बोधकं भवति येन सहैते पूर्वपर्यायेणोपलब्धाः । असाधारणधर्मस्य त्वसाधारणधर्मत्वादेव न केन चित्सह पूर्वं दर्शनमस्त्यतस्त्वसाधारणधर्मतैव हीयेतेत्यतः कथमसौ तत्स्मृतिहेतुः । व्यावृत्तत्वेन तु स्मृतिहेतुत्वे ऽन्यवैनोऽन्यस्मरणनिमित्ततया प्रसज्येत ततो ऽपि व्यावृत्तत्वादिति । नैष दोषः प्रकारान्तरेणास्य स्मृतिहेतुत्वात् । इह हि केषु चित्केषु चिदसाधारणधर्मा धर्मान्तरसहचरिता भवन्ति तद्यथा पृथ्वीत्वगन्धवत्त्वादयो धर्माः पृथिव्यामसाधारणास्ततः स्नेहवत्त्वादिधर्माश्च तथैवाप्सु द्रव्यत्वसहचारिणो दृष्टाः । रूपादिषु रूपत्वादिधर्मा गुणत्वसहचारिणः उत्क्षेपणादिषु उत्क्षेपणत्वादिधर्माः कर्मत्वसहचारिणः । एवं प्रकृते ऽपि धर्मिणि कस्मिंश्चित्कश्चिदसाधारणो धर्म उपलभ्यमानः केनापि साधारणधर्मान्तरेण सहचरितो भवेदिति भवति विशेषानुस्मृतिद्वारेण

संशयसाधनम् । नन्वेवं तर्हि व्यावृत्तत्वादेव समानधर्मादेव संशयो नानेकधर्मादिति नैवम् । अनेकधर्मे ग्राह्ये तेन धर्मेण विशेषान्स्मारयन्संशयजन्मने कल्पते । सति हि तस्मिन्किमालम्बनं व्यावृत्तत्वं स्यादित्यलमतिसूक्ष्मेक्षिकया । तस्योदाहरणं भाष्यकारेण दर्शितं शब्दे विभागजत्वम् । यथा हि पृथिव्यादौ पृथिवीत्वादिः व्यावृत्तो धर्मो द्रव्यत्वाद्यनुगतधर्मसहचारी दृष्ट एव शब्दे विभागजत्वं धर्मः केन द्रव्यत्वादीनामन्यतमेन धर्मेण सहचरितः स्यादिति संशयः । ननु विभागजत्वमसाधारणं न भवत्येव शब्दधर्मो विभागेऽपि भावात् तथा च प्रयोगः गुणः शब्दो विभागजत्वाद्विभागजविभागवद् इति । तत्र के चिदाहुः । सत्यमस्ति विभागेऽपि विभागजत्वं शब्दे तु विशेषो विवक्षितः द्विविधो हि विभागजो विभागः कारणविभागपूर्वकः कारणाकारणविभागपूर्वकश्च कारणं समवायिकारणमत्राभिप्रेतं कारणविभागपूर्वकस्तावत्तन्तुविभागात्तन्त्वाकाशविभागः । कारणाकारणविभागपूर्वकस्त्वङ्गुल्याकाशविभागाद्धस्ताकाशविभागो हस्ताकाशविभागादपि शरीराकाशविभाग इति । शब्दस्तु नियमेनैव कारणविभागपूर्वकविभागप्रभवः यथा दलविभागाद्दलाकाशविभागो दलाकाशविभागाच्च समवायिकारणाच्छब्दो निष्पद्यते इत्यनेन विशेषेणास्येदृशविभागजत्वस्यासाधारणत्वं शब्दधर्मस्योच्यते इति । अन्ये तु विभागजं विभागं मृष्यमाणा यथाश्रुतस्यैव शब्दे विभागजत्वस्यासाधारणधर्मतामाचक्षते । ननु किमिति विभागजं ते विभागं न मृष्यन्ति । अस्ति ह्ययं तत्सिद्धौ न्यायः यदा ह्यवयवे कर्मोत्पन्नमवयवान्तराद्विभागं करोति न तदाकाशादिदेशा यदा त्वाकाशादिदेशा न तदाऽवयवान्तरादिति स्थितिः । किंकृता पुनरियं स्थितिरिति चेदुच्यते या ह्यवयवक्रिया नभोभागविभागकारिणी नासौ द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिपक्षभूतं विभागमारभमाणा दृश्यते दिनकरकिरणपरामर्शोपजनितकमलदलविकासकारिक्रियावत् । तदेव कथमिति चेत्कमलस्य मुकुलविकासदशयोः प्रत्यभिज्ञायमानत्वेनाविनाशनिश्चयात् । इह तु पाट्यमानपटदलक्रिया द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विभूतविभागारम्भिकोपलभ्यते इति नासौ नभसो विभागमारभेतेत्यत एषा स्थितिरस्तीति विभागजविभागकल्पना क्रियते । संयोगान्तं कर्मेति तावत्स्थितम् । अन्यथा हि तस्य कालान्तरस्थायित्वे नित्यद्रव्यसमवेतस्य च नित्यत्वं स्यात् । तस्मात्कर्मणो ऽचिरजी-

वित्वात्तद्विनाशकेन संयोगेन भवितव्यम् । उत्तरश्च संयोगः पूर्वसंयोगोपरमे सति जायते नान्यथा न च विभागव्यतिरिक्तः कश्चन संयोगस्य हन्ता समस्ति ।

कर्म नूत्तरसंयोगजन्मनिर्वाहकौशलम् ।
न हि प्राक्तनसंयोगविनाशाय प्रकल्पते ॥

तस्माद्विभागेनैव संयोगनाशकारिणा भाव्यं स च यदधिकरणो विभागस्तदधिकरणमेव संयोगमुपशमयति न त्वङ्गुलिविभागः कुण्डबदरसंयोगोपमर्दाय प्रभवतीत्यतो न वंशदलमूलविभागो दलाकाशसंयोगमपहन्तुमलमिति नूनं दलाकाशसंयोगेन भवितव्यम् । तदिदानीं तस्योत्पत्तिकारणचिन्तायां क्रियाया वंशदलविभागमात्रोपजनने चरितार्थत्वात्तं निर्माय विभागान्तरनिर्माणे विरम्य व्यापारासंवेदनादवश्यं वंशदलविभाग एव प्रत्यासन्नतया दलाकाशविभागारम्भको ऽभ्युपगमनीयः । एवमनभ्युपगमे कर्मनित्यत्वप्रसङ्गादिति । अथ वदन्ति न कर्मनित्यत्वमनभ्युपगम्यमाने ऽपि विभागजे विभागे भविष्यत्युत्तरसंयोगस्य कर्मविनाशहेतोरसत्त्वात् । पूर्वसंयोगानुपरमे कथं तदुत्पाद इति चेद्द्रागुपरत एव पूर्वसंयोगः । कस्तस्योपरमहेतुरिति चेत् ।

कर्म ह्युत्तरसंयोगनिमित्तं यदुपेयते ।
तदेव पूर्वसंयोगध्वंसकारि भविष्यति ॥
न च यज्जनने शक्तमशक्तं तद्विनाशने ।
हेतुर्दहनसंयोगः पाकजोत्पादनाशयोः ॥

यथा च विभागे ऽधिकरणनियमो यदाधारो विभागस्तदाधारमेव संयोगं निरुणद्धि तथा कर्मण्यपि नियमः कर्मापि स्वाश्रयस्य यदन्यदिक्संबन्धनिबन्धनं तदाद्विगङ्गुलिस्थितेः संयोगस्योपमर्दकमिति नातिप्रसङ्गः । अयं कर्माविष्टस्योत्तरसंयोगदर्शनमक्षुण्णं दिगन्तरसंयोगस्य तेनोपमर्दनात् । अपि च यदेव कर्म वंशदलविभागकारि कथ्यते तदेव दलाकाशविभागकारि भविष्यति को दोषः । ननु व्योमादिविभागकारि कर्म न द्रव्यारम्भकसंयोगप्रत्यनीकमूर्तविभागारम्भकमस्येतरदपत्रयकर्मवदित्युक्तम् । सत्यमुक्तम् अयुक्तं तु नागवल्लक्कर्मणो ऽपि द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिकूलविभागारम्भकत्वानङ्गु कुसुमनकमणाद्विकचकमलव्यावृत्त्यर्थविशेषणाविशेषणम् । ननु तदेवेदमसिद्धमिति संदेहविपर्ययरहितानामस्मदादीनां कथं संदेहविषयत्वाद्युक्तमसिद्धत्वा-

मात्रभेदात्तदन्यत्वमिति । कृतमनया दुराशया शरीरे ऽपि सुस्पष्टोपलभ्यमानशैशवयौवनवार्धकादिदशाभेदभिन्नस्वरूपे प्रत्यभिज्ञानदर्शनात् । न च शरीरकुशेशययोर्विशेषलेशमपि पश्याम इति कुतस्तदेकत्वम् । भवतु वा पुण्डरीकस्याविनाशो निदर्शनमात्रमिदं तु वर्णितं न तु प्रतिबन्धः कश्चन हेतुरभ्यधायि येन वंशदलकर्मणः कोकनदपल्लवकर्मसाम्यं कल्प्येत । क्रियात्वं त्वप्रयोजकमेव कर्मणां विचित्रकार्यहेतुत्वात् । यदि वा नान्यो वंशदलविभागो नान्यश्च तत्कार्यो दलाकाशविभागः किं नु ।

एक एव विभागो ऽयं भेदो ऽस्याश्रयभेदतः ।
एकत्र देशे ऽवस्थानाद्व्योम्नो वंशदलस्य च ॥
समानदेशे वृत्तित्वं मूर्तानां हि विरुध्यते ।
व्योम्नः सर्वगतत्वात्तु विद्यते तत्र सन्निधिः ॥
एकदेशाश्रयत्वे तु यदेकस्माद्विभागकृत् ।
तदेवान्यत इत्यस्ति न विभागो विभागजः ॥

अपरे पुनर्विभागजविभागपराकरणोपारूढरभसाः संगिरन्ते तिष्ठतु तावद् दूरत एव विभागजो विभागः कर्मजो ऽपि न विभागो नाम कश्चिदस्ति संयोगविरोधिनि तस्मिन्नभ्युपगम्यमाने मुद्गरादिवत्पूर्वसिद्धता ऽवश्यं भाविनी ततश्च पूर्वसिद्धो विभागः संयोगमुन्मूलयतीति घटमुद्गरयोरिव संयोगविभागयोरेकत्र युगपदुपलब्धिर्भवेन्न चैवमस्ति । तस्मात्संयोगाभावविषय एव विभक्तप्रत्यय इति न विभागालम्बनतां प्रतिपद्यते । सत्यपि विभागे तस्मिन्क्षणे संयोगस्य विनाशान्न भवति विभक्तप्रतिभासः । क्षणान्तरे च संयोगविनाशे सति भवतीत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां संयोगाभावविषय एवावसीयते न प्रत्ययगम्यता विभागस्य । संयोगभङ्गलिङ्गेन च तत्परिकल्पनक्रियैव तं हिनस्तीति पुरस्तात्प्रतिपादितम् । कथं तर्हि विभागजत्वं शब्दस्य भाष्यकार उदाहृतवान् । उच्यते त्रिविधं कारणं कार्योत्पत्तिं विधत्ते समवायिकारणम् असमवायिकारणं निमित्तकारणं चेति । तत्र समवायिकारणं तदुच्यते यत्राश्रितं कार्यमुपलभ्यते यथा पटस्य तन्तवः । असमवायिकारणं तु द्विविधं कार्यैकार्थसमवायलक्षणप्रत्यासत्त्या प्रत्यासन्नं कार-

येकार्थसमवायलक्षणया वा । तत्र कार्यैकार्थसमवायेन प्रत्यासत्तिं यथा पटस्य तन्तुसंयोगः । कारणैकार्थसमवायेन तु प्रत्यासन्नं यथा पटरूपस्य तन्तुरूपमिति । अवधृतसामर्थ्यं च तदसमवायिकारणमाश्रयणीयमतो बुद्धिजन्मनि सत्यप्येकार्थसमवाये नान्येषामात्मगुणानामिच्छादीनामसमवायिकारणत्वमपि त्ववधृतसामर्थ्यस्यात्ममनःसंयोगस्यैवेति । समवाय्यसमवायिव्यतिरिक्तं तु कार्योत्पत्तौ निश्चितसामर्थ्यं यत्कारणं तन्निमित्तकारणमुच्यते इत्येवं स्थिते शब्दस्य नित्यत्वे निरस्ते कार्यत्वे च साधिते तदुत्पत्तौ आकाशं समवायिकारणं निमित्तकारणानि तु मूर्तानि सन्त्येवासमवायिकारणं तु चिन्त्यं तच्चाकाशाश्रितमवश्यमन्यथा प्रत्यासत्त्यभावात् तद्गुणान्तराणां च विभुत्वादीनामनवधृतशक्तित्वाद्वंशदलपाटनसमनन्तरं च शब्दोत्पाददर्शनादेवं मन्यामहे ।

क्रिया यदैव संयोगं हन्ति वंशदलाश्रितम् ।
तदैव गगने कञ्चित्करोत्यतिशयं ध्रुवम् ॥
आकाशातिशयो यश्च क्रियाजः शब्दकारणम् ।
असौ विभागनामेति शब्दे तज्जन्यतोच्यते ॥

तदेवमेतद्व्याख्यानमाचार्यमतमभिहितमस्माभिः । एतत्तु मतिमद्भिर्विचारणीयं किमाकाशातिशयमात्रमसमवायिकारणमुत यथा भेरीदण्डसंयोगकार्ये शब्दे भेरीगगनसंयोगस्यासमवायिकारणत्वमेवं वंशदलविभागकार्ये तस्मिन्दलगगनविभागस्येति । दलाकाशविभागो ऽपि किं दलविभागज उत कर्मज एवेति । सर्वथा कश्चिदसाधारणो धर्मः संशयहेतुरुदाहर्तव्य इतीयता नः प्रयोजनम् । विरुद्धा प्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिः अस्त्यात्मेत्येके नास्त्यात्मेत्यपरे सेयं विप्रतिपत्तिरुपलभ्यमाना विशेषस्मरणद्वारेण संशयमावहति । न चेह कश्चिदनुगतो व्यावृत्तो वा धर्मः संशयकारणमपि तु विप्रतिपत्तिरेवेति । अथापि चिह्नपरिग्रहेण लक्षणवर्णनमेकेनैव वा पदेनेति पूर्ववदाचार्यद्वयमतमनुसरणीयम् । उपलब्ध्यव्यवस्थातः खल्वयं भवति संशयः सच्चोदकमुपलभ्यते यथा ह्रदादिषु क्वचिदसत्तु भास्करकरनिकरप्रतिफलनतरलितासु मरुस्थलीषु । तदेवमुपलब्धेरव्यवस्थितत्वात् क्वचिदुपलभ्यमाने भवति संशयः किमिदं सदुपलभ्यते किमसदिति । अनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च भवति संशयः किं चिदसदेव नोपलभ्यते नभःकुसुमादि किं चित्सदपि नोपलभ्यते मूदन्तरितशङ्कुमूलकादि

तदन्यथानुपलभ्यमाने संशेते पुमान्किमिदमसदेव नोपलभ्येत उत सदिति । अव्यवस्थाशब्देनात्र पूर्वं पर्यायेण पुनः सदसदाश्रितविशेषादर्शनं सूचितम् । इदानीं पुनरर्थक्रियासमर्थतादिविशेषदर्शनशून्यचेतसामुपलब्ध्यनुपलब्ध्यदर्शनमाक्षिपद्भिस्संशयो वर्ण्यते । न चैवं सति सर्वत्रानाश्वास इति शङ्कनीयं यथानुभवं संशयाभ्युपगमात् । सर्वत्र च तदुन्मादकविशेषापहृततत्स्मरणादिकारणसान्निध्यासंभवादिति । अत्रापि पदद्वयेनैकेन वा पदेन लक्षणोपपादनं पूर्ववद् द्रष्टव्यम् । ननु चोपलब्ध्यनुपलब्धी सदसतोः समान एव धर्म इति पूर्वेण गतार्थत्वम् । नैतत् पूर्वनिर्दिष्टस्योर्ध्वत्वादेर्धर्मस्य ज्ञेयस्थत्वादुपलब्ध्यनुपलब्ध्योश्च ज्ञातृस्थत्वात् । अत एव च मानसमिमं संशयमाचक्षते न बाह्यधर्मिसंबद्धसाधारणोर्ध्वतादिधर्माधिगमाधीनसंशयवद्बाह्येन्द्रियजम् । ननु चोपलब्धित्वमनुपलब्धित्वं वाथ संशयकारणं तद्धि न ज्ञातरि वर्तते किं तु बुद्धाविति कथमयं विशेषः । सत्यमेवं किं तु समानधर्माप्युपलब्धितादिको यदाश्रितो तद्धि बोद्धरि वर्तते अतो विशेषात्पृथगेव कथ्यते । यथा ह्यसाधारणतामाश्रयः सर्वप्रकारमेव च विशेषमाश्रित्य किं विस्पष्टविधत्वं विपत्स्यते परमार्थतस्तु सर्वेषामनुगतसंबन्धो दुष्परिहरः विशेषस्मरणजन्यत्वात्संशयस्य विशेषाणां च येन सह पूर्वं दर्शनमभूत्तस्मिन्ननुपलभ्यमाने स्मरणासंभवात् । अतस्तस्यानेकविशेषानुगामित्वात्समानत्वमपरिहार्यम् । अत एवाविशिष्टसामान्यवाचिसमानशब्दं सामान्यलक्षणे व्याचख्युराचार्या इत्यलमतिविस्तरेण ।

इति पञ्चविधः प्रपञ्चितो मुनिना दर्शित एष संशयः ।
फलवत्त्वपदादहेतुतामनुमानाङ्गतया बिभर्ति यः ॥
अनुमानविरोध एव वा किल दृष्टे विषये ऽर्थसंशयः ।
वहति व्यवहारवर्तिनीमिति पूर्वैश्च विचारितं बुधैः ॥

संशयपदार्थः ।

यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयोजनम् ॥ *

यमित्यत्र देशकालपुरुषद्रव्यभेदभिन्नप्रयोजनविशेषव्याप्तये वीप्सा द्रष्टव्या । अर्थो ऽर्थ्यमान उच्यते न पुनरर्थ एव अभावस्यापि प्रयोजनत्वसंभवात् ।

* गौतमसूत्रम् अ॰ १ आ॰ १ सू॰ २४ ।

अधिकारो ऽर्थस्य व्यवसायः यं यमर्थमाप्तव्यं हातव्यं वाधिकृत्य व्यवसाये प्रवर्तते तत्प्राप्तये परिहाराय वा चेष्टते पुरुषस्तत्प्रयोजनमिति । तच्च गौणमुख्यभेदेन द्विविधम् । मुख्यं सुखप्राप्तिर्दुःखपरिहारश्च तत्साधनं गौणम् । सुखसाधनमपि चन्दनघनसारमहिलादि प्राप्यत्वान्मुख्यत्वेन यदा विवक्षितं भवति तदा तदवाप्त्युपाये गौणता द्रष्टव्या । तच्च प्रयोजनं देशकालपुरुषदशाभेदादव्यवस्थितं तद्यथा ग्रीष्मे मरुस्थले निशातमलातनिकरमिव किरति किरणमिषेण पूषणि तृषातुरस्य तुषारकणोत्करदन्तुरमम्बु परमं सुखसाधनं तदेव शिशिरे सकलजगत्कम्पकारिणि दारुणसमीरणशिथिलीकृतनीरेषु कश्मीरेषु श्लेष्मोपचयजनितजठरशिखिनः खेदाय जायते तस्मादनियत एवायं सुखदुःखसाधनभावो भावानाम् । यद्यपि च यदेकदा सुखसाधनमिति विदितमुपयुक्तमतिक्रान्तं वस्तु तथापि तज्जातीयत्वलिङ्गावधृतसुखसाधनभावे भावान्तरे ऽपि प्रवर्तन्तएव तदर्थिनः । ननु प्रयोजनस्य प्रवर्तकत्वमयुक्तं सदसद्विकल्पानुपपत्तेः सत्त्वे कर्णेनासादिवन्न तदर्था प्रवृत्तिरसत्त्वे तु खपुष्पादिवन्नतराम् । नैष दोषः ईप्साजिहासाविषयीकृतस्य प्रवर्तकत्वात् । न हि तत्खपुष्पादिवदसाध्यं नापि शिरःपाण्यादिवत्सिद्धमेव अपि तु साध्यत्वेन बुद्ध्युपारूढं तत्प्रवर्तकमिति युक्तं तदेव च वाक्यार्थ इति पूर्वमुक्तम् ।

इत्थं प्रवर्तकत्वे प्रयोजनस्योपपादिते मुनिना ।
भग्ना भवन्ति सर्वे प्रेरकपक्षाः परामिहिताः ॥

प्रयोजनमतो ऽखिलैर्विधिवचोभिरादिश्यते
प्रयोजननिबन्धनास्तनुभृतामशेषाः क्रियाः ।

क्रिमेरपि यथा तथा किमपि जीवितं बिभ्रतः
प्रयोजनबहिष्कृतं न खलु चेष्टितं दृश्यते ॥

वैतण्डिकः प्रयतते निजपक्षसिद्ध्यै
तां चैव वेद परपक्षनिषेधलभ्याम् ।

तस्मादियं स्वमतसाधनवर्जिता ऽपि
युक्ता प्रयोजनवती भवितुं वितण्डा ॥

॥ प्रयोजनपदार्थः ॥

लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः ॥*

लौकिकपरीक्षकौ वादिप्रतिवादिनौ दृष्टान्तप्रस्तावलक्षणाद्वेदितव्यौ न तु मूर्खपण्डितौ प्रकृतासंगतेस्तयोश्च संगत्यभावात् । तयोर्यस्मिन्नर्थे भावस्वभावे ऽभावात्मके वा बुद्धिसाम्यं प्रयोज्यप्रयोजकभावव्यवस्थितसाध्यसाधनधर्माधिकरणत्वे साध्यव्यावृत्तिपूर्वकसाधनधर्मव्यावृत्ततायां वा तुल्यरूपा बुद्धिः स दृष्टान्तः । तस्य तथाविधधर्माधारत्वं तद्रहितत्वं वा लक्ष्यमाणान्मन्तव्यं यथा चानुमानलक्षणे तत्पूर्वकमिति प्रतिबन्धग्रहणोपायमात्रं प्रतिपादितं तत्स्वरूपं त्ववयवलक्षणे निर्णीतमुदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनं हेतुस्तथा वैधर्म्यादिति एवमिह वादिप्रतिवादिप्रसिद्धिमात्रं दृष्टान्तस्य दर्शितं रूपं तु तस्य द्विविधमपि तत्रैव वक्ष्यते साध्यसाधर्म्यात्तद्धर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणं तद्विपर्ययाद्वा विपरीतमिति । अनित्यः शब्दः कृतकत्वाद् यत्कृतकं तदनित्यं दृष्टं यथा घट इति साधर्म्यदृष्टान्तः । यत्पुनरनित्यं न भवति तत्कृतकमपि न भवत्येव यथा ऽऽकाश इति वैधर्म्यदृष्टान्तः । यथोक्तलक्षणवैकल्यात्तु दृष्टान्ताभासता भवति ।

आभासभेदविभवात्कथयिष्यते तु तेषामुदाहरणलक्षणवाक्यप्रसङ्गे ।
आभासता वचनदोषकृता ऽपि का चिदस्तीति सा ऽवयवलक्षण एव वाच्या ॥

> द्विविधो ऽपि च दृष्टान्तः सुदृष्टिभिर्यैरवतो ऽधिगन्तव्यः ।
> स हि निश्चलः फलनिधेरनुमानमहातरोः स्कन्धः ॥

दृष्टान्तपदार्थः ॥

तन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थितिः सिद्धान्तः ॥†

तन्यते ऽनेन पदार्थस्थितिरिति तन्त्रं प्रमाणमुच्यते । अधिकरणमाश्रयः तन्त्रमधिकरणं यस्य स तन्त्राधिकरणः प्रमाणमूल इत्यर्थः । अभ्युपगमः स्वीकारः तस्य संस्थितिरित्थंभावव्यवस्था धर्मनियमः इदमित्थं

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० २५ ।   † गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० २६ ।

सामान्यनिर्देश इत्यमिति विशेषः । एवं च तन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थितिः प्रमाणमूलाभ्युपगमव्यवस्था सिद्धान्त इत्युक्ते प्रमाणमूलाभ्युपगमविषयीकृतः सामान्यविशेषवानर्थः सिद्धान्त इति सामान्यलक्षणमुक्तं भवति । अन्ये तु व्याचक्षते तन्त्रमितरेतरसंबद्धस्यार्थसमूहस्योपदेशः शास्त्रम् अधिक्रियते इत्यधिकरणं पक्ष उच्यते अभ्युपगमो यथोक्त एव संस्थितिशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते तन्त्रसंस्थितिरधिकरणसंस्थितिरभ्युपगमसंस्थितिरित्यनेन तन्त्रनिर्देशसाम्यात्सर्वतन्त्रप्रतितन्त्रसिद्धान्तयोः सूचनमितराभ्यां पदाभ्यामुत्तरयोरधिकरणाभ्युपगमसिद्धान्तयोरिति एतत्त्वव्याख्यानम् । न ह्येवं सिद्धान्तचतुष्टयानुगतं किंचित्सामान्यलक्षणमुक्तं भवति न चेदं विभागार्थं विशेषलक्षणार्थं वा सूत्रं तत्प्रतिपादनस्योत्तरसूत्रैः करिष्यमाणत्वादुक्तस्य च पुनर्वचने प्रयोजनाभावादतः पूर्वप्रक्रमेणैव सिद्धान्तस्य सामान्यलक्षणपरत्वेन श्रेयः । तस्य स्वकण्ठेन विभागमाह ।

स चतुर्विधः सर्वतन्त्रप्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमसंस्थित्यर्थान्तरभावात् ॥*

चतुष्प्रकारो हि सिद्धान्तः सर्वतन्त्रसिद्धान्तः प्रतितन्त्रसिद्धान्तोऽधिकरणसिद्धान्तः अभ्युपगमसिद्धान्तः तत्र ।

सर्वतन्त्राविरुद्धः स्वतन्त्रेऽधिकृतोऽर्थः ॥†

अत्र तन्त्रशब्देन शास्त्रमुच्यते स्वशास्त्रे य उपदिष्टोऽर्थः सर्वशास्त्राविरुद्धश्च स सर्वतन्त्रसिद्धान्तः । यथा चाक्षुषं प्रमाणमिति । नन्वत्रापि विवदन्ते ब्रह्मवादिनां हि सर्वमेवमविद्या अविद्या च कथं प्रमाणमिति । न व्यवहारावस्थायां तैरपि तत्प्रामाण्याभ्युपगमात् । संख्यालक्षणविषयविप्रतिपत्तिस्तु प्रतियास्त्वं भवतु चाक्षुषं प्रमाणमितीयति सर्ववादिनामविवादः ।

समानतन्त्रसिद्धःपरतन्त्रासिद्धः प्रतितन्त्रसिद्धान्तः ॥‡

तन्त्रेऽधिकृतोऽर्थ इति वर्तते । यथाऽस्माकमीश्वरेच्छाप्रेरितपरमाणुनिर्मितानि पृथिव्यादीनि समानतन्त्रे कणव्रतमते तथैव सिद्धानि

* गौतमसूत्रम् अ १ आ १ सू २७ । † गौतमसूत्रम् अ १ आ १ सू २८ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ १ आ १ सू २९

परतन्त्रे च सांख्यादिशास्त्रे तथा नाभ्युपगम्यन्त इति । यथा वा गुणत्रयात्मिकायाः प्रकृतेर्महदहंकारादिक्रमेण भूतसर्ग इति सांख्यानां स्वतन्त्रसिद्धो ऽर्थः समानतन्त्रे ऽपि पातञ्जले योगशास्त्रे सिद्ध एव परतन्त्रे तु वैशेषिकादिमते न सिद्ध इति । नन्वस्य कथं प्रमाणमूलता । स्थाने प्रश्नः सत्यमेतत् आस्माकीने हि प्रतितन्त्रसिद्धान्ते प्रमाणमूलत्वं यथार्थमेव सांख्यसिद्धान्तस्तु प्रमाणमूलत्वाभावे ऽपि परतन्त्रस्वरूपख्यापनायोदाहृतः तदभिप्रायेण मूलता वक्ष्यते ति ।

यत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धिः सो ऽधिकरणसिद्धान्तः ॥*

प्रक्रियते इति प्रकरणं पक्ष उच्यते यस्यार्थस्य सिद्धौ सत्यां प्रकरणान्तरसिद्धिर्भवति सो ऽधिकरणसिद्धान्तस्तदधिकरणानामर्थान्तराणां सिद्धेः । कः पुनर्यत्सिद्धाविति सर्वनाम्ना प्रत्यवमृश्यते पक्षो हेतुर्वा । किं चातः । पक्षः कथं पक्षान्तरसिद्धये कल्पते हेतुना हि पक्षसिद्धिः क्रियते न पक्षेण । हेतोस्त्वधिकरणसिद्धान्तत्वे कथं सिद्धान्ताश्रया न्यायप्रवृत्तिरिति तदुद्देशप्रयोजनं वर्णितम् । न्यायो हि हेतुरेव स एव चाधिकरणसिद्धान्तो न च हेतुर्हेत्वाश्रय इति । उच्यते उभयथा ऽप्यदोषः हेतुरपि क्वचित्पक्षीभवति पक्षो हि हेतूभवत्येव तत्र तावदाञ्जस्येन हेत्वधीना पक्षसिद्धिरिति हेतुरेव सर्वनाम्ना ऽवमृश्यते तत्सिद्धावन्यप्रकरणसिद्धेः स एवाधिकरणसिद्धान्तः । कथं तर्हि तदाश्रया न्यायप्रवृत्तिः । उच्यते हेतुरपि तदन्यतराभिन्न इव साध्यमानत्वात्पक्षीभवन्न्यायान्तराश्रयतां प्रतिपत्स्यते ऽपि वा पक्ष एव सर्वनाम्ना ऽवमृश्यमाणो भवत्यधिकरणसिद्धान्तः स च स्पष्ट एव न्यायस्याश्रयः । स च सिद्धो पक्षान्तराण्याक्षिपन्नेव सिद्ध्यतीत्यधिकरणसिद्धान्ततां भजते । तस्योदाहरणम् इन्द्रियव्यतिरिक्तो ज्ञाता दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणादिति । अत्रेन्द्रियव्यतिरिक्ते ज्ञातरि सिद्ध्यति तदनुषङ्गीण्यर्थान्तराण्यपि सिध्यन्ति नानेन्द्रियाणि नियतविषयाणि गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यमित्येवमादीनि ।

---

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० ३० ।

अपरीक्षिताभ्युपगमात्तद्विशेषपरीक्षणमभ्युपगमसिद्धान्तः ॥*

अथापरीक्षिताभ्युपगमादिति यथाश्रुतपञ्चमीनिर्देशमनुरुध्यमानाः प्रमाणमूलाभ्युपगमविषयीकृतोऽर्थः सिद्धान्त इति च सामान्यलक्षणमनुसरन्तः के चिदेवं व्याचक्षते । धर्मिणः शब्दादेर्नित्यत्वविचारचर्चायामपरीक्षितस्यैवाकाशविशेषगुणत्वादिधर्मपरीवाररहितस्यैवाभ्युपगमात् किं सिध्यति । उच्यते तद्विशेषपरीक्षणं तद्गतनित्यानित्यत्वपरीक्षणं हि सामान्येन धर्मिण्युपादीयमाने व्योमविशेषगुणत्वादिधर्मपरीवाररहिते सत्युपपद्यते । यदि पुनराकाशविशेषगुणत्वविशिष्टः शब्दो धर्मित्वेनोपादीयते परं प्रत्यसिद्धविशेषणः पक्षो भवेदिति । एवमपि कृते यदि पुरो धर्मिणं विकल्पयेत्कीदृशस्य सतः शब्दस्य भवता नित्यत्वं साध्यते द्रव्यस्य गुणस्य वेति स एवं विकल्पयन्नर्थान्तरगमनात्तावत्पराजित एव भवति जितमप्येनं पुनर्जेतुं स्वबुद्ध्यतिशयचिख्यापयिषया परबुद्ध्यवज्ञया च वादी ब्रवीत्यस्तु द्रव्यं शब्द इति । एतत्तु व्याख्यानं न मृष्यामहे एवं व्यवहाराणामेषामभ्युपगमसिद्धान्त इति को नु व्यवस्थित इति । यदि तावदनित्यः शब्द इति द्रव्यत्वगुणत्वादिविशेषरहितशब्दाख्यधर्मिनिर्देशो यः प्रथममुपात्तः स एवाभ्युपगमसिद्धान्तस्तत्राभ्युपगमार्थः कीदृशः कश्च प्रतितन्त्रसिद्धान्तादस्य विशेषः । अथास्तु द्रव्यं शब्दार्थ इति स्वबुद्ध्यतिशयाभिमानेन पश्चादभ्युपगम्यमानद्रव्यत्वविशिष्टशब्दनिर्देशोऽभ्युपगमसिद्धान्तस्तर्हि तत्र सूत्रमपरीक्षिताभ्युपगमादिति न योजितमन्यथैव तैः सूत्रार्थो नीत इति । तस्मादेवं व्याख्यायते अपरीक्षिताभ्युपगम एव स्वमतिकौशलेन क्रियमाणोऽभ्युपगमसिद्धान्तः अस्तु द्रव्यं शब्द इति । प्रमाणमूलाभ्युपगमविषयीकरणं तु सामान्यलक्षणे प्रौढवाद्यभिप्रायेण योज्यम् । द्रव्यत्वमपि प्रमाणमूलं शब्दस्य भवतु तथाऽपि तस्यानित्यत्वमिति किल निरवयवं द्रव्यमनित्यं नास्त्येव शब्दस्य तु तादृशस्याप्यनित्यत्वमहं साधयामीति । कथं तर्हि पञ्चमी किं पञ्चम्या वस्तु तावदीदृशं यथा व्याख्यातमस्माभिः । पञ्चम्यापि चेत्थं योज्यते किमर्थं पुनरयमपरीक्षित एव शब्दद्रव्यत्वाभ्युपगमः क्रियते इति पृच्छत उत्तरं पञ्चम्याभिधीयते

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० १ सू० ३१ ।

यस्मादपरीक्षिताभ्युपगमात्तद्विशेषानित्यत्वपरीक्षणमेवकल्प्यते तस्मादपरीक्षिताभ्युपगमे ऽभ्युपगमसिद्धान्त इति । न तु तद्विशेषपरीक्षणमेव सामानाधिकरण्यनिर्देशादभ्युपगमसिद्धान्त इति मन्तव्यं परीक्षणस्य सिद्धान्ताश्रितत्वात् । तस्माद्विशेषपरीक्षणार्थो ऽपरीक्षिताभ्युपगमः प्रौढ्यादिना क्रियमाणो ऽभ्युपगमसिद्धान्त इति सूत्रार्थः । इत्थमेव च तत्र तत्र प्रायादुकानां व्यवहारः ।

इमाश्च सिद्धान्तभिदाश्चतस्रो न्यायप्रवृत्तेः प्रथमं निमित्तम् ।
प्रवर्तते नैव परीक्षकाणामनाश्रया न्यायकथा कदा चित् ॥

सिद्धान्तपदार्थः ।

इह हि स्वयमवगतमर्थमनुमानेन परस्मै प्रतिपादयता साधनीयस्यार्थस्य यावति शब्दसमूहे सिद्धिः परिसमाप्यते तावान्प्रयोक्तव्यः तमेव च परार्थमनुमानमाचक्षते नीतिविदः । ननु नैव परार्थमनुमानं नाम किं चिदस्ति वक्त्रपेक्षया श्रोत्रपेक्षया वा तदनुपपत्तेः ॥

वक्तान्वयापि स ह्यर्थो नेदानीमनुमीयते ।
श्रोतुः स्वार्थानुमानं तद्वाक्यावगतिहेतुकम् ॥
यथा प्रत्यक्षतो धूमं दृष्ट्वा ऽग्निमधिगच्छति ।
तथा तदीयाद्वचनादिति कस्य परार्थता ॥
आगमस्त्वेष भिद्येत कश्चिदर्थोपदेशकः ।
कश्चित्तत्प्रत्ययोपायन्यायमार्गोपदेशक इति ॥

सत्यं न परमार्थतः परार्थमनुमानमुपपद्यते किं तु द्विविधः प्रतिपत्ता स्वयमवगतयथाप्रकृतलिङ्गव्याप्तिकस्तद्विपरीतश्च । तत्र स्वयमवधृतप्रतिबन्धं प्रति नोपदिश्यते एवमनुमानं स्वत एव तस्य प्रतीत्युत्पत्तेः । अनवधारितव्याप्तिकस्य तु व्याप्तिरेव व्युत्पाद्यतइति तं प्रति परार्थमनुमानं तदुपदेशकं वाक्यमेवाख्यायते तथा हि ॥

वक्ता स्वप्रत्ययेनेदं न हि वाक्यं प्रयुज्यते ।
परो मद्वचनादेव तमर्थं बुद्ध्यतामिति ॥
किं त्वेनमनुमानेन बोधयामीति मन्यते ।
सो ऽपि तद्वचनान्नैव तमर्थमवबुध्यते ॥

किं तु व्याप्तिमतो लिङ्गात्स्वयं तत्तु न पश्यति ।
तत्प्रतीत्यभ्युपायत्वात्परार्थमिदमुच्यते ॥

अतश्च श्रोतुः स्वार्थानुमानमेवेदं वक्ता तु तथा परं प्रतिपादयन्परार्थमनुमानं प्रयुङ्क्ते इत्युच्यते ॥

न चानुवादमात्रं तद्वक्तुरित्युपपद्यते ।
यतो व्याप्रियते सम्यक्परस्य प्रतिपत्तये ॥

तेनानधिगतार्थोपदेशकत्वान्नानुवादता स्वागमापेक्षया त्वनुवादत्वे नेदानीमाप्तवचनमनुवादरूपं किं चिद्भवेत्सर्वस्य स्वोपलब्धिपूर्वकत्वादिति । तस्मात्परार्थानुमानवाक्योपपत्तस्तदेकदेशा अवयवा युक्ता इति लक्ष्यन्ते ॥

प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनान्यवयवाः ॥ *

एतच्च सूत्रमेकमेव सामान्यलक्षणमवयवानामभिधत्ते विभागं च प्रमाणानामिव प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दास्साधनीयार्थप्रतिपत्तिपर्यन्तवचनकलापैकदेशत्वमवयवानां सामान्यलक्षणमाचष्टे । यद्यपि चैकवक्तृवदननिर्गतानां निसर्गभङ्गुराणामदीर्घायुषामपरिहार्यक्रमजन्मनां द्रुमाणामिव पारमार्थिकस्समूहो न संभवत्येव तथा ऽपि सिषाधयिषितार्थप्रतिपादनरूपैककार्यापयोगमूलीकृतात्मनां तेषां काल्पनिकः कलापः पूर्वमेव वाक्यकल्पनावसरे समर्थित इति तद्भागा अपि संभवन्त्येव । न च पदानामेवानुमानवाक्यावयवत्वमपि तु खण्डवाक्यानामेकेन पदेन प्रतिज्ञोदाहरणादीनामभिधातुमशक्यत्वात् । हेतुवचनं त्वेकमपि पदं क्व चिद्भवति कृतकत्वादिति तदपि वाक्यशेषं प्रयुज्यमाने पदसमुदायेनैव प्रतिपाद्यते वस्तुन्वे सति कृतकत्वादिति । उदाहरणवचनमपि घटवदित्येवमात्मस्यादेव प्रयुज्यते तद्धि व्याप्तिप्रदर्शनायैव वक्तव्यं यत्कृतकं तदनित्यं दृष्टं यथा घट इति । तस्मादवयवानामवयवत्वमेव लक्षणं न पदत्वम् । विभागो ऽपि प्रतिज्ञादिपदसंनिधापयवश्रुतेरेवावगम्यते प्रतिज्ञादयः पञ्चावयवा न न्यूनातिरिक्ता इति । नन्वत्र विवदन्ते के चिन्न्यूनतामवयवानामाचक्षते त्र्यवयवं द्व्यवयवं वा साधनवाक्यं

* गौतम सूत्रम् अ॰ १ आ॰ १ सू॰ ३२ ।

वदन्तः । अन्ये तु जिज्ञासा संशयः शक्यप्राप्तिः प्रयोजनं संशयव्युदास इति पञ्चभिस्सह प्रतिज्ञादीन् दशावयवानाहुः । उच्यते न्यूनता यथाऽवसरं प्रतिसमाधास्यते आधिक्यमप्ययुक्तं जिज्ञासादीनामशब्दस्वभावत्वेन वाक्यावयवत्वायोगात् । तथा ह्यप्रतीयमानेऽर्थे प्रतीतिप्रयोजनस्य प्रवर्तिका जिज्ञासा सा चेच्छास्वभावत्वादान्तरः प्रमातृधर्मो न वाक्यावयवः । अर्थक्रियासाधनेऽर्थे विमर्शः संशयः किमेवमयमथैवमपि ज्ञानात्मकत्वान्न वाक्यावयवः । प्रमातुः प्रमाणानि प्रवर्तमानानि प्रमेयमर्पयितुं पारयन्तीति सम्भावना शक्यप्राप्तिः साऽपि तथैव न वाक्यावयवं स्पृशेत् । संशयव्युदासस्तु प्रतिपक्षोपालम्भः स च वचनस्वभावत्वेऽपि न साधनवाक्यावयवः किं तु वाक्यान्तरमेवेति न साधनवाक्यस्यावयवत्वं प्रतिपद्यते । तदिमे संशयादयः प्रवृत्तिहेतवो भवन्ति न वाक्यावयवा इति सूक्तं प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनान्यवयवा इति । तेषाम् ॥

साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञा ॥ *

प्रतिज्ञेति लक्ष्यनिर्देशः साध्यनिर्देश इति लक्षणम् । शुद्धस्य धर्मिणो धर्मस्य वा द्वयोर्वा स्वतन्त्रयोर्धर्मिविशिष्टस्य वा धर्मस्य साध्यत्वानुपपत्तेः धर्मविशिष्टो धर्मी साध्य इत्यनुमानलक्षणे निर्णीतमेतत् । तस्य निर्देशः परिग्रहवचनं प्रतिज्ञेति । ननु सावधारणत्वाद्वाक्यानां किं साध्यनिर्देश एव प्रतिज्ञेत्यवधारणमुत प्रतिज्ञैव साध्यनिर्देश इति । यदि साध्यनिर्देश एव प्रतिज्ञेत्यवधार्यते तदा यत एवकारकरणं ततोऽन्यथावधारणमिति प्रतिज्ञा नियम्यते साध्यनिर्देशं मा त्याक्षीदिति । साध्यनिर्देशस्त्वनियमित इति प्रतिज्ञामपहायापि भवेदित्यतिव्यापकं लक्षणम् । अथ प्रतिज्ञैव साध्यनिर्देश इत्यवधार्यते ततः साध्यनिर्देशो नियम्यते प्रतिज्ञां मा त्याक्षीदिति प्रतिज्ञा त्वनियमिते ति साध्यनिर्देशमपहायापि भवेदिति साध्यनिर्देशेन प्रतिज्ञाया अव्याप्तत्वादव्यापकं लक्षणमिति । तदेतदयुक्तं न हि सर्वं वाक्यं सावधारणं भवति यथैष पन्थाः स्रुघ्नं गच्छतीति न हि तथैव एवेति स्रुघ्नमेवेति वा गच्छत्येवेति वा नियन्तुं शक्यते इति । अथाप्यवधारणमवश्याश्रयणीयं तद्भवतु साध्यनिर्देश एव प्रतिज्ञेति न

* गौतमसूत्रम् अ १ आ १ सू ३३ ।

भातिव्याप्तिः प्रतिज्ञामपहायान्यत्र साध्यनिर्देशस्यादर्शनात् । अनियमितो ऽप्यसावन्यत्र न दृश्यते एवेति तस्मात्साध्यनिर्देश एव प्रतिज्ञेति स्थितम् । तद्यथा अनित्यः शब्द इति । नन्वत्रापि किमनित्य एवेत्यवधारणमुत शब्द एवानित्य इति तथानित्य एव शब्द इत्युक्ते तद्गतधर्मान्तरतिरस्कारात्कृतकत्वमपि तत्र न भवेदित्यसिद्धो हेतुः । शब्द एवानित्य इति त्ववधारणमाचे घटादावनित्यत्वप्रतिषेधादन्वयशून्यता हेतोः स्यादिति । नैष दोषः । निरवधारणस्यापि वचनप्रयोगस्य दर्शितत्वात् । अनित्य एव शब्द इत्यवधारणे वा नानित्यत्वव्यतिरिक्तनदविरुद्धकृतकत्वाद्यशेषधर्मान्तरनिषेधस्तत्र विधीयते किं तु तद्विरुद्धनित्यत्वमात्रनिषेध एवानित्य एव शब्दो न नित्य इत्यर्थः । तदुक्तं नियमस्तद्विरुद्धात्तु कल्प्यते नाविरोधिन इति* । तस्मान्न हेतोरसिद्धत्वम् । ननु साधनवाक्ये प्रतिज्ञावचनमसमञ्जसमसाधनाङ्गवचनत्वात् । हेतुदृष्टान्तवचनाभ्यां हि साध्यसिद्धेस्ते एव वक्तव्ये न च स्वप्रतिपत्तावुपलब्धं सर्वमेव परस्मै आख्येयम् । आख्याने वा धर्मिमात्रमाख्यायतां स्वप्रतिपत्तौ हि पूर्वपर्वतादेः शुद्धस्य धर्मिणो ग्रहणं न तु विवादविषयिवह्नयादिधर्मविशेषकलितवपुषः एवमभ्युपगमे ऽनुमानवैफल्यप्रसङ्गादतः कथं प्रथममेव साध्यधर्माध्यासितस्वरूपधर्मिनिर्देशकरणम् । अपि च विवादादेव प्रतिज्ञार्थो लभ्यते इति किं स्वकण्ठोक्तेन तेन प्रयोजनम् । उच्यते । स्वप्रतिपत्तिमनुसरता परस्य प्रतिपत्तिरुत्पादनीयेति स्वप्रतिपत्तौ प्रथममुपलब्धो धर्मी तावदाख्येय एवानुद्दिश्यमाने हि धर्मिणि निरधिकरणो हेतुः क्व साध्यं साधयेत् । धर्म्यनवच्छिन्ने च धर्ममात्रे ऽनुमानमनर्थकमविवादसिद्धत्वात् । अस्ति हि यत्र क्वचिदनित्यत्वमित्याश्रयासिद्धश्च धर्मिनिर्देशाद्विना हेतुर्भवेदित्यवश्यनिर्देश्यो धर्मः । यद्यपि च धर्मिमात्रदर्शनमेव प्रथममभूत्तथा ऽपि किं साधयितुं हेतुः प्रयुक्तो भवेदित्युपप्लवशमनाय साध्यधर्मनिर्देशो ऽपि कर्तव्यः । शब्दः कृतकत्वादिति हि प्रयुज्यमानं तदिदमन्धपदमिव साधनं भवेत् । अथ व्याप्तिदर्शननिपुणेन यत्कृतकं तदनित्यं दृष्टमिति दृष्टान्तवचसा तस्मादनित्य इति निगमनवचनेन वा विरंस्यति स उपप्लव इति तथापि श्रोतृबुभुत्सोपरमपरिश्रमफले साधनवाक्ये साधनाधिगमाकाङ्क्षामुत्पादनाय साध्यं निर्दे-

* श्लोकवार्तिके अनुमानवार्तिके श्लो· ५५ ।

ग्राह्यं न हि शब्द इत्येतावत्युक्ते तत्र साधनमाकाङ्क्षति कश्चिदिति साधनवचनावसरस्तत्प्रयोगसाफल्योत्पादनायैव नूनमनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञावचनं प्रयोक्तव्यम् । यत्तु विवादादेव प्रतिज्ञार्थस्य लब्धत्वमभिधीयते तदभ्युपगमनमेव शब्दान्तरेण प्रतिज्ञायाः । यतो विरुद्धौ वादौ विवाद एक आह नित्यः शब्द इतरस्त्वनित्य इत्याह सोऽयं पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो विवादः प्रतिज्ञैव । स तु पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहस्तदहरेव भवतु दिनान्तरे वेति किमनेन विशेषेण । तस्मात्तत्परिहारार्थं प्रतिज्ञावचनमिति सिद्धम् । प्रतिज्ञैव च पक्ष इत्युच्यते तदेवंविधे पक्षलक्षणे प्रदर्शिते तल्लक्षणाभावात् पक्षाभासाः प्रतिज्ञाविरुद्धा भवन्ति । तद्यथा ऽनुष्णो ऽग्निरिति प्रत्यक्षविरुद्धः पक्षः । न रूपग्राहि चक्षुरित्यनुमानविरुद्धः । शब्दविरुद्धस्तु यथा ब्राह्मणेन सुरा पेयेत्यागमविरुद्धः । जननी मे वन्ध्या पिता मे ब्रह्मचारीति धर्मधर्मिपदयोरेव विप्रतिषेधात्स्ववचनविरुद्धः । न चन्द्रः शशीति लोकप्रसिद्धिविरुद्धः उपमानविरुद्धस्तु न गवयशब्दवाच्यो ऽयं गोसदृश इति । अप्रसिद्धविशेषणो नभःकुसुमकृतावतंसश्चैत्र इत्यप्रसिद्धविशेष्यः सुगन्धि गगनकमलमित्यप्रसिद्धोभयः खपुष्पकृतशेखरो वन्ध्यासुत इति । यद्यपि विशेषणविशेष्ययोः प्रमाणान्तरतः स्वरूप निश्चितमेव तन्निर्देशो ऽपि पक्षाभास एव शीतं तुहिनमुष्णो ऽग्निरिति साध्यत्वाभावेनानुमानप्रयोगावसरविरहादितीयमेव च सा सिद्धसाध्यतोच्यते इति । ये चैते प्रत्यक्षविरुद्धतादयः पक्षदोषाः ये च वक्ष्यमाणाः साधनविकलत्वादयो दृष्टान्तदोषास्ते वस्तुस्थित्या सर्वे हेतुदोषा एव प्रपञ्चमात्र तु पक्षदृष्टान्तदोषवर्णनम् । दृष्टान्तदुष्टतया च हेतोरेव लक्षणमन्वयव्यतिरेकयोरन्यतरद्धीयते इति सर्वे च ते हेतुदोषा एव ।

अत एव च शास्त्रे ऽस्मिन्मुनिना तत्त्वदर्शिना ।
पक्षाभासादयो नोक्ता हेत्वाभासास्तु दर्शिताः ॥
कश्चिद्धेत्वनपेक्षो ऽपि पक्षमात्रप्रतिष्ठितः ।
बाधो ऽनुमानरूपस्य स्ववाग्व्याहतिकृतो यथा ॥

एवंलक्षणको हेतुरिति तत्स्वरूपावधारणे सति तदभिधायकं वचनं रूपमेव लक्ष्यते इत्यर्थात्मकहेतुलक्षणं तावदुच्यते ।

उदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनं हेतुरिति* ॥

नन्वर्थात्मको हेतुरनुमानं तच्च लक्षितमेव पूर्वं तत्पूर्वकं त्रिविधमनुमानमिति । सत्यं तस्य तत्पूर्वकमिति सर्वनामपरामृष्टप्रत्यक्षमूलतोपवर्णनेन प्रतिबन्धपरिच्छेदोपायमात्रनिरूपणं कृतमिह तु प्रतिबन्धस्वरूपमपि प्रतिपाद्यते । तथार्थात्मके हेतौ लक्ष्ये पञ्चमीमपास्योदाहरणसाधर्म्यं साध्यसाधनं हेतुरिति सूत्रं पठन्ति । व्याचक्षते च साधर्म्यं हेतुरित्युच्यमाने गन्धवत्त्वादेरसाधारणहेतोः साध्यधर्मिव्यक्तिभेदवृत्तित्वेन साधर्म्यरूपसंभवाद्विरुद्धस्य पक्षविपक्षवृत्तेस्तत्साधर्म्यस्वभावत्वाद्धेतुत्वं प्रसज्यत इति तन्निवृत्त्यर्थमुदाहरणग्रहणम् । उदाह्रियते ऽस्मिन्साध्यसाधनयोः प्रयोज्यप्रयोजकभाव इत्युदाहरणं दृष्टान्तः । तेन साधर्म्यं कस्येति प्रकृतत्वात्प्रत्यासत्तेश्च साध्यस्य धर्मिण इत्यवगम्यते । उदाहरणसाधर्म्यं साध्यदृष्टान्तधर्मिसाधारणो धर्मो हेतुरिति नासाधारणादौ तथात्वप्रसक्तिरिति । एवमपि प्रमेयत्वादेरनैकान्तिकहेतोस्तथा भागासिद्धस्यानित्यत्वसिद्धये चतुर्विधपरमाणुपक्षीकरणे गन्धवत्त्वादेः प्रकरणसमकालात्ययापदिष्टयोश्चोदाहरणसाधर्म्यसम्भवाद्धेतुत्वं भवेदिति तद्व्यवच्छेदाय साध्यसाधनग्रहणम् । साध्यदृष्टान्तधर्मिणोश्च समानो धर्मः साध्यो ऽप्यनित्यत्वादिः भवत्येवेति तस्यापि हेतुता मा प्रसाङ्क्षीदिति साध्यसाधनग्रहणम् । लिङ्गसामान्यलाभार्थं साध्यसाधनं यदुदाहरणसाधर्म्यं स हेतुरिति । साध्यसाधनपदेन च प्रतिबन्धो लक्ष्यते स च सव्यभिचारादिषु नास्तीति न ते हेतवः । प्रतिबन्धश्च पञ्चलक्षणक इत्येकैकलक्षणाभावकृतहेत्वाभासपञ्चकनिर्देशादेव सूचितवानाचार्यः । नन्वेवं तर्हि साध्यसाधनग्रहणमेव हेतुलक्षणमस्तु तद्धि सकलहेत्वाभासव्युदाससमर्थमिति किमुदाहरणसाधर्म्योपक्षेपेण । समानजातीयव्यवच्छेदार्थत्वात् । अहेतवो हि विजातीयास्तद्व्यवच्छेदः साध्यसाधनग्रहणात्समानजातीयस्य केवलव्यतिरेकिणो ऽवच्छेदायोदाहरणसाधर्म्यग्रहणमिति । तत्किं केवलान्वयी हेतुरिति लक्ष्यत्वेन विवक्षितः । न तथाविधस्य हेतोरभावात् । अन्वयव्यतिरेकिलक्षणमेवोदाहरणं साधर्म्यवैधर्म्यसम्भवे तु सति साधर्म्यमप्यस्त्येवेति न साधारणं वा विशेषविधिरूपेणे-

---

* गौतमसूत्रम् । अ० १ आ० १ सू० ३४ ।

वेदमुदाहरणसाधर्म्यग्रहणं केवलान्वयिलक्षणं वर्णनीयमिति । ननु यदि द्विविधो हेतुरिष्यते तर्हि सामान्यलक्षणमादौ वक्तव्यं ततो विशेषलक्षणमिति । उच्यते साध्यसाधनग्रहणमेव प्रतिबन्धसूचकं सामान्यलक्षणं भविष्यति । उदाहरणसाधर्म्यग्रहणं त्वन्वयव्यतिरेकिणो लक्षणमुत्तरसूत्रं च केवलव्यतिरेकिणः । केवलान्वयी हेतुर्नास्त्येवेत्येवं पञ्चमीमुपेत्यार्थात्मकहेतुलक्षणमाचख्युः । अपि वा भवतु तथापि संशयव्यवच्छेदफलः पञ्चमीपाठः कश्चिदेवमभिदधीत साध्यसाधनमिति पर्यायपठनमात्रमेतन्न हेतुलक्षणम् । अपि च यथैव दृष्टान्तधर्मिणि हेतुधर्मप्रयुक्ततया साध्यधर्मो ऽवधारितस्तथैव पुनस्तमुपलभ्यमानस्तमुपस्थापयतु धर्म्यन्तरे तु तदुपलम्भाद्भवतु संशयः किं तत्साध्याविनाभूतमिह हेतोस्तत्त्वमुतान्यथेति अस्येदमुत्तरमुच्यते उदाहरणसाधर्म्यादिति । अयमर्थः देशकालव्यक्तिविशेषाणां व्यभिचारान्न तेषु प्रतिबन्धावधारणमपि तु सामान्यधर्मयोरेव ।

व्यक्तिभेदाश्रयत्वे हि नैव व्याप्तिग्रहो भवेत् ।
दृष्टान्ते ऽप्यभ्यनुज्ञैवं भवता दीयते कथम् ॥

तदभ्यनुज्ञानात्तु सामान्येन व्याप्तिग्रहणमङ्गीकृतमेव भवति । तस्मिंश्च सत्युदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनमेव भवति न संशयः संशयस्य विशेषग्रहणकारणकत्वादिह चोदाहरणसाधर्म्यपदोपात्तं लिङ्गसामान्यमेव विशेषो गृह्यते इति कुतः संशयः । साध्यसाधनपदमपि न पर्यायमात्रमपि तु पञ्चलक्षणकप्रतिबन्धसूचनेन हेतोः हेतुत्वसमर्थनार्थमेतत् । कस्माद्धेतुर्हेतुर्भवति साध्यसाधनत्वाद्गमकत्वादित्यर्थः । साध्यसाधनता चास्य पञ्चलक्षणकात्प्रतिबन्धाद्विना न निर्वहतीत्यसौ साध्यसाधनपदेन लक्ष्यते । यो ऽपि च प्रयोज्यप्रयोजकभावगर्भस्साधनताङ्गतामेतीति तथाविध एव सूच्यते । अत एव चाप्रयोजक एवैकः परमार्थतो हेत्वाभास इति वक्ष्यते । तदिदमीदृशं साध्यसाधनत्वं हेतोः कुतो भवतीत्युदाहरणसाधर्म्यादिति संशयं व्यवच्छिन्दन्त्या पञ्चम्या कथ्यते । अतश्च यदुच्यते परैः साधर्म्यं यदि हेतुः स्यान्न वाक्यांशो न पञ्चमीति तदिदमनुपपन्नम् । पञ्चम्या अर्थात्मकत्वे हेतावनुपयोगात्तथापि वा तस्याः समर्थितत्वात् । वाक्यांशे लक्षणान्तरकरणात् तच्चेदमिदानीमुच्यते । उदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनं हेतुः । यद्यपि च ज्ञानस्याप्युदाहरण-

साधर्म्यात्कर्मभूतात्करणात्मकत्वाद्वा भवत्यभिनिर्वृत्तिस्तथापि वाक्यावयवप्रकरणसामर्थ्याद् वचनमवसीयते । यदि वाक्यावयवप्रकरणमिदं किमर्थं तर्ह्यर्थव्युत्पादनम् । उक्तमत्र तदौपयिकत्वाद् इति । साध्यसाधनग्रहणं वचनलक्षणे किमर्थं हेत्वाभासवचननिरसनमर्थात्मकहेतुलक्षणादेव हि सिद्धम् । न हेत्वाभासवचनव्यवच्छेदकं पक्षधर्मवचनं कृतकत्वादित्येवमादि प्रयोक्तव्यमपि तु हेतुविभक्त्यन्तं कृतकत्वादित्येवमादि प्रयोक्तव्यमिति कृतकत्वेनेति कृतको ऽयमस्मादिति वा ऽभिधातव्यमेवं हि तत्साध्यसाधनं भवतीति ।

तथा वैधर्म्यात् ॥ *

उदाहरणग्रहणमनुवर्तते साध्यसाधनमिति च । एतच्च तथाशब्दोपादानसामर्थ्याद्गम्यते उदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनं हेतुः । अथाप्यर्थात्मकहेतुपूर्वकत्वाद्वचनस्यार्थात्मक एव हेतुः प्रथमं लक्ष्यते इति तल्लक्षणाय पूर्ववत्पञ्चमीपाठशून्यमेव सूत्रं वर्णयन्ति । वैधर्म्ये हेतुरित्युच्यमाने पक्षवैधर्म्यस्यापि विपक्षवृत्तेरशेषाश्वव्यक्तिपक्षीकरणे तुरगा इमे विषाणित्वादित्येवमादेर्हेतुत्वं स्यादित्युदाहरणग्रहणम् । तथा ऽप्यसाधारणादेरुदाहरणवैधर्म्यस्य हेतुता प्रसज्यते इति पूर्ववत्साध्यसाधनग्रहणं प्रतिबन्धसूचकं सकलहेत्वाभासव्यवच्छेदकं योजनीयम् । तस्मादेव सकलहेत्वाभासव्यवच्छेदसिद्धेरुदाहरणवैधर्म्यग्रहणं समानजातीयान्वयव्यतिरेकिहेतुव्यवच्छेदसिद्धये व्याख्येयम् । ननु च वैधर्म्यशब्दः केवलान्वयिनमेव हेतुमव्यतिरेकं व्यवच्छेत्तुमलं तस्य वैधर्म्यशून्यत्वादन्वयव्यतिरेकिणोस्तु हेत्वोरुदाहरणसाधर्म्यस्यापि भावात्कथमनेन व्यावर्तनम् । उच्यते ।

वैधर्म्यशब्दोपादानात्केवलान्वयिनो यथा ।
निवृत्तिर्गम्यते तद्वदन्वयव्यतिरेकिणः ॥
साध्यसाधनशब्दो हि प्रतिबन्धोपलक्षणः ।
व्याख्यातः प्रतिबन्धश्च व्यतिरेकान्वयात्मकः ॥

* गौतमसूत्रम् । अ· १ आ· १ सू· ३५

वेदमुदाहरणसाधर्म्यग्रहणं केवलान्वयिलक्षणं वर्णनीयमिति । ननु यदि द्विविधो हेतुरिष्यते तर्हि सामान्यलक्षणमादौ वक्तव्यं ततो विशेषलक्षणमिति । उच्यते साध्यसाधनग्रहणमेव प्रतिबन्धसूचकं सामान्यलक्षणं भविष्यति । उदाहरणसाधर्म्यग्रहणं त्वन्वयव्यतिरेकिणो लक्षणमुत्तरसूत्रं च केवलव्यतिरेकिणः । केवलान्वयी हेतुर्नास्त्येवेत्येवं पञ्चमीमुपेत्यार्थात्मकहेतुलक्षणमाचक्षुः । अपि वा भवतु तथापि संशयव्यवच्छेदफलः पञ्चमीपाठः कश्चिदेवमभिदधीत साध्यसाधनमिति पर्यायपठनमात्रमेतन्न हेतुलक्षणम् । अपि च यथैव दृष्टान्तधर्मिणि हेतुधर्मप्रयुक्ततया साध्यधर्मोऽवधारितस्तथैव पुनस्तामुपलभ्यमानस्तमुपस्थापयतु धर्म्यन्तरे तु तदुपलम्भाद्भवतु संशयः किं तत्साध्याविनाभूतमिह हेतोस्तत्त्वमुतान्यथेति अस्येदमुत्तरमुच्यते उदाहरणसाधर्म्यादिति । अयमर्थः देशकालव्यक्तिविशेषाणां व्यभिचारान्न तेषु प्रतिबन्धावधारणमपि तु सामान्यधर्मयोरेव ।

व्यक्तिभेदाश्रयत्वे हि नैव व्याप्तिग्रहो भवेत् ।
दृष्टान्ते ऽप्यभ्यनुज्ञैवं भवता दीयते कथम् ॥

तदभ्यनुज्ञानात्तु सामान्येन व्याप्तिग्रहणमङ्गीकृतमेव भवति । तस्मिंश्च सत्युदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनमेव भवति न संशयः संशयस्य विशेषग्रहणकारणकत्वादिह चोदाहरणसाधर्म्यपदोपात्तं लिङ्गसामान्यमेव विषयो गृह्यते इति कुतः संशयः । साध्यसाधनपदमपि न पर्यायमात्रमपि तु पञ्चलक्षणकप्रतिबन्धसूचनेन हेतोः हेतुत्वसमर्थनार्थमेतत् । कस्माद्धेतुर्हेतुर्भवति साध्यसाधनत्वाद्गमकत्वादित्यर्थः । साध्यसाधनता चास्य पञ्चलक्षणकात्प्रतिबन्धाद्विना न निर्वहतीत्यसौ साध्यसाधनपदेन लक्ष्यते । सोऽपि च प्रयोज्यप्रयोजकभावगर्भसाधनताङ्गतामेतीति तथाविध एव सूच्यते । अत एव चाप्रयोजक एवैकः परमार्थतो हेत्वाभास इति वक्ष्यते । तदिदमीदृशं साध्यसाधनत्वं हेतोः कुतो भवतीत्युदाहरणसाधर्म्यादिति संशयं व्यवच्छिन्दन्त्या पञ्चम्या कथ्यते । अतश्च यदुच्यते परैः साधर्म्यं यदि हेतुः स्यान्न वाक्यार्थो न पञ्चमीति तदिदमनुपपन्नम् । पञ्चम्या अर्थात्मकत्वे हेतावनुपयोगात्तथाविधा तस्याः समर्थितत्वात् । वाक्यार्थे लक्षणान्तरकरणात् तच्चेदमिदानीमुच्यते । उदाहरणसाधर्म्यात्साध्यसाधनं हेतुः । यद्यपि च सामान्याप्युदाहरण-

तस्मान्न साधनग्रहणेन हेतुद्वयसामान्यलक्षणमभिधायोदाहरणसाधर्म्यग्रहणेनान्वयव्यतिरेकिणो लक्षणमुदाहरणवैधर्म्यग्रहणेन च केवलव्यतिरेकिणो वर्णनीयमपि तु सूत्रद्वयेनैतस्यैवाऽन्वयव्यतिरेकवतो हेतोर्लक्षणं व्याख्येयम् । अन्वयव्यतिरेकयोर्गमकाङ्गत्वादेकेनान्वयनिरूपणमपरेण च सूत्रेणाव्यतिरेकव्युत्पादनम् । अत एव च भाष्यकारः किमेतावद्धेतुलक्षणं नेत्युच्यते तथा वैधर्म्यादित्येकवाक्यतयैव व्याख्यातवान् । उदाहरणमपि च सूत्रद्वये तुल्यमेवान्वयव्यतिरेकिहेतोरुक्तानुत्पत्तिधर्मकत्वादिति । अथ वदन्ति । यदि वयं यं कं चन शुष्कमेव केवलव्यतिरेकिणं हेतुमुपगच्छेम तत एवमनुयुज्येमहि किं त्वन्वयव्यतिरेकवानेव हेतुः क्व चित्साध्यविशेषे विशेषणविशेषवशात्केवलव्यतिरेकितामवलम्बत इति ब्रूमः । तद्यथेच्छादिगतं कार्यत्वमात्मसिद्धौ । तत्र हि कार्यत्वमाश्रितत्वमात्रेण व्याप्तमुपलब्धमन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव घटादेः कार्यस्याश्रितस्य दृष्टत्वात् । यत्र ह्याश्रितत्वं नास्ति तत्र कार्यत्वमपि नास्त्येव व्योमादौ । सोऽयमन्वयव्यतिरेकवानेव हेतुर्यदा परिदृश्यमानशरीराद्याश्रयव्यतिरिक्ताश्रयाश्रितत्वे साध्ये देहादिषु बाधकोपपत्तौ सत्यां कार्यत्वादिति सविशेषणः प्रयुज्यते तदा केवलव्यतिरेकी सम्पद्यते । देहादिव्यतिरिक्तस्याश्रयस्यात्मनो नित्यपरोक्षत्वेनान्वयानुपलम्भादिति । ईदृशस्य चान्वयमूलस्य तस्यां दशायां केवलव्यतिरेकितामुपगतस्य हेतुत्वानुपगमान्न पूर्वोक्तदोषावसरः । न हीदृशा हेतुना सर्वः सर्वं साधयितुमुत्सहते न चाबाधायोगस्य हेतुत्वमित्थं स्थिते प्रसज्यते पञ्चलक्षणत्वमपि पूर्वाश्रयापेक्षमस्य भविष्यति । यत्तु संदिग्धव्यतिरेकित्वमाशङ्कितं तदप्यन्वयव्यतिरेकमूले केवलव्यतिरेकिणि निरवकाशं कार्यस्याश्रितस्योपलम्भादाश्रितत्वव्यावृत्त्या व्योमादौ च कार्यत्वव्यावृत्तिदर्शनादिदानीं घटादौ शरीरे वा सविशेषणकार्यत्वव्यावृत्तिर्दृश्यमाना विशिष्टाश्रयव्यावृत्तिगतैवात्रगम्यते इति न संदिग्धो व्यतिरेकः । एतच्चात्मसिद्धिप्रसङ्गे निर्णीतमिति निरपवादः केवलव्यतिरेकी हेतुरस्त्येव । लक्ष्यते चेति तल्लक्षणार्थमुत्तरसूत्रमन्वयव्यतिरेकिहेतुलक्षणार्थं च सूत्रं केवलान्वयी हेतुर्नास्त्येव सामान्यलक्षणं त्वनुमानलक्षणात्साध्यसाधनपदाद्वाऽवगन्तव्यम् । भाष्याक्षराणि तु कथमप्युपेक्षिष्यामहे । अथ वा यथा कथं चिद्वा

व्याख्यास्यामः । केवलव्यतिरेकिणां त्वीदृशमात्मादिप्रसाधने परममस्त्रमुपेक्षितुं न शक्नुम इत्ययथाभाष्यमपि व्याख्यानं श्रेयः ।

साध्यसाधर्म्यात्तद्धर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणम् ॥ *

यथा तत्पूर्वकमनुमानमित्यत्र प्रतिबन्धग्रहणोपायमात्रं प्रतिपादितमिह तु प्रतिबन्धस्वरूपमुदाहरणसाधर्म्यवैधर्म्ययुक्तमेवं लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्त इत्यत्र वादिप्रतिवादिप्रतिपन्नत्वं द्विविधस्यापि दृष्टान्तस्य सामान्यलक्षणमुक्तमिह तु प्रयोज्यप्रयोजकभावव्यवस्थितसाध्यसाधनधर्माधिकरणत्वमेकस्य द्वितीयस्य च तद्रहितत्वं लक्षणमुपपाद्यते । तत्र साध्यसाधर्म्यात्तद्धर्मभावीति साधर्म्यदृष्टान्तस्य लक्षणम् । वचनाधिकरणेऽप्यर्थात्मकदृष्टान्तचिन्तनं तदौपयिकत्वाद्धेतुवत्कर्तव्यम् । साध्यधर्मविशिष्टो धर्मी तेन साधर्म्यं साधनधर्मो लिङ्गसामान्यं यत्तदुदाहरणसाधर्म्यं पूर्वमुक्तं तदेव द्विगुणत्वादुभाभ्यां व्यपदिश्यते इतीह साध्यसाधर्म्यशब्देनोक्तम् । तस्मात्साध्यसाधर्म्याद्यस्तद्धर्मभावी तस्य साध्यस्य धर्मो नित्यत्वादिर्यस्मिन्भवति स तद्धर्मभावी भङ्ग्या प्रयोजकमुच्यते । हेतुधर्मप्रयुक्तः साध्यधर्मो यत्रास्ति स साध्यधर्मदृष्टान्त इत्यर्थः । स एव च वचसा कर्मतां प्रतिपद्यमान उदाहरणं भवतीत्यर्थवचनवाचिनोर्दृष्टान्तोदाहरणशब्दयोः सामानाधिकरण्यमविरुद्धम् । दृष्टान्त एवान्वयव्यापकेन वचनेनोच्यमान उदाहरणमित्युक्ते तदभिधायकं वचनमुदाहरणमुक्तं भवत्येव । यद्यत्कृतकं तत्तदनित्यं दृष्टं यथा घट इति । नन्वेवं यत्र हेतुकृता साध्यधर्मसत्ता यथा जलधरोन्नमनवृष्ट्यादौ तादृश एव दृष्टान्त उपदिष्टो भवेन्न यत्र साध्यधर्मकृता हेतुसत्ता यथा धूमानुमान इति । अदर्शनष्टो देवानांप्रियः । नोत्पत्त्यपेक्षया प्रयोज्यप्रयोजकभावो विवक्षितः किं तु गम्याभिप्रायेण । अग्नौ च धूमं यथाग्नेः प्रयोजकतां प्रतिपद्यते न हि धूमाग्न्योः कार्यकारणभावेन गम्यगमकभावः किं तु नियमाद्दृष्टेनैव नियमनाम्ना संबन्धेनेत्यसकृदुक्तम् ।

---

* न्यायसूत्रम् १ अ० १ आ० १ सू० ३६ ।

धूमः स्वरूपतो नाम चायतां जातवेदसः ।
नाग्निस्तमाक्षिपत्येनं स एव ह्यग्निमाक्षिपेत् ॥
प्रयोजकत्वमग्नेश्च पञ्चम्या यदि कथ्यते ।
यत्र सत्याग्निरित्येवं तन्निर्देशः प्रसज्यते ॥
यस्य प्रयोजकत्वं हि विवक्षायामिपितं भवेत् ।
यच्छब्देन स पूर्वेण स हि निर्देशमर्हति ॥
भवेदेवं च हेतुत्वं धूमं प्रति विभावसोः ।
न च तद्युज्यते वक्तुमनैकान्तिकदोषतः ॥
प्रयोजकत्वमिच्छन्ति तस्मान्नोत्पत्त्यपेक्षया ॥

अपि तु व्याप्यभिप्रायं हेतोरेवोचितं तत् । तस्माद्धेतुधर्मप्रयुक्तः साध्यधर्मो यत्र उत्पाद्यते स साध्यधर्मदृष्टान्तस्तद्वचनमुदाहरणमिति सिद्धम् ।

तद्विपर्ययाद्वा विपरीतम् ॥ *

दृष्टान्त उदाहरणमिति वर्तते । तदिति साध्यधर्मपरामर्शः । तद्यद्यपि पूर्वसूत्रे लिङ्गसामान्यं तथाप्यत्र साध्यसाधर्म्यं द्रष्टव्यं तद्विपर्ययात्साध्याभाव [?]रीतः अतद्धर्मभावी साधनरहितो यो दृष्टान्तः स वैधर्म्यदृष्टान्तः पूर्ववद्वचनः कर्मतामापद्यमानो वैधर्म्योदाहरणं भवति । विपरीतमित्युदाहरणापेक्षया नपुंसकलिङ्गनिर्देशः । किमर्थं पुनः साध्याभावात्साधनाभावो वैधर्म्यदृष्टान्तः स वर्ण्यते न पुनःसाधर्म्यदृष्टान्तस्थित्या साधनाभावादेव साध्याभाव इति । उक्तमत्र व्याप्यव्यापकभावो यः साध्यसाधनधर्मयोः स एव वैपरीत्येन मन्तव्यस्तदभावयोरिति । किं कारणं साधनधर्मे हि धूमे साध्यधर्मेणाग्निना व्याप्तेनाग्निः तत्र निवेशमलभमानो ऽनन्यथाव्यापकत्वाद् धूम एव निवेशितः । एवं साध्यधर्माभावे ऽनग्नौ साधनधर्माभावेनाधूमेन व्याप्ते सति धूमस्तत्र तद्व्यापकत्वो ऽनन्यगतित्वादनग्नावेव निविशतइति । यदि तु साधर्म्यदृष्टान्तवत्येव व्याप्यव्यापकभावः व्याप्यते साधनाभावे साध्यं नास्तीति तदा धूमाभावेनाग्निना व्याप्तेनाग्निस्तत्रालब्धनिवेशो धूममवलम्बेतेति स्यान्न चेतन्निर्वेहत्यधूमेपि वह्निदर्शनादित्येवं सपक्षैकदेशवृत्तेर्हेतुत्वमपि प्रसिद्धं हीयते व्याप्तिवै-

* गौतमसूत्रम् । अ॰ १ आ॰ १ सू॰३७ ।

धुर्यादिति। अपि च धूमाभावेनाग्न्यभावे व्याप्ते कथ्यमाने सत्यधूमो नियमितो भवत्यनग्निं मा स्प्राक्षीदित्यग्निस्त्वनियमितः स्वातन्त्र्याद्धूममपि स्पृशेदिति व्यभिचारात्प्रतिबन्धो विप्लवेत। तदुक्तं यदा तु साध्याभावेन हेत्वभावो विरुध्यते साधनं व्यापितं भवेत्। साध्यं पुनः स्वतन्त्रत्वाद्धेत्वभावेऽपि सम्भवेत्। तस्माद्यद्यपि समव्याप्तिकौ साध्यसाधनधर्माविति सपक्षैकदेशवृत्तित्वेनाहेतुत्वमाशङ्क्यते तथापि साधनधर्मस्य विपक्षाद्व्यावृत्तिमभिधित्सता साध्याभावे साधनाभावो दर्शयितव्यः। यथानित्यत्वं नास्ति तथाकृतकत्वमपि नास्ति यथाऽऽकाश इति। यो ह्यविद्यमानविपक्षो हेतुः सोऽपि सुतरां ततो व्यावृत्तो भवति तदभावात्तद्वृत्तेरिति। अतश्च सर्वपदार्थानित्यत्वं नास्ति तत्र कार्यत्वादावेवमपि वैधर्म्यदृष्टान्तमप्रदर्शयन्न वार्यते। यत्र नित्यत्वं नास्ति तत्र कार्यत्वमपि नास्ति यथा शशविषाणादाविति। ते एते साधर्म्यवैधर्म्योदाहरणे अन्वयव्यतिरेकवति हेतावुभे अपि सम्भवन्ती विकल्पेन प्रयोक्तव्ये। एकेनैव व्याप्तेः प्रदर्शनात्किमन्येन कृत्यम्। के चित्तु व्याप्तिसौष्ठवप्रदर्शनाय द्वयोरपि प्रयोगमिच्छन्ति। भवतु मा वा भूदिदं महद्विमर्दस्थानम्। ननु हेतूदाहरणाधिकमिति निग्रहस्थानमिदमादिष्टम्। समानजातीयाभिप्रायं तद्भविष्यति। साधर्म्यदृष्टान्तानेकत्वे वा तन्निग्रहस्थानमित्यास्तामेतत्। इत्थं साधर्म्यवैधर्म्यदृष्टान्तस्वरूपे व्युत्पादिते बलात्तल्लक्षणरहिता दृष्टान्ताभासा भवन्ति। तत्र साध्यविकलः साधनविकल उभयविकल इति वस्तुदोषकृतास्त्रयः साधर्म्यदृष्टान्ताभासाः। अनन्वयो विपरीतान्वय इति द्वौ वचनदोषकृतौ। यथा नित्यः शब्दः अमूर्तत्वादित्यत्र बुद्धिवदिति साध्यविकलो दृष्टान्तः। परमाणुवदिति साधनविकलः। घटवदित्युभयविकलः। व्योम्नि नित्यत्वामूर्तत्वं विद्यते इत्यनन्वयः। यदमूर्तं तन्नित्यमिति वक्तव्ये यन्नित्यं तदमूर्तमिति विपरीतान्वय इति वैधर्म्यदृष्टान्ताभासा अपि पञ्चैव। साध्याव्यावृत्तः साधनाव्यावृत्तः उभयाव्यावृत्त इति वस्तुदोषास्त्रयः। अव्यतिरेको विपरीतव्यतिरेक इति वचनदोषौ द्वौ। यथा तत्रैव हेतौ यत्र नित्यत्वं नास्ति तत्र मूर्तत्वमपि नास्ति यथा परमाणुष्विति साध्याव्यावृत्तः। बुद्धाविति साधनाव्यावृत्तः। यथाऽऽकाश इत्युभयथा व्यावृत्तः। नित्यत्वामूर्तत्वे घटे न विद्येते इत्यव्यतिरेकः। यत्र नित्यत्वमपि नास्ति तत्रामूर्तत्वमपि नास्ति

इति वक्तव्ये यत्रामूर्तत्वं नास्ति तत्र नित्यत्वमपि नास्तीति विपरीतव्यतिरेक इति । एते च वस्तुवृत्तेन हेतुदोषा एव तदनुविधायित्वादत एव हेत्वाभासवत्सूत्रकृता नोपदिष्टाः अस्माभिस्तु शिष्यहिताय प्रदर्शिता एव ।

उदाहरणापेक्षस्तथेत्युपसंहारो न तथेति वा साध्यस्योपनयः ॥ *

उदाहरणमात्मलाभे ऽपेक्षते इत्युदाहरणापेक्षः पक्षधर्मोपसंहार उपनयः । द्विविधश्चासौ तथेति न तथेति वा उदाहरणद्वैविध्यात् । तत्र साधर्म्योदाहरणापेक्षस्तथेत्युपनयो यत्कृतकं तदनित्यं दृष्टं यथा ऽऽकाशः न च तथा कृतकः शब्द इति । अथापि निषेधद्वयप्रयोगाद्विधिरेव गम्यते । ननु साध्यस्येत्ययाचकः सूत्रावयवः पक्षधर्मोपसंहारो ह्युपनयो न साध्योपसंहारः । साध्यो हि धर्मो धर्मी वा स्यात् तयोरन्यतरस्याप्ययमुपसंहार इति । उच्यते साध्यो धर्म्येव न धर्म इह विवक्षितः । तथायं हेतोरुपसंहारस्तथा च कृतकः शब्द इति सेयं साध्यस्येति सप्तम्यर्थे षष्ठी मन्तव्या साध्ये धर्मिणि हेतोरुपसंहार उपनय इति ।

नन्वाधारविवक्षायामिह प्राप्नोति सप्तमी ।
संबन्धमात्रे वाच्ये वा कथमाधारतोच्यते ॥
नैतत्संबन्धसामान्ये ऽप्युक्ते भवति धर्मिणा ।
योगो विशेषचिन्तायां तस्य त्वाधारता भवेत् ॥
विशेषेष्वनिर्मूढे च प्रायः षष्ठी नियुज्यते ।
शेषो नामाविशेषेण कारकाणामिति स्थितिः ॥
तथा च राज्ञः पुरुषो ब्राह्मणस्य कमण्डलुः ।
तरोः शाखेति सर्वत्र विशेषो ऽन्तर्व्यवस्थितः ॥

अतश्च धर्माय जिज्ञासा धर्मजिज्ञासा सा हि तस्य धातुनिर्देशेऽपि संबन्धमात्रसमर्पिका ऽपि सेयं षष्ठी विशेषपर्यवसाना भविष्यतीति सूक्तं साध्यस्योपसंहार इति । नन्वन्वयवचनमनर्थकं पक्षहेतुदृष्टान्तवचनैः किं न

---

* गौतमसूत्रम् । अ १ आ १ सू । ३८

पर्याप्तं यदर्थमुपनयवचनमुच्चार्यते। यदि धर्मिणि हेतोः सत्त्वसिद्धये तदभिधानं तदेव पृथैव श्रमः पक्षधर्मवचनेनैव कृतकत्वादित्येवमादिना सिद्धत्वात्। अथ साध्यदृष्टान्तधर्मिणोः साध्यापादनाय तदुच्चारणं तदपि न चतुरस्रमुदाहरणसाधर्म्यादित्यनेनैव गतार्थत्वात्। उदाहरणसाधर्म्यवचनं हि हेतुवचनमेव भवेत्। अथ स्वप्रतिपत्तौ तदर्थदर्शनात्परं प्रति तद्वचनं तथापि परामर्शज्ञाने विवदन्ते। अपि च स्वयं दधिभक्षणसमनन्तरं यदि कदाचिदनुमेयमिति उपजायते तत्किं परस्मै तदुपदिश्यताम्। यो ऽप्ययं प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनप्रयोगक्रम आश्रीयते सो ऽपि स्वप्रक्रियानुरागनिर्मित एव न वस्तुबलप्रवृत्तः। तथा हि यद्यत्कृतकं तत्तदनित्यं दृष्टं कृतकश्च शब्द इतीयति वचनात्को नाम शब्दानित्यतां नावगच्छेत्। यामे चाप सत्यव्रतधनः प्रमाणं डिपिडकरणं परित्यज्याक्षिणी निमील्य चिन्तय तावत्किमियता ऽर्थो बुद्धस्थे न वा। तस्मात्स्वप्रक्रियापक्षपातमपास्य पञ्चावयवमेवंक्रमकं वाक्यं प्रयुङ्क्ष्वेति। अत्रोच्यते। इदं तावद्भवान्पृष्टो व्याचष्टां किं स्वप्रतिपत्तिमनुसरन्तः परप्रतिपादनाय वाक्यरचनां कुर्मः उत परहृदयानुवर्तनेनेति। तत्र पराभिप्रायस्य वैचित्र्यात्परोक्षत्वाच्च दुरवगमत्वेन न विद्मः किं विदध्महे किं भुवमुत्क्षिपामः किमम्बरेण वा परं पीडयामः उत हस्तसंज्ञया व्यवहरामः आहो हेतुमात्रमेव केवलं प्रयुञ्ज्महे किं वा त्र्यवयवं वाक्यमभिदध्मः उत पञ्चावयवादपि वाक्याद्धिकमाख्यानकमस्मै वर्णयाम इत्येवमनवस्थितत्वात्पराभिप्रायस्य स्वप्रतिपत्तिमेवानुसरता परः प्रत्याय्यः। तत्र स्वप्रतिपत्तौ पर्वतादिधर्मा प्रथमं दृष्ट इति स प्रतिज्ञया कथ्यते ततो धूमादिलिङ्गमुपलब्धमिति हेतुवचनेन तदावेद्यते। ततो यत्र धूमस्तत्राग्निर्यथा महानस इति व्याप्तिस्मरणमभवदिति दृष्टान्तवचसा तदभिधीयते। ततस्तथा चायं धूम इति परामर्शज्ञानमुदपादीति तदुपनयवचनेन प्रतिपाद्यते। ततस्तस्मादत्राग्निरित्यनुमेयज्ञानमुपजायते इति निगमनेन तदुच्यते। ततः परं प्रति पर्यवसानात्किमन्यदुपदिश्यतामिति। न च दधिभक्षणदृष्टान्तो ऽन्यतममपि भवितुमर्हत्यनुमेयप्रतिपत्त्यनुपादेयत्वात्। येषामपि मते परामर्शज्ञानं नास्ति तैरप्युपनयवचनमवश्यमेषापरिहार्यमनुमेयप्रतिपत्तये। दृष्टान्ते दर्शितशक्तिरेव हेतुः प्रमयति नान्यथेत्यतो यद्यपि पक्षधर्म-

लिपतो च परामर्शज्ञानानन्तरं साध्यावगतिरेव भवन्ती दृश्यते सा परस्याप्युपनयवचनश्रवणसमनन्तरमुपजायमानैवेति किं तदुक्त्या प्रयोजनम् । उच्यते । प्रतिज्ञायास्तावत्साफल्यं समर्थितमेव तस्याश्चेदं पुनर्वचनं सिद्धसाध्यभेदे सत्यपि धर्मिधर्मनिर्देशमात्रमास्यादुच्यते । सिद्धसाध्यभेदादेव च न पौनरुक्त्यकृतमसाफल्यं स्वप्रतिपत्तिसमये च परामर्शज्ञानानन्तरं साध्यबुद्धिरुत्पन्ना सा परस्मै कथ्यमाना न निष्प्रयोजना भवति ।

तस्माद्धेतोरिदं साध्यमहमज्ञासिषं यथा ।
तथा त्वमपि जानीहि मा स्म विप्रो ऽत्र ते भवेत् ॥

एवमुक्ते संशयानस्य संशयः शाम्यति विपर्यस्तमतेश्च विपर्ययस्तदर्थश्च पञ्चार्थानुमानोपन्यासश्रमस्तदिदं विपरीतप्रसङ्गप्रतिषेधार्थं निगमनमाहुः । ये तु यथोक्तसाध्यनिर्देशात्मकप्रतिज्ञापुनर्वचनसमर्थनलोभादपि प्रतिज्ञायाः सिद्धिमबुध्यमाना असाधारणशङ्काव्यवच्छेदाय निगमनवचनमिच्छन्ति ते न सम्यगभ्यधुः । असाधारणाशङ्कायाः दृष्टान्तवचनेनैव निरस्तत्वात् । विशेषस्य हि हेतुत्वशङ्कायामसाधारणशङ्का स्यादयत्नकृतकं तदनित्यमिति दृष्टान्तवचसा सामान्यस्य हेतुत्वे कथिते कथमसाधारणत्वमाशङ्केत । यदि पुनरुपनयवचनेन साध्ये धर्मिणि हेतोरुपसंहारादसाधारणत्वमाशङ्केत तत्पुनर्दृष्टान्तधर्मिवृत्तित्वमस्य दर्शयितव्यम् । तस्मिन्दर्शिते पुनस्तद्वृत्तित्वाद्धर्मिण्यसिद्धत्वमाशङ्कनीयं पुनस्तद्व्यावृत्तये धर्मिणि हेतोरुपसंहारो विधेय इत्येवमसाधारणशङ्काव्युदासाय प्रयोगः किं तु पूर्वरीत्यैवेति । तस्माद्विशिष्टविशेषं यथोदिते क्रमनिवेशिनो ऽवयवान् एकत्र संघटयितुं निगमनवचनं प्रयोक्तव्यम् । त इमे प्रतिज्ञादयो निगमनपर्यन्ताः पञ्चावयवा यथासंभवमागमादिप्रमाणानुगृहीताः परस्परानुपकाश्च स्वार्थं साधयन्ति । तत्र मुख्यया वृत्त्या प्रतिपाद्येनानुमानेनैव सर्वे ऽवयवा अनुगृह्यन्ते प्रपञ्चाय तु प्रमाणान्तरानुग्रह एषामुच्यते । प्रतिज्ञायास्तावदागमो ऽनुग्राहक उपेयते उपदेशस्वभावत्वात् । अनित्यः शब्द इत्युक्ता त्वेवंविधे विषये ऋषियदस्वतन्त्रत्वादनुमानमुपदिशन्ति । प्रतिज्ञावचनं तु तच्छायानुपातित्वाच्छब्दप्रामाण्यसिद्धयर्थं वा शास्त्रे न प्रतिज्ञायाः शब्दविषयत्वादागमानुगृहीतमुच्यते । हेतुवचनमनु-

मानेनानुगृह्यते । उदाहरणं तु प्रत्यक्षेण तन्मूलत्वाद्व्याप्तिपरिच्छेदस्य यथा
गौस्तथा गवय इति च यथा घटस्तथा शब्द इत्यनया च्छाययोपमानकर-
णभूतवनेचरादिवचनसदृशत्वादुपमानमुपनयस्यानुग्राहकमभिधीयते । निगम-
नस्य तु सर्वावयवानामेकत्र नियोजनार्थत्वात्सर्वप्रमाणानुग्राह्यतैवेतरेतरानु-
षक्तत्वात् । प्रतिज्ञां विना निराश्रयो हेतुर्भवेदिति सा पूर्वं प्रयोक्तव्या अनित्यः
शब्द इति । ततो हेतुं परो जिज्ञासत इति हेतुवचनमुच्चार्यते कृतकत्वादिति ।
हेतौ श्रुते क्वास्य व्याप्तिरवधृतेति दर्शयितुमुदाहरणमुच्यते यत् कृतकं
तदनित्यं दृष्टं यथा घट इति । एवमुक्ते किमीदृशो निर्ज्ञातशक्तिरेष हेतुः
साध्यधर्मिणि भवेन्न वेत्यभिद्रुतायाः शङ्कामपाकर्तुमुपनयः प्रयुज्यते । ततोऽमुना
क्रमेण तथापि साध्यप्रतीतिर्भवत्विति सर्वावयवानेकत्र साध्येऽर्थे समर्थयितुं
निगमनमभिधीयते । अन्यतममवयवमन्तरेण सकलमिदमनुपपन्नार्थवाक्यं
स्यादिति पञ्चावयवमेव यथोपदिष्टक्रमकं वाक्यं प्रयोक्तव्यम् ।

इत्यारब्धोपकारास्तदनुगुणफलैरागमादिप्रमाणै-
रन्योन्यापेक्षिणोऽमी नियतमवयवाः साधयन्त्यर्थजातम् ।
यश्चैतेषां प्रमेये वचसि च चतुरस्तस्य जातिप्रयोग-
प्रायैः शक्यो न पक्षः क्षपयितुमिति हि व्याहरद्वृत्तिकारः ॥

अवयवपदार्थः ॥

इति भट्टजयन्तस्य कृतौ न्यायमञ्जर्यां दशममाह्निकम् ॥

अविज्ञाततत्त्वेऽर्थे कारणोपपत्तितस्तत्त्वज्ञानार्थमूहस्तर्कः ॥*

अविज्ञाततत्त्वेऽर्थे इति सामानाधिकरण्यनिर्देशादर्थो यथाऽन्यपदार्थो न पुरुषः । पुरुषो हि षष्ठ्या निरदेक्ष्यत अविज्ञातं तत्त्वमस्येति । तत्त्वपदोपादानेन धर्मिणः सामान्यधर्ममात्रविशिष्टस्य विज्ञातत्वं सूचयति । कारणोपपत्तित इति संशयज्ञानोल्लिख्यमानपक्षद्वयान्यतरपक्षोत्थापनानुकूलकारणावलोकनं तत्त्वस्योत्थापकमाह । अत्र यथाविज्ञाततत्त्वेऽर्थे भवन्नापि बुभुत्साविमर्शो न तर्कतां प्राप्तः । तत्त्वज्ञानार्थमिति साक्षात्प्रमाणतामस्य निरस्यति । प्रमाणानुग्राहकं तु विशेषपरिशोधनद्वारेण विदधत्तत्त्वज्ञानाय कल्पते । तर्क ऊह इति पर्यायोपादानस्य प्रयोजनं वक्ष्यामः । तेनायं सूत्रार्थः अविज्ञाततत्त्वे सामान्यतो ज्ञाते धर्मिण्येकपक्षानुकूलकारणदर्शनात्तस्मिन् संभावनाप्रत्ययो भवितव्यतावभासस्तदितरपक्षशैथिल्यापादने तद्ग्राहकप्रमाणमनुगृह्णन् सुखं प्रवर्तयंस्तत्त्वज्ञानार्थमूहस्तर्क इति । यथा वाहकेलिप्रदेशादावूर्ध्वत्वविशिष्टधर्मिदर्शनात्पुरुषेणानेन भवितव्यमिति प्रत्ययः । ननु तत्त्वज्ञानार्थमित्युक्ते सति सामर्थ्यादविज्ञाततत्त्वता लभ्यते एवेति किमर्थं स्वकण्ठेन पुनरनूद्यते । उच्यते । किं तु क्व चिद्विषये ज्ञाततत्त्वेऽपि पूर्वं तर्कणावसरे सत्युत्तरकालं तर्कितो मया ऽयमर्थ इति स्मर्यमाणतर्कविशेषणतया गृह्यमाणो विशेषणीभूतस्तर्कस्तत्त्वज्ञानार्थो भवतीति तद्व्युदासाय पुनरविज्ञाततत्त्वग्रहणम् । मार्गशोधनद्वारेण तर्कस्य तत्त्वज्ञानार्थत्वमिह विवक्षितं तच्चाविज्ञाततत्त्वेऽर्थे संभवतीति । ननु नैव संशयनिर्णयान्तरालवर्ती तर्कप्रत्ययः कश्चिदस्ति । तथा हि यदि तावदनवगतविशेषस्य भवत्यसौ प्रत्ययस्तर्हि संशय एव भवेदवगतविशेषस्य भवन्निर्णयतामेव स्पृशेत् । पुरुष एवेत्येवकारार्थादुन्मेषरहितोऽपि प्रत्ययो निर्णयो न न भवितुमर्हति । तुरगपरिसरणसमुचितदेशदर्शनमपि यदि स्थाणुपक्षे स्थगयितुमलमिति मन्यसे तस्करचरणादिनरविशेषदर्शनवत्तन्निर्णयकारणमेव स्यात् । अथ तस्यामपि तुरगविहरणभुवि निखनति कश्चन स्थाणुमिति शङ्कसे यद्येवं स्थाणुपक्षानपायात्पुनः संशय एव स्यादिति न तृतीयः पक्षः समस्तीति लक्षणाभावात्कस्येदं लक्षणमिति । उच्यते न खलु स्वमतिपरिकल्पितविकल्पवितानेन प्रत्यात्मवेदनीयाः प्रती-

* गौतमसूत्रम् । अ० १ आ० १ सू० ४० ।

तयो वर्तितुं शक्याः । तथा हि । स्थाणुर्वा पुरुषो वेति प्रतीतिरेका पुरुष एवा-
यमित्यन्या पुरुषेणानेन भवितव्यमिति मध्यवर्तिनी तृतीया संभावनाप्रतीतिः
स्वहृदयसाक्षिकैव ।

साम्येन हि समुल्लेखः संशये पक्षयोर्द्वयोः ।
निर्णये त्वितरः पक्षः स्पृश्यते न मनागपि ॥

तर्कस्त्वेकतरं पक्षं विभात्युत्थापयन्निव ।

ननु संभावनाबीजवाजिवाहनदर्शनाद्वाहकेलिप्रदेशविशेषदर्शनं हि
पुंसि संभावनामात्रमुपजनयितुमलं न तु शिरःपाण्यादिविशेषदर्शनवत्सर्वा-
त्मना स्थाणुपक्षापसरणेन पुरुषनिर्णयाय प्रभवत्यतोऽयमगृहीतविशेषस्यैव
भवति प्रत्ययो न तु संशयः एकतरपक्षानुकूलकारणोपपत्त्या जायमा-
नत्वात् । कथं पुनः पाणिपादादिपुरुषविशेषवद्वाहनदेशविशेषो विशेषकार्यं
न कुर्यात् करोत्येवास्थाणुपक्षोत्सारणान्निर्णय एवायमिति कस्यैष पर्यनुयोगः ।
यथा हि शिरःपाण्यादिदर्शने सति पुरुषनिर्णयो भवति न तथा तुरगव-
हनदर्शने सति । अननुयोज्याश्च पदार्था एवं भवतैवं मा भूदिति । यथा च
देशान्तरे स्पर्धमान एव स्थाणुपक्ष आस्ते न तथा वाहकेलिभूमावपि तु
शिथिलीभवति संभवत्प्रमादत्वाच्च न सर्वात्मना निवर्तते । ननु यदि न
निवर्तते तर्हि स्पर्धतां मा वा स्पर्धिष्ट स्थितस्तावत्स्थाणुपक्ष इति संशय एवा-
यमिति । नैवम् स्थाणुपक्षः सर्वात्मना निवर्तते नाप्यास्ते एवमेवायं विशङ्कि-
वालम्ब्यमानः प्रत्ययान्तरनिवृत्तये प्रभवतीति तथा प्रत्ययानुभवादेव परिक-
ल्प्यते । वाहकेलिप्रदेशदर्शने हि यथा पुरुषविशेषाः स्मरणपथमवतरन्ति न
तथा स्थाणुविशेषाः उभयविशेषस्मरणजन्मा च संशय इति सोऽयं वाह-
केलिप्रदेशविशेषः शिथिलयति स्थाणुपक्षं न सर्वात्मनोच्छिनत्तीति तद्दर्श-
नात्कृतकतत्कारणप्रत्यय इति न तद्द्वयंगमं तेन क्रमेण निर्णय यथार्थो
तत्कारणतथात्वं न तर्क इति । अथ वा कार्यादाहरणत्वादस्य तथापि संश-
यनिर्णयान्तरालवर्ती तर्कप्रत्ययो द्रष्टव्यः स उदाहरणं भविष्यति । ऊह इति
पर्यायाभिधाने किं प्रयोजनं लक्षणप्रतिपादनमेव । तदेव हि तर्कस्य लक्षणं
यदूहरूपत्वं इतरस्तु सूत्रे कारणविशेषाय फलनिर्देशः । कारणोपपत्तित इति

कारणनिर्देशः। अविज्ञाततत्त्वेऽर्थे इति विषयनिर्देशः। तत्त्वज्ञानार्थम् इति
फलनिर्देशः। अपि च तर्कशब्दं केचिदनुमाने प्रयुञ्जते यथा स्मृतिकाराः
पठन्ति।

आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना।
यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नेतरः इति॥

तदिहापि तर्कोऽनुमानं मा विज्ञायीत्यूहग्रहणम्। ऊहोऽत्र तर्क
उच्यते नानुमानं तत्त्वज्ञानार्थतोऽप्यस्य प्रमाणानुग्राहकत्वेन न साक्षात्।
तथैव चार्थं साधयितुमेव वादे प्रयुज्यते हृदयशुद्धिप्रकाशनार्थम्। कापिलास्तु
बुद्धिधर्ममूहमाहुः। स तन्त्रसिद्धान्तप्रसिद्धसत्त्वरजस्तमोरूपप्रकृतिप्रभवभुवन-
सर्गादिव्यवहारनिराकरणवर्त्मना पूर्वमेव निरस्तः। जैमिनीयास्तु ब्रुवते
युक्त्या प्रयोगनिरूपणमूह इति। इह हि किंचिदुपदिष्टदृष्टादृष्टस्वभावफले
तिकर्तव्यताकलापं कर्म भवति यथा ऽऽग्नेयोऽष्टाकपाल इति दर्शपूर्णमा-
सप्रकरणे पठितम्। क्वचित्पुनः प्रधानकर्ममात्रमुपदिश्यते इतिकर्तव्यता तु
का चन नाम्नायते यथा सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकाम इति। तत्र
विचार्यते किमितिकर्तव्यताविरहितयथाश्रुतप्रधानमात्रसंपादनेन तत्र शास्त्रा-
र्थप्रयोगः परिसमाप्यते उत तदपि सेतिकर्तव्यताकं प्रधानमनुष्ठेयमिति।
तत्रापूर्वप्रयुक्तत्वेन धर्माणां प्रतिकर्म भेदे स्थिते निरङ्गस्य प्रधानस्याननुष्ठे-
यत्वाद्ध्वन्तादिकरणसिद्धान्तन्यायेन प्राकृतवद्विकृतकर्म कर्तव्यमिति सेति-
कर्तव्यताकं तदनुष्ठीयते। एवं सामान्यातिदेशे स्थिते सति कस्य वैकृतस्य
कर्मणः कुतः प्रकृतेर्धर्मा अधिगन्तव्या इति चिन्तायां द्रव्यदेवतादिचो-
दनासाहचर्यालोचनोपनतहृदयसंनिधानप्राकृतकर्मविशेषसंबन्धिन एव तत्र
धर्मा भवितुमर्हन्तीति स्थापिते युगपदुपनिपतदनर्गलचोदकव्यापारोपनीत
निखिलाध्वरमण्डलविध्यन्तकाण्डाधिगम्यधर्मसंबन्धप्राप्तौ सत्यां ते धर्माः
कथं प्रयोक्तव्या इति युक्त्या प्रयोगनिरूपणमूह उच्यते। येनेत्थं प्रयोक्तव्या
इति धर्मा व्यवस्थाप्यन्ते। स च त्रिविधो मन्त्रसामसंस्कारविषयः। मन्त्रवि-
षयस्तावद्यथा ऽत्रैव सौर्ये चरौ प्रकृतिवद्भावेनाग्नेयादग्नये त्वा जुष्टं निर्व-
पामीति निर्वापमन्त्रः प्राप्तः कथं प्रयोक्तव्य इति विचारणायामुच्चारणमा-
त्रेण मन्त्राणामनुपयोगात्प्रयोगसमवेतद्रव्यदेवतादिप्रकाशनद्वारेण तदुपयोगस्य

व्यवस्थितत्वादिहापि कृते यथायमग्नये जुष्टमिति प्रयुज्यमानो मन्त्रः प्रयोगसमवायिनोऽर्थस्याप्रकाशनादनर्थको भवेत् सर्वात्मना चोत्सृज्यमाने मन्त्रे मन्त्रप्रकाशितकर्माननुष्ठानान्न प्रकृतिवत्कृतं भवेदित्यग्निपदोद्धारेण सूर्यपदप्रवेशेन मन्त्र ऊहेनेत्थं प्रयोक्तव्य इति गम्यते सूर्याय त्वा जुष्टं निर्वपामीति । ननूहप्रवरनामधेयानाममन्त्रत्वादित्थमपि न मन्त्रेण स्तुतं कर्म कृतं स्यादिति चेन्न । एकदेशविकृतमनन्यवद्भवतीति न्यायात् । सामविषयस्तु गीतयः सामानीति स्थिते क्व चित्कर्मणि रथन्तरमुत्तरयोर्गायति बृहदुत्तरयोर्गायतीति श्रुतेः सा बृहद्रथन्तरगीतिर्यस्यामृचि योनिभूतायामुत्पन्ना ततोऽन्यस्यापि प्रयुज्यते । तादृगवसरेऽपि च सामगीतिर्वर्गान्तरादरेष्वपि प्रत्यभिज्ञायते रथन्तरमनेन स्तोत्रमिति व्यवहारदर्शनात् । संस्कारविषयः यत्त्वपि प्रकृतौ प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामवहन्तीति संस्कारश्चोदितः क्व चित्तु विकृतौ श्रूयते नखनिर्भिन्नांश्चरुर्भवतीति तत्रोलूखलमुसलयोः प्रकृतौ पुरोडाशार्थव्रीहितुषकणविमोकपूर्वकतण्डुलीभावसंपादनद्वारेणोपयोगाद्विकृतावपि तत्कार्यापन्नानां नखानां प्रोक्षणाख्यः संस्कारः क्रियत इति । सोऽयं विविध ऊहः । के चित्तु पशुविधमूहमाचक्षते धर्मस्यार्थकृतत्वाद् द्रव्यगुणसंस्कारव्यतिक्रमप्रतिषेधे चोदनानुबन्धः समवायादिति* सूत्रमनुसरन्तः यत्तु प्रतत्यमानमतिप्रसङ्गमाशङ्कते विविधमेव चोहं याज्ञिका अनुमन्यन्त इति । अत्र वदन्ति । सोऽयमूहशब्दः कोविदैरनुमाने प्रयुक्तो यथा स्मृतिकारैस्तर्कशब्दो यस्तर्केणानुसन्धत्त इति । तथा हि वैकृते कर्मणि धर्मं तत्समवेतार्थप्रकाशकमन्त्रप्रयोगनिर्वर्त्योऽस्तीति साध्यो धर्मः कर्मत्वात्प्राकृतकर्मवत् । मन्त्रो वा तत्समवेतार्थप्रकाशकः प्रयोक्तव्यो मन्त्रत्वात्प्राकृतमन्त्रवदिति । प्राकृतेषु च कर्मसु तथा तथा व्याप्तिग्रहणात्सोऽयमनुमानमार्ग एव । नखाः प्रोक्षणीयाः प्रयोगोपयोगवस्तुनिर्वर्तकत्वादुलूखलमुसलवदिति । सामसु तु स्पष्टमेव वचनमस्ति रथन्तरमुत्तरयोर्गायतीति तदभावेऽपि मन्त्रसंस्कारसमानयोगक्षेमत्वमेव । अपि च शब्दप्रवृत्तिन्याये सहस्रप्रयुक्त्युत्पादनात्मके मीमांसाशास्त्रे तत्प्रसक्तोऽर्थोऽदनार्थे वर्तत इति स्यादितम् । अतएव यथोक्तोहसम्बन्धस्यार्थस्य चोदनार्थेन मा निवर्ततेति सोऽयमूहः शब्दवशानार्था-

* जैमिनिसूत्रम् अ० ९ पा० १ सू० ३०

णीयः । प्रमाणान्तरगोचरो वा धर्मः स्यात् । न्यायविशेषात्मकस्तूहो नानुमानादर्थान्तरं स्यात् । अनघ इत्यस्य स्थाने सुपर्णेतिपदस्य प्रयोग ऊहस्य फलं नोहः । इह तु पूर्वोक्तया नीत्या प्रमाणव्यतिरिक्त ऊह उपपादितः । श्रोत्रियास्तु तदनभिज्ञतया न्याये न्यायफले चोहशब्दमुपचरितवन्त इत्यलं शास्त्रान्तरोद्गारगहनाभिः कथाभिः ।

तदेव मीमांसककल्प्यमानो नोहः प्रमाणव्यतिरेकमेति ।
प्रमाणसन्देहदशान्तरालवर्ती तु तर्कः कथितोऽत्र शास्त्रे ॥

तर्कपदार्थः ।

तर्कानन्तरं निर्णयो भवति पठितश्चेति स लक्ष्यते ।

विमृश्य पक्षप्रतिपक्षाभ्यामर्थावधारणं निर्णयः ॥ *

अवधारणमपि तथा स्यादित्यर्थग्रहणम् । इन्द्रियादिजनितमपि तदवधारणमस्त्येव न्यायोपक्रमहेतोस्तु निर्णयस्योद्दिष्टत्वात्त एवानुमानजन्यो लक्षणीय इहेति पक्षप्रतिपक्षाभ्यामित्युक्तम् ।

एकाधिकरणौ धर्मौ तुल्यकालौ विरोधिनौ ।
पृथक्परिग्रहौ पक्षप्रतिपक्षावुदाहृतौ ॥

न हि ताभ्यां निर्णयः तयोरन्यतरविपर्ययो हि भवति न तत्कारणक एवेति । सत्यम् इह तु पक्षप्रतिपक्षशब्दाभ्यां तद्विषयौ साधनतदुपालम्भौ लक्ष्येते । तौ च तस्मिन्कारणमेव किमर्थं पुनर्लक्षणा ऽऽश्रीयते साधनोपालम्भाभ्यामेवेति कथं न सूचितम् । एवमभिधीयमाने पुनस्तयोर्विषयो मुख्यः लक्षणाप्रयोगे [illegible] सोऽप्यवगतो भवेत् । मुख्यमभिधाय तदितरो लक्ष्यते भवत्येव द्वाभ्यां कथं तु निर्णयः एकमेव हि साधनं निर्णयाय कल्प्यते । एवमेतत् । न द्वितीयमपि साधनं निर्णयनिमित्तमाचक्ष्महे किं तु तदुपालम्भ साधनं च साधनोपालम्भस्य साधनोपालम्भौ ताभ्यां निर्णयः । एतदुक्तं भवति स्वपक्षे प्रमाता निर्णयतीति न वस्त्वेव न ज्ञाने च दूषणमुत्प्रेक्षमाणः स्वपक्षे साधनमभिदधत्परपक्षसाधने च दूषणमुत्प्रेक्षमाणः प्रमाता निर्णयतीति

* न्यायसूत्रम् अ० १ आ० १ सूत्र ४१ ।

किं नूपालम्भस्य क्व इव निर्णयजन्मनि व्यापारस्स हि परपक्षसाधनमव-च्छिन्द्यादिति । अस्त्वेतत् तदुच्छेदद्वारेणापि तु स्वपक्षसाधनमहिमानमावि-ष्कुर्वन्कल्पतएव निर्णयायेति युक्तो द्वयोरपि करणभावः । नन्विदानीमर्थग्रह-णमनर्थकमेवंविधसाधनाधीनजन्मा हि न निर्णयाभासः संभवति साधनोपा-लम्भलक्षणार्थावपि च पक्षप्रतिपक्षशब्दो विषयमभिवदितुं ननु शक्नुत इत्यु-क्तमेवेति को ऽर्थो ऽर्थग्रहणेन । उच्यते पक्षप्रतिपक्षयोस्तु द्वयोरन्यतरस्यार्थे ऽवधारणं भवति नोभयस्य । स एव च परमार्थतो ऽर्थ इतरस्तु भ्रान्तिकल्पित इति प्रदर्शनायार्थपदोपादानम् । लक्षणमात्रसाधनोपालम्भनिष्ठत्वात् पक्षप्रति-पक्षशब्दयोर्विषयनिर्देशार्थमर्थपदमित्येके । विमृश्येति किमर्थं वस्तुस्वरूपकथ-नार्थमेव । अनुमानकरणको हि निर्णय इह लक्ष्यते इत्युक्तम् । अनुमानं च संशयविषये प्रवर्तते इति तर्कानन्तरमप्यनेनैवाशयेनास्योपादानम् । संशयाद-नन्तरं तर्कस्तर्कादूर्ध्वं च निर्णयो दृष्टः प्रवर्तमानो ऽतस्स तत्पूर्वक उच्यते ।

निर्णये तु समुत्पन्ने बुभुत्सा विनिवर्तते ।
अत एव हि मन्यन्ते तदन्तं न्यायचिन्तनम् ॥

भवत्वेवमिदं तु चिन्त्यतां क्व नियमः किं विमर्शे किं पक्षप्रतिपक्षयोः किं निर्णयइति । यो ऽपि च नोपपद्यते इति । न विमृश्यैव निर्णयः अविमृ-श्यापि भावात् । न पक्षप्रतिपक्षाभ्यामेवेन्द्रियादेरपि तदुत्पादात् । न निर्णय एव तर्कस्यापि क्व चिदनिवृत्तेः । उक्तमथोद्देशसूत्रे तत्त्वज्ञानपदोपादानात्प्रमा-णपदेन च तत्फलावेधान्न निर्णयमात्रोद्दिष्टेन किमपि प्रयोजनं विशिष्टस्तु निर्णयो लक्षणत्वेन विवक्षितः ।

परीक्षाविषयो यो हि निर्णयो न्यायनिर्मितः ।
नियमपक्षमप्येतत्तस्मिन्न हि नियुज्यते ॥

न हि विमृश्यैव भवन्ति विमर्शपूर्वकत्वात्परीक्षायाः । अनुमानं च संदिग्धे विषये प्रवर्तते इति प्रायेण तद्व्यवहारः । यद्यपि क्व चिदसंदिग्धे ऽपि विषये दृष्टं प्रवर्तमानमनुमानमनलानर्थितायामतर्कितोपनतपर्वतनित-म्बनिर्गतधूमदर्शनेन कृशानुकल्पनमिव तथा ऽपि वस्तुयोग्यतावशेन संदि-ग्धविषयमेवानुमानमिच्छन्ति न्यायविदः । प्रकृतस्य निर्णयः पक्षप्रतिपक्षाभ्या-

मेव निर्णय एवेति न शक्यते नियन्तुमन्यथा न्यायानुपरमादिति । शास्त्रे तु विनापि संशयादस्ति निर्णयः । यद्यपि च तथापि सूत्रकृता सर्वपरीक्षायां संशयपूर्वकत्वमुपदेशातिदेशाभ्यामभ्यधायि तथापि नासौ शास्त्रीयो निर्णयः परीक्षाकार्यत्वात् । यस्तु शास्त्रस्य एव क्वचिद्विषयनिर्णयः स विमर्शवर्जमुत्पद्यते । वादे ऽपि विमर्शरहिते भवति निर्णयः । उभौ निश्चितौ वादं कुरुतः संदिग्धस्य तत्रानधिकारात् । कथं तर्ह्येष प्रवादः संशयच्छेदो वादस्य फलमिति प्रथममुभयोरपि निश्चितयोर्वादप्रवृत्तावन्तराले बलादापतति युक्तिद्वयोपनिपाततः संशय इति वस्तुनिर्णयावसानत्वाद्वादस्य संशयच्छेदफलत्वमाचक्षते ।

यद्यप्यनिश्चितमतिः कुरुते न वादं मुख्या तथापि परकीयनयप्रवेशम् ।
अन्तर्मतद्वयबलाबलचिन्तनेन संशय्य निर्णयति नूनमसौ स्वपक्षम् ॥

निर्णयपदार्थः ॥

न्यायपरीक्षाद्वारकवस्तुविचारयोग्यास्तिस्रः कथा वादिनो भवन्ति वादो जल्पो वितण्डेति तत्र वादस्तावदुच्यते ।

प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भः सिद्धान्ताविरुद्धः पञ्चावयवोपपन्नः पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वादः ॥*

पक्षप्रतिपक्षौ व्याख्यातौ तयोः परिग्रहो ऽभ्युपगमो नियमः । एको वक्ति नित्यः शब्दः अपरस्त्वनित्यः शब्दः इत्याह । सो ऽयं पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहो वादः । एतच्च रूपं कथात्रये ऽपि साधारणमिति विशेषमाह । प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भ इति । प्रमाणैस्तर्केण च साधनं साधनोपालम्भश्चास्मिन्क्रियते इति प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भः । न त्वीदृशी वितण्डा तस्याः प्रतिपक्षसाधनोपन्यासशून्यस्वभावत्वात् । ननु प्रत्यक्षादेः प्रमाणस्य परप्रतीत्यनुपायत्वान्न तेन वादे साधनोपालम्भौ शक्यक्रियौ । तर्कस्य तु प्रतीतिसाधनत्वमपि तावन्न सम्भवति सम्भावनाप्रत्ययस्वभावत्वात्किमुत परप्रत्यायनाङ्गतेति नतरां तस्य साधनोपालम्भहेतुत्वम् । सत्यमेवमिह तु न प्रमाण-

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० १ ।

शब्देन प्रत्यक्षादिरनुमानमपि तु प्रमाणमूला अवयवा उच्यन्ते तैश्च सिद्ध्युपालम्भौ क्रियेते । एवं तर्कस्य तु स्वतः साधनोपालम्भकरणकौशलशून्यात्मनोऽपि प्रमाणानुग्राहकत्वात्पारम्पर्येण तद्द्वारेणाश्रयशुद्धिप्रदर्शनार्थमुपादानम् । यद्येवं प्रमाणपदेनैव तन्मूलावयवप्रतिपादनात्पञ्चावयवोपपन्नग्रहणमतिरिच्यते । तत्र के चिदाचक्षते प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भ इति वादलक्षणे छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भ इति च जल्पलक्षणे श्रवणाद्वादे सर्वात्मना छलादिनिषेधप्रसक्तौ कतिपयनिग्रहस्थानोद्भावनाभ्यनुज्ञानार्थं पञ्चावयवोपपन्नग्रहणम् । अनेन च हीनमन्यतमेनाप्यवयवेन न्यूनं हेतूदाहरणाधिकमधिकमिति न्यूनाधिकयोरुद्भावनमनुज्ञायते । सिद्धान्ताविरुद्धपदेनापि सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्ध इति विरुद्धाख्यहेत्वाभासोद्भावनमनुज्ञातमित्येवं वादे त्रीणि निग्रहस्थानान्युद्भावनीयानि । अन्ये वदन्ति विरुद्ध एव हेत्वाभासो वादे चोद्यते नानैकान्तिकादिरिति । कथमेतद् युज्यते निग्रहस्थानेभ्यः पृथगुपदिष्टा हेत्वाभासा वादे चोदनीया भविष्यन्तीति भाष्यकारवचनात्प्रमाणपदेन च तन्मूलावयवाक्षेपात्प्रमाणाभासमूलनिरासे सति सकलहेत्वाभासोद्भावनमपि तत्र सिद्धमिति । सिद्धान्ताविरुद्धग्रहणेन सिद्धान्तमभ्युपेत्य नियमात्कथाप्रसङ्गोऽपसिद्धान्त इत्यपसिद्धान्ताख्यनिग्रहस्थानानि वादे उद्भाव्यन्ते इति । तदनुपपन्नम् न हि त्रीणि वाऽष्टौ वा वादे निग्रहस्थानानि चोदनीयानीति चोदना वैदिकी राजशासनं वा वस्तुपरिशुद्धिसाधनं सर्वमेव तत्र प्रयोगार्हमयं तु विशेषः । जल्पे कस्यां चिदवस्थायां बुद्धिपूर्वकमपि छलादिप्रयोगः क्रियते वादे तु वृथा तेषां प्रयोगः । भ्रान्त्या तु कथं चित्प्रयुक्तानामवश्यमुद्भावनमनुद्भावने वस्तुपरिशुद्धेरभावात् । कथं तर्हीदं पदद्वयं सिद्धान्ताविरुद्धः पञ्चावयवोपपन्न इति । अपसिद्धान्तादिसम्यग्दूषणादिकप्रदर्शनेनैवंप्रकारवस्तुशुद्ध्यनुगुणनिग्रहस्थानजाताभ्यनुज्ञानार्थमेवेत्यभियुक्ताः । अप्रतिभाविक्षेपादयो हि न वादे पराजयहेतवः कथान्तरेणाप्यागत्यानुस्मृत्य च साधनमुपालम्भं वा तत्र वदन्न पराजीयते । प्रतिज्ञाहान्यादि तु सम्यक्पराजयकारणमखिलमाभ्यां पदाभ्यामभ्यनुज्ञातमवेति । नन्विदानीं प्रमाणतर्कग्रहणमपार्थकं पञ्चावयवोपपन्नपदेनैव प्रमाणमूलावयवोपदेशाद्वस्तुपरिशुद्ध्यनुगुणनिग्रहस्थानाभ्यनुज्ञानाच्च किमिति नोक्तं न

अभिप्राये नैर्मल्यनिवेदनद्वारकवादजल्पविवेकप्रतिपादनार्थत्वात् । स्वप्रतिपत्तिसाधनमपि प्रत्यवादि वादे प्रयोक्तुमुचितमात्मशुद्धिमुपदर्शयितुमत्र वस्तुनि मम प्रथमं तर्के इत्थं प्रवृत्त आसीत्ततः प्रमाणमिदं प्रवृत्तमित्येवमपि तत्र यत्क्रमत एव वान्यतरपक्षनिर्णयावसान एव भवति वादः । न जल्पवदलीकदूषणाडम्बरविरचितपरपरिभवपर्यवसानोऽपीति तथा बुद्धिपूर्वमाभासानामप्रयोग इति निर्मत्सरकथात्वमस्योक्तमित्यकलुषाकूतकथनाय प्रमाणतर्कपदम् । अपि च साधनोपालम्भव्यतिषक्तप्रतिपादनमपि तस्य फलमुभावपि परस्परमनुबन्धेन वादिभ्यां परीक्ष्यमाणौ पक्षप्रतिपक्षौ वादतां प्रयोजयतो न तु स्वगृहे शास्त्रे वा विविच्यमानौ प्रमाणैरेव जल्पे व्यवहार इति नियमशङ्कानिरसनमपि तत्पदोपादानप्रयोजनमुक्तमन्यैरिति कृतमतिविस्तरेण सर्वथा वादलक्षणं सर्वं सुस्थम् ।

वादं च निर्णयफलार्थिभिरेव शिष्यसब्रह्मचारिगुरुभिः सह वीतरागैः ।
न ख्यातिलाभरभसप्रतिवर्धमानस्पर्धानुबन्धविधुरात्मभिरारभेत ॥

इति वादपदार्थः ॥

यथोक्तोपपन्नच्छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भो जल्पः ॥*

यथोक्तोपपन्नपदयोगेन सर्वातिदेशे वादजल्पयोरविशेष इति शङ्कमानाः के चन पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहमात्रातिदेशमेव व्याचक्षते । इयतस्तु पूर्वसूत्रानुवृत्त्याऽपि सिद्धेर्मन्दफलमेव यथोक्तोपपन्नवचनं भवेदिति समस्तातिदेश एव वरम् । न च तत्रापि वादजल्पयोः साम्यं गम्यमानार्थमतिदेशाद्योत एवार्थोऽतिदिश्यते न गम्यमानः तत्कृत एव च तयोर्भेदः । तथा च प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भ इत्यत्र गम्यमानोऽर्थोऽभिप्रायनियमः स नातिदिश्यते सिद्धान्ताविरुद्धः पञ्चावयवोपपन्न इत्यत्रापि बुद्धिपूर्वच्छलात्यादिप्रयोगप्रतिषेधतदुद्भावननियमरूपो गम्यमानोऽर्थः सोऽपि नातिदिश्यत इति कुतस्तयोरविवेकः । अत एव च बुद्धिपूर्वकप्रयोगानुज्ञानाय छलजातिनिग्रहस्थानसाधनोपालम्भ इत्युक्तम् । भवत्वयं छलादीनां त्वसदुत्तरत्वात्कथमिव

---

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० २ ।

साधनोपालम्भहेतुत्वम् । परपक्षप्रतिषेधद्वारकमिति चेत्तावदुत्तरत्वेन प्रतिपक्षेऽपि तेषामसामर्थ्यादेवमपि च साधनग्रहणमनर्थकमेवेति । सत्यमेवं किं तु कस्यांचिदवस्थायां स्वप्रतिपत्तिसाधनोपहिततत्त्वज्ञानरक्षायै तान्यपि व्याप्रियन्ते । यदा जानन्नपि परपक्षक्षयिमानं स्वपक्षे दृढिमानं च क्वचिदवसरे परप्रयुक्ते साधने दूषणं सपदि न पश्यति स्वपक्षसाधनं च झगिति न स्मरति तदा छलादिभिरप्युपक्रम्य परमभिभवत्यात्मानं च रक्षतीति । ननु यदि परश्छलादीनि जानीयात्तेषु चानुरूपमुत्तरमभिदधीत कथं जीयेत प्रत्युत जयत्येव । सत्यं तथाप्येकान्तपराजयाद्वरं संदेह इति युक्तमेव तत्प्रयोगेण स्फुटाटोपकरणम् । नन्वीदृंशि प्रयोजनानि जिगीषतो जनस्य जनपदवदपि भवन्ति तस्यापि न निपुणमतिरपि मुमुक्षोस्तु दूरापेतैव कथैषेति कथमिह मोक्षशास्त्रे जल्पाद्युपदेशः । नैतदेवम् । मुमुक्षोरपि क्वचित्प्रसङ्गे तदुपयोगात् । यथोक्तं तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणाधीनमनेकशिष्यगणोपास्यमानं रहस्यतत्त्वमुपदिशन्तं चात्मानमसमाचार्यमनार्यः कश्चित्कुपरिषद्वाभासः कुमतिरिवागत्य दुरधिगततर्कव्याकरणपरिचयजनितगुरुतरगर्वगद्गदया गिरा भोस्तपस्विन्किमाख्यायते हुंकारमान्वीक्षिकी परममतिस्थिरेयं विद्या क्व वेदाः क्व वेदप्रामाण्यं क्वात्मज्ञानं क्वापवर्ग इत्यादि मन्दं विहस्य सहस्यपक्षपातदुष्टमेव इव प्रकटितकपटदण्डकावनितान्तविप्रासिताश्रममृगवर्गमुग्धहृदयमाकुलयति तदा जलजालमिन्द्रजालपरिकल्पितविलसितमिति जानन्नप्याचार्यो यदि तदुपेक्षते न तिरस्करोति ततः सम्यक् साधनाप्रतिभासे ऽपि यदि छलादिभिरेनं न शमयति तदा तस्मिन् गते तत उत्थाय शिष्यगणा भूयः कष्टमस्थाने क्लिष्टाः स्युः ।

यो ऽयमस्माकमाचार्यः प्रख्यातो न्यायवित्तमः ।
अद्य त्वागत्य सो ऽन्येन पण्डितेन पराजितः ॥

तद्बुद्ध्या जन इतरोऽपि जल्पवत्याद्वैविध्यात्सपदि तमेव मा ऽनुधावीत् ।
तदूनं परिभवभूमिकामसह्यां नेतव्यः सदसि स वावदूकपापः ॥

तद्विघातघटने निरर्गलं जल्पमन्यमुपदिष्टवान्मुनिः ।
आनुषङ्गिकमपि प्रयोजनं तस्य रागिजनतासु वर्णितम् ॥

जल्पपदार्थः ।

स प्रतिपक्षस्थापनाहीनो वितण्डा ॥ *

स एव यथोक्तलक्षणको जल्पो वितण्डा भवति । को विशेष इति चेद् आह प्रतिपक्षस्थापनाहीन इति । उत्तरपक्षवादी वैतण्डिकः प्रथमवादिप्रसाध्यमानपक्षापेक्षया हस्तिप्रतिहस्तिन्यायेन प्रतिपक्ष इत्युच्यते । तमसावभ्युपगच्छत्येव न तत्र साधनमुपदिशति परपक्षमेवाक्षिपन्नास्ते । तर्हि साधनाद्विपक्षोऽपि सोऽस्य नास्त्येवेति प्रतिपक्षहीनो वितण्डेत्युच्यतां किं स्थापनाग्रहणेन । नाभ्युपगममात्रेण तद्भावात्तमनभ्युपगम्य प्रलपतः कस्तस्य शृणुयात् । वैपक्षिको वा परमतपराकरणाद्भुत पक्षोऽस्य पक्षस्तस्मिन्हि सति स्वपक्षो हि तस्य सिध्येदिति । परमतावेधप्रवणप्रवृत्तश्च बलाद् द्वितीयपक्षवाद्येव वैतण्डिक इति । तदेवं पक्षोऽस्यास्तीति साधनं तु नास्तीति सम्यक् सूचितं स प्रतिपक्षस्थापनाहीनो वितण्डेति ।

इत्युदाहृतमिदं कथात्रयं यत्परस्परविविक्तलक्षणम् ।
स्थूलमप्यनवलोक्य कथ्यते वाद एक इति शाक्यभिक्षुकैः ॥

इति वितण्डापदार्थः ॥

पक्षधर्मत्वादीनि पञ्च लक्षणानि हेतोरुक्तानि तेषामेकैकापायात्पञ्च हेत्वाभासा भवन्तीति तान् दर्शयितुमाह ।

सव्यभिचारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमातीतकाला हेत्वाभासाः ॥ †

अत्र हेत्वाभासश्रुतिरेव निर्वचनसहिता सामान्यलक्षणं बोधयति अहेतवो हेतुवदाभासमाना इति हेत्वाभासाः । लक्षणैकदेशयोगाच्च हेतुवदाभासनमहेतोरप्युपपद्यते । सकललक्षणापायेऽपि वक्तृनिर्देशादिभिर्हेतुरित्येके । सव्यभिचारादिपदपर्यन्तवर्तिनी तु सेयं श्रुतिर्विभागमवगमयति प्रमाणश्रुतिवदित्युक्तम् । पक्षधर्मादिलक्षणानां च क्रमनियमाभावात्साध्यसमविरुद्धसव्यभिचारातीतकालप्रकरणसमा हेत्वाभासा इति पाठो नाश्रितः । ननु षडत्र हेत्वाभासा इति वाच्याः । न प्रत्यक्षागमबाधितस्य सप्रतिपक्षस्य च हेतोः

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० ३ ।

† गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० ४ ।

पूर्वप्रदर्शितत्वात् । नन्वेकस्यैव रूपद्वयवैकल्यात्कथं न षडादयस्तत्प्रभेदाः स्युः । यथा नित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादिति । अत्र हि पक्षे वृत्त्यभावादसिद्ध उच्यतामुत सामान्यादिविपक्षादप्रच्युतेः सव्यभिचार उत जात्यन्तरमेव ताभ्यामिति । नैतदेवम् एकैकरूपापायनिमित्तभेदपञ्चकप्रतिपादने कृते द्विरूपापायान्न रूपान्तरमवतरति किं तु तेषामेव समावेशः स्यात् । अपि च प्रथमगृहीतान्यतमरूपवैकल्यलक्षके हेत्वाभासरूपे ऽस्मिन्किं रूपान्तरनिरूपणेनेत्यास्तामेतत् । नन्वप्रयोजको नाम षष्ठो हेत्वाभासः समस्तीति न पुनरपि पञ्चत्वम् । न तस्यान्यथासिद्धपक्षान्तर्भावं वक्ष्यामः । अवान्तरभेदविवक्षायां तु हेत्वाभासानामियत्तानिश्चयो न शक्यक्रियो न च सप्रयोजन इति पञ्चैव हेत्वाभासा इति सिद्धम् । तेषां सव्यभिचारस्तावदुच्यते ।

अनैकान्तिकः सव्यभिचारः* ॥

व्यभिचार एकत्र व्यवस्थाऽनियमः तेन सह वर्तते इति सव्यभिचारो विपक्षादप्रच्युत इत्यर्थः । एकस्मिन्नन्ते भवन्नैकान्तिकः तद्विपर्ययादनैकान्तिक इति च पदार्थः पदमिह लक्ष्यलक्षणपदयोर्यथाकाममभ्युपगमो न प्रत्यक्षादिवद्व्यवस्थया । सव्यभिचारपदे लक्ष्याभिधायिनि लक्षणवचनमनैकान्तिकपदमनैकान्तिकपदे तु लक्ष्यवाचिनि सव्यभिचारिपदं लक्षणप्रतिपादकं प्रसिद्धाप्रसिद्धविभागापेक्षया पिककोकिलवद् द्रष्टव्यम् । पिकः कोकिल इत्युक्ते यस्य पिकशब्दार्थः प्रसिद्धः स ततः कोकिलशब्दार्थमवबोध्यते प्रसिद्धकोकिलशब्दार्थश्च पिकशब्दार्थमिति । आह भवत्वेवमिदं तु चिन्त्यताम् अनैकान्तिक इति किमयं पर्युदासः प्रसज्यप्रतिषेधो वा । किं चातः पर्युदासपक्षे स्वपक्षनियतादैकान्तिकादन्यः स एवानैकान्तिक इति स एको हेत्वाभासः स्यादतश्च पञ्चसंख्या विप्रलुप्येतेति । प्रसज्यप्रतिषेधे त्वैकान्तिकाभावस्य निवृत्तिरूपस्य हेत्वाभासता भवेन्न लक्ष्यत्वेनाभिमतस्य विपक्षवृत्तेर्हेत्वन्तरस्य प्रमेयत्वादेरिति । उच्यते प्रश्न एवायमनुपपन्नः संशयानो हि परं पृच्छति संशयश्चोभयथा दर्शनाद्भवति न च नामपदसंबद्धस्य नञो द्वयी वृत्तिर्दृष्टा । अश्राद्धभोजीत्यादौ हि भुजिना नञ्संबध्यते श्राद्धं न भुङ्क्त इति न

---

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० ५ ।

न नाम्ना श्राद्धेनेति । आख्यातेनापि प्रयुज्यमानः क्व चित्प्रकरणसामर्थ्यानुरोधात्प्रत्ययार्थसंबन्धमवधूय धात्वर्थमेव केवलमालिङ्गन्पर्युदासवृत्तिर्भवति यथा नेक्षेतोद्यन्तमादित्यमिति । न तु नाम्ना संबध्यमानः क्व चिदपि पर्युदासवृत्तिमुल्लङ्घ्य प्रसज्यप्रतिषेधमापतामवलम्बमानो दृश्यते अब्राह्मणादौ सर्वत्र तदन्यावगतिदर्शनादिति कुतस्त्यः संशयः । अथ वा किमनया ऽवान्तरचिन्तया यथापृष्टं प्रकृतयोरुत्तरमुच्यते एकस्मिन्ननित्यपक्षे वा नियत ऐकान्तिक एकपक्षवृत्तिरुच्यते ततो ऽन्यः पक्षद्वयवृत्तिरनैकान्तिको भवत्येवं न सर्वे हेत्वाभासाः पक्षद्वयवृत्तय इति न संख्याहानिरतः पर्युदासपक्षे तावन्न दोषः । प्रसज्यप्रतिषेधे ऽप्यैकान्तिको न भवति स सर्वाहेतुरिति न निवृत्तिमात्रपरत्वम् । अश्राद्धभोजीति कृते पुरुष उच्यते न श्राद्धभोजनाभावमात्रमेवमिहापि तद्वृत्तेनैकान्तनियतताप्रतिषेधविशिष्टो हेतुरेवोच्यते नाभावमात्रमित्येवमुभयथापि न दोषः । तस्योदाहरणम् अनित्यः शब्दः प्रमेयत्वादिति । एष हि नित्यानित्यपक्षयोरन्यतरस्मिन्नपि न नियत इति विपक्षवृत्तित्वादनैकान्तिकस्तदेवं व्यतिरेकाख्यहेतुलक्षणशून्यो ऽनैकान्तिक उक्तो भवति । ननु षट्प्रकाराः परैरनैकान्तिका इष्यन्ते सपक्षैकदेशवृत्तिर्विपक्षव्यापी विपक्षैकदेशवृत्तिः सपक्षव्यापी उभयपक्षैकदेशवृत्तिरुभयपक्षव्यापी साधारणश्चतुष्प्रकारः असाधारणो विरुद्धाव्यभिचारी चेति स कथमिह न निर्दिश्यते । उच्यते सपक्षव्याप्यादिभेददर्शनं तावदप्रयोजनकमशक्यं च हेत्वाभासानामवान्तरभेदेनानन्त्यात् । विपक्षाद्व्यावृत्तिर्यस्य नास्ति स सव्यभिचार इत्यन्यतमहेतुरूपरहितत्वमनैकान्तिकलक्षणमिह विवक्षितम् । तच्चोक्तमेव किमवान्तरभेदपरिगणनेन । असाधारणविरुद्धाव्यभिचारिणौ तु न संस्त एव हेत्वाभासाविति न व्याख्यायेते । ननु साधारणादसाधारणस्यापि गन्धवत्त्वादेः संशयहेतुत्वदर्शनात्कथमसंभवः अनेकधर्मोपपत्तेश्च संशयो भवद्भिरपि व्याख्यायतएव । नैतदेवम् उभयविशेषसहचरितधर्मदर्शनं हि तदनुस्मरणद्वारं संशयमुपजनयति असाधारणस्तु असाधारणत्वादेव न तत्सहचरः कदा चिदुपलब्ध इति कथं संशयहेतुः । कथं तर्ह्यनेकधर्मोपपत्तेरिति पर्यवेक्ष्यते । वर्णितमेतद् वस्तुनो हि विशेषधर्मः कश्चिदसाधारणः केनापि धर्मान्तरेण सहचरितो दृष्टः सो ऽयं शब्दे विभागजत्वाख्यो धर्मः

केन धर्मान्तरेण द्रव्यत्वेन गुणत्वेन वा सहचरितो भवेदितीत्थमनेकधर्मोपपत्तेः संशयो वर्णितः। तदिहापि गन्धवत्त्वमसाधारणमित्यमेव यदि संशयहेतुतया वर्ण्यते तर्हि साधारणाद्वस्तुधर्मत्वादेव संशयो भवेन्नासाधारणाद्गन्धवत्त्वात्। न हि तन्नित्यानित्ययोरन्यतरेणापि सहचरितमुपलब्धम्। वस्तुधर्मस्तु धर्मान्तरानुयायी दृश्यत इति वस्तुधर्मत्वमेव तत्कारणमतो नित्या भूर्गन्धवत्त्वादित्यसाधारणानैकान्तिको न वक्तव्यः। विरुद्धाव्यभिचार्यपि न वाच्य एव एकत्र धर्मिणि परस्परविरुद्धद्वयप्रयोजकहेतुद्वयोपनिपातस्यानुपपत्तेः। ननु प्रत्यक्षो वायुः स्पर्शवत्त्वाद् घटवद् अप्रत्यक्षो वायुररूपत्वादाकाशवदित्यस्ति हेतुद्वयसन्निपातः स एव च विरुद्धाव्यभिचार्युच्यत इति। अत्र तावदेतदेव वक्तव्यम्। कोऽयमपूर्वः प्रामाणिकव्यवहार ईदृशो यदनुमानेन प्रत्यक्षत्वमप्रत्यक्षत्वं वा साध्यत इति इन्द्रियजप्रमितिविषयो हि प्रत्यक्षोऽर्थो भवति स एष वायुर्यदीन्द्रियजे प्रत्यये प्रतिभात्येव किमनुमानेनेति। किं चानयोरन्यतरो हेतुरवश्यमप्रयोजको वस्तुनो द्वैरूप्यानुपपत्तेः। हेतौ च प्रयुक्ते तद्गुणदोषपरीक्षणमेव प्रतिवादी विधत्तां कोऽवसरः प्रतिहेतूपन्यासस्य। विडम्बनार्थस्तदुपन्यास इति चेन्न विडम्बनोपन्यासस्य जात्युत्तरप्रकारत्वात्। इह च हेत्वाभासा वास्तवा एवानुमानदोषाः प्रतिपाद्यन्ते न च विरुद्धाव्यभिचारी नाम वास्तवो हेतुदोषः। एकत्र प्रयोजकविरुद्धहेतुद्वयसमावेशासंभवस्योक्तत्वात्। कथं तर्हि प्रकरणसम इति चेत्तत्रैव विवेकं वक्ष्यामः। अथ हेतुप्रयोगरहितोभयवादिपरिगृहीतपक्षप्रतिपक्षोपन्यासमात्रं विरुद्धाव्यभिचारिणो रूपमुच्यते सोऽयं विप्रतिपत्तेः संशयो भवति न हेत्वाभासादस्मादिति। अपि च संशयजननमनैकान्तिकलक्षणमुच्यते चेत् काममसाधारणस्य विरुद्धाव्यभिचारिणो वा यथा तथा संशयहेतुत्वमधिरोप्य कथ्यतामनैकान्तिकता न तु संशयजनकत्वं तल्लक्षणमिन्द्रियादेरपि तज्जनकत्वेन सव्यभिचारत्वेऽपि तु पक्षद्वयवृत्तित्वमनैकान्तिकलक्षणं स तु पक्षद्वयवृत्तित्वात्संशयमपि जनयतीति वस्तुस्वभावोऽयमतोऽसाधारणविरुद्धाव्यभिचारिणोः कथं चित्संशयहेतुत्वेऽपि पक्षद्वयवृत्त्यभावान्नानैकान्तिकरूपणेऽन्तर्भावः। क्व तर्हि तावन्तर्भविष्यतः जात्युत्तराणामानन्त्यमत्रेति वक्ष्यामः।

तस्मादसाधारणधर्मकस्य हेतोर्विरुद्धाव्यभिचारिता वा ।
विपक्षवृत्तित्वमतर्कयन्तो वदन्त्यनैकान्तिकतां नयज्ञाः ॥

सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्धः ॥ *

सपक्षविपक्षयोर्वृत्त्यवृत्ती हेतोर्लक्षणमुक्तम् । ते यस्य विपर्यस्ते दृश्येते यः सपक्षे न वर्तते विपक्षे च वर्तते स साध्यविपर्ययसाधनाद्विरुद्धो भवति सोऽयमुच्यते सिद्धान्तमभ्युपेत्येति । सिद्धान्तशब्दो यद्यपि धर्मविशिष्टे धर्मिणि व्याख्यातः अयमित्थमित्यभ्युपगमविषयीकृतोऽर्थः सिद्धान्त इति तथापीह तदेकदेशसाध्यधर्मविषयो लक्ष्यते । तं सिद्धान्तसाध्यधर्ममभ्युपगम्य यो विरुणद्धि व्याहन्ति तद्विपर्ययं साधयति स विरुद्ध इत्यर्थः । ननु समानकर्तृकयोः क्त्वाप्रत्ययः स्मर्यते इह च हेतोरचेतनस्याभ्युपगमे कर्तृत्वासम्भवात्पुरुषस्तत्कर्ता भवेत् सिद्धान्तं च विरुणद्धि हेतुरिति भिन्नकर्तृकत्वमुच्यते । समानकर्तृकत्वसिद्धये हेतोरेवाभ्युपगमे कर्तृत्वमुपचाराद्वर्णयिष्यते हेतुबलात्पुरुषेणाभ्युपगमः क्रियमाणो हेतुनैव कृतो भवति । एवं च स एवाभ्युपगन्ता स एव विरुणद्धीति न भिन्नकर्तृकत्वम् । नन्पचारपरिग्रहश्चेदभिमतस्तदत्र त्रितयं वक्तव्यम् । मुख्येऽर्थे प्रमाणबाधो निमित्तं प्रयोजनं चेति । मुख्येऽर्थे प्रमाणबाध उक्त एव हेतोरचेतनत्वम् । निमित्तमप्यस्ति हेतुसाधनकोऽभ्युपगम इति । प्रयोजनं तु विशेषविरुद्धानां हेत्वाभासत्वनिवारणम् । सिद्धान्तशब्दस्य समुदायवाचिनो यदेकदेशेऽवस्थापनं तस्यापि विशेषविरुद्धव्यवच्छेद एव फलम् । विशेषविरुद्धानां हि हेत्वाभासत्वाभ्युपगमे सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्गः । न हि तथाविधो हेतुरिह जगति कश्चिदवाप्यते यः साध्यसिद्धयेऽभिधीयमानो धर्मस्य वा धर्मिणो वा विशेषं न कंचन बाधते । तथा हि अनित्यः शब्दः कृतकत्वादिति सकलतार्किकगृहप्रसिद्ध एव हेतुरनित्यतां साधयन्नपि यद्यत्कृतकं तत्तदव्यापकं दृष्टं यो यः कृतकः स स व्योमविशेषगुणो न भवतीति धर्मिणो विशेषं बाधते एवेत्यहेतुः स्यात् । न चैव युक्तमिति न विशेषविरुद्धो नाम हेत्वाभासोऽभ्युपगन्तव्यः किं तु साध्यस्वरूपविपर्ययसाधन एवेति । अत एव यथा तीर्थान्तरे वर्ण्यते विरुद्ध-

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० ६ ।

चतुष्प्रकारो धर्मस्वरूपविपरीतसाधनो धर्मिस्वरूपविपरीतसाधनो धर्मविशेषविपरीतसाधनो धर्मिविशेषविपरीतसाधन इति तदेह नेष्यते ऽतिप्रसङ्गस्य दर्शितत्वादिति । तस्योदाहरणं नित्यः शब्दः कृतकत्वादिति । नन्वेकैकलक्षणापायात्पञ्च हेत्वाभासा इत्युक्तम् अस्य च हेतोरुभे लक्षणे न स्तः । यथा ह्यस्य सपक्षे वृत्तिर्नास्ति तथा विपक्षादपि व्यावृत्तिः । यदि हि सपक्षादिव विपक्षादपि व्यावृत्त एव भवेदनन्वयव्यतिरेकासाधारण एव स्यादिति । सत्यमेवं किं तु विपक्षाद्व्यावृत्तिर्व्यभिचारं प्रति प्रयोजकतां प्रतिपद्यते । प्रतिपक्षगामी हि व्यभिचरति इत्युच्यते । सपक्षे वृत्तिविच्छेदस्तु विपर्ययसिद्धौ प्रयोजक इति सत्यामपि विपक्षवृत्तौ सपक्षवृत्तिविच्छेदनिबन्धनमेवास्य विरुद्धत्वमुच्यते विपक्षादप्रच्युतः स्वसाध्यमेव न साधयेत्सपक्षे त्ववर्तमानो वा विपरीतमपि साधयतीति तल्लक्षणापायकृतमेवास्य विरुद्धत्वमाचक्षते इत्यलं सूक्ष्मेक्षिकया । तदित्थमुक्तं सिद्धान्तमभ्युपेत्य तद्विरोधी विरुद्ध इति । अन्ये त्वन्यथा व्याचक्षते किल साध्यधर्मविपर्ययसाधकवदपसिद्धान्तप्रतिज्ञाविरोधादयो ऽपि सिद्धान्तविरोधिनः संग्रहीतुं युक्ता एव ते चैवं व्याख्यायमाने न संगृहीताः स्युः । ल्यबर्थसिद्धान्तशब्दौ च न समन्वितौ स्याताम् । तस्मादभ्युपगतसिद्धान्तविरोधी विरुद्ध इति सूत्रार्थो वर्णितः अभ्युपगतं सिद्धान्तं यो विरुणद्धि स विरुद्धः । तत्कालीयानन्तरकालीयविरोधीकृतं वा ऽपसान्तरव्यवस्थापितं येनेतरसंग्रहश्च कृतो भविष्यति । सिद्धान्तशब्दश्च न बद्धावितो भविष्यति । ल्यबर्थस्यासङ्गतत्वं दूष्यते एव भिन्नकर्तृकत्वादानन्तर्येण गम्यमानस्य चानुपपन्नत्वादिति । तथा च भाष्यकारेण पूर्वाभ्युपगतसिद्धान्तानुगुणमेवोदाहरणमुक्तं सो ऽयं विकारो व्यक्तेरपैति नित्यत्वप्रतिषेधादपेतो ऽप्यस्ति विनाशप्रतिषेधादिति । अत्र हि प्रतिषिद्धनित्यधर्मत्वादित्ययं हेतुर्व्यक्तेरपेतो ऽपि विकारो ऽस्तीत्यमुं सिद्धान्तं विरुणद्धनेन वा विरुध्यते इति । यत्त्वदृष्टपूर्वमिव व्याख्यानम् अपसिद्धान्तप्रतिज्ञाविरोधादीनां संग्रहस्यानपेक्षे हेत्वाभासेभ्यः पृथगुद्देशात्किमिह तत्संग्रहेण । प्रत्युत संग्रह एव दोषः । यो हि मीमांसको ऽहमित्यभ्युपगम्यानित्यः शब्दः कृतकत्वाद् घटवदिति ब्रूयात् तस्यायं हेतुर्विरुद्धो भवेदपि स्वसिद्धान्ताभिगृहीत । तस्मात्साध्यविपर्ययसाधन एव विरुद्ध उच्यते न तु पूर्वाभ्युपग-

तस्य सिद्धान्तविरुद्धः । न च निरभिप्राय एव सूत्रकृता क्वचिन्निर्देशः कृतः किंतु ततः प्रतीयमानमानन्तर्यमप्यपेक्षमाणेन यो हि सिद्धान्तमभ्युपेत्य प्रतिज्ञाय तत्सिद्धयर्थतयोपादीयमानस्तमेव विरुणद्धि स विरुद्धो हेत्वाभास इति प्राक्तनमेव व्याख्यानमनवद्यम् ।

अतः प्रतिज्ञाविपरीतसाधनाद्विरुद्धतामेति न हेतुरन्यथा ।
विशेषबाधादिनिबन्धनं पुनर्बहुप्रकारत्वमसुष्य नेष्यते ॥

यस्मात्प्रकरणचिन्ता स निर्णयार्थमपदिष्टः प्रकरणसमः* ॥

एकैकलक्षणापायनिमित्तहेत्वाभासपञ्चकप्रतिज्ञानादसत्प्रतिपक्षत्वलक्षणवैकल्यात्किल प्रकरणसमो नाम हेत्वाभासो वक्तव्यः । स च न सम्भवति सप्रतिपक्षस्य हेतोरभावादद्वयात्मकत्वाद्धि वस्तूनामेकत्र परस्परविरोधिधर्मद्वयप्रयोजकहेतुसमावेशो नास्तीत्यसकृदुक्तम् । अत एव विरुद्धाव्यभिचारी निरस्तः । अनुमानविरुद्धमनुमानं च नेष्यत एव तत्कुतः सप्रतिपक्षो हेत्वाभासोऽतश्च लक्ष्याभावात्कस्येदं लक्षणमित्याशङ्क्याह । यस्मादित्यादि । विमर्शाधिष्ठानौ प्रागुक्तलक्षणौ पक्षप्रतिपक्षौ प्रकरणम् । तस्य चिन्ता संशयात्प्रभृत्या निर्णयादवधि भवति तथापीह विमर्शात्मिकैव गृह्यते । सा यस्माद्भवति कस्माच्च सा भवति विशेषानुपलम्भात् । स एव विशेषानुपलम्भो यदि निर्णयार्थमुपदिश्यते *तत्प्रकरणमनतिवर्तमानत्वात्प्रकरणसमो भवति* । नित्यः शब्दः अनित्यधर्मानुपलब्धेराकाशवत् । अनित्यः शब्दो नित्यधर्मानुपलब्धेर्घटवदिति । सो ऽयं सप्रतिपक्षो हेतुरिह लक्ष्यो विद्यते । न च द्व्यात्मकानि वस्तूनि । प्रमातारस्तु रूपमेषां नियतमवधारयितुमशक्नुवन्त एव भ्राम्यन्तीति । तथा ह्येको विशेषानुपलब्धेः पक्षधर्मान्वयव्यतिरेकावपश्यंस्तत्तल्लक्षणेति साध्यं बुध्येत तथैव स परं प्रत्याययेदिति । इतरो ऽपि द्वितीयविशेषानुपलब्धेः साधनतां बुद्ध्वा प्रत्यवस्थानं च करोतीति सप्रतिपक्षक एवैष प्रकरणसमो हेत्वाभासः । तथा च न तावदयं सम्यग् हेतुः प्रतिपक्षोपहतत्वेन स्वसाध्योपस्थानसामर्थ्यशून्यत्वात् । हेत्वाभासो ऽपि च भवन्न तावदसिद्धः साध्ये धर्मिणि शब्दे ऽनुपलभ्यमाननित्यधर्मत्वस्य हेतोः सद्भावात् । नापि विरुद्धः

* गोतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० ७ ।

साध्यविपर्ययसाधननिमित्तभूतः सपक्षवृत्तिवियोगानुपपत्तेः । नाप्यनैकान्तिकः पक्षद्वयसाधारणत्वानवधारणात् । संशयजनकत्वं तु न तस्य लक्षणमित्युक्तमेव । नन्वेकस्मिन्पक्षे नियत ऐकान्तिकस्तद्विपर्ययादनैकान्तिकः स चायं नित्यानित्यपक्षयोरन्यतरत्रापि न नियत इत्यनैकान्तिक एव स्यात् । अपि चाहुः अप्रामाण्यं त्रिधा भिन्नं मिथ्यात्वाज्ञानसंशयैरिति* तत्र यथेन्द्रियादेर्बोधकत्वाद्वा संशयविपर्ययस्वभावज्ञानसमुत्पादनाद्दोषात्त्र्यंशा भवत्यप्रामाण्यव्यवहार एवमनुमानमपि तयैव वर्त्मना प्रमाणाभासतामवलम्बते तथासिद्धस्तावदलभमानो धर्मिणि वृत्तिं तत्र साध्यधर्मविनिश्चयमाधातुमनधिकृत इत्यज्ञानफलत्वादप्रामाण्यमनुभवति । विरुद्धस्तु विपर्ययसाधन इति भवन्त एव प्रतिपन्नाः । संशयजनकस्त्वनैकान्तिको भवितुमर्हति न तु पारिभाषिकविपक्षवृत्तित्वमेव तस्य लक्षणमुचितमयमपि चान्यतरपक्षनियमविरहिततनुरिति किमिति न भवति विमर्शमुपदधदनैकान्तिक इति त्रय एव हेत्वाभासाः । उच्यते । न फलनियमेन लक्षणनियमः कर्तुं शक्यते । यद्यपि द्विविधं त्रिविधं वा भवत्यप्रामाण्यफलं तथापि न त्रिलक्षणके लिङ्गेऽविनाभावः परिसमाप्यतेऽपि तु पञ्चलक्षणकइति प्रसाधितोऽयमर्थः । तद्वैकल्याच्च हेत्वाभासानामपि पञ्चत्वमेव । फलं तु द्विविधमस्तु त्रिविधं वा न ह्यप्रतिपत्तिजनकं किं चिल्लिङ्गमुपलभामहे । न चाप्रतिपत्तिः प्रयत्नजन्या प्रागभावस्य निसर्गसिद्धत्वादित्यलमवान्तरचिन्तनेन । न फलापेक्षो लिङ्गलक्षणनियमः तत्र यथा पक्षधर्मरहितत्वमसिद्धलक्षणमेव च हेतुः पक्षधर्मान्वयव्यतिरेकाणामन्यतमेनापि रूपेण न विकल इति कथमनैकान्तिकतां प्रतिपत्स्यते । व्यस्ततायां हि सर्वाण्येतानि सन्ति लक्षणानि समस्ता यस्तु नोपन्यस्तमेव हेतुत्वेन नित्यानित्यधर्मानुपलब्धेरिति । ननु यद्यस्य पक्षधर्मान्वयव्यतिरेका निरपवादाः सन्ति कथं तर्हि न हेतुरेवायम् । इतरस्यापि पक्षधर्मान्वयव्यतिरेकाणां निरपवादानां सम्भवात्सोऽपि न कथं हेतुः । अस्त्विति चेद् न वस्तुनो द्वैरूप्यानुपपत्तेः । एवमिमौ हेतू पक्षद्वयेऽपि बुद्धिं जनयन्तौ संशयमावहतो नानैकान्तिकवद्विपक्षवृत्तित्वेनेति हेत्वाभासान्तरमयम् । एवंविधस्य चास्य प्रकरणसमस्य विरुद्धाव्यभिचारीति नाम यदि क्रियते तदपि भवतु न पुनरनैकान्तिकप्रभेदतामवलम्बते तल्लक्षणाप-

* श्लोकवार्तिके सू० २ श्लो० ५४ ।

स्वयोरुभयप्रतीतिजनकौ ह्येतौ हेतू भवतो नोभयपक्षवृत्तीति । नाप्ययं कालात्ययापदिष्टः प्रत्यक्षागमयोरन्यतरस्यापि बाधकस्यानुपलम्भात् । अनुमानं तु नानुमानस्य बाधकं भवितुं क्षममित्युक्तम् । न चेतरेतरयोरपेक्षया ऽनयोरसिद्धत्वमभिधेयम् । संशयजनकत्वे ऽनुभवसिद्धे सति विशेषानुपलब्धेरप्रत्याख्येयत्वात् । ननु निश्चितस्य साधनप्रयोगाधिकारात्कथं चिन्तावान्साधनं प्रयुञ्जीत निश्चितत्वं च तद्धर्मानुपलब्ध्योः परस्परमसिद्धत्वं स्थितमेव । नैतदेवम् अन्यतरधर्मानुपलब्धेरेव पक्षधर्मान्वयव्यतिरेकान्पश्यन्नसौ निश्चिततां प्राप्तो न द्वितीयधर्मानुपलब्धेरसिद्धतां बुध्यमानः । अत एवायं भ्रान्तिमूलहेत्वाभासः द्वितीयधर्मानुपलब्धिसिद्धत्वनिश्चये तु सम्यग् हेतुरेव स्यात् । तदसिद्धत्वानवधारणे ऽप्यसौ स्वस्य हेतोस्त्रैरूप्यदर्शनान्निश्चितमतिर्भूत्वा साधनं प्रयुञ्जान इतरेण तथैव निश्चितमतिना प्रतिप्रयोगे कृते तस्यापि त्रैरूप्यमुपलभमानः संशयमधिगच्छतीत्यलं प्रसङ्गेन । तदेवमसिद्धादिलक्षणवैपरीत्यात्प्रतीत्यनुगुणः प्रकरणसमो नामाऽसिद्धो हेत्वाभासः । अपरे पुनरुदाहरणान्तरमस्य व्याहरन्ति नित्यः शब्दः पक्षसपक्षयोरन्यतरत्वात् आकाशवत् । अनित्यः शब्दः पक्षसपक्षयोरन्यतरत्वाद् घटवदिति । ननु पक्षसपक्षयोरन्यतरः पक्षो वा स्यात्सपक्षो वा स्यान्न तृतीयो न हि मित्रावरुणयोरन्यतरः सोमो भवितुमर्हति तत्र पक्षे ऽन्यतरशब्दवाच्ये ऽनन्वयो न हि शब्दाख्यः पक्षो धर्मी धर्मान्तरे वर्तते सपक्षे त्वन्यतराभिधेये पक्षधर्मता नास्ति न ह्याकाशादिः सपक्षः शब्दाख्ये धर्मिणि वर्तते । उच्यते न पक्षत्वादिति हेतुः प्रयुक्तः सपक्षत्वादिति वा येनैवं स्यात् किं तु पक्षसपक्षयोरन्यतरत्वादिति । ततश्च द्वयोरपि किमपि साधारणरूपं न हि वरुणो यष्टव्य इति यादृशी बुद्धिस्तादृश्येव मित्रावरुणयोरन्यतरो यष्टव्य इति । विशेषनिष्ठतायां तु बलादापाद्यमानायां सकलानुमानोच्छेदः । न चान्यतरत्वं शब्दमात्रारोपितरूपमवास्तवमिति वदितुमुचितमर्थासंस्पर्शितायाः प्रतीतिविपर्ययात् । अन्यतरत्वादित्यसिद्धो हेतुरिति चेत्किल पक्ष एवायं न पक्षसपक्षयोरन्यतर इति । तदयुक्तम् यत एवायं पक्षस्तत एव पक्षसपक्षयोरन्यतरो न सपक्षः पक्षसपक्षयोरन्यतरः स्यान्न ह्यवरुणो मित्रावरुणयोरन्यतर इत्युक्तमेव । पक्षो ऽपि च भवन्नेष न पक्षत्वादित्यनेन रूपेण हेतूक्रियते किं त्वन्य-

नरत्वादितीत्थं च हेतुकरणे नैष दोष इति । अपरमुदाहरणं सन्सर्वज्ञ इतरतद्विपरीतविनिर्मुक्तत्वाद् घटवद् असन्सर्वज्ञ इतरतद्विपरीतविनिर्मुक्तत्वात्खरविषाणवदित्यत्राप्याक्षेपप्रतिसमाधानप्रकारः पूर्ववदनुसरणीयो धर्म्यसिद्धता च यत्नतः परिचिन्तनीया । एवंजातीयकं तूदाहरणं नानुमोदन्ते मतिमन्तः यत्र हि हेतुना स्वयमर्थं सम्यगसम्यग्वा ऽनुमाय प्रमाता परप्रत्यायनाय तं हेतुं प्रयुञ्जीत स प्रयुज्यमानो वस्तुबलप्रवृत्ततया हेतुर्भवति हेत्वाभासोभवति वा तथा ह्यारोहपरिणाहवति पुरो ऽवस्थिते धर्मिणि स्थाणुगतविशेषानुपलम्भादेकस्य पुरुष इति भवति प्रतीतिरितरस्य तु पुरुषगतविशेषानुपलब्धेः स्थाणुरिति भवति मतिः । एवं यदा ऽवावेकः पुरुषत्वसिद्धये परं प्रति स्थाणुधर्माग्रहणं हेतुत्वेन ब्रूयादितरो ऽपि पुरुषधर्माग्रहणेन स्थाणुतां प्रतिप्रापयन्प्रत्यवतिष्ठते तदा स्वप्रतीत्यनुसरणपुरःसरसाधनाभिधानाद् भ्रान्तिसंभवाच्च युक्तं तथाविधोदाहरणकीर्तनमेवं नित्यः शब्दो ऽनित्यधर्मानुपलब्धेराकाशवदनित्यः शब्दो नित्यधर्मानुपलब्धेर्घटवदित्यपि द्रष्टव्यम् । यस्तु न वस्तुमूलः केवलोत्प्रेक्षामात्रावलम्बनः स्वप्रतीतिषु न दृष्टपूर्वः किं तदुपन्यासेन । एतेन सद्वितीयप्रयोगा अपि प्रत्युक्ताः । यथा क्वचित्साधनप्रयोगे कृते सति तथैवं परः प्रत्यवतिष्ठते यथा प्रस्तुतसाध्यधर्माधिकरणस्तच्छून्यधर्मिघटान्यतरसद्वितीयो घटः अनुत्पन्नत्वात्कुड्यवदिति । यथा प्रस्तुतेन सिषाधयिषितेन धर्मेण शून्यो यः प्रकृतो धर्मी घटश्च तयोरन्यतरेण न सद्वितीयो ऽयं घटरूपो धर्मी तत्र हेतुरनुत्पन्नत्वं तस्य कुड्यादौ व्याप्तिरिति । सत्यं वदत यद्यस्ति लोके क्वचिदीदृशः प्रतीतिक्रमः घटश्च धर्मी धर्मिघटयोरन्यतरेण सद्वितीय इत्यत्रान्यतरशब्दः सामान्यवचनो ऽपि धर्मिणि व्याख्येयो न हि घट एव घटेन सद्वितीयो भवितुमर्हतीत्यलमलीककल्पनाकौशलप्रख्यापनेन ।

सम्यग्वा यदि वा ऽन्यथा विदधते ये हेतवः संविदं
दृष्टाः स्वात्मनि ते प्रयोक्तुमुचिताः कामं परज्ञप्तये ।
ये तु स्वप्रतिपत्तिमेव न तथा कर्तुं क्षमाः कल्पना-
सामर्थ्योत्थितवस्तुशून्यघटनाः किं तत्प्रयोगे फलम् ॥

ये तु सूक्ष्मोत्प्रेक्षणक्षमप्रज्ञातिशयाभिधानदुर्विदग्धास्तथाविधानपि प्रयुञ्जते ।

कृतकवचनाचातुर्यं तैः प्रदर्शितमात्मनो
भवति न पुनः शुद्धिः क्वचित्प्रमेयदिशः कृता ।
क्व चिदवसरे त्वेवंप्रायाः परभ्रमकारिणः
किल सफलतां दध्युर्जल्पे यथा कथितं पुरा ॥
तत्र त्वेतान्कथयति परः प्राश्नमानो यदा वा
तस्याख्येयो निपुणमतिना पूर्वनीत्या समाधिः ।
द्राघीयस्या तदलमनया तार्किकंमन्यगोष्ठ्या
हेत्वाभासः प्रकरणसमस्त्वेष निर्णीत एव ॥

साध्याविशिष्टः साध्यत्वात्साध्यसमः ॥*

अन्यतरवादिप्रसिद्धमन्यतरं प्रति यत्साधयितुमुपादीयते तत्साध्यम् तदविशिष्टो हेतुः साध्यसमः । कथं साध्येन तुल्यता हेतोरिति चेदाह साध्यत्वादिति । यथा साध्यमसिद्धत्वात्साध्यं तथा तत्सिद्ध्यर्थमुपात्तो हेतुरपि यो ऽसिद्धत्वात्साध्यः स साध्याविशिष्टत्वात्साध्यसम इत्युच्यते । एतच्चान्यतरसिद्धस्यैव लक्षणम् यथा मीमांसकं प्रत्यनित्यः शब्दः कृतकत्वाद् घटवदिति न चाक्षुषत्वादेरुभयासिद्धस्य । न हि तस्य साध्यत्वं संभवतीत्यर्थः । सकलासिद्धभेदसंग्रहाय साध्यत्वादित्येतत्पदरहितं साध्याविशिष्ट इत्येवासिद्धलक्षणमुपवर्णनीयम् । साध्यस्य च रूपद्वयस्यासिद्धत्वं साध्यत्वं च तथासिद्धत्वमेव । तद्विशिष्टत्वकारणमिहाश्रीयते सर्वासिद्धभेदसाधारणं न तु साध्यत्वमन्यतरासिद्धैकलग्नमिति । एवं चासिद्धत्वमेवासिद्धस्य लक्षणमुक्तं भवति । पक्षधर्मत्व यस्य नास्ति साध्ये धर्मिणि यो न वर्तते हेतुः सो ऽसिद्ध इति । तस्य तु भूयांसो भेदा भवन्ति हेतुस्वरूपे तावदन्यतरस्य वादिनो द्वयोर्वा ऽज्ञानं संदेहो विपर्यय इति । तथा तदाश्रये ऽपि धर्मिण्येकस्य वा द्वयोर्वा तथैवाज्ञानसंदेहविपर्यया इति भूयसि च पक्षीकृते ऽर्थे तदेकदेशे क्व चिद्वृत्तिः तदितरत्रावृत्तिरिति । एकदेशवृत्तावपि द्वयोरेकस्य वा तथै-

* गौतमसूत्रम् । अ० १ आ० २ सू० ८ ।

साज्ञानसंशयविपर्यया इत्येवंप्रकारभेदोदाहरणवर्णनमल्पप्रयोजनमिति न प्रस्तूयते। अन्यतरासिद्धेर्न्न विवदन्ते प्रमाणस्यापक्षपातित्वात् यदि तावत्कृतकत्वं शब्दे प्रमाणतो निर्णीतं तर्हि मीमांसकस्यापि तार्किकस्येव तत्सिद्धमेव । अथ तत्र कृतकत्वनिश्चयनिपुणं नास्त्येव प्रमाणं तदा तार्किको ऽपि तूष्णीमास्तां द्वयोरप्यसौ चाक्षुषत्वादिवन्न सिद्धो हेतुः । वाङ्मात्रेण त्वसिद्धिकथनमसांप्रतमतिप्रसङ्गादेव । सत्यमेवं न सर्वदा ऽन्यतरासिद्धस्य हेत्वाभासत्वमभिदध्महे किं तु कं चित्कालमिति । यदैकेन वादिना हेतौ प्रयुक्ते द्वितीयो वदति संप्रति न सिद्ध एव इति तदा हेतोः प्रयोगाद्वादिना तत्साधनमभिधेयमनभिधानात्तु पराजीयते साधने तु तेनोक्ते तदसिद्धतोद्भावनवादी पराजीयते इति यावत्तत्सिद्धो नोपन्यस्तं साधनं तावदेवासावन्यतरासिद्धः अनन्तरं तु सम्यग्हेतुरुभयासिद्धो वा भविष्यतीति । व्यधिकरणासिद्धस्तु यथोक्तभेदान्तर्गत एव । यथा नित्यः शब्दः काकस्य कार्ष्ण्यादिति । क्व चित्पुनश्च व्यधिकरणासिद्धो ऽपि भवति गमक इत्येके । तद्यथा बहलबहलः प्रचलजलधरश्यामलवपुरम्बरतलमाक्रामन्धूमप्रबन्धः क्षोणीधरकन्दरादिविशेषधर्मस्यानवधारणे ऽपि तत्र गमयितुमलमनलमिति । यथा वा ऽग्निमानेष देशो धूमोपलब्धेरिति प्रयुज्यते तदोपलब्धेरात्मधर्मतया वैयधिकरण्ये ऽपि गमकता ऽस्तीति । अन्ये त्वन्यथासिद्धत्वं नाम तद्भेदमुदाहरन्ति यस्य हेतोर्धर्मिणि वृत्तिर्भवन्त्यपि साध्यधर्मप्रयुक्ता भवति न सो ऽन्यथासिद्धो यथा नित्या मनःपरमाणवो मूर्तत्वाद् घटवदिति । ननु कथमयमन्यथासिद्ध उच्यते किमिति सम्यग् हेतुरेव न भवति किं परमाणुषु मूर्तत्वं न वर्तते किं घटाद्यनित्यतया व्याप्तं न दृश्यते किमाकाशादेः खपुष्पादेर्वा विपक्षान्न व्यावर्तते किं प्रत्यक्षेणागमेन वा बाध्यते किं प्रतिपक्षेण प्रतिबाध्यते येनाभासतां प्रतिभजते । न प्रतिबन्धाभावात् । ननु पञ्चानां प्रतिबन्धलक्षणानां कतमदस्य स्खलीभूतं नान्यतमस्यापि शैथिल्यं ब्रूमः । तत्किं पञ्चस्वपि लक्षणेषु प्रतिबन्धः समाप्यते तानि चासां सन्त्येव न चैष प्रतिबन्ध इति कैतवम् । उच्यते प्रयोज्यप्रयोजकभावेन साध्यसाधनधर्मयोर्धूमाग्निवत्प्रतिबन्धो ऽवधार्यते स चात्र प्रयोज्यप्रयोजकभावो नास्तीत्यत एवायमन्यथासिद्धो ऽप्रयोजक इति कथ्यते । कथं पुनरस्याप्रयोजकत्वमवगतम् । उच्यते मूर्तत्वं

हि सर्वगतेतरद्रव्यपरिमाणविशेषादिधर्मा वस्तुस्वभावमात्रनिबन्धना न कृतकत्वादिवदनित्यतां प्रयोक्तुमुत्सहन्ते । तथा हि परमाणुषु सिद्धेषु सत्सु तत्र वर्तमानं मूर्तत्वमनित्यतां साधयेदन्यथा त्वाश्रयासिद्धतामुपेयात् । सिध्यन्तश्च ते सावयवकार्यानुमानमार्गेण लोष्टविभागावभासमानभागपरम्परापरिकल्पनक्रमेण वा परमाणवो निरवयवाः सिध्यन्ति । सावयवत्वे तदवयवाः परमाणवो भवेयुर्न ते । तेषामप्यवयवान्तरपरिकल्पनायामप्यवयवानन्त्याविशेषात्सर्षपस्य मेरोश्च साम्यमापद्यते । न च तदस्ति । तदेवं निरवयवेषु परमाणुषु निसर्गसिद्धमनाश्रितत्वमतश्चाश्रयविनाशावयवविभागादिविनाशकारणाभावात्स्वाभाविकविनाशवादनिराकरणाच्च कथं परमाणूनां नित्यतां स्पृशेत् । मूर्तत्वं तु वस्तुधर्मत्वाद्रूपवदपि प्रमेयत्वादिवन्न प्रयोजकम् । इयांस्तु विशेषः प्रमेयत्वमुभयपक्षस्पर्शादनैकान्तिकं भवदप्रयोजकम् इदं तु मूर्तत्वमनित्यव्यतिरिक्तवस्त्वन्तरपरिच्छेदविरहितमपि न प्रयोजकमिति । नन्विदमपि प्रमेयत्ववद्विपक्षवृत्त्येव मूर्तत्वम् । क्व विपक्षे वर्तते परमाणुष्वेव । ननु तेषां पक्षीकृतत्वात्कथं विपक्षता । न पुरुषेच्छानुरोधेन वस्तु विपरिवर्तते विपक्षो हि नाम स उच्यते यः सिषाधयिषितधर्माध्यासितया दृढप्रमाणसिद्धः । परमाणवश्चैते ऽनन्तरनिर्दिष्टनीतिक्रमेणानिर्णीतनित्यत्वाः परमार्थतो विपक्षा यथा नित्यत्ववादिनः । स तु रागद्वेषकलुषितहृदयतया यदि तान्पक्षतया प्रतीतिं प्रयातु नाम न तु सुस्पष्टावसितनित्यतानां परमाणूनां विपक्षभावो निवर्तते इति । तदिदमनुपपन्नम् अनेन क्रमेण धूमानुमानस्याप्यनैकान्तिकत्वप्रसङ्गात् । धूमो हि महीभृति कृतपक्षपरिग्रहेऽपि विपक्षे वर्तत एव । न तत्र विद्यमानोऽग्निर्निश्चित इति चेत्किन्तु खलु सद्भावो ऽस्य तत्र गृहीतः । तथा सति वा कृतमनुमानेन । अथ सत्त्वमसत्त्वं वा नावधारितमेव धराधरे धूमकेतोस्तर्हि सन्दिग्धा तत्र विपक्षता । निश्चितविपक्षवृत्तिरयं संशयितविपक्षवृत्तिरपि नानैकान्तिकतामतिवर्तत इति सर्वानुमानानामेव निर्वापाञ्जलिर्दत्तः स्यात् । न च वादिहृदयपरिकल्पनोपारूढस्थितेरपि पक्षो नाम नास्ति तद्भावे किमपेक्षः सपक्षविपक्षव्यवहारः । पुरुषाकूतव्यपेक्षे ऽपि न सपक्षविपक्षयोः पक्षत्वं न च वस्तूनामुभयात्मकता भवेत् । किं तु यं जिज्ञासितमन्यतराभिसिद्धिबुद्धिमतिपक्षापतितस्य वस्तुनः

पक्षत्वमुपेयाते । निर्णयजन्मना तु विमतिविरतौ नूनमन्यतरवर्गपतितो ऽसौ भविष्यतीति सर्वथा न तस्यां दशायां तेनानैकान्तिकत्वोद्भावनं युक्तम् । नन्वनेन यथा पृथक्कृते सपक्षविपक्षाभ्यां पक्षे न तथान्वयव्यतिरेकयोरन्यतरस्यापि ग्रहणं भवेत् । सपक्षे ह्यन्वयो गृह्यते विपक्षे च व्यतिरेकः । एष तु ताभ्यामर्थान्तरमिति तथागृहीतान्वयव्यतिरेकात्मकनियमो हेतुः षण्ढ इव न पुत्रजन्मनि समर्थ एव साध्यसाधने भवेत् । अलमनया डिम्भविभीषिकया न हि सकलसपक्षविपक्षसाक्षात्करणकौशलपुरःसरं व्याप्तिग्रहणमिति पूर्वमेव निर्णीतो ऽयमर्थः । न च तद्वर्जमिति व्याप्तिग्रहणं भवति येन षण्ढसुतसाम्यचोदनाऽवकाशः स्यात् । सामान्येन हि व्याप्तिर्गृह्यमाणा तथापि गृहीता भवत्येव । तेनापि च कालान्तरे सपक्षविपक्षान्यतरवर्गानुप्रवेशिना भवितव्यमेव । विमत्यवस्था या तु पृथगेव ताभ्यामवधिरिति न तत्र वर्तमानो हेतुरनैकान्तिकीभवति । एतेनेश्वराद्यनुमानानामप्यनैकान्तिकत्वमपाकृतं वेदितव्यम् । तस्मान्नानैकान्तिकत्वेनागमकं मूर्तत्वमपि त्वन्यथासिद्धत्वेनैवेति । नन्वेवमपि परमाणुप्रसाधनानुमानमहिमहृतशक्तितया मूर्तत्वमनित्यत्वसिद्धावक्षमं जातमिति ततश्च कालात्ययापदिष्टत्वान्नान्यथासिद्धतामधिगच्छेत् । नैतदेवम् कालात्ययापदिष्टो हि प्रत्यक्षागमापहृतविषय उच्यते अनुष्णः कृष्णवर्त्मा मदिरा द्विजैः पातव्येत्यादौ दर्शितो यत्पुनरनुमानं प्रत्यक्षागमविरुद्धं न्यायाभासः स इति । न च परमाणुषु परमाणुतयैव सततपरोक्षेषु प्रत्यक्षमनित्यताविपर्ययग्राहि प्रवर्तितुं शक्तमागमस्तु नास्त्येवेति कुतः कालात्ययापदिष्टता । ननु किमिदमर्धनिपतितवचनमुत वैदिकी चोदना यत्प्रत्यक्षागमयोरेव बाधकत्वमनुमानं प्रति नानुमानान्तरस्येति । परमाणुप्रसाधनानुमाने हि दृढमदृढस्य तदनित्यतानुमानस्य मूर्तत्वादेर्यदि बाधकं स्यात्को दोषः स्यादिति । अथ मनुषे नियम एवैष प्रत्यक्षानुमानयोर्विरोधे प्रत्यक्षमेव बलीय इति तदेवानुमानस्य बाधकमुचितं नानुमानान्तरमिति । तदसत् अलातचक्रादौ प्रत्यक्षमप्यनुमानेनानन्यथासिद्धेन बाध्यत एव । ननु भ्रमणविरतौ परिमितपरिमाणोल्मुकग्राहि प्रत्यक्षमेव तत्र प्रत्यक्षस्य बाधकं नानुमानमिति । मैवम् अनवरतपरिभ्रमणसमुद्भूतचक्रावभाससमयप्रवृत्तानुमानेन तद्भ्रान्ततानिश्चयात् । पूर्वप्रवृत्तमचक्राकारतदलात-

परिच्छेदि प्रत्यक्षं बाधकमिति चेन्न। पूर्वप्रवृत्तत्वेनैवातिक्रान्तत्वात्। तस्मादनुमानमेव पक्षधानबाधकमेवं चानन्यथासिद्धमनुमानमपि प्रत्यक्षस्य बाधकं भवति। यच्चानन्यथासिद्धतया मूलस्तम्भभूतमखिलानुमानप्रतिष्ठापकं प्रत्यक्षमपि बाधते तदनुमानस्य तपस्विनः कथं न बाधकम्। अतश्च प्रत्यक्षागमपक्षयस्योपलक्षणार्थत्वादनुमानं बाधितमपि कालात्ययापदिष्टमेवेति। तदेतदसमीचीनम् अनुमानादेर्बाध्यबाधकभावानुपपत्तेः। सर्वत्र खलु प्रमाणाभासरूपं बाध्यते न तु प्रमाणं नाम शक्यते बाधितुमलातचक्रादावपि प्रत्यक्षाभासस्य बाधकमनुमानं न प्रत्यक्षस्य एवमत्राप्यनुमानाभासस्य बाध्यता नानुमानस्य। तदिदानीमनुमानाभासत्वमस्य किंकृतमिति चिन्त्यताम्। स्वलक्षणवैधुर्यादिति चेत्किमनुमानान्तरेण बाधकेन। तद्बाध्यतया तु तदाभासत्वकथनमितरस्यापि तादृशमेव। परमाणुषु प्रबाधनानुमानमनन्यथासिद्धमिदं तु मूर्तत्वमन्यथासिद्धमिति चेदागतोऽसि मदीयं पन्थानमनन्यथासिद्धत्वादेव च तदप्रामाण्ये सिद्धे किं तद्बाधया। अन्यथासिद्धत्वमेव कथमिति चेन्न घटादौ मूर्तत्वप्रयुक्तमनित्यत्वमपि तु कार्यत्वप्रयुक्तं कार्यस्य कारणविभागाद्वा तद्विनाशाद्वा विनाशोपलब्धेः कार्यत्वमेवानित्यत्वप्रयोजकमुक्तं न मूर्तत्वम्। मूर्तत्वे तु नित्यताविरोधि परमाणुतैव दीयेतेत्युक्तम्। तस्मान्न मूर्तत्वमनित्यतायाः कारकं ज्ञापकं वेति भवत्यन्यथासिद्धम्। भवत्वेवम् असिद्धवर्गे तु क्षयमेव हेतुर्गच्छति। साध्यधर्मप्रयुक्ता धर्मिणि वृत्तिरस्य नास्तीति चेद् यद्येवं पञ्चानामपि सत्प्रयुक्तवृत्तिरहितत्वादसिद्ध एवैको हेत्वाभासः स्यात्। अथ सत्यपि प्रयोजकत्वे विपक्षवृत्त्याद्यवान्तररूपभेदनिबन्धनानैकान्तिकत्वादिव्यपदेशपञ्चकभाज एव हेत्वाभासा इष्यन्ते हन्त तर्हि प्रकृतोऽयं हेतुर्मूर्तत्वादिति किमनैकान्तिक उच्यतामथ कालात्ययापदिष्ट आहो स्विद्विरुद्ध उत प्रकरणसम इति नैषामन्यतमोऽपि वक्तुं पार्यते तल्लक्षणानुपपत्तेरिति चेत्काममसिद्धोऽपि मा वादि पक्षे वर्तमानत्वेन तल्लक्षणस्याप्यनुपपत्तेरिति। आस्तां तर्हि षष्ठ एवायं हेत्वाभासः सम्यग् हेतुतां तावदयमुक्तनयेन नावलम्बते न च तेष्वन्तर्भवतीति बलात् षष्ठ एवावतिष्ठते। कथं विभागसूत्रमिति चेद् अतिक्रमिष्याम इदं सूत्रम्। अनतिक्रामन्तः सुस्पष्टदृष्टमपीममप्रयोजकं हेत्वाभासमपह्नुवीमहि न चैव युक्तमतो वरं सूत्रातिक्रमो न वस्त्वतिक्रम इति।

अथ वा न सूत्रकारनियमोल्लङ्घनं श्रेयः प्रमादान्खलु परिमितदर्शी मादृशो ऽन्यथा ब्रूयान्न न्यायमहोदधेः पारदृश्वा भगवानक्षपादः । तदेवं हेत्वाभासमसिद्धवर्ग एव निक्षिपामः । ननु पक्षे वर्तमानः कथं तत्र निक्षेप्तुं शक्यते यथा साध्यधर्मप्रयोजकतया पक्षे ऽपि वर्तितुं युक्तम् तथा न वर्तत एवायं तत्रेत्यदूरविप्रकर्षेण भवत्येवायमसिद्धः । अत एवायमन्यथासिद्ध इत्युच्यते । यथा सिद्धः सिद्धो भवति तथा न सिद्धः अन्यथा तु सिद्ध इत्यनया नीत्योक्तानवृत्तिमात्रलम्भे ऽप्ययमसिद्ध एव । अन्येषु तु हेत्वाभासेषु भङ्गा ऽपि नान्तर्भवतीत्युक्तमेतत् । अथ वा सर्वहेत्वाभासानुवृत्तमिदमन्यथासिद्धत्वं नाम रूपमिति न षष्ठो ऽयं हेत्वाभासः । तत्तु क्व चित्केवलमेव दृश्यते क्व चिद्व्यभिचारादिरूपान्तरसहचरितमतश्च व्यभिचारादिरूपावेशमेव पञ्चत्वमुपदिष्टवान्मुनिरिति न विभागसूत्रविरोध इत्यलमतिविस्तरेण ।

युक्तस्तस्मादन्यथासिद्धनामा हेत्वाभासः सो ऽयमेकप्रकारः ।
यस्योक्ताना विद्यमाना ऽपि पक्षे वृत्तिर्न स्यात्साध्यधर्मप्रयुक्ता ॥

हेत्वाभासकुटुम्बकस्य तदिदं सर्वस्य साधारणं
रूपं यद्यपि लक्षणान्तरकृतो भेदस्तथा नान्यतः ।
सामान्यं तु विशेषरूपरहितं नास्ति प्रमाणं यथा
मा भूदत्र तथेति नास्य विषयस्त्वोदस्य वस्तुस्थितिः ॥

कालात्ययापदिष्टः कालातीतः* ॥

यथाप्राप्तं हेतुप्रयोगकालमतीत्य यो हेतुरपदिश्यते स कालात्ययापदिष्टः कालातीत इत्युच्यते तत्र के चिदाचक्षते । प्रतिज्ञानन्तरं हि हेतुः प्रयोक्तुं युक्तः तत्र यः प्रतिज्ञायाः पूर्वमेव दृष्टान्तवचनादेरप्यूर्ध्वं वा प्रयुज्यते स कालात्ययापदिष्ट इति तदनुपपन्नम् ।

अक्षतप्रतिबन्धस्य साध्यावगतिकारिणः ।
क्रमातिक्रममात्रेण न हेत्वाभासता भवेत् ॥

* गौतम सूत्रम् अ· १ आ· २ सू· ९ ।

क्रियास्वेव दोषः पदान्तरव्यवहितोच्चारणं नाम । व्यवहितमपि येन सह समुचितसमयमन्वेतुमधिकृतमितरदतिनिकटपठितमपि पराणुद्य दर्वीयसा ऽपि तेनैव सवन्धमनुभवति यथा ।

अयमा पथि गच्छन्तीमोपर्धीं दीर्घलोचनाम् ।

दृष्टवानसि केदारं यो लुनासि मम प्रियामिति ॥

अप्राप्तकालमेव तत्कथितं पृथगेव निग्रहस्थानम् । तच्च पुनरुच्यमानं न क्वं चन स्वार्थमावहति तस्मादपव्याख्यानमेतत् । अपर आह सविशेषणस्य हेतोः प्रयुज्यमानस्य यस्य विशेषणं कार्यकालमत्येति न तत्पर्यन्तमवतिष्ठते स कालात्ययापदिष्ट इति । यथा कालान्तरस्थायी शब्दः संयोगव्यङ्ग्यत्वाद्रूपवदिति । अत्र न व्यङ्ग्यत्वमात्र हेतुत्वेन विवक्षितमपि तु सविशेषणं संयोगव्यङ्ग्यत्वं स चायं संयोगो व्यञ्जके दृष्टान्तधर्मिणि रूपे तदवगतिपर्यन्तस्थितिरुपलभ्यते दीपादिसंयोगः । साध्यधर्मिणि तु शब्दे न तदवस्थानमिति दूरतो हि दारुपरशुसंयोगविच्छित्ते देवा पुनरुच्यमाने परश्वधे श्रूयते शब्द इति तदुपलब्धिकाले तदत्ययात्कालात्ययापदिष्टो ऽयं हेतुरिति । एतदपि न संगतमसिद्धत्वेनास्य हेत्वाभासान्तरत्वानुपपत्तेः । तस्मादयमर्थः हेतोः प्रयोगकालः प्रत्यक्षागमानुपहतपक्षपरिग्रहसमय एव तमतीत्य प्रयुज्यमानः प्रत्यक्षागमबाधिते विषये वर्तमानः कालात्ययापदिष्टो भवति तस्योदाहरण पूर्वमेव प्रदर्शितम् ।

उष्णो न तेजोऽवयवी कृतकत्वाद् घटादिवत् ।

ब्राह्मणेन सुरा पेया द्रवत्वात्क्षीरनीरवत् ॥

यत्तु किं चिदभिधेयमत्र तत्सर्वमुक्तमनुमानलक्षणे ।

अप्रयोजकनिरूपणे पुनः किं घनोदितमतो विरम्यते ॥

हेत्वाभासास्त एते ऽवगतिनियमितानन्यसंकीर्णरूपा

निर्णीताः पञ्च ये ऽर्थे विदधति महतीं शुद्धिमभ्यस्यमानाः ।

षट्कादौ वृत्तिभेदाकलनगुरुतरक्लेशनिष्पाद्यमाना

नेयत्ता त्वेतदीया क्व चन फलवती नादृता तेन तज्ज्ञाः ॥

इति हेत्वाभासपदार्थः समाप्तः ।

तत्राध्यवसायपरत्वेन जल्पवितण्डयोः प्रयोजनमुक्तम् । तदङ्गभू-

तानि छलजातिनिग्रहस्थानानि । यद्यपि च वादे केषांचिदभ्यनुज्ञानमस्ति तथापि जल्पवितण्डे एव तेषां प्राचुर्य्येण देशमिति तदौपयिकतया तत्स्वरूपनिरूपणं युक्तमित्युद्देशक्रमेण छलस्य तावल्लक्षणमाह ।

वचनविघातोऽर्थविकल्पोपपत्त्या छलम् ॥*

छलस्य भेदवत्त्वात्सामान्यलक्षणानि च वक्तव्यानि तानीह सर्वाणि स्वकण्ठेन किल तत्पूर्वकमनुमानमित्यत्र विचतुराक्षरसमर्पितापरिमितविषयाधितखण्डानुमानलक्षणलब्धनिरतिशयसूत्रकरणकौशलस्य मे किमधुना शिष्यजनमनःक्लेशकारिणा संक्षिप्ताभिधानदोहदेनेति मन्यमानः सूत्रकृदुक्तवान् तत्र वचनविघात इति सूत्रं सामान्यलक्षणप्रतिपादकम् । परस्य वदतो वचनविघातोऽभिधाननिरोधः छलम् । किमाक्षेपविधानादिना नेत्याह । अर्थविकल्पोपपत्त्येति । वक्तुरनभिप्रेतमर्थान्तरमुक्ते वचसि समारोप्य तन्निषेधं छलवादी करोति । कथमर्थान्तरारोपणमिति चेद् अर्थविकल्पोपपत्त्या विकल्पमानार्थघटनयेत्यर्थः । किमुदाहरणं विशेषलक्षणेषु वक्ष्यामः । इहैव कस्मान्नोच्यते असंभवादिति ब्रूमः । न हि निर्विशेषं सामान्यमुपपद्यत इति तदुदाह्रियमाणं बलाद्विशेषनिष्ठमेवावतिष्ठते । अन्येष्वपि गौर्न्न पदा स्प्रष्टव्येति सामान्योपदेशेषु नामूर्त्तायामाकाशनिर्विशेषवपुषि जातौ स्पर्शप्रसक्तिस्तन्निषेधोऽवकल्पते किं तु व्यक्तिष्वेवेति विशेषविषय एव सर्वत्र क्रियायोग इति तत्रैवोदाहरणप्रदर्शनं युक्तम् । कथं तर्हि सकलहेत्वाभाससाधारणसामान्यलक्षणमप्रयोजकत्वमनपेक्षितसव्यभिचारविरुद्धादिविशेषमप्युदाहरणद्वारेण दर्शितमनित्याः परमाणवो मूर्तत्वाद् घटवदिति । उच्यते प्रमाणे तर्हि प्रत्यक्षादिविशेषनिरपेक्षं कथं प्रमाणसामान्यं नोदाहृतम् न च तत्सामान्यादन्यथापि तथाऽस्त्विति वक्तव्यम् न हि चाक्षुषेण पञ्चाशद्भवितुमर्हति तस्मान्नैवं चर्तुं शक्यम् । यथा विरुद्धादिविशेषरूपरहितमप्रयोजकत्वं हेत्वाभासे सामान्यरूपं दृश्यते तथा प्रमाणेष्वपि प्रत्यक्षादिविशेषरूपरहितं तद्दृश्यतां यथा वा प्रमाणेषु तन्न दृश्यते तथा हेत्वाभासेष्वपि मा दर्शीति वस्तुस्वभावानामनुयोगश्चेत्सोऽनुपपन्नः । अपि चाप्रयोजकत्वे सामान्यं विरुद्धादिविशेषेष्वपि तद्रूपरहि-

---

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० १० ।

तेषु स्वविशेषेष्वपि संभवद्दृश्यते । अत एव तदपि स्वविशेषनिष्ठमेवोदाहरणमनित्याः परमाणवो मूर्तत्वादिति न त्वाकाशवदनवलम्बनमेव किंचिदप्रयोजकत्वसामान्यमिति । तस्मात्सुष्ठूक्तं न सामान्यलक्षणे शक्यमुदाहर्तुमिति । एवं सामान्यलक्षणमभिधाय छलस्य विभागमाह ।

तत्त्रिविधं वाक्छलं सामान्यच्छलमुपचारच्छलं च ॥*

निगदव्याख्यातं सूत्रम् । विभागसामान्यलक्षणयोश्चोपदेशपौर्वापर्यनियमो नास्तीति पूर्वमेवोक्तम् । अथ विभागक्रमेण विशेषलक्षणान्याह ।

तत्राविशेषाभिहिते ऽर्थे वक्तुरभिप्रायादर्थान्तरकल्पना वाक्छलम् ॥†

सम्भवद्द्विशेष्यविशेषणसाधारण्यार्थसमर्पणकौशलशालिनि श्लेषालंकारमापति शब्दे प्रयुक्ते सति वक्तुरभिप्रेतमर्थमपह्नुत्य ततो ऽर्थान्तरं परिकल्प्य तन्निषेधवचनं वाचि निमित्तभूतायां छलं वाक्छलम् । नवकम्बलो ऽयं माणवक इति नवः कम्बलो ऽस्य नव कम्बला अस्येति च विग्रहद्वये दृश्यमानविशेषमपि समासपदमिदमर्थद्वये ऽप्यविशिष्टं तत्राभिनवकम्बलयोगं वक्तुरभिप्रेतं प्रमाणोपपन्नं च निह्नुत्य नवसंख्यायोगमन्यमध्यारोप्य तत्प्रतिषेधेन परः प्रत्यवतिष्ठते कुतो ऽस्य नव कम्बला इति । तदेतत्साधारणे शब्दे वाचि छलं वाक्छलमिति । यथा च कस्याश्चिद्वन्ध्यायां कन्यादौ छलादिप्रयोगो युक्त इति तद्व्युत्पादनमेव परप्रयुक्तस्यापि सतश्छलादेः प्रतिसमाधानमभिधेयमिति तदपि व्युत्पाद्यते । नव कम्बला अस्येति मम विवक्षितमिति कुत प्रतिपन्नमायुष्मता । किमयमभिनवकम्बलयोगप्रतिपादको न भवत्येव शब्दो हि उभयत्र ऽपि च वर्तते । यदि तावदर्थप्रकरणादिसामर्थ्यवशेनावगतो ऽयमभिनवकम्बलयोगाभिधेयवृत्तिरयं व्यवहारो ऽभिधेयो ऽपि तदर्थविदुमर्थमभिनवकम्बलयुक्तमेव बुद्ध्वा बुध्यस्व । अथ शुष्कतार्किककुत्स्यवशमंदशत इव शब्दमात्रमभिप्र यत्र त्वं तर्हि पदद्वयमध्ये धर्मतां मामेव पृच्छ किं ते विवक्षितमिति निषेधकः सन्ननुयुक्तमसे । ननु

* न्यायसूत्रम् अ १ आ २ सू ११ ।
† न्यायसूत्रम् अ १ आ २ सू १२ ।

त्वमप्यवाप्त्यादिफलपर्यन्तशब्दप्रयोगप्रवृत्तः किमिति साधारणमिदमन्यपदप्रायं वचः प्रयुङ्क्षे अयि बालिश तवैतदन्यपदम् ।

अर्थप्रकरणाधीननियतस्वार्थवृत्तिताम् ।
यो न जानाति शब्दानां स एवमपभाषते ॥
इदमर्थद्वये तावत्साधारणपदं भवेत् ।
जातिशब्दाः पुनर्व्यक्तिसहस्राक्षेपकारिणः ॥
स्पृशन्ति नियतं वाच्यं ते ऽपि प्रकरणादिना ।
ब्राह्मणान्भोजयेत्यादौ तद्बालेन न शिक्षितम् ॥
तस्माच्छब्दार्थसंदेहे प्रयोक्ता यत्र पृच्छ्यते ।
न त्वर्थान्तरमारोप्य तन्निषेधो विधीयते ॥

संभवतो ऽर्थस्यातिसामान्ययोगादसद्भूतार्थकल्पना सामान्यच्छलम् ॥*

अतिव्यापकं सामान्यमतिसामान्यं तद्योगात्तत्संभवात्क्व चिद् व्यभिचारेण क्व चित्संभवतः संभाव्यमाननिष्पत्तेर्वक्त्रा ऽभिहितस्य सतो या ऽसद्भूतार्थकल्पना वक्तुरनभिप्रेतातिसामान्यहेतुत्वकल्पना तया च प्रत्यवस्थानं तत्सामान्यनिमित्तं छलं सामान्यच्छलम् । यथा क्व चिद्दुचितोपचारवचनाराध्यमानगुणवद्ब्राह्मणकुले तत्कथाबहुले राजकुले कश्चित्सुजन्मा कं चिदयजन्मानं स्तौति अहो नु खल्वसौ ब्राह्मणो विद्याचरणसम्पन्न इति तस्मिन्प्रसङ्गे तथाविध एवापरस्तमुत्साहयन्कथयति संभवति ब्राह्मणे विद्याचरणसम्पदिति तत्र पिशुनश्छलवादयाह यदि ब्राह्मणे विद्याचरणसम्पत्संभवति सा ऽऽत्ये ऽपि ब्राह्मणत्वजात्यनपनयनात्सम्भवेदिति तचेदमतिव्यापकं ब्राह्मणत्वसामान्यं यतो विद्याचरणसम्पदमत्येति च स्पृशति तद्योगाद् ब्राह्मणव्यक्तौ संभवतो विद्याचरणसम्पद्रूपस्यार्थस्य वक्त्रा ऽभिहितस्य सतस्तत्र वक्त्रभिमतामेवातिसामान्यहेतुतामारोप्य च्छलवादी प्रत्यवतिष्ठत इति । अत्रोत्तरम् केन ब्राह्मणत्वस्य हेतुत्वमभिहितं यदनैकान्तिकीकुर्वन्प्रत्यवस्थितो ऽसि संभावनावचनमिदं स्तुत्यर्थमुपन्यस्तम् । विद्याचरणसं-

* गौतम सूत्रम् अ॰ १ आ॰ २ सू॰ १३ ।

पदः प्रायं हि ब्राह्मणाः सन्ति ब्राह्मणत्वे पूर्वजन्मोपचितसुकृतपरिणामाद्भवति विद्याचरणसंपत् । न तु तदेव तस्या हेतुरिति । यथा संभवन्त्यस्मिन्क्षेत्रे शालय इति क्षेत्रप्रशंसापरे वाक्ये प्रयुक्ते नैवं वक्तुमापद्यते यदि क्षेत्रमेव शालिसंभवहेतुस्तत्र विनापि हलबलीवर्दादिसामग्र्यां महत्यवग्रहे ऽपि शालयो ऽस्मिन्सम्भवेयुरिति । तदिदमर्थवादादिगत्यनभिज्ञस्य भवतो भाषितमित्यास्तामेतत् । इदं तु भवन्तं पृच्छामि भो महात्मन् ।

स्वभावशुद्धा परिनिश्चितार्थसंस्पर्शिनी पुण्यसहस्रलभ्या ।
केनेदृशी सर्वजनानुकूला कल्याणिनी ते निरमायि वाणी ॥

धर्मविकल्पनिर्देशे ऽर्थसद्भावप्रतिषेध उपचारच्छलम् ॥*

अभिधानस्य धर्मो ऽनेकप्रकारो मुख्यया वृत्त्या गौण्या वा लाक्षणिक्या वा यदर्थे प्रत्यायनं तदनेन विकल्प्यमानेन धर्मेण गौणेन लाक्षणिकेन वा निर्देशे प्रयोगे कृते यो ऽर्थसद्भावप्रतिषेधो मुख्यार्थनिषेधः स उपचारनिमित्तं छलमुपचारच्छलम् । यथा मञ्चाः क्रोशन्तीत्युक्ते छलवादी आह कथमचेतनाः काष्ठरचनात्मानो मञ्चाः क्रोशन्ति मञ्चस्थाः पुरुषा एते क्रोशन्ति न मञ्चा इत्यत्र समाधिः । वृद्धव्यवहाराच्छब्दार्थव्युत्पत्तिः तत्र न केवलयैव मुख्यया वृत्त्या शब्दाः प्रवर्तमाना दृश्यन्ते वृत्त्यन्तरव्यवहारस्यापि सुप्रवर्तितत्वात् । न च निर्निमित्तमेव परशब्दं परत्र प्रयुञ्जन्तो वयं सहचरणादिसूत्रनिवेदितनिमित्तनिकुरुम्बान्यतमनिमित्तपूर्वकत्वादस्य प्रयोगस्य स्थानादयं तद्वदुपचारः । सत्यं गौणलाक्षणिकादिशब्दप्रयोगावगतिग्राह्य यत्र य एवं प्रत्यवतिष्ठते गौणलाक्षणिकयोः कथं विशेष इति । एतत् कथ्यतां सत्यं गोशब्दः स्वार्थमभिधाय सास्नादिमन्तं तदीयान् गुणानेव जाड्यमान्द्यादीन् न सूचार्थांल्लक्षयति न तावत्येव विरमति स तु सामानाधिकरण्येन वाहीके ऽपि प्रवर्तते । गौर्वाहीक इत्येवं प्रयुज्यमानः स गौणो भवति । यस्तु स्वार्थाभिधानानन्तरं तदितरमर्थं गुणमगुणं वा लक्षयत्येव न सामानाधिकरण्येन परत्र प्रयुज्यते शब्दः स लाक्षणिको भवति गङ्गायां घोषः प्रतिवसतीति । तथा चोक्तं गौणे ऽपि प्रयोगे न लक्षणेत्ययमित्यलं शास्त्रान्तरोद्गारगहनाभिः कथाभिः ।

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० १४ ।

छलमिदं चेति तदभेदं मन्यसे तर्हि सामान्यच्छलमपि मा वोचः तदपि हि न शरीरे मनसि बुद्धौ वा निमित्ते ऽपि तु वाच्येवेति वाक्छलमेवैकं स्यात्। अथैवं सत्यपि तद्विशेषो दृश्यमानो न पराणुद्यते सामान्यच्छले ऽपि न शब्दार्थो ऽन्यथा कृतः किं तु सामान्यस्य हेतुत्वमनुक्तमारोपितमिति पृथगिष्यते तर्हि वागुपचारच्छले अपि भिद्येते एवेति दर्शितमतो युक्तं भवत्विदम्। न चानन्त्यमियत्तानियमकारिणो निमित्तत्रयस्य दर्शितत्वात्। अवान्तरभेदकृतं तु तदानन्त्यमिष्यते एव जातिवदित्यलं प्रसङ्गेन।

तस्मात्परस्परविविक्तनिजस्वरूपमीदृक् छलत्रितयमेतदिहोपदिष्टम्।
तस्य क्वचित्स्वयमपि क्रियते प्रयोगो वाच्यः परैरभिहितस्य तथा समाधिः॥

इति श्रीमद्भट्टजयन्तकृतौ न्यायमञ्जर्यामेका-
दशमाह्निकम्॥ ११॥

छलानन्तरं जातेरुद्देशात्तस्याः सामान्यलक्षणं तावदाह ॥

साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानं जातिः ॥*

अत्र त्रैकाल्यसमादिसकलविशेषसंग्रहाय साधर्म्यवैधर्म्यादिनिरपेक्षमेव प्रत्यवस्थानपदं जातिसामान्यलक्षणप्रतिपादकमाहुः । प्रतीपमवस्थानं प्रत्यवस्थानं तावन्मात्रमेव च यत्किंचिदुत्तरं परप्रयुक्ते हेतौ जायमानत्वाज्जातिरित्यभिधीयते । तदनुपपन्नम् । प्रत्यवस्थानमात्रस्य साधर्म्यादिनिरपेक्षस्य जातित्वे हेत्वाभासोद्भावनमपि जातितामश्नुवीत । अथ तस्य सम्यगुत्तरत्वादिह च निर्विशेषणप्रत्यवस्थानमात्रोपपादनात्फल्गुप्रायमसदुत्तरं जातित्वेन विवक्षितमित्युच्यते तथापि छलस्य जातित्वप्रसक्तिरपरिहार्यैव तद्व्युदासाय तु तदन्यत्वे सतीत्यादिकं यदि किं विदध्याह्रियते तदमुष्य श्रूयमाणस्य साधर्म्येण वैधर्म्येण वा प्रत्यवस्थानमस्तीति । नैष दोषः साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामित्यसमासकरणेन दिक्प्रदर्शनस्य सूचनात् । साधर्म्येण वैधर्म्येण वा कथमेष हेतुर्हेतूभवतीति वा किमनेन क्रियते इति वा यदेवंप्रकारप्रत्यवस्थानं हेतुप्रतिबिम्बवर्त्मना क्रियते सा भविष्यति जातिरित्युच्यमाने सकलविशेषसंग्रहः । त्रैकाल्यसमादिष्वपि यादृशस्य तादृशस्य साधर्म्यवैधर्म्यप्रकारस्य योजयितुं शक्यत्वात् । न ह्युदाहरणसाधर्म्ये साध्यसाधनमिव विवक्षितं तद्वैधर्म्यं वा साधर्म्यादिमात्रं तु तथापि नात्यन्ताय दूरगमिति यथाश्रुतं साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानं जातिरिति सामान्यलक्षणं युक्तम् । अथ भेदवत्त्वाज्जातेश्चतुर्विंशतिधा विभागमाह ।

साधर्म्यवैधर्म्योत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्य-
प्राप्त्यप्राप्तिप्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तानुत्पत्तिसंशय-
प्रकरणहेत्वर्थापत्त्यविशेषोपपत्त्युपलब्ध्य-
नुपलब्धिनित्यानित्यकार्यसमाः ॥†

अत्र समा इति स्त्रियां पुंसि च तुल्यत्वान्निर्देशस्य जात्यपेक्षया स्त्रीनिर्देशो वा प्रतिषेधापेक्षया वा पुंनिर्देशो वर्णनीयः । विशेषलक्षणसूत्रेषु पुनः प्रायेण पुंलिङ्गनिर्देशो दृश्यते स तु प्रतिषेधापेक्षया तेषु व्याख्येय

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० १८ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १ ।

युक्त्यागमगौरवो ऽपि सपदि तदुत्पादिते तत्त्वज्ञाने मनागसम्भावनालेश-मिवाधिगच्छेत् । तस्मिन्वा दृढप्रत्यये ऽपि तत्पार्श्ववर्तिनः शिथिलास्था भवेयुः । अतो झगिति स दूषणमपश्यन्प्रतिपक्ष जातिप्रयोगैरप्यसौ शमयेदेव नोदासीतेत्युक्तं जल्पलक्षणे । परोदिता वा जातीः प्रत्यभिज्ञाय तत्त्वतमेव परिहरेदिति सफलं जातिव्युत्पादनम् । यथा क्वचिदचिरव्युप्तसस्ये सप्रत्यु-द्भिद्यमानकोमलाङ्कुरनिकरदन्तुरितसीमनि केदारे तदुपद्रवो दुरन्तगामिनो यतः कुतश्चन चतुष्पदाद् द्विपदाद्वा ऽभिशङ्क्यते इति तत्परिहाराय समन्ततो निरन्तरकण्टकशाखाशततिपरिचरणमाधीयतएवमिहापि जात्यादिप्रयोग' । तद्द्वारकं तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणं कर्तव्यम् । ननु विकल्पितः क्व जातेः प्रयोगः सम्यक्साधने तदाभासे वेति तदुच्यते । सम्यग् दूषणमपश्यता किल जात्यादि प्रयोक्तव्यं तत्र सम्यक्साधने तदभावादेव भवतु साधनाभासे वा प्रमादादिना वेति को ऽत्र विशेषः । मुमुक्षोस्तु ज्ञाततत्त्वस्य तत्प्रतिकूलवा-दिना केन चिद्वादिना तत्प्रयुक्ते तत्त्वप्रतिक्षेपबलात्साधनाभासएव स-म्यग् दूषणमपश्यतो जातिप्रयोगावसरः । ज्ञात्वापि साधनाभासतां यथा तथा त्वरमेव निर्भर्त्स्यतामयं दुराचार इति पार्श्वस्थितसुकुमारमतिशिष्यज-नोत्साहजननाय जात्याद्याडम्बरविरचनमुचितमेव मुमुक्षोः । मुमुक्षुं प्रति च शास्त्रारम्भाद्याक्रम्येन तदपेक्षया साधनाभासविषय एव जातिप्रयोगः । अत एव च भाष्यकृता प्रथमं साधनाभासएव जात्युदाहरणं दर्शितम् । लाभा-दिकामानां तु सम्यक्साधने ऽपि प्रयुक्ते युक्त एव जात्याद्युपक्रमः । इतरथा हि निःसंशय एव पराजयः स्यादित्येतत्त्वानुषङ्गिकं प्रयोजनमित्युक्तम् । यत्पुनरभिहितमसदुत्तरकथने कथं न चपेटादिकं प्रयुज्यते इति तदप्यस-तस्यात्यन्तमलौकिकत्वात् । लोको हि तदेव मन्यते ।

नूनमेष न जानाति वक्तुं सदृशमुत्तरम् ।
अन्यथा वाचमुत्सृज्य पाणिना प्रहरेत्कथम् ॥
खेदयेद्वादिनं यस्तु हस्ताघातादिघातनैः ।
स समुच्यते सद्भिर्मण्ड एव न पण्डितः ॥
जात्योपक्रममाणस्तु न तथैव विहस्यते ।
न हि षड्पक्षच्छाया तथात्यन्तमसङ्गता ॥

तत्र कौपीनवसनापावसनादिसाम्यं जात्युत्तराणामिति । यत्तु कस्तैः प्रत्याख्यात इति न सर्वः सर्वज्ञकल्पो भवति न च शाकटिकतुल्यः सन्ति हि मध्यमदशावर्तिनो जनास्तत्रावधारयिष्यन्तइत्यलं प्रसङ्गेन । यत्पुनरसदुत्तराणामानन्त्यात्कथं चतुर्विंशतिसंख्येति तत्राप्युच्यते । सत्यप्यानन्त्ये जातीनामसंकीर्णोदाहरणविवक्षया चतुर्विंशतिप्रकारत्वमुपवर्णितं न तु तत्संख्यानियमः कृत इति । तदत्र साधर्म्येण प्रत्यवस्थानमविशिष्यमाणत्वं स्थापनाहेतोः तत्साधर्म्यसमा जातिः । सा च साधर्म्यहेतौ वैधर्म्यहेतौ च प्रयुज्यते । वैधर्म्येण प्रत्यवस्थानं वैधर्म्यसमा जातिः । उत्कर्षापकर्षाभ्यां प्रत्यवस्थानमुत्कर्षापकर्षसमे जाती इत्येवं सर्वत्र योज्यम् । स्थापनहेतुतश्चाविशेष्यमाणत्वं जातिवाद्यभिप्रायेण तासां द्रष्टव्यम् । जातिवादी ह्येवं वदति यथा भवत्प्रयुक्तं साधनं तथेदमपि किमिति न भवतीति । अत एव हेतुप्रतिबिम्बनद्वारक एव जात्युपन्यास इत्युक्तम् ।

अथ विशेषलक्षणान्याह तत्र ।

साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामुपसंहारे तद्धर्मविपर्ययोपपत्तेः साधर्म्यवैधर्म्यसमः ॥ *

प्रतिषेधापेक्षया पुंलिङ्गनिर्देश इति तत्र तत्र द्रष्टव्यम् । साधर्म्येण वैधर्म्येण वा साधनमभिधाय सिषाधयिषितधर्मोपसंहारे साधनवादिना कृते साध्यधर्मविपर्ययोपपादनाय साधर्म्येण प्रत्यवस्थानमविशिष्यमाणं स्थापनाहेतुतः साधर्म्यसमः प्रतिषेधः । तथैव साधर्म्येण वैधर्म्येण वोपसंहारे तथैव वैधर्म्येण प्रत्यवस्थानं वैधर्म्यसमः प्रतिषेधः । उदाहरणं तु अनित्यः शब्दः प्रयत्नान्तरीयकत्वाद् यत्प्रयत्नान्तरीयकं तदनित्यं दृष्टं यथा घट इति साधर्म्येण हेतौ प्रयुक्ते जातिवादी साधर्म्येणैव प्रत्यवतिष्ठते । नित्यः शब्दो निरवयवत्वाद् निरवयवं द्रव्यमाकाशादि नित्यं दृष्टमिति न चात्र विशेषहेतुरस्ति घटसाधर्म्यात्प्रयत्नान्तरीयकत्वादनित्यः शब्दो न पुनराकाशसाधर्म्यान्निरवयवत्वान्नित्य इति । वैधर्म्यहेतावपि साधनवादिना प्रयुक्ते अनित्यः शब्दः प्रयत्नान्तरीयकत्वाद् यदनित्यं न भवति तत्प्रयत्नान्तरीयकमपि न भवत्याकाशादिवदित्यत्रैतदेव पूर्वोक्तं साधर्म्यवैधर्म्यप्रत्यवस्थानद्वयमुदाहर्तव्यमिति । एवं च क्वचिदवसरे

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २ ।

स्वयं प्रयोगे जातीनामुपयुज्यत इति तत्स्वरूपव्युत्पादनमुपक्रान्तमेवं परप्रयुक्तानां तासामुत्तरमपि वक्तव्यमतस्तद्व्युत्पादनार्थमाह ।

गोत्वाद्गोसिद्धिवत्तत्सिद्धिः ॥*

साधर्म्यवैधर्म्ययोरिदमुत्तरम् । यदि साधर्म्यमात्रं वैधर्म्यमात्रं वा साध्यसाधनं प्रतिज्ञायेत स्यादियमव्यवस्था भवेन्न भवत्प्रयुक्तानामीदृशामपि स्थापनहेतोरविशेषः । विशिष्टं तु साधर्म्यं वैधर्म्यं वा प्रयोजकमुच्यमानं नैवंविधैः प्रत्यवस्थानैरुपहन्यते । यथा सत्यपि सत्तादिसामान्यसंबन्धे सत्यपि शुक्लादिगुणसंबन्धे सत्यपि चलनादिकर्मयोगे न गौस्तया तत्साधर्म्यात्सिध्यति अश्वादिवैधर्म्याद्वा किं त्वव्यभिचारिणो गोत्वादिसंबन्धादेव तथेहाप्यस्खलितनियमं साधर्म्यं वैधर्म्यं वा साध्यसिद्धिनिबन्धनं न साधर्म्यादिमात्रमिति ।

साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यसमाः ॥†

दृष्टान्तधर्मं साध्ये धर्मिणि योजयन्नसन्तमध्यारोपयन्नुत्कर्षेण प्रत्यवस्थानं यत्करोति स उत्कर्षसमः प्रतिषेधः । यथा अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटवदनित्यः शब्दो घटवदेव मूर्तो ऽपि भवति न चेन्मूर्तो घटवदनित्यो ऽपि तद्वन्मा भूदिति मूर्तस्य धर्मान्तरस्य प्रसञ्जनमुत्कर्षः । दृष्टान्तधर्मविकल्पेनैव साध्यधर्मिणि सिद्धस्यापि धर्मस्यापकर्षेण प्रत्यवस्थानमपकर्षसमः । पूर्वस्मिन्नेव प्रयोगे घटः खलु प्रयत्नानन्तरीयकत्वादश्रावणो ऽस्तु न चेदश्रावणो घटवदनित्यो ऽपि मा भूदिति सतः श्रावणत्वस्यापसरणमपकर्षः । स्थापनीयो वर्ण्यः प्रतिपिपादयिषितः साध्यधर्मः तद्विपर्ययादवर्ण्यः सिद्धो दृष्टान्तधर्मः तावेतौ वर्ण्यावर्ण्यसमौ प्रतिषेधौ भवतः । यदि शब्दो नित्यत्वेन वर्ण्यते साध्यते घटो ऽपि वर्ण्यतामिति वर्ण्यसमः । घटवदेव वर्ण्यते शब्दो ऽपि मा वर्णीत्यवर्ण्यसमः । धर्मान्तरविकल्पेन प्रत्यवस्थानं विकल्पसमः प्रतिषेधः । तथैव प्रयोगे प्रयत्नानन्तरीयकं किं चिन्मृदु दृष्टं दुकूलराङ्कवशय्यादि किं चित्कठिनं कर्परपरशधादि

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ४ ।

एव प्रयत्नानन्तरीयकं किंचिदनित्यं भविष्यति घटादि किंचिन्नित्यं शब्दा-दीति। उभयोरपि साध्यदृष्टान्तयोः साध्यत्वापादनेन प्रत्यवस्थानं साध्यसमः प्रतिषेधः । यदि यथा घटस्तथा शब्दः प्राप्तं तर्हि यथा शब्दस्तथा घट इति शब्दश्चानित्यतया साध्य इति घटो ऽपि साध्य एव स्यादन्यथा हि न तेन तुल्यो भवेदिति । अथ षण्णामुत्तरम् ।

किंचित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः ॥*

किंचित्साधर्म्यादुपसंहारः सिध्यति यथा गौरेवमयं गवय इति न तु सर्वथा रूपभेदस्तयोः कर्तुं शक्यः । प्रमाणावगतस्वभावभेदानां भावानां-मितरेतररूपसंकरस्य कर्तुमशक्यत्वात् । एवं स्वप्रतिबिम्बसामर्थ्यसुस्थिते स्वसाध्यमुत्थापयति स्थापनाहेतौ साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पमापादयता वैधर्म्ये च किंचिदभिदधता प्रतिषेधः कर्तुं लभ्यत इति । अथ सप्तमस्योत्तरम् ।

साध्यातिदेशाच्च दृष्टान्तोपपत्तेः ॥†

यदुच्यते घटो ऽपि शब्दवत्साध्यो भवत्विति तन्नैवम् । लौकिकपरीक्षकाणां यस्मिन्नर्थे बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः तेनाविपरीततया शब्दो ऽतिदिश्यते यथा घटः प्रयत्नानन्तरीयकः सन्ननित्यः एवं शब्दो ऽपीति । एवं साध्यातिदेशाद् दृष्टान्त उपपद्यमाने न तस्य साध्यत्वाभिधानमुपपद्यते ।

प्राप्य साध्यमप्राप्य वा हेतोः प्राप्त्याविशिष्टत्वादप्राप्त्यासाधकत्वाच्च प्राप्त्यप्राप्तिसमौ ॥‡

प्राप्त्यप्राप्तिविकल्पनपूर्वकमुभयथापि दोषापादनं प्राप्त्यप्राप्तिसमौ प्रतिषेधौ भवतः । हेतौ साधनवादिना प्रयुक्ते पर आह । सो ऽयं हेतुः प्राप्य वा साध्यं साधयेदप्राप्य वा प्राप्य चेद् द्वयोर्लब्धस्वरूपयोः प्राप्तिर्भवतीति किं कस्य साध्यं साधनं वेत्यविशेषः अप्राप्य तु साधकत्वमनुपपन्नमतिप्रसङ्गात् । न ह्यप्राप्य प्रदीपः प्रकाश्यं प्रकाशयतीति । अनयोरुत्तरम् ।

घटादिनिष्पत्तेः पीडने चाभिचारादप्रतिषेधः ॥§

नायं प्रतिषेध उपपद्यते उभयथा ऽपि कारणस्य भावदर्शनात्

* गौतमसूत्रम् अ ५ आ १ सू ५ ।
† गौतमसूत्रम् अ ५ आ १ सू ६ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ ५ आ १ सू ७ ।
§ गौतमसूत्रम् अ ५ आ १ सू ८ ।

दण्डचक्रसूत्रादिकारकाणि प्राप्य मृदं घटादिकार्यं निष्पादयन्ति दृश्यन्ते ऽभिचारकर्मणा च श्येनादिना दूरस्थस्यापि शत्रोः पीडनं संपाद्यतइति ।

दृष्टान्तस्य कारणानपदेशात्प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिदृष्टान्तेन प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमौ ॥*

अथ प्रसङ्गापादनेन प्रत्यवस्थानं प्रसङ्गसमः प्रतिषेधः । पूर्वोदाहृतएव हेतौ यद्यनित्यत्वे प्रयत्नानन्तरीयकत्वं साधनं प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्येदानीं किं साधनं तत्साधने किमिति दृष्टान्तस्य घटादेरनित्यतायां कारणं किं चिदपदिश्यते तेन तत्कारणान्वेषणातिप्रसङ्गात्प्रसङ्गसमो ऽयं प्रतिषेधः । प्रतिदृष्टान्तेन प्रत्यवस्थानं प्रतिदृष्टान्तसमः । यथा घटः प्रयत्नान्तरीयकः सन्ननित्यो दृष्ट एवमाकाशं प्रयत्नान्तरीयकं नित्यं दृश्यते तद्वच्छब्दो ऽपि नित्यः स्यादिति । कः पुनराकाशस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वं वदेत् कूपखननादिना ऽऽकाशोत्करणे मन्वान एवं ब्रूयादपि कश्चित् । नन्वेवमपि व्यभिचारोद्भावनमेतत्सम्यगुत्तरं नासदुत्तरप्रकारो जातिप्रयोगः । नैतदेवम् न हि हेतोरनैकान्तिकत्वमुद्भावयन्नसौ साधुरिव जातिवादी प्रत्यवतिष्ठते ऽपि तु दृष्टान्तबलेन नित्यत्वमेव साधयन्नुत्थित इति जातिप्रयोग एवायम् । हेत्याभासा अपि स्वरूपनिबन्धुरःसरमपरहेतुप्रतिबिम्बवत्त्वेन प्रदर्श्यमाना जातितां प्रतिपद्यन्तएव । अथ प्रसङ्गसमस्य तावदुत्तरमाह ।

प्रदीपोपादानप्रसङ्गविनिवृत्तिवत्तद्विनिवृत्तिः ॥†

असिद्धं हि नाम साध्यते न सिद्धं प्रयत्नवैफल्यात् । सान्धकारे सन्निपिठरादिपदार्थदर्शनाय प्रदीपमुपाददते लौकिका न दीपदर्शनार्थं दीपान्तरपरम्परामाहरन्तीति । अन्तरेणापि हि दीपान्तराणि दृश्यतएव प्रदीपः । एवं लौकिकपरीक्षकाणां घटादौ प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्य सिद्धत्वान्न कारणापदेशो निष्प्रयोजन इति तस्मान्नायमतिप्रसङ्गापादनस्य विषयः । अथ प्रतिदृष्टान्तसमस्योत्तरम् ।

प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे च नाहेतुर्दृष्टान्तः ॥‡

प्रतिदृष्टान्त एव साधकबुद्ध्या यदि त्वयोपन्यस्तस्तर्हि विशेषहेतुर्वक्तव्यो ऽनेन हेतुना प्रतिदृष्टान्त एव साधको न दृष्टान्त इति न चासौ

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ९ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १० ।

‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ११ ।

विशेषेहेतुरुच्यते तस्मान्न प्रतिदृष्टान्तः सिद्धिहेतुरिति दृष्टान्त एव साधको भवति । प्रतिदृष्टान्तहेतुत्वे ऽपि स्थिते सत्यहेतुर्दृष्टान्तो न हि साधकः स्यात् । न च तदस्तीत्युक्तमतो न हेतुर्दृष्टान्तः । अथ यथा प्रतिदृष्टान्तो न साधक एवं दृष्टान्तो ऽपि मा भूदित्यनया नीत्या प्रत्यवतिष्ठसे हन्त तर्हि प्रतिदृष्टान्तस्य तावदहेतुत्वं स्वकण्ठेन कथितमिति तस्मिन्नसाधके दृष्टान्त एव साधक इति ।

प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादनुत्पत्तिसमः ॥*

अनुत्पत्त्या प्रत्यवस्थानमनुत्पत्तिसमः प्रतिषेधः । प्राक्तनएव प्रयोगे जातिवादाह अनित्य इत्युत्पत्तिधर्मक उच्यते यश्चोत्पत्तिधर्मकः तस्यो-त्पत्तेः पूर्वमनुत्पत्त्या भवितव्यमनुत्पन्ने च शब्दाख्ये धर्मिणि प्रयत्नानन्त-रीयकत्वं धर्मः क्व वर्ततामलब्धपदवृत्तेश्च कथमनित्यत्वं साधयत्वसिद्धे चानित्यत्वे शब्दस्य बलान्नित्यत्वमेव भवति कारणाभावादित्यनित्यत्व-सिद्धिकारणस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्याभावादित्यर्थः । तथा च शब्दोत्पाद-ककारणाभावादनुत्पन्ने शब्दे निराश्रयो हेतुरिति । अस्योत्तरम् ।

तथाभावादुत्पन्नस्य कारणोपपत्तेर्न कारणप्रतिषेधः ॥†

शब्दाख्यधर्मिणः सिद्धस्य सतो नित्यत्वमनित्यत्वं वा विचार्यते तदसिद्धौ हि नित्यत्वमपि कस्य भवानभिदधीत । उत्पन्नस्य चास्य तथा-भावो भवति नानुत्पन्नस्य उत्पन्नः खल्वयं शब्द इति भवति नानुत्पन्नः । प्रागुत्पत्तेरलब्धात्मनः किमुच्यते लब्धस्वरूपस्य पुनरनित्यत्वकारणप्रयत्ना-नन्तरीयकत्वसद्भावादयुक्त एवायं प्रतिषेधः ।

नित्यानित्यसाधर्म्यात्संशयसमः ॥ ‡

नित्यानित्यसाधर्म्योपन्यासेन संशयापादनप्रवणं प्रत्यवस्थानं संश-यसमः प्रतिषेधः । अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्यस्मिन्नेव हेतौ अस्ति शब्दस्यानित्यत्वसाधर्म्यं प्रयत्नानन्तरीयकत्वमस्ति च नित्येन सामा-न्येन साधर्म्यमैन्द्रियकत्वमतः किमनित्यसाधर्म्यात्प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद-

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १२ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १३ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १४ ।

नित्यः शब्द इत नित्यसाधर्म्यादैन्द्रियकत्वान्नित्य इति संशयएवं परः प्रत्यवतिष्ठते न च साधर्म्यसमप्रयोग एवायमाशङ्कनीयः संशयापादनप्रवणत्वादस्येति । अस्योत्तरम् ।

साधर्म्यात्संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशये ऽत्यन्तसंशयो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्याप्रतिषेधः ॥ *

स्थाणुर्वा पुरुषो वेति स्थाणुपुरुषयोश्च साधर्म्यादूर्ध्वत्वादेः संशयो भवति न तु शिरःपाण्यादिवैधर्म्यात्प्रत्युत ततो ऽसौ निवर्त्तते यदि पुनरुभयथापि साधर्म्यादिव वैधर्म्यादपि संशयः स्यात्तथा सत्यनन्तसंशयः प्राप्नोति । इह च विशेषदर्शनस्थानीयमनित्यतासाधनं शब्दे प्रयत्नान्तरीयकत्वमस्तीति नित्यत्वं सामान्यगतं संशयकारणत्वमिति नाभ्युपगम्यते तस्मादप्रतिषेधो ऽयं नित्यसामान्यसाधर्म्यनिबन्धनसंशयापादनरूपः ।

उभयसाधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसमः ॥ †

पक्षप्रतिपक्षौ निर्णयलक्षणे व्याख्यातौ तावेव प्रकरणं प्रकरणमनतिवर्तमानः प्रकरणसमः प्रतिषेधो भवति । पूर्वस्मिन्नेव प्रयोगे नित्यः शब्दो निरवयवत्वादाकाशवदित्येवंजातीयकं प्रतिप्रयोगमुपन्यस्यन्स्वपक्षमुत्थापयति जातिवादी साधर्म्यग्रहणं चोपलक्षणं वैधर्म्येणापि प्रतिप्रयोगोपन्यासे प्रकरणसम एव प्रतिषेधो भवत्युभयवैधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसम इति मूलहेतावपि साधर्म्येण वैधर्म्येण वा प्रयुक्ते प्रयोगद्वयमेतद्द्रष्टव्यम् । ननु ते एवैते साधर्म्यवैधर्म्यसमे जाती साधर्म्यहेतौ वैधर्म्यहेतौ वा प्रयुज्यमानत्वाच्च तथोत्थिते इति ताभ्यामेव गतत्वान्नाभिनवो ऽयं जातिप्रयोगः षतसप्तचैता जातय इत्येकत्वमपि न संगतम् । उच्यते तत्र परपक्षप्रघणप्रतिषेधतयैव प्रत्यवस्थानमुदाहृतमिहैव साधनच्छाययेति अत एव प्रकरणसमो ऽयं जातिरनित्यपक्षवन्नित्यपक्षो ऽपि प्रतिक्रियते ऽस्यामिति उद्भावनभङ्गिभेदाच्च जातिनानात्वमसंकीर्णोदाहरणविवक्षया चतुर्विंशतिभेदत्वं वस्तुतस्तु तासामानन्त्यमित्युक्तम् । अथोत्तरम् ।

---

* गौतमसूत्रम् अ॰ ५ आ॰ १ सू॰ १५ ।
† गौतमसूत्रम् अ॰ ५ आ॰ १ सू॰ १६ ।

प्रतिपक्षात्प्रकरणसिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः प्रतिपक्षोपपत्तेः॥*

निर्णयोत्पत्त्या प्रकरणं पर्यवसितं भवति प्रागुक्तनिर्णयात्तदवस्थान-मेव तदिह प्रकरणमुत्थापयता भवतोभयसाधर्म्यं तदुत्थापनकारणमभि-हितमुभयसाधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धेरिति ब्रुवता उभयसाधर्म्यं च मदुक्तमपि साधर्म्यमस्त्येव अन्यथोभयशब्दार्थः कः । एवं च तदभ्यनुज्ञातं भवतीति तत्प्रतिषेधो नोपपद्यते प्रतिषेधोपपत्तौ वा नोभयसाधर्म्यं प्रकरणकारणं सिध्यतीति निर्णयोत्पत्तिनिमित्तं च प्रकरणोपरमाय न किं चिदुक्तमुभय-साधर्म्याभिधानादिति ।

त्रैकाल्यानुपपत्तेर्हेतोरहेतुसमः ॥ †

कालत्रयानुपपत्त्या हेतुमाक्षिप्य क्रियमाणः प्रतिषेधो ऽहेतुसमो भवति । हेतुः साधनं साधनं च साध्यात्पूर्वं साधनं तदसति साध्ये कस्य साधनम् अथ पश्चात् भवति साधने कस्येदं साध्यम् अथ युगपत्साध्यसाधने भवतः न तर्हि तयोः सव्येतरगोविषाणयोरिव साध्यसाधनभावो भवेदि-त्यय हेतुरहेतोर्न विशिष्यते । अत्रोत्तरम् ‡

न हेतुतः साध्यसिद्धेस्त्रैकाल्यासिद्धिः ॥ ‡

न त्रैकाल्यासिद्धिः । कस्मात् हेतुतः साध्यसिद्धेः उत्पत्तौ तावदयम-पर्यनुयोगः पूर्वसिद्धेन हेतुना तन्त्वादिना पश्चाद्भाविनो ऽवश्य एव कार्यस्य पटादेः सिद्धिरित्युक्तत्वात् । बुद्धिसिद्धं तु तदसदिति§ अत्रापि परिहृत एव दोषः उपलब्धिहेतोरुपलब्धिविषयस्य पूर्वापरसहभावानियमाद्यथादर्शन-व्यवस्थेति प्रमाणपरीक्षायामभिधानात्‖ दृश्यते च निवर्तनहेतुना निवर्तनी-यस्य निवृत्तिरुपलब्धिहेतुना चोपलभ्यस्योपलम्भ इति प्रमाणसिद्धे वस्तुनि को ऽयमाक्षेपः । प्रतिषेधे च तुल्यो ऽयमनुयोग इत्याह ।

प्रतिषेधानुपपत्तेश्च प्रतिषेद्धव्याप्रतिषेधः¶ ॥

प्रतिषेधो ऽपि प्रतिषेध्यात्पूर्वं पश्चात्सह वा भवेदिति विकल्प्यमाने न प्रतिषेध्यं प्रतिषेद्धुमुत्सहत इति ।

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १७ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १८ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० १९ । § गौतमसूत्रम् अ० २ आ० १ सू० ४० ।
‖ वात्स्यायनभाष्यम् अ० २ आ० १ सू० ११ । ¶ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २० ।

अर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमः* ॥

अर्थादापद्यते प्रतिपक्षसिद्धिरित्येवं क्रियमाणः प्रतिषेधोऽर्थापत्तिसमो भवति । पूर्वस्मिन्नेव प्रयोगे यदि घटसाधर्म्यात्प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्दः अर्थादापद्यते आकाशसाधर्म्यान्नित्य इति अस्ति चास्य नित्येन साधर्म्यमाकाशादिना द्रव्येण निरवयवत्वमिति । उद्भावनप्रकारभेदाच्च जातिभेद इत्युक्तम् । अस्योत्तरम् ।

अनुक्तस्यार्थादापत्तेः पक्षहानेरुपपत्तिः† ॥

अनुपपादितसाधनमनुक्तमर्थादापद्यतामिति वदतः पक्षहानिरप्युपपद्यते मामकानित्यपक्षसिद्धौ हि सत्यामर्थादापद्यते तावकस्य नित्यपक्षस्य हानिरिति । दोषान्तरमाह ।

अनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः‡ ॥

उभयपक्षसमर्थेयमर्थापत्तिः विपर्ययेणापि प्रयोक्तुं शक्यत्वात् । नित्यः शब्दो निरवयवत्वादित्येवमप्युक्ते शक्यं वक्तुं यदि नित्याकाशसाधर्म्यान्निरवयवत्वान्नित्यः शब्दः अर्थादापद्यते यदनित्यघटादिसाधर्म्यात्प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्य इति न चैवमपि का चिदर्थसिद्धिः न खलु वै घनस्य ग्राव्णः पतनमित्युक्तेऽर्थादापद्यते द्रवस्य वारिणः पतनाभाव इति ।

एकधर्मोपपत्तेरविशेषे सर्वाविशेषप्रसङ्गात्सद्भावोपपत्ते-
रविशेषसमः§ ॥

अविशेषोपपादनेन प्रत्यवस्थानमविशेषसमः प्रतिषेधः । यदि शब्दघटयोरेकधर्मः प्रयत्नानन्तरीयकत्वमस्तीति तयोरनित्यत्वाविशेष उच्यते तर्हि सर्वभावानामविशेषप्रसङ्गः । कथं सद्भावोपपत्तेः सत्तासंबन्धादित्यर्थः । सोऽयमविशेषसमः प्रतिषेधः । एतस्योत्तरम् ।

क्व चित्तद्धर्मोपपत्तेः क्व चिदनुपपत्तेः प्रतिषेधाभावः‖ ॥

क्व चिदविशेषापादनहेतुरुपपद्यते धर्मः क्व चित्तु नोपपद्यत इत्येवमयमप्रतिषेधः । शब्दघटयोरेको धर्मः प्रयत्नानन्तरीयकत्वमस्ति येन

* गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २१ ।
† गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २२ ।
‡ गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २३ ।
§ गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २४ ।
‖ गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २५ ।

तयोर्धर्मान्तरमविशेषरूपमुपपद्यते न तु सर्वभावानामीदृशमविशेषकारणं धर्मजातमस्ति । यत्तु सद्भावोपपत्तेरिति तेन किं धर्मान्तरमविशेषरूपं साध्येत अनित्यत्वमेव चेत्तर्ह्ययं प्रतिज्ञार्थो व्यवतिष्ठेतानित्याः सर्वे भावाः सत्त्वादिति । न चायमनुपपत्तेः दृष्टान्तानुपपत्तेः सर्वभावानां पक्षीकृतत्वाद् दृष्टान्तो न कश्चिदवशिष्यते । न च प्रतिज्ञातैकदेश एव दृष्टान्तीकर्तुं शक्यते सिद्धसाध्यभेदात्साध्यः प्रतिज्ञातोऽर्थो भवति सिद्धश्च दृष्टान्तः । न च दृष्टान्तरहितो हेतुः स्वसाध्यव्यवस्थापनसामर्थ्यमश्नुते । न च सौगतोक्तनीत्या नित्येभ्यो व्यापकानुपलब्ध्या सत्त्वं व्यावर्तितमनित्येष्वेव प्रतिष्ठां लभते । सैव विपक्षाद्व्यावृत्तिः स एव साध्येनानुगम इति वक्तव्यं तन्नीतेः प्रागेव प्रतिक्षेपात् । प्रत्युक्तं हि विस्तरतः क्षणभङ्गसाधनमिति । किं चिद्धि सत्त्वयोगि भावरूपमनित्यं भवति किं चिन्नित्यमिति । नायमेकान्तः सत्त्वादनित्याः सर्वे भावा इति । अपि च सर्वभावानामनित्यत्वे साध्यमाने तदन्तर्गतत्वाच्छब्दस्याप्यनित्यत्वमभ्युपगतं भवेदित्येवमप्ययमप्रतिषेधः ।

उभयकारणोपपत्तेरुपपत्तिसमः ॥ *

उभयकारणोपपत्त्या पक्षद्वयोपपत्तिवर्णनमुपपत्तिसमः प्रतिषेधः । यद्यनित्यत्वकारणं प्रयत्नानन्तरीयकत्वमुपपद्यते शब्दस्येत्यनित्यः शब्दो नित्यत्वकारणमपि निरवयवत्वमस्योपपद्यते इति नित्यः स्याद् उभयथापि कारणोपपत्तेः । ननु सैवेयं साधर्म्यादिसमा प्रकरणसमा वा जातिर्न भेदान्तरम् । नैवम् उद्भावनप्रकारेण भेदात्परपक्षोपमर्देच्छया साधर्म्यादिसमा जातिः प्रयुज्यते पक्षान्तरोत्थापनास्थया प्रकरणसमा अप्रतिपत्तिपर्यवसायित्वाशयेनेयमुपपत्तिसमेति । अथोत्तरम् ।

उपपत्तिकारणाभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः ॥ †

उभयकारणोपपत्त्या प्रतिषेधमभिदधता पक्षद्वयकारणोपपत्तिरनुज्ञाता भवति सा चेदनुज्ञाता कथमेकतरपक्षप्रतिषेधः । एकतरपक्षप्रतिषेधश्चेत्कथमुभयकारणोपपत्तिः उभयपक्षकारणोपपत्तिरेकतरपक्षप्रतिषेधश्चेति विप्रतिषिद्धम् । व्याघातादेव तत्प्रतिषेधो विकल्पयिष्यत इति चेत्समानो व्याघातस्तेन हि

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २६ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २७ ।

परपक्षवत्स्वपक्षो ऽपि प्रतिहन्यतएव न हि व्याघात एकं पक्षं साधयत्येकं बाधतइति ।

निर्दिष्टकारणाभावे ऽप्युपलम्भादुपलब्धिसमः प्रतिषेधः ॥ *

यदेतदनित्यतायां शब्दस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वं कारणमपदिष्टं तस्याभावे ऽपि प्रबलप्रभञ्जनजवभज्यमानजरत्पादपपातप्रभवे शब्दे दृश्यतएवानित्यत्वमन्यत्रापि विद्युदादौ विना ऽपि प्रयत्नानन्तरीयकत्वमुपलभ्यतएवानित्यतेति । अत्रोत्तरम् ।

कारणान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेरप्रतिषेधः ॥ †

अवैतावदेव तावदुक्तव्यं सपक्षैकदेशवृत्तित्वमिदमस्य हेतोरुद्भावितं न च सपक्षैकदेशवृत्तिरगमकः । प्रयत्नानन्तरीयकत्वमनित्यत्वप्रतिबद्धं न पुनरनित्यत्वं प्रयत्नानन्तरीयकत्वेन यत्प्रयत्नानन्तरीयकं तदनित्यमिति हि व्याप्तिर्न तु यदनित्यं तत्प्रयत्नानन्तरीयकमिति । यथा यत्राग्निस्तत्र धूमो न यत्र धूमस्तत्राग्निरिति एवं प्रयत्नानन्तरीयकत्वमन्तरेण समीरणपात्यमानवनस्पत्यादिशब्दे विद्युदादौ वा येयमनित्यतोपलब्धिर्न सा तस्य हेतुतामपहन्तीति । अपि च प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति कारणाद् उत्पत्तिरियमभिधीयते न तु कारणं नियम्यते प्रयत्न एवेति तत्र पवननोदनजनितशब्दवत्सत्यपि प्रयत्ने कारणान्तरं तदुत्पादकम्भविष्यति कारणान्तरजन्ये ऽप्यनित्यत्वं शब्दे विद्युदादौ वा न विरुद्धमिति । कथं पुनरिदमेव गम्यते प्रयत्नादिभिरेवोत्पाद्यते शब्दो न पुनः सन्नभिव्यज्यतइति । सतो ऽनुपलब्धौ निमित्ताभावात् । आवरणं निमित्तमिति चेन्न मूलोदकादिषु मृद इव शब्दे कस्य चिदावरणस्याग्रहणात् । तस्मान्न मूलोदकादिना तुल्यः शब्द इत्यसन्नेव प्रयत्नादिना क्रियते इति ।

तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धौ तद्विपरीतोपपत्तेरनुपलब्धिसमः प्रतिषेधः ॥ ‡

यदुक्तमावरणानुपलम्भादसत्यावरणानुपलम्भादसत्यावरणे प्रागुच्चारणादसन्नेव शब्दः प्रयत्नेनाभिनिर्वर्त्यतइति तदयुक्तमावरणानुपलब्धेरप्यनुपलम्भात-

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २८ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० २९ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३० ।

स्यादेवानुपलम्भादभावः अनुपलब्धेरभावादुपलब्धिर्भवति प्रतिषेधद्वयेन विधेरेव प्रतीतेः । आवरणोपलब्धेश्चावरणसत्ता सिध्यतीति प्रकृतमेव शब्दस्याग्रहणं नासत्त्वकृतमित्यभिव्यञ्जकत्वकृतमेवास्य प्रयत्नादि कारणमिति । अत्रोत्तरम् ।

अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः ॥*

आवरणानुपलब्धिर्नास्त्यनुपलब्धेरिति योऽयं हेतुरुक्तः स न हेतुः अनुपलम्भस्वभावत्वादनुपलब्धेरुपलम्भप्रतिषेधार्थकत्वादित्यर्थः । अस्तित्वनास्तित्वे हि भावानामुपलम्भानुपलम्भाभ्यामवस्थाप्येते यदुपलभ्यते तदस्ति यथावद् यन्नोपलभ्यते तन्नास्ति तद्विषाणवत् । नोपलभ्यते च शब्दस्यावरणं मूलोदकादेरिव मृत्तिकेत्यनुपलम्भान्नास्तीति गम्यते । अनुपलम्भो ह्ययमावरणविषयो नानुपलब्धिविषयः स आवरणस्यैव भावं गमयति नानुपलब्धेरित्यनुपलब्धेर्भावादावरणमेव नास्तीति ।

ज्ञानविकल्पानां च भावाभावसंवेदनादध्यात्मम् ॥†

ज्ञानविकल्पाः प्रतीतिप्रकारास्तेषां भावाभावौ प्राणिसंवेद्यावुभयतः । अस्ति मे ज्ञानं नास्ति मे ज्ञानमित्येवं सर्वः प्रत्यक्षानुमानागमज्ञानानि प्रमाणफलानि स्मरणसंशयादिज्ञानानि च प्रमाणफलान्यनुभवतीति । सेयमावरणानुपलब्धिरुपलब्धिवदध्यात्मं संवेद्यते नोपलभे शब्दस्यावरणं मृदमिव मूलोदकादेरिति । तदेवं बाह्यपदार्थभावाभाववदान्तरज्ञानभावाभावयोरपि प्रत्यक्षत्वादपर्यनुयोगो। ऽयमनुपलब्धेरनुपलम्भान्नावरणमस्ति शब्दस्येति तस्मात्प्रागुच्चारणादसन्नेव शब्द इति सिद्धम् ।

साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः ॥‡

सर्वभावानित्यत्वप्रसङ्गेन प्रत्यवस्थानमनित्यसमः प्रतिषेधः । अनित्येन घटेन साधर्म्यमस्ति शब्दस्येति तस्यानित्यत्वमुच्यते तर्हि सर्वभावानामपि घटेन किमपि साधर्म्यमस्तीति सर्वेऽप्यनित्याः स्युः । अविशेषसमेयं जातिरिति चेत् तत्र हि सत्तायोगात्सर्वभावानामविशेष आपादितः इह तु घटसाधर्म्यादेवानित्यत्वमापादितम् इति उद्भावनभङ्गिभेदाच्च जातिनानात्वमित्यपकुतुकम् । अत्रोत्तरम् ।

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३१ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३२ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३३ ।

साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधासिद्धिः प्रतिषेध्यसाधर्म्यात्॥*

अतिप्रसङ्गमापादयतो ह्येतद्विवक्षितं घटसाधर्म्यादसिद्धिरनित्यत्वस्येति। यदि च घटसाधर्म्यादनित्यत्वस्यासिद्धिस्तर्हि तावकस्यास्य प्रतिषेधवाक्यस्याप्यसिद्धिः प्रतिषेध्यवाक्यसाधर्म्यात्। अस्ति हि प्रतिषेधवाक्यस्य प्रतिषेध्येन साधर्म्यं प्रतिज्ञाद्यवयवयोगित्वमिति। किं च।

दृष्टान्ते साध्यसाधनभावेन प्रतिज्ञातस्य धर्मस्य हेतुत्वात्तस्य चोभयथा भावान्नाविशेषः ॥ ३४ ॥†

न हि साधर्म्यमात्रं साधनं भवति अपि तु दृष्टान्तधर्मिण्यवधृतसामर्थ्यं साधर्म्यं वैधर्म्यं वा तथाविधं चेत्सर्वभावानामस्ति भवतु तेषामनित्यत्वं को दोषः नास्ति चेत्कोऽयमतिप्रसङ्गः। न हि दृष्टान्तधर्मिणि प्रज्ञातसामर्थ्यं साधर्म्यमुभयथा भवति यदान्तरं स्पृशति तेन साधर्म्याविशेषस्य हेतुत्वात्तस्य च सर्वभावसंभवान्न सर्वानित्यत्वम्। अविशेषसमायां जातौ यत्साधनमुक्तं तदिहापि वक्तव्यमिति।

नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्योपपत्तेर्नित्यसमः ॥‡

अनित्यत्वसाध्यधर्मस्वरूपविकल्पनेन शब्दनित्यत्वापादानं नित्यसमः प्रतिषेधः। अनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञाते सति जातिवादी विकल्पयति किमिदमनित्यत्वं शब्दस्य नित्यमथानित्यमिति। यदि तावदनित्यं तत्कदाचित्प्रच्यवते तत्प्रच्युतेर्नित्यः शब्दः। अथ नित्यमनित्यत्वं तर्हि धर्मस्य नित्यत्वात्तस्य च निराधारस्यानुपपत्तेस्तदाश्रयस्य शब्दस्यापि नित्यत्वमनित्यत्वे हि शब्दे विनष्टे न तदाधारो धर्मो वर्ततेति। अस्योत्तरम्।

प्रतिषेधे नित्यमनित्यभावादनित्यत्वोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः ॥§

प्रतिषेध्ये नित्यमनित्यत्वस्य भावश्चेदुच्यते तदनित्य एवायमुक्तो भवति अनित्योपपत्तेश्च तत्प्रतिषेधो नोपपद्यते नित्यमनित्यत्वं शब्दस्येति च ब्रवीषि नित्यतां च तद्योगादस्योपपादयसीति महानयमायुष्मतो भ्रमः। अथ निरधिकरणो धर्मः कथं स्यादिति तदुच्यते अनित्यत्वं हि नाम नि-

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३४।
† गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३५।
‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३६।
§ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३७।

रोधः प्रध्वंसाभाव इत्यनर्थान्तरम् । अनित्यत्वादभाव इति तु व्यवहार-मात्रम् । सा चेयमनित्यता शब्दावच्छिन्ना न शब्दाधिकरणा न खलु घटाभावो घटाश्रितो भवितुमर्हति भावस्यभावा हि धर्मा धर्म्याश्रिता भवन्ति नाभावः अभावस्याश्रितो ऽपि न प्रतियोग्याश्रितो भवति किं त्वर्थान्तरवृत्तिर्भूप्रदेश इव घटाभाव इति नित्यानित्यत्वविरोधाद्वा । नित्यत्वमनित्यत्वं चैकत्र धर्मिणि विरुध्यते तत्कथमभिधीयते नित्यमनित्यत्वस्य भावान्नित्यः शब्द इति ।

प्रयत्नकार्यानेकत्वात्कार्यसमः ।*

प्रयत्नकार्यनानात्वोपन्यासेन प्रत्यवस्थानं कार्यसमः प्रतिषेधः । अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्युक्ते पर आह प्रयत्नस्य हि कार्यद्वैविध्यमुप-लब्धं कि चिदसदेव प्रयत्नेन निर्वर्त्यते यथा घटादि किं चित्सदेवावरणव्य-पनयनादिना प्रयत्नेनाभिव्यज्यते यथा मृदन्तरितमुदकादि । एवं प्रयत्ननाना-त्वादिह प्रयत्नेनाविद्यमानः शब्दो निर्वर्त्येत घटवदुत विद्यमान एवाभि-व्यज्येत मृदन्तरितसलिलादिवदिति संशयः । न चेयं संशयसमा जातिर्हेत्व-र्थविकल्पनेनेह प्रत्यवस्थानात् । तत्र हि निरवयवत्वादाकाशसाधर्म्योपन्या-सेन संशय आपादित इह तु साधनवाद्युक्तप्रयत्नानन्तरीयकत्वहेत्वर्थनिह्नवेने-ति । उद्भावनप्रकारभेदश्च जातीनां वैचित्र्यकारणमित्युक्तमेव । अत्रोत्तरम् ।

कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणानुपपत्तेः† ॥

यद्यपि प्रयत्नकार्यान्यत्वमुपलभ्यते तथा ऽपि प्रकृते शब्दे प्रयत्न-स्याभिव्यक्तावहेतुत्वं न प्रयत्नतः शब्दमभिव्यनक्ति किं त्वभूतप्रादुर्भावमेव विधत्ते कस्माद् अनुपलब्धिकारणानुपलब्धेः यत्र हि सतः पदार्थस्य प्रयत्नो ऽभिव्यक्तिहेतुस्तत्र तस्य सतः सलिलादेरनुपलब्धिकारणमस्ति मृदादि-व्यवधानं तदपोहमात्रतो प्रयत्नेन तदभिव्यक्तिः सम्पद्यते शब्दस्य तु न किं चिदनुपलब्धिनिबन्धनव्यवधानादि संभवतीति वर्णितमतस्तस्यासत एवात्मलाभनिमित्तमुच्चारणादिप्रयत्नो न सतो व्यक्तिनिमित्तं तस्मादनित्यः शब्द इति स्थितम् । तदेवमनेन चतुर्विंशतिजात्युदाहरणप्रतिसमाधानोपदे-शवर्त्मना शब्दानित्यत्वसाधने परकीयमुपालम्भजातमेवंप्रायमखिलमपाकु-र्वताप्यसेकपितृतर्पणन्यायेन भणितं भगवता सूत्रकारेण । इदमपरमिदानीं-

* गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३८ । † गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ३९ ।

मुपदिश्यते चतुर्विंशतावपि जातिषु जातिवादिना प्रयुक्तासु मूलसाधनवादी विस्पष्टानुमानोदन्तपरीक्षणपुरःसरं सत्यमेवोत्तरं यथोपदिष्टमभिदधीत न तु जातिप्रयोगानुकारिदुरुत्तरालापचापलेन षट्पक्षीं प्रवर्तयेत् तस्यां हि प्रस्तुतायामुभयोरपि वादिप्रतिवादिनोरविद्धिरवद्वादित्वात्। कथं पुनः षट्पक्षी प्रवर्ततइति तत्पथ दर्शयितुमाह।

प्रतिषेधे ऽपि समानो दोषः ॥*

स्थापनाहेतुवादिना प्रथमपक्षस्थेन स्थापनाहेतुः प्रयुक्तः अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति। ततो जातिवादी द्वितीयपक्षस्थः प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति प्रयत्नानन्तरीकत्वमभिव्यक्तौ ऽपि शब्दे भवतीति हेतोरनैकान्तिकत्वमित्याह। तदधुना तृतीयपक्षस्थः स्थापनाहेतुवादी यदि यथोपदिष्टमावरणानुपलब्धिक्रममनुसृत्य विशेषमुपदर्शयन्ननैकान्तिकतामुद्धरति ततस्तावत्येव पर्यस्यति कथेति चतुर्थादिपक्षावसरविरहान्नावतरत्येव षट्पक्षी। यदि तु तं क्रममपहायैव तृतीयपक्षस्थो ऽसौ वदति हेतोश्चेदनैकान्तिकत्वमुद्भावयस्यनैकान्तिकत्वादसाधकः स्यादिति नन्वयं तावकः प्रतिषेधो ऽप्यनैकान्तिकः किं चित्प्रतिषेधति किं चिन्नेति हेतोः साधकत्वं प्रतिषेधति न स्वरूपमिति। अत एवेत्थं प्रतिषेधस्यानैकान्तिकता सो ऽपि हि नाभिव्यक्तिपक्षमेव साधयेत्प्रतिपक्षे ऽपि प्रयत्नसाफल्योपपत्तेरुभयथापि च विशेषहेतोरनपदेशात्। एवमनैकान्तिकत्वमभिहितवति साधनवादिनि प्रतिषेधवादिनो ऽपि वचनावसर इत्यवतरति षट्पक्षी। स हि चतुर्थपक्षस्थ एवं वदति।

प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोषः ॥†

विविधः प्रतिषेधो विप्रतिषेध इहोच्यते न व्याघातः प्रकृतवद्गतेरभावात्। यो ऽयं प्रतिषेधे ऽपि समानानैकान्तिकदोष उच्यते स प्रतिषेधप्रतिषेधे ऽपि भवत्प्रयुक्ते समानः सो ऽपि पूर्ववदनैकान्तिक एवेति। ततः पञ्चमं पक्षमवलम्ब्य मूलसाधनवादी मतानुज्ञामुद्भावयति सा च।

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ४०।　　† गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० १ सू० ४२।

प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधविप्रतिषेधे समानदोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥*

प्रतिषेधे ऽपि समानदोष इति समुद्भावितं दोषमनुद्धृत्य तं प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य मदुक्ते प्रतिषेधविप्रतिषेधे समानदोषप्रसङ्गमापादयतस्ते मतानुज्ञा निग्रहस्थानं भवति । चोरो भवानित्यभियुक्तेन चौर्यमात्मनो निराकरणीयं न तु भवानपि चोर इति परः प्रतिपत्तव्य इति । एवं पञ्चमपक्षस्थे मूलसाधनवादिनि कथितवति परः षष्ठं पक्षमास्थाय पुनरभिधत्ते यदि स्वपक्षदोषानुद्धरणपुरःसरपरपक्षदोषोपादानोपनतमतानुज्ञानिग्रहस्थानपाशमहमाक्षिप्ये हन्त तर्हि तथापि त्वमेव निग्रहस्थानमवतरसि त्वमप्येवमकार्षीस्तथा हि द्वितीयपक्षस्थेन मया प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति यदनैकान्तिकत्वमुद्भावितं तदनुद्धृत्यैव प्रतिषेधे ऽपि समानो दोष इति मय्येव प्रतीपमारोपितस्तदेवं त्वत एव शिक्षित्वा ऽहमपि चतुर्थपक्षस्थस्तथैव त्वयि दोषमर्पितवानिति मम चेन्मतानुज्ञा प्रथमतरं तवासौ भवेदिति तदेतदाह ।

स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारहेतुनिर्देशे परपक्षदोषाभ्युपगमात्समानो दोषः ॥†

स्वपक्षो मूलसाधनवादुक्तः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्द इति । तल्लक्षणस्तत्समुत्थानस्तद्विषयः प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति प्रतिषेधः । तमपेक्षमाणस्तमनुद्धृत्यानुज्ञाय प्रवृत्तः प्रतिषेधे ऽपि समानो दोष इत्युपपद्यमानः परपक्षे ऽनैकान्तिकत्वदोषोपसंहारस्तस्य च हेतुनिर्देश इत्ययमनैकान्तिकः प्रतिषेध इति । तस्मिन्सति पञ्चकथितानैकान्तिकत्वदोषाभ्युपगमात्तदनुद्धरणेन तस्यैव प्रतीपदोषोद्भावनात्समानो मतानुज्ञादोष इति षष्ठः पक्षः । सेयं षट्पक्षी तस्यां प्रथमतृतीयपञ्चमाः स्थापनाहेतुवादिनः पक्षाः । द्वितीयचतुर्थषष्ठाः प्रतिषेधवादिनः । एते च साध्यसाधकतया परीक्ष्यमाणाः पौनरुक्त्यमतानुज्ञादिदोषापहतत्वादन्यतरस्यापि वादिनः साध्यसिद्धये न प्रकल्पन्ते । तथा हि चतुर्थषष्ठयोः पक्षयोरर्थाविशेषात्पुनरुक्तदोषप्रसङ्गः । चतुर्थे पक्षे परस्य समानदोषत्वमुच्यते षष्ठे ऽपि तथैव समान । तृतीयपञ्चमयोस्तृतीये पक्षे

* गौतमसूत्रम् अ॰ ५ आ॰ १ सू॰ ४३ । † गौतमसूत्रम् अ॰ ५ आ॰ १ सू॰ ४४ ।

परोक्तं समानदोषत्वमभ्युपगम्यते पञ्चमे ऽपि मतानुज्ञामुद्भावयता तदङ्गीकृतमेव भवति तृतीयचतुर्थयोश्च परोक्तदोषानुद्धरणान्मतानुज्ञेत्येवं षट्पक्ष्यामुभयोरसिद्धिः । तस्मात्सदुत्तरैर्दोषचिकित्सा साधीयसी नासदुत्तरैः षट्पक्षीप्रसङ्गादिति । नन्वसदुत्तरकथने ऽपि कथं षट्पक्ष्यामेव विश्रामः शतपक्षी सहस्रपक्षी वा कथं न प्रवर्तते को ऽत्र नियम इति चेदुच्यते । इयत्येव निवर्त्यते वचनाप्रकाश इति नानन्तपक्षता संभवति । तथा हि । पूर्वोत्तरपक्षवादिनो भवत एव को ऽत्र विचारः । तत्र स्थापनहेतुवादिना तावत्प्रथमं स्वपक्षसाधने ऽभिहिते दूषणवादिना तत्र दूषणे वर्णिते तृतीये वचसि वर्तमानः साधनवादी सम्यङ्नीत्योपक्रममाणस्तद् दूषणमुद्धर्तुं शक्नुयान्न वेति तस्यामेव दशायां प्राड्विवाकायते निर्णयः । असदुत्तरोपन्यासे तु तृतीयवचसा तेन कृते दूषणवाद्यपि लब्धावकाशस्तत्र एव स्थित्वा चतुर्थे वचसि वर्तमानस्तत्प्रतीपं योजयति ततः स्थापनाहेतुवादी प्रतीपयोजनायामफलायां दुरन्तायां समव्ययफलायामशक्यक्रियायां च निरुद्योगः किं चिदभिनवं दूषणमुत्प्रेक्ष्य पञ्चमे वचसि स्थितो मतानुज्ञामाह । ततस्तामपि परपक्षमनतिवर्तमानां पश्यन् प्रतिषेधवादी षष्ठे वचसि स्थित्वा तां तत्पक्षे योजयतीत्येवं कृते दूषणान्तरासंभवात्प्रतीपयोजने च अनवस्थत्वात्तूष्णीमेवासितुमुचितमिति तावत्येव भवति वचनविरतिर्न शतसहस्रादिपक्षप्रसङ्गः प्रवर्तत इत्यतः षट्पक्षीमेव प्रदर्शितवानाचार्यः । स चान्तेवासिनं बोधयितुमेवमुपादिशदनेन पथा प्रवर्तेत भवानन्येन मा प्रवर्तिष्ठेति ।

साध्यमुत्तरमतो निरवद्यं जातिवादिनमपि प्रति तज्ज्ञैः ।
कश्मलोत्तरगिरा न तु कार्या पक्षषट्कपरिकल्पनगोष्ठी ॥

यावत्पक्षो बलिरपि तथेत्येवमाधाय बुद्धौ
यस्तु ब्रूयात्कनुपमफलस्तस्य शुद्धो ऽपि हेतुः ।
षट्पक्षादिप्रसरपरिम्लानकान्तिर्न बुद्धिं
धत्तः स्वार्थं जनयितुमसाधयतः प्राश्निकानाम् ॥
इतीदं व्याख्यातं निजपरविशेषाव्यवहितं
स्वरूपं जातीनां स्फुटमिह चतुर्विंशतिविधम् ।

अमूषां तत्त्वज्ञः परविरचितानां परिहृतौ
स्वयं चोपन्यासे न हि सदपि संमुह्यति नरः ॥

जात्यनन्तरं निग्रहस्थानोद्देशतल्लक्षणप्रतिपादनार्थमाह ।

विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिश्च निग्रहस्थानम् ॥ *

निग्रहः पराजयस्तस्य स्थानमाश्रयः कारणमित्यर्थः । किं च पराजयनिमित्तं विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिश्च विपरीता कुत्सिता विगर्हणीया प्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिः । साधनाभासे साधनबुद्धिर्दूषणाभासे दूषणबुद्धिः । अप्रतिपत्तिस्त्वारम्भविषये ऽनारम्भः । आरम्भस्य विषयः साधने दूषणं दूषणे चोद्धारः तयोरकरणमप्रतिपत्तिः । द्विधा हि वादी पराजीयते यथा कर्तव्यतामनारभमाणो विपरीतं वा प्रतिपाद्यमानः । अत एव न कर्मकरणयोर्निग्रहमादिशन्ति न हि ताभ्यां किं चिदपराद्धं स्वविषये प्रयुज्यमानयोः सामर्थ्यानपायात् । कर्ता तु प्रमादादप्रयोज्यं प्रयुञ्जानः प्रयोज्यमप्रयुञ्जानो वा निग्रहमर्हतीति । प्रायेण चातत्त्ववादिनो निगृह्या भवन्ति । तत्त्ववाद्यपि कदा चन जल्पे वितण्डायां वा सम्यक्साधनमप्युपदिश्य प्रतिवादिप्रतिपादितदूषणाभासनिराकरणसरणिमनुगुणामपश्यन्निगृह्यत एव । अत एव भाष्यकृतोक्तं तत्त्ववादिनमतत्त्ववादिनं चाभिप्रपन्ते निग्रहस्थानानीति । असमासकरणमनेकनिग्रहस्थानभेदावबोधार्थम् । अत एतदनन्तरमाह ।

तद्विकल्पाज्जातिनिग्रहस्थानबहुत्वम् ॥ †

तदिति साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानस्य विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योश्च परामर्शः । नानाकल्पो विकल्पः प्रकारभेद इत्यर्थः । साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानप्रकारस्य बहुत्वाज्जातिबहुत्वम् । तद् द्वाविंशतिधा विभज्य दर्शयति ।

प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासंन्यासो हेत्वन्तरमर्थान्तरं निरर्थकमविज्ञातार्थमपार्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो मतानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगो ऽपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च निग्रहस्थानानि ॥ ‡

---

* गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० ६० । † गौतमसूत्रम् अ० १ आ० २ सू० ६१ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० १ ।

अथाननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपः पर्यनुयोज्योपेक्षणमित्यप्रतिपत्त्या संगृहीतानि शेषाणि विप्रतिपत्त्या । पुनरुक्तमधिकमित्यसमासकरणेन विप्रतिपत्त्यैव वा ऽभिमतमसमासक्लिष्टकल्पनया सापि हि कुत्सितैव प्रतिपत्तिर्यत्पुनरुक्तमधिकं वा प्रयुज्यत इति । असंकीर्णोदाहरणविवक्षया च द्वाविंशतिभेदसंकीर्तनमवान्तरभेदैस्तु जातिवदानन्त्यमेव तेषामिति । अथ कीर्तिराह द्वाविंशतिधा निग्रहस्थानानि विभज्यन्ते तेषां च प्रतिपदमिदानीं विशेषलक्षणानि वर्ण्यन्त इति न मृष्यामहे कुतः ।

असाधनाङ्गवचनमदोषोद्भावनं द्वयोः ।
निग्रहस्थानमन्यत्तु न युक्तमिति नेष्यते ॥

वादिना सिषाधयिषितपक्षसिद्धये साधनमभिधेयं स चेदसाधनाङ्गं ब्रूयान्निगृह्यते । प्रतिवादिना ऽपि वाद्युक्ते साधने दूषणमुद्भावनीयं स चेददोषमेव दोषत्वेनोद्भावयेन्निगृह्यते । ते एव द्वयोर्वादिप्रतिवादिनोर्निग्रहस्थाने अतो ऽन्यथा निग्रहकरणमन्याय्यमेव । प्रतिज्ञाहान्यादिषु तत्प्रभेदेषु च प्रतिपदमयुक्ततां दर्शयिष्यति । कति चिच्चात्र शिशुप्रलापप्रायाणि निग्रहस्थानानि निर्दिष्टानि । तादृंशि शास्त्रे लक्ष्यन्त इति परममप्रतिष्ठानम् । अत्रोच्यते संक्षेपविवक्षया द्वे एव निग्रहस्थाने इति वयमपि किं नोक्तवन्तो विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिश्च निग्रहस्थानमिति । एतच्च सामान्यलक्षणमखिलभेदसंग्रहक्षमं भवति न भवदुक्तम् । तथा हि उत्तराप्रतिभानेन वादिप्रतिवादिनोरन्यतरः पराजीयते न वा । न पराजीयत इति कथमुच्यते किं मूक इव जित्वा गच्छतु निगृह्यते चेत्किमनेनापराद्धं न साधनाङ्गमुक्तं न दोष उद्भावितः । अथ प्रसज्यप्रतिषेधेनोद्भावनमादौ व्याख्याय पुनरदोषोद्भावनमावृत्त्या पर्युदासेन वर्ण्येते तर्हि ते एवैते विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्ती उक्ते स्याताम् । दोषानुद्भावनमप्रतिपत्तिः । एवमसाधनाङ्गवचनमपि विकल्पनीयम् । प्रसज्यप्रतिषेधवृत्त्या साधनाङ्गस्यावचनमिति चेत्सेयमप्रतिपत्तिः । अतः शब्दान्तरेणाक्षपादपादेभ्य एव शिक्षित्वा तदेव निग्रहस्थानद्वयमनेन श्लोकेन निबद्धं न पुनरभिनवमल्पमपि किं चिदुत्प्रेक्षितमिति । न च यथासंख्यनियमेन द्वयोर्द्वे निग्रहस्थाने कल्पनीये अपि तु यथासंभवमुभयोरपि यथावसरं तत्तन्निग्रहस्थानमा-

देष्टव्यम् । द्वाविंशतिभेदत्वं च निग्रहस्थानानामसंकीर्णोदाहरणविवक्षया कल्प्यते न नियमायेत्युक्तमेव । परस्परविसदृशं च लक्षणमेषामिदानीमुपदिश्यत एव तत्रैव चायुक्तत्वमेषां बालिशप्रलापकल्पत्वं वा पराक्रियते एवेत्यलमतिप्रसङ्गेन । एवं सामान्यलक्षणं विभागं चाभिधाय विशेषलक्षणान्याह ।

प्रतिदृष्टान्तधर्मानुज्ञा स्वदृष्टान्ते प्रतिज्ञाहानिः ॥ *

प्रतिज्ञासिद्धये वादिना साधने ऽभिहिते तत्र प्रतिवादिना च दूषणे उद्भाविते तृतीये कक्षे तु वर्तमानो वादी यदि प्रतिदृष्टान्तधर्मं स्वदृष्टान्ते ऽनुजानाति तदस्य प्रतिज्ञा हीयत इति प्रतिज्ञाहानिर्निग्रहस्थानं भवति । तद्यथा अनित्यः शब्दः ऐन्द्रियकत्वाद् घटवदित्युक्ते पर आह सामान्यमैन्द्रियकमपि नित्यं दृष्टमित्यनैकान्तिको हेतुरिति । तत्र साधनवाद्याह सामान्यमैन्द्रियकं नित्यं तर्हि तथैव घटो ऽपि नित्यो ऽस्त्विति । अयमस्यैवं वदतो भ्रमः किल नित्यानित्यपक्षवृत्तिरनैकान्तिकतामेव विजह्यादिति । तदेवमस्य ब्रुवतः प्रतिज्ञाहानिर्भवति घटस्य हि नित्यत्वे तद्दृष्टान्तबलादेव शब्दो ऽपि नित्यः स्यादिति । तत्र कीर्तिराह प्रतिज्ञैव तावदसाधनाङ्गवचनमिति तदभिधानं निग्रहस्थानं भवितुमर्हति न तद्धानिः । न च हानिरप्यस्ति यदि नाम घटस्य दृष्टान्तीकृतस्य प्रतिदृष्टान्तधर्मं नित्यत्वमयमभ्युपैति किमियता शब्दानित्यत्वप्रतिज्ञामयं जहाति । अपि च हेत्वाभासा अपि निग्रहस्थानवर्गे गणिता एव स चायमनैकान्तिकहेत्वाभासप्रयोगादेव पराजीयते न प्रतिज्ञाहान्येति तस्या विषयान्तरं वक्तव्यम् । अत्रोच्यते प्रतिज्ञायास्तावदसाधनाङ्गवचनता नास्तीत्यवयवलक्षणे निर्णीतमेतत् । प्रतिज्ञासिद्ध्यर्थं एव सर्ववादिनां प्रयासः अनिर्दिष्टा च साधयितुमशक्यैवेति न तद्वचनमसाधनाङ्गवचनम् । लौकिकेष्वपि ऋणादानादिविवादपदेषु प्रतिज्ञाहानिमेव मुख्यं पराजयकारणमाहुः । यदाह नारदः ।

सारस्तु व्यवहाराणां प्रतिज्ञा समुदाहृता ।
तद्धानौ हीयते वादी तरंस्तामुत्तरो भवेदिति ॥

प्रतिदृष्टान्तधर्मं च स्वदृष्टान्ते ऽभ्युपगच्छन्नुत्सृजत्येव प्रतिज्ञाम् । नित्यत्वं हि सामान्यवद् घटस्यापि वदते तद्दृष्टान्तबलेन च तद्धर्मे शब्दे

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० २ ।

सिषाधयिषतीति नूनमिदानीं नित्यत्वमेव घटधर्मः शब्दे सिद्ध्येदिति कथं तदनित्यत्वप्रतिज्ञाऽस्य न हीयते। यत्तूक्तं हेत्वाभासप्रयोग एव निग्रहनिमित्तं न प्रतिज्ञाहानिरिति स्यादेतदेवं यदि द्वितीये वचसि व्यवस्थितेन प्रतिवादिना व्यभिचारोद्भावनया प्रत्यवस्थितो वादी तावत्येव विरमेत्। स तु तृतीये वचसि वर्तमानस्तदुद्धरणबुद्ध्या तथाविधमभिधत्ते येन प्रतिज्ञां जहाति। अतश्च व्यभिचारपरिहरणलोभाभिहितप्रतिदृष्टान्तधर्माभ्यनुज्ञावचनोपनततदर्थप्रतिज्ञाहानिनिबन्धन एवास्य निग्रहो युक्तो न हेत्वाभासप्रयोगकृत इति अयमेव मुख्यः प्रतिज्ञाहानेर्विषयः।

प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पात्तदर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्तरम्॥*

प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे परेण कृते तत्रैव धर्मिणि धर्मान्तरं साधनीयमभिदधतो वादिनः प्रतिज्ञान्तरं नाम निग्रहस्थानं भवति। अनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वादित्युक्ते पूर्ववत्सामान्येन व्यभिचारोद्भावनया प्रत्यवस्थित आह। सामान्यमैन्द्रियकं यन्नित्यं तद्युक्तं तद्धि सर्वगतम् असर्वगतस्तु शब्द इति प्रतिज्ञां कुर्वन् प्रतिज्ञान्तरेण निगृहीतो भवति। अत्राह नेदमप्रस्तुतप्रतिज्ञान्तरकरणमपि तु परोद्भावितव्यभिचारनिवारणं विशेषणोपादानमेतत्। एतदुक्तं भवति असर्वगतत्वे सत्यैन्द्रियकत्वादनित्यः शब्द इति तदिदमसर्वगतत्वं प्रतिज्ञासिद्ध्यर्थमुपात्तं कथं निग्रहस्थानम्। यो हि मीमांसकं प्रत्यनित्यः शब्दः कृतकत्वादित्युक्तवांस्तेन कृतकत्वं सिद्धमित्युपलब्धे कृतकत्वे स प्रतिज्ञान्तरं कुर्वाणो निगृह्येत। यस्तु पूर्वप्रतिज्ञामपर्योय तदनौपयिकमकस्मादेव प्रतिज्ञान्तरमारभेत तदा उन्मत्त एव भवेत्। न चोन्मत्तप्रलापानां शास्त्रे लक्षणकरणं युक्तम्। स्पष्टे निग्रहहेतौ हेत्वाभासाभिधाने संभवति किमिति प्रतिज्ञान्तरं निग्रहस्थानमुच्यत इति। अत्रोच्यते प्रतिज्ञासिद्धये हेतुदृष्टान्तौ प्रयोक्तव्यौ न पुनः प्रतिज्ञान्तरं करणीयमिति स्थितिः। इह च यो हेतुरनेनोपात्तस्तस्मिन्परेणानैकान्तिकीकृते सति न तत्परिहारप्रकारमनुगुणमयमास्थितवानपि त्वसर्वगतत्वप्रतिज्ञामन्यामधि-

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० ३।

दृढः । ननु विशेषणमेतदनैकान्तिकत्वपरिहारार्थं न प्रतिज्ञान्तरमित्युक्तम् । नासिद्धत्वात् सिद्धं हि विशेषणं भवति नित्यत्ववादिनं च प्रति शब्दस्यासर्वगतत्ववादिनं च प्रति शब्दस्यासर्वगतत्वमसिद्धम् । साध्यते चेत्तर्हि प्रतिज्ञान्तरमेवेदं हेत्वाद्यवयववैलक्षण्यात् प्रतिज्ञालक्षणस्य च साध्यनिर्देशस्योपपत्तेः । अनैकान्तिकत्वपरिहृतये हि हेतुविशेषणं सिद्धं च साध्यं न तु धर्मिविशेषणं साध्यं चेति । अन्यतरासिद्धे तु हेत्वाभासे तत्समर्थनं प्रक्रमानुरूपमेवेति न प्रतिज्ञान्तरं निग्रहस्थानं भवति । इह तु अनैकान्तिकत्वपरिहाराय यतमानो मार्गमनुगुणमपश्यन् स्खलित इव निगृह्यते । न च हेतूदाहरणादिप्रयोगनिपुणमतेरपि प्रमादेवंविधमभिधानं न संभवति न च प्रतिज्ञामात्रेण सिद्धिमिच्छन्नेवं ब्रवीत्यपि तु व्यभिचारं परिजिहीर्षन्निति । न चायमुन्मत्तप्रलाप एव प्रस्तुतानुगुण्यबुद्ध्या प्रयोगात् । अपि चानित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादित्युभयासिद्धो नाम हेत्वाभासो भवद्भिरपि शास्त्रे लक्षित एव । स उन्मत्तप्रलापो न भवति यथोदाहृतं प्रतिज्ञान्तरमुन्मत्तप्रलाप इत्यपूर्व एष भिक्षोः स्वदर्शनरागः परदर्शनद्वेषो वा । को हि नाम शिशुरपि शब्दे चाक्षुषत्वं ब्रूयात् । इदं संभवत्येवाभिधानं केवलं हेतुविशेषणे सिद्धे च वक्तव्ये भ्रमाद्धर्मिविशेषणं साध्यं वा ऽयमुक्तवानिति । निमित्तान्तरमिदमस्य निग्रहे निरूपितं द्वितीयपक्षे तु क्वचित् कथाविरतौ हेत्वाभासप्रयोगादेव निग्रहमाप्नुयादिति प्रतिज्ञाहानिप्रस्ताव एवोक्तम् ।

प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोधः ॥*

यत्र प्रतिज्ञा हेतुना विरुध्यते हेतुर्वा प्रतिज्ञया स प्रतिज्ञाविरोधो नाम निग्रहस्थानं भवति । गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यमिति प्रतिज्ञा रूपादिभ्यो ऽर्थान्तरस्यानुपलब्धेरिति हेतुः । सो ऽयं प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः यदि गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यं न तर्हि रूपादिभ्यो ऽर्थान्तरस्यानुपलब्धिरथ रूपादिभ्यो ऽर्थान्तरस्यानुपलब्धिर्न तर्हि गुणव्यतिरिक्तं द्रव्यं रूपादिभिश्चार्थान्तरस्यानुपलब्धिरिति व्याहतम् । अथाह नेदं प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधोदाहरणं भवितुमर्हति हेतोरसंभवात् । संभवे हि हेतुः प्रतिज्ञां विरुणद्धि तया वा

* गोतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० ४ ।

विरुध्यते। इह तूपलब्धिलक्षणप्राप्तस्यानुपलब्धिर्न समस्त्येव रूपादिभ्यो ऽर्थान्तरस्य पृथक्त्वेनोपलब्धियोग्यस्यानुपपत्तेः । संभवन्नपि चैवंविधे विषये प्रतिज्ञाविरोधे हेतुर्न दूष्यो दोषजातिमतिवर्तते विरुद्धत्वमसिद्धत्वं वा। गुणव्यतिरिक्तद्रव्यवादिनो हि भेदेनाग्रहणगतार्थत्वान्न पृथग्वक्तव्यमिदं निग्रहस्थानम् । यदन्यदन्यैरुदाहरणमभाणि नित्यः शब्दः सर्वस्यानित्यत्वादिति तदप्यसाधु। वैधर्म्यदृष्टान्तस्यानेन प्रकारेण कुशिक्षितैरभिधानात् । तथा हि सर्वशब्दो ऽत्र सावयववचन इति निरवयवत्वं हेतुर्विवक्षितो नित्यः शब्दो निरवयवत्वात्सावयवस्यानित्यत्वादिति सो ऽयमपि शिक्षितवैधर्म्यदृष्टान्तप्रदर्शनताप्रक्रमैर्विपर्ययेण वैधर्म्यदृष्टान्त एव कथितः सर्वस्यानित्यत्वादिति । तदुक्तं न हि दृष्टान्त एवोक्तो वैधर्म्येण कुशिक्षितैरिति । तस्मान्नेदमपि प्रतिज्ञाहेतुविरोधोदाहरणमिति । अथोच्यते यदुक्तं हेतोरसंभवान्नेदं निग्रहस्थानं तदचारु । पञ्चम्यन्तनिर्दिष्टस्य हेतोः प्रदर्शितत्वात् । निरवद्यहेत्वभावात्तु यदि तदसंभव उच्यते तर्हि हेत्वाभासव्याकरणमप्यकरणीयं भवेत् । पुरुषबुद्धिप्रमादनिबन्धनहेत्वाभासप्रयोगवत् तथाविधमप्यभिधानं संभवत्येव । यत्पुनरभ्यधायि संभवन्नपि हेतुरयमसिद्धविरुद्धयोरन्यतरो भवेन्न दूषणान्तरमिति । तत्र ब्रूमः सत्यमेतत् किं तु हेतुस्वरूपनिरूपणावसरे यदि तद्गतदोषाद्दोषदर्शनाद्विरुद्धता तस्याभिधीयते । यथा भवद्भिर्नित्यः शब्दः कृतकत्वादिति विरुद्धहेतोर्वर्ण्यते न चित्सिद्धसाध्यत्वदृष्टान्तहीनतादिदोषान्तरसंभवे ऽपि तदवधीरणया विरुद्धत्वमेव दर्शितम् । यथा वा हेत्वाभासलक्षणे कथितमस्माभिः अनित्यः शब्दश्चाक्षुषत्वादित्यस्यानैकान्तिकत्वदोषे सत्यपि प्रथमतरमसिद्धतैव हृदयपथमवतरति तेनासिद्धो ऽयमुच्यते न सव्यभिचार इति । एवमिहापि हेतुगुणदोषविचारे क्रियमाणे विरुद्धादिहेत्वाभासतैव नास्य कथ्यते । यदा तु परार्थानुमानवाक्यस्य पञ्चावयवस्य परमतेन वा त्र्यवयवस्य परस्परान्वितपदार्थसमुदायात्मा वाक्यार्थश्चिन्त्यते तत्रेतरेतरव्याहतार्थवादिनः प्रतिज्ञाहेतुपदयोरसंसर्गात्तद्विरोध एव झटिति मनसि विपरिवर्तते इति स एव निग्रहनिमित्तं भवितुमर्हति । यत इतरेतरविरोधिनमनन्वितमर्थमभिवदति वाक्ये ऽप्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिर्वा भवेदित्यद एव निग्रहस्थानम् । अपि च साध्यविपर्ययसाधक

अथ विरुद्धहेतुरुच्यते यः प्रतिज्ञामेव बाधते इह तु प्रतिज्ञया हेतुर्बाध्यते प्रतिज्ञा वा हेतुनेति विकल्प्यमानत्वान्निग्रहस्थानान्तरमेवेदम् । इत्यमस्यैवोदाहरणस्योपपत्तेरुदाहरणान्तरनिरूपणा वृथाटाट्यैव । भाट्टैस्तु भवदीयं निरालम्बनसाधनं प्रतिज्ञाविरोधोदाहरणं वर्णितम् । निरालम्बनाः सर्वे प्रत्ययाः प्रत्ययत्वादिति यतः प्रत्ययस्य हेतुग्राहकज्ञानसालम्बनत्वे तेनैव प्रतिज्ञा विरुध्यते तन्निरालम्बनत्वे तु हेत्वभाव एव स्यादिति । तदुक्तम् ।

विरुद्धश्चाक्षपादोक्तो विरोधो हेतुसाध्ययोः ।
यमदृष्ट्वा परैरुक्तमदूषणमिदं किलेति ॥

तत्सर्वथा सुलभोदाहरणमिदं प्रतिज्ञाहेतुविरोधाख्यं निग्रहस्थानमिदं स्थितम् ।

पक्षप्रतिषेधे प्रतिज्ञातार्थापनयनं प्रतिज्ञासंन्यासः ॥*

पक्षसाधने परेण दूषिते तदुद्धरणाशक्त्या प्रतिज्ञामेव निह्नुवानस्य प्रतिज्ञासंन्यासो नाम निग्रहस्थानं भवति । अनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वादित्युक्ते तथैव सामान्येनानैकान्तिकतायामुद्भावितायां प्रतिब्रवीति क एवमाह नित्यः शब्द इति । सोऽयमेवं प्रतिज्ञासंन्यासात्पराजीयते । अत्राह अतिस्थूलः खल्वयं प्रमादः को हि नाम प्रतिवादिसभ्यसंनिधाने प्रतिज्ञां कृत्वा तदैव तेषामेवाग्रतस्तत्कारणात् पुरतोऽपस्मारकाद्यनुपप्लुतमतिस्तामेव निह्नुवीत । अपि च द्यूतपराजितपुरुष इव कितवपदाधीनः प्रतिज्ञामजहदपि हेतावनैकान्तिके क्रियते न निगृह्यते । न हि प्रतिज्ञायाःस्त्यागात्यागौ तदीयौ निग्रहानिग्रहयोः प्रयोजकावपि तु हेतुगुणदोषावेव । स चाय साधनव्यभिचारादेवाभिद्रुतः पराजीयतइत्यनं सन्यासेनेति । अत्रोच्यते परोद्भावितहेत्वनैकान्तिकत्वदूषणोद्धरणाशक्तस्तत्प्रतिभेवेदमपि प्रमादः । एव ह्यसौ वदति न मयोक्तं संयोगवियोगव्यङ्ग्यः शब्दो न भवति न त्वनित्य इति । अयमाशयस्तस्यैवं वदतः किल संयोगविभागाभिव्यङ्ग्यत्वे मया पक्षीकृते सामान्येन व्यभिचारो न भविष्यतीति तदपि हि तादृगमेव स्याद्व्यङ्ग्यत्वादिति मुह्यतो नातिस्थूलमप्यमुमीदृशं प्रमादं प्रतिपन्नस्य

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० ५ ।

भवत्येव निग्रहः । अप्रमादिनोस्तु निग्रहो नाम नास्त्येव कश्चिदिह लोके परलोके वा । यत्तु तदीययोः प्रतिज्ञात्यागात्यागयोरप्रयोजकत्वादनैकान्तिकत्वेनैवासौ निगृह्यते स्यादिति । तदेवं यदि व्यभिचारोद्भावनया समनन्तरमसौ तूष्णीमेवासीत तथाविधं तु ब्रुवाणस्तस्यैव पराजयहेतोः सन्निकृष्टत्वात्तेनैव निगृहीतो भवति नानैकान्तिकप्रयोगेणेति ।

अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरम् ॥*

अविशेषाभिहिते हेतौ प्रतिषिद्धे तद्विशेषणमभिदधतो हेत्वन्तरं नाम निग्रहस्थानं भवति । यथा सांख्यस्येत्थं वदतः एकप्रकृतीदं व्यक्तं परिमाणात् घटादिवत् द्विविधं च परिमाणं विकारेषु दृष्टमियत्तालक्षणमङ्कुरादेः कलान्तरस्य वस्तुराशिता च घटादेः मृत्पूर्वकस्य तदेतत्परिमितं निराकारजातमेकप्रकृतिकं दृष्टमित्यतः सर्वमिदमेकप्रकृति भवितुमर्हतीति । सा च यैका प्रकृतिस्तत्प्रधानमिति । अस्य हेतोर्व्यभिचारो नानाप्रकृतीनामपि परिमाणदर्शनादिति । तत्परिजिहीर्षया विशेषणमाह समन्वयादिति । सुखदुःखमोहसमन्वितं हि सर्वं व्यक्तं परिमितं दृश्यत इति । तस्य प्रकृत्यन्तररूपसमन्वयाभावादेकप्रकृतित्वमिति । तदिदं हेत्वन्तरं निग्रहस्थानं प्रागुक्तस्य विशेषस्य हेतोः स्वयमेवाहेतुत्वमर्पणादिति । अथाह किमयं दग्धो दह्यते मृतो वा मार्यते अनैकान्तिकहेतूपन्यासेनैव यन्न्यायं तपस्वी निगृहीतो ऽसाधनाङ्गवचनादिति किं हेत्वन्तराख्यनिग्रहस्थानान्तरोदीरणेनेति । उच्यते युक्तमेव तद् द्वितीये पक्षे कथासमाप्तौ यथा तु भवानाह यदा तु व्यभिचारनिराकरणाय विशेषणमपरमधिकमधुना ऽभिधातुं प्रवृत्तस्तदा तदुपादानादेव निगृह्यत इति विशेषणं भवत्येवावसितमित्यतो । पुरुषशक्तिपरीक्षात्मके च जल्पे निग्रहस्थानमिदं वादे तु विशुद्धायामपि वस्तुनि परोपन्यासे विशेषणान्तरोपादाने ऽपि तद्विचारः प्रस्तोतव्यो न निग्रहः कार्य इत्यभियुक्ताः ।

प्रकृतादर्थादप्रतिसंबद्धमर्थान्तरम ॥†

तन्नित्यत्वसिद्धये नित्यः शब्दो निरवयवत्वादित्यभिधित्सुरेव दुरितकर्मादिभिरनैकान्तिकतामाशङ्कमानोऽर्थान्तरं नाम निग्रहस्थानं जिगमिषुस्तत्रैव शास्त्रोपच्छायोपयोगिति नित्यः शब्दो निरवयवत्वादिति वयं पाणिनीयाः प्रपन्ना इति ये भगवतः पाणिनेः छात्राः कः पुनर्भगवान्पाणिनिरिति ।

येनाक्षरसमाम्नायमधिगम्य महेश्वरात् ।
कृत्स्नं व्याकरणं प्रोक्तमाचार्यो नः स पाणिनिः ॥

कः पुनर्महेश्वरो यतोऽक्षरसमाम्नायमधिजगाम पाणिनिरिति ।

अत्युद्भटजटाजूटकोटिघटितचन्द्रमाः ।
विश्वस्थितिलयोत्पादहेतुरेको महेश्वरः ॥

अपि च

अचिन्त्यवैभवशालिनोऽस्य तत्त्वतो
यदृच्छया यस्य निशासु ताण्डवम् ।
सभस्मभक्तीनि बिभर्ति मौलिना
कृताञ्जलिः पादरजांसि वासवः ॥

कीदृशं पुनस्ताण्डवं तनोति खण्डपरशुरिति ।

इत्यंशारी क्रमो यस्मिन्नित्यं च करवर्तनाः ।
इत्थं यत्र घटीच्छेदा द्वात्रिंशाद्वास्तथेदृशाः ॥

इत्येकैकमुपदेशयन्नुत्थाय नृत्यति तदेतदर्थान्तरं निग्रहस्थानमसाधनाङ्गवचनमिति । कीर्तिना ऽप्यनुमोदितम् । द्वयोरपि च वादिप्रतिवादिनोः प्रकृतानन्तरगुणमभिदधतोर्भवत्यदो निग्रहस्थानम् । यथाक्रममेकस्य साधनमन्यस्य दूषणमपश्यतो द्वितीयस्य दूषणमिति ।

वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकम् ॥*

अभिधेयरहितवर्णानुपूर्वीप्रयोगमात्रं निरर्थकं नाम निग्रहस्थानं भवति । अनित्यः शब्दः कचटतपानां गजडदबत्वाद् घझढधभवदित्येवंप्रकारम् । इदमपि वादिप्रतिवादिनोः प्रकृतानन्तरगुणमभिदधतोर्भवत्यदो निग्रह-

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० ८ ।

स्थानम् । यथाक्रमं साधनं दूषणं च यथोचितमभिधातुमजानतः पूर्ववदुभयोरपि निग्रहस्थानम् । अत्राह सोऽयमुन्मत्तप्रलाप एव शास्त्रे लक्षयितुमुपक्रान्तो न ह्यनुन्मत्तानामीदृश्यक्षराणि मुखान्निर्गच्छन्ति ईदृशां च निर्देशे कपोलवादित्रकक्षाभिताडनादीन्यपि काम शास्त्रे निर्दिश्यन्ताम् । अपि च वर्णक्रमनिर्देशवदिति मतुपा निर्देश एष सूत्रे वदिति वतिप्रयोगो वा । मतुपक्षे सर्वे वर्णक्रमनिर्देशयुक्तं निग्रहस्थानं भवेदिति हस्तसंज्ञादिभिरिदानीमुद्ग्राहणिकाः प्रस्तूयेरन् । अथानर्थकक्रमनिर्देशयुक्तमिति व्याख्यायते तथाऽपि नियमानुपपत्तिः । न ह्यर्थरहितवर्णोच्चारणमेव प्रकृतानुपयोगान्निरर्थकमेव वर्णक्रमनिर्देशस्यापि च क्व चित्प्रकरणे सार्थकता दृश्यतएव प्रत्याहारवत् । वतिपक्षे तु भवति दिक्प्रदर्शनमेतत्किं त्वर्थान्तरेणैव गतार्थत्वात्पृथङ्न वक्तव्यम् । अत्रोच्यते मतुपा वतिना वाभिधेयशून्यत्वमात्रमत्र विवक्षितम् अभिधेयशून्यं वचो निरर्थकमित्युक्तमिति भवति । एष एव चार्थान्तरादस्य विशेषः तत्राभिधेयस्य भावे ऽपि प्रकृतानुपयोग इह त्वभिधेयमेव नास्तीति यच्च क्व चित्प्रकरणवशेन वर्णक्रमनिर्देशस्यापि सार्थकता तदिहोदाहरणम् । उदाहरणं यदि स्फुटं पृच्छसि न कुप्यसि चेत्तद्भवदीयं सर्वमेव वचनमिहोदाहरणं सौगतदर्शने शब्दानामर्थासंस्पर्शित्वात् । स्वलक्षणे तेषामप्रवृत्तेः अपोहस्य चातितुच्छत्वात् सर्वं तदभिधानं निरर्थकम् । अत एव चोन्मत्तप्रलापतः शास्त्रमिदमपि परिशुद्धबोधिनः परलोकयाथार्थ्यदर्शिनः शौचाचारव्यवहारेष्वबाह्या महान्तो विद्वांसः काममर्थशून्यमपि कथयन्तो नोन्मत्ता भवितुमर्हन्ति । एवमन्यस्यापि प्रज्ञाप्रमादात्कचटतपादि व्याहरतो नोन्मत्तता भविष्यति । यच्चोक्तमीदृशां गणने का परिनिष्ठेति तत्परिहृतमसकृदसङ्कीर्णोदाहरणविवक्षया द्वाविंशतिभेदत्वमाश्रितमिति । कपोलवदनादीनि पुनरक्षशास्त्रभावत्वादचिन्त्यान्येव । यस्य चास्मिन्कथाप्रसङ्गे गण्डवादित्रादि चेतसि परिस्फुरति तस्यान्यदतिजघन्यमपि हृदयमवतरेदित्यलमसंबद्धगोष्ठ्येति ॥

पर्षत्प्रतिवादिभ्यां त्रिरभिहितमप्यविज्ञातमविज्ञातार्थम् ॥*

यत्साधनवाक्यं दूषणवाक्यं वा त्रिरभिहितं पर्षदा प्रतिवादिना न विज्ञायते क्लिष्टशब्दप्रयोगमिति तीव्रमुच्चारितमित्येवंप्रकारमविज्ञातार्थं नाम

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० ९ ।

निग्रहस्थानं भवति असामर्थ्यसंवरणाय च धूर्तैरिदमाश्रीयते । अत्राह अर्थाप्रत्ययस्य समानत्वात्को ऽस्य निरर्थकाद्भेदः । अथ प्रकृतोपयोगयोग्यमर्थमसौ वदति तदा पर्येत्प्रतिवादिनोरमेधाविता कामं भवेन्न तु विदुषो वक्तुं विवदतः पराजयो भवितुमर्हति । किंकृतश्चैष त्रिरुच्चारणनियमः किं राजाज्ञया उत वाक्येनेति न विद्मः । अत्रोच्यते निरर्थके सर्वथा सर्वमर्थशून्यता इह तु अवयवार्थो नावगम्यते द्रुततोच्चारणादिव्यतिकरणादिति अयमविशेषः । तत्र च कल्प्यते नूनमसामर्थ्यमात्मीयं संवरीतुमना एवमभिधत्ते न हि समर्थो विद्वान्विस्पष्टं न वक्तीति । त्रिरवनियमो ऽपि न वेदवचननरपतिशासननिबन्धनः किं तु वस्तुस्थित्युपनत एव । यतः सकृद् द्विरप्यभिहितमप्यनवधानादिना न गृहीतमिति संभाव्यते त्रिस्तु यदुक्तं न ज्ञायते तत्र वक्तुरेव जाड्यम् अनेकप्राश्निकादिसमाजे कथितमवश्यं केनाप्यवगम्यते सर्वैरनवगमात्तु वक्तैव निगृह्यते । चतुर्थो पञ्चकृत्वो वा ऽभिधाने त्वियमवधौ निरवधिता ऽभिधानस्य प्रसज्यतइति युक्तस्त्रिर्वचननियम इति ।

पौर्वापर्यादियोगादप्रतिसंबद्धार्थमपार्थकम् ॥*

पूर्वापरासंगतपदकदम्बकोच्चारणादप्रतिष्ठितवाक्यार्थमपार्थकं नाम निग्रहस्थानं भवति । तद्यथा दश दाडिमानि षडपूपाः कुण्डमजाजिनं पललपिण्डः अधरोरुकमेतत्कुमार्याः स्फैयकृतस्य पिता प्रतिशीन इति । अत्राह असंबद्धवाक्यमसंबद्धं प्रकरणं च निग्रहस्थानान्तरं कस्मान्नोक्तम् । एतेनैव गतार्थत्वादिति चेद् यद्येवमनर्थकेनैव गतार्थत्वादपार्थकमपि पृथङ् न वक्तव्यम् । अत्रोच्यते निरर्थकेन पदार्थेन वाक्यार्थः केवलं वर्णा एव शुष्का उच्चार्यन्ते अर्थान्तरे ऽपि समन्वितपदार्थं व्यवस्थापितवाक्यार्थमप्रकृतं तूच्यते । इह तु पदार्थप्रत्यये ऽपि तदन्वयासंभवेन वाक्यार्थानवसाय इति स्पष्टो भेदः । प्रकृतविवादास्पदीभूते वस्तुनि को वा विशेष इति चेदुक्तमत्र सत्येवविवक्षायां द्वे एव निग्रहस्थाने अवकीर्णोदाहरणाविवक्षया तु द्वाविंशतिभेदत्वं प्रकृतवस्तुसिद्धिस्तु द्वाविंशतावपि तुल्यैव । यत्तु असम्बद्धं वाक्यमसंबद्धं प्रकरणं च पृथ-

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० १० ।

गुपसंहर्तव्योऽयमिति मतम् । असंबद्धप्रलापार्थेनैव तत्संग्रहात् । यदि त्वसंबद्धवाक्य-मसंबद्धप्रकरणं चावश्यं वक्तव्यं तदुक्तमेव भवदीयं शास्त्रम् । तथा हि वैभाषिकाणामस्ति बाह्यार्थः स च प्रत्यक्षः । सौत्रान्तिकानां च सन्नप्यनु-मेयः । योगाचाराणां साकारं ज्ञानमेव न बाह्यार्थः स च प्रत्यक्षः । माध्य-मिकानामाकारशून्यं स्वच्छं ज्ञानमेवमितरेतरानन्वितत्वादप्रकरणमिदमशेष-मेव बाह्यशास्त्रम् आह च । दशदाडिमवाक्यस्य बौद्धशास्त्रस्य चाप्यबद्धस्य प्रतिष्ठा केन लभ्यते ।

अवयवविपर्यासवचनमप्राप्तकालम् ॥*

प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनवचनं क्रममुल्लङ्घ्यावयवविपर्यासेन प्रयुज्यमानमप्राप्तकालं नाम निग्रहस्थानं भवति । अत्राह न हि पदार्थानां वाक्येषु नियतः क्रमः कश्चिदस्ति । नियतक्रमका हि वर्णाः पदत्वमापद्यन्त इति युक्तं तदन्तरेण तदर्थानवगमात् । न हि टघ इत्युक्ते घटार्थावगतिर्भ-वति वाक्येषु तु देवदत्त गामभ्याज दण्डेन दण्डेन शुक्लां गामभ्याज देव-दत्तेति क्रमान्तरेणापि तदर्थप्रतिपत्तेः [illegible] क्रमेण । अनुमानवाक्ये तु पञ्चा-वयवे वस्त्वेतदेव तावत्प्रथममसंगतं प्रतिज्ञाद्यवयवानामसाधनाङ्गवचन-त्वात् । तत्र तेषां पञ्चावयवानामपि प्रयोगः प्रयोगे ऽपि च क्रमो विवक्षितः तदुल्लङ्घनं निग्रहस्थानमिति महती मूर्खक्रियेति । अथोच्यते वाक्यान्तरेषु क्रमापेक्षा भवतु मा वा भूत् नानेन नः प्रयोजनम् । अनुमानवाक्ये त्वर्थः क्रमो बलादापतति स्वप्रतिपत्त्यनुसारेण परप्रतिपत्त्युत्पादनात् । स्वप्रतिपत्तौ च धर्मिदर्शनतद्गतहेतुधर्मावधारणव्याप्तिस्मरणपरामर्शानन्तरसाध्यनिश्च-यानां क्रमेण दर्शनात्पर प्रत्यायनेऽपि तदभिधानं कर्तव्यमिति अविस्तरस-वदनस्येव निर्ज्ञातमेतत् । असाधनाङ्गवचनत्वमपि प्रतिज्ञाद्यवयवानां तत्रैव निरस्तम् । अतः क्रमस्येह युक्तियुक्तत्वात्तदतिक्रमो भवत्येव निग्रहस्थानम् ।

साधनाङ्गवचनमित्यतस्तदनभिदधतो न निग्रहः प्रत्युत तद्वतो निग्रहो युक्त इति । अथोच्यते अनन्तरमेवैतत्परिहृतं विस्तरतश्चावयवलक्षणे । तथा हि श्रोतुराकाङ्क्षानिवृत्तये ऽनुमानवाक्यं प्रयुज्यते । प्रथमं तदाकाङ्क्षाविषयः साध्यधर्मविशिष्टो धर्मी प्रदर्श्यते ततः कारणाकाङ्क्षया हेतुवचनमभिधीयते क्वास्य प्रतिबन्धो दृष्ट इति बुभुत्सायामुदाहरणमुपपाद्यते इत्थमेव सिद्ध-प्रतिबन्धो हेतुर्धर्मिणि भवेन्न वेति शङ्कायामुपनयवचनमुच्चार्यते तदनन्तरं सर्वावयवानामेकत्रोपसंहाराय निगमनं प्रयुज्यत इत्यन्यतमस्याप्रयोगान्निग्रहार्हता भवत्येवेत्यलमनेन वस्तुनि पदे पदे कलहप्रस्तावेनेति ।

हेतूदाहरणाधिकमधिकम् ॥*

एकेनैव हेतुना दृष्टान्तेन वा प्रतिपादिते ऽर्थे हेत्वन्तरं दृष्टान्तान्तरं वा प्रयुञ्जानस्याधिकं नाम निग्रहस्थानं भवति । एतच्च वादे तावद्वीतराग-कथात्मके वस्तुनि निर्णयफले नेष्यत एव । जल्पे ऽपि नियमाभ्युपगमेन वदतो वादिन इदं निग्रहस्थानम् । यो हि न मया साधनमधिकाभिधेयमुदाहरणं वेति नियमस्योद्ग्राहयति स एव तथा निगृह्यते नान्य इति । एतच्च कीर्तिना ऽप्येवं कथितं प्रपञ्चकथायां तु न दोष इति । अपर आह नियमाभ्युपगमे नायं दोषः प्रतिपत्तिदृढिम्ने तदभिधानादिति तदयुक्तमभ्युपगतनियमस्या-गादसौ निग्रहार्हो भवेत् कस्यायं प्रतिपत्तिदृढिमा प्रथमप्रयुक्तस्य हि हेतोरदृढप्रतिपत्तिकारिणो हेतुत्वमेव न स्यादुत्पन्नस्य प्रत्ययस्य पुनरुत्पादनं युक्तम् । तत्र पूर्वहेतुप्रदृढिम्ने नाप्युत्तरो दृढिम्ने तस्मान्नियमाभ्युपगमे ऽधिकाभिधानं दोष एव अपरं मतमकृतनियमस्यापि दोष एव प्रपञ्चकथाया-मप्येकेन हेतुना दृष्टान्तेन वा कृते निर्णये द्वितीयस्य वैयर्थ्यम् । निर्णीतस्य निर्णयानुपपत्तेरनिर्णयकारित्वाच्च प्रथमस्य हेतोः प्रयोगानर्हत्वादिति ।

शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनर्वचनमन्यत्रानुवादात् ॥†

अर्थादापन्नस्य स्वशब्देन पुनर्वचनं शब्दार्थस्य वा ऽभिहितस्य पुनरभिधानं पुनरुक्तं नाम निग्रहस्थानं भवति । अनुवादं वर्जयित्वा शब्द-पुनरुक्तं तावद्यत्र पूर्वोच्चारित एव शब्दः पुनरुच्चार्यते यथा नित्यः शब्दो

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० १३ ।
† गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० १४ ।

नित्यः शब्द इति । अर्थपुनरुक्तं तु यत्र सो ऽर्थः पूर्वमन्येन शब्देनोक्तः पर्यायान्तरेण पुनरुच्यते यथा नित्यः शब्दो निरोधधर्मको ध्वान इति । यद्यपि च शब्दपुनरुक्ते ऽप्यर्थपौनरुक्त्यमस्त्येव तथा ऽपि शब्दपूर्वकत्वादर्थप्रत्यभिज्ञायाः प्रथमतरं शब्दप्रत्यभिज्ञानात्तत्पौनरुक्त्यमेव तदुच्यते । जात्यपेक्षश्च शब्दपौनरुक्त्यव्यवहारो न व्यक्त्यपेक्षः क्षणभङ्गित्वाद्वर्णानां पुनः प्रयोगासंभवात् । अनुवादे तु पौनरुक्त्यमदोषो यथा हेत्वपदेशात्प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनं निगमनमिति । अर्थादापन्नस्यापि स्वशब्देन पुनर्वचनं भवत्येव पुनरुक्तं यथा असत्सु मेघेषु वृष्टिर्न भवतीत्युक्ते अर्थादापद्यते सत्सु भवतीति किमर्थं स्वकण्ठेन पुनरुच्यते । अर्थप्रतीत्यर्थो हि शब्दप्रयोगः प्रतीते ऽर्थे किं तेनेति । एतच्च नियमाभ्युपगमे निग्रहस्थानं वेदितव्यमकृतनियमस्य तु नातीव महानयमपराधः । अत्राह नार्थपुनरुक्तादन्यच्छब्दपौनरुक्त्यमुपपद्यते शब्दसाम्ये ऽप्यर्थभेददर्शनात् । स्मरत गिरिशं गिरिशो गौरी यस्यासमस्मरद्वेषस्य इव यदीयस्य मुदा न गरीयस्या समस्मरद्वेषस्येति । तस्मादर्थत एव पौनरुक्त्यं न शब्दतः । अपि च विस्तरकथासु कदा चनाश्रवणशङ्कया पुनरभिधानं नाम कियान्प्रमादः । अर्थादापन्नस्य च स्वशब्देन पुनर्वचनं यदि निग्रहस्थानमुच्यते तर्हि प्रतिज्ञावचनमेव प्रथमं निग्रहस्थानम् । अधिकपुनरुक्तयोर्वा विशेष इति वक्तव्यम् । यादृशं तादृशं च विशेषलेशमाश्रित्य पृथगभिधाने निग्रहस्थानभेदपरिगणनमपर्यवसायि स्यात् । अनुवादश्च य उच्यते हेत्वपदेशात्प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनं निगमनमिति ननु प्रतिज्ञैव तावदसाध्वी तस्याः पुनर्वचनं साधु भविष्यतीति कैषा कथा । अत्रोच्यते यदुक्तमर्थपुनरुक्तादन्यन्न शब्दपुनरुक्तमिति तदेवमेव । पृथङ्निर्देशस्त्वनया विवक्षया यो हि शक्त्यतिशयविख्यापयिषया सकृत्प्रयोक्तव्यमिति प्रतिज्ञाय जल्पं प्रवर्तयति स शब्दपुनरुक्तेनापि निगृह्यत इति नियमवादिनश्च निग्रहात्ततो ऽन्यस्य सम्यगश्रवणशङ्कया पुनर्वदतो ऽपि न दोषः । अर्थाक्षिप्तकथनमपि कृतनियमस्यैव दोषो नान्यस्येत्यत एव न वादे निग्रहस्थानमिदमपि तु जल्पवितण्डयोरेव विजिगीषुकथयोस्तयोश्च सप्रयोजनत्वं कथान्तरत्वं च पुरा समर्थितमेव । यत्तु प्रतिज्ञोच्चारणमर्थाक्षिप्तत्वात्तदनुवादश्च निगमनवचनमफलतरमिति तदवयवलक्षणे विस्तरेण समा-

हितम् । अधिकपुनरुक्तयोस्त्वयं विस्पष्ट एव विशेषः अन्यं हेतुमन्यं वा दृष्टान्तं तथैव साध्ये ऽभिदधदधिकवादी भवति तमेव हेतुं दृष्टान्तं वा पुनर्वदन् पुनरुक्तवादीति । यत्त्वेवंविधविशेषाश्रयणे परिगणनमघटमानमिति तदवान्तरविशेषविवक्षयैव अवच्छेदोदाहरणदर्शनाय द्वाविंशतिनिर्देश इत्युक्तम् ।

विज्ञातस्य पर्षदा त्रिरभिहितस्याप्रत्युच्चारणमननुभाषणम्*॥

पर्षदा विदितस्य वादिना त्रिरुच्चारितस्यापि यदप्रत्युच्चारणं तदननुभाषणं नाम निग्रहस्थानं भवति । अप्रत्युच्चारयन्किमाश्रयं दूषणमभिधीयते । ननु यद्यननुभाष्यापि तथोत्तरं ब्रूयात्किमिति निगृह्यते न च यो ऽनुभाषितुमसमर्थः स उत्तरमपि दातुमक्षमो भवति विचित्रत्वात्पुरुषशक्तीनाम् । नैतदेवम् अननुभाषणे तदुत्तरविषयापरिज्ञानात्कोत्तरं प्रयुञ्जीत प्रयुक्तं वा कथमवधार्येत । न चैवं ब्रूमो यावत्किं चिद्वादिना सविकारमभिधीयते तदखिलमखिन्नानतिरिक्तमनुज्झितक्रममक्रमेकं प्रति वाग्मी तथैवानुभाषेतेति यस्तु समस्तानुभाषणं तथा कुर्यादपि नाम तेन स्वकौशलमेव केवलमुपदर्शितं भवति मेधावित्वं न त्वेवमकुर्वन्नसौ प्रत्यवेयादिति । स्तोकस्तोकमनुभाषमाणः तथैव च क्रमेण दूषयन्न निग्रहमाप्नुयादिति । अथाह यदि वादी स्वपक्षसाधनविवरणवर्त्मना बहुतरमपरमप्रकृतमर्थमुपक्षिपेत्तत्किं प्रतिवादिना सर्वमनुभाषणीयम् । हेतुमात्रं त्वनूद्य दूषणमुद्भावयतो नास्य निग्रहो युक्तः । दूषणविषयं तु हेतुमात्रमपि यो ऽनुभाषितुमकौशलः स उत्तरविषयापरिज्ञानादुत्तरमपि प्रतिपत्तुमसमर्थ एवेत्यप्रतिभया निगृह्यतां किमननुभाषणेन । अपि च त्रिरभिहितस्येति केयं परिभाषा । यथा च वादिना परावबोधार्थं वाक्यं प्रयुक्तं परोपद्रवार्थं वा तत्र परावबोधार्थे वाक्ये परावबोधपर्यन्ताभिधानावधिः न द्विस्त्रिर्वा नियमः यावत्कृत्वः प्रयुक्ते वाक्ये परस्यावबोधो जायते तावत्कृत्वः प्रयोक्तव्यम् । परोपद्रवार्थे तु वाक्योच्चारणमसत एव धर्मः प्रश्लिष्टान्यथा तथा शङ्कितेनापि बोधयित्वा दुःश्लिष्टकष्टशब्दप्रयोगाद्याडम्बरविरचनया ऽप्यान्ध्यमुत्पाद्य परानुपहन्ध्येतेति महत्कश्मलमेतत् । न चेदृशं शास्त्रे व्युत्पादनार्हम् । तस्माद्बहुकृत्वो ऽप्यभिधाय प्रतिवादी बोधयितव्यो न तु द्विरुच्चारितमप्रत्युच्चरन्निग्रहीतव्य इति । अथोच्यते न

* गौतमसूत्रम् अ ५ आ० २ सू० १७ ।

खलु सकृदेव सकलमपरविरचितवचनसन्दर्भानुभाषणमविचलितक्रममक्रमस्मा-भिरपि कर्तव्यतयोपदिष्टमपि तु यथोचितदूषणविषयानुभाषणमात्रमेव । यस्तु स्तोकमप्यनुभाषितुमप्रगल्भस्तस्योत्तरप्रतिभानमपि नास्तीति यदुच्यते तदसम्यक् । अन्यद्धनुभाषणमन्यदुत्तरप्रतिभानम् । कस्य चिदशेषमनुभाषितवतो न मुच्यते ऽनेनोत्तराप्रतिभानम् । उत्तराप्रतिभानमनन्तरं वक्ष्यते । यत्तु त्रिरुच्चारणपरिभाषा कुतस्त्येति विकल्पितं तदविज्ञातार्थनाम्नि निग्रहस्थाने प्रतिविहितम् । वीतरागकथात्मके वादे शिष्यादिभिः सह क्रियमाणे काममस्तु परावबोधावधि वाक्योच्चारणम् । जल्पे तु विजिगीषुकथायां पुरुषशक्तिपरीक्षणाद्वचनस्योच्चारणनियम आश्रयणीयः । तत्र सकृद्वा द्विर्वा ऽभिहितस्याग्रहणमनवधानादिनापि संभवन्न निग्रहाय कल्पते । त्रिरभिहितस्य तु सर्वैरग्रहणे वक्तुरेवापराधः । अन्यैर्गृहीतस्य प्रतिवादिना ऽग्रहणे तस्य निग्रहः । वारत्रयादप्यूर्ध्वमभिधाने त्वाक्षीयमाणे जल्पादौ कथासमाप्तिरेव न स्यात् । छात्रपालो ह्यसौ भवेन्नोद्ग्राहयिक तदिति ।

अविज्ञानं चाऽज्ञानम् * ॥

परिषदा विज्ञातस्यापि वादिवाक्यस्य प्रतिवादिना यदविज्ञानं तदज्ञानं नाम निग्रहस्थानं भवति । अविदितोत्तरविषयो हि क्वोत्तरं ब्रूयादिति । अत्राह अज्ञानमप्रतिभेति नानयोर्विशेषं पश्यामः । अत्रोच्यते भिन्नविषयत्वाददोषः उत्तरविषयाप्रतिपत्तिरज्ञानम् उत्तराप्रतिपत्तिस्त्वप्रतिभेति । ननूत्तरविषयं यो न जानाति स उत्तरविषयमपि न जानात्येव । मैवम् उत्तरविषयं जानन्नपि कश्चिदुत्तरं न जानातीति लोकदृष्टमेतत् । एवं तर्हि अननुभाषणेन गतार्थमज्ञानम् अज्ञाते हि परकीये वाक्यार्थे तदनुभाषणे सामर्थ्याभावदर्शनात् । सन्ति हि के चिद्ये ऽनुभाषितुमशक्नुवन्तः पत्रिकादिलिखितं तदावेदयन्तीति । एवमनयोरपि च न पौनरुक्त्यम् । उत्तरविषयाप्रतिपत्तिरज्ञानम् । प्रतिपत्तावपि तदप्रत्युच्चारणमननुभाषणम् । अनुभाषिते ऽप्युत्तराप्रतिपत्तिरप्रतिभेति । ननु यद्यज्ञानसाम्ये ऽपि विषयभेदमाश्रित्य निग्रहस्थाननानात्वमित्थमभिधीयते तदज्ञानप्रकारवैचित्र्याद्भेदान्तराण्यपि वक्तव्यानीति । उक्तमत्र सामस्त्यग्रहविवक्षया द्वे एव निग्रहस्थाने विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिश्चेति । इतरेतरविसदृशोदाहरण-

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० १८ ।

दिक्प्रदर्शनाय द्वाविंशतिभेदत्वमुच्यते । अवान्तरविशेषैस्तु तदानन्त्यमभ्युपगम्यते एव । तथा च द्वाविंशतिवर्गो हेत्वाभासाश्चेति पठितम् । ते च स्वरूपेणैव तावत्पञ्च सव्यभिचारविरुद्धप्रकरणसमसाध्यसमातीतकाला हेत्वाभासा इति । अवान्तरभेदाश्च तेषामतिबहवः सन्त्येव । इह त्वेकमेव तन्निग्रहस्थानमादिष्टं हेत्वाभासाश्च यथोक्ता* इति । तस्मादित्थं समासव्यासदर्शनादलं पदे पदे पर्यनुयोगेनेति ।

उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा ॥ †

परपक्षे गृहीते ऽपि तस्मिन्नुत्तराप्रतिभानमप्रतिभा नाम प्रतिवादिनो निग्रहस्थानं भवति । अज्ञानादिभ्यो भिन्नता ऽस्य वर्णितैव । कीर्तिरपि चैतदनुमन्यत एव निग्रहस्थानम् । ननूत्तरमप्रतिपद्यमानः सदसि प्रतिवादी कथमासीत यस्त्विदं विद्विकत्थमानः तद्यथा ।

> कुत्पुण्डरीकविकसत्सकलानवद्यविद्याघदातवदनः क्व जनो ऽस्मदादिः ।
> क्वायं वटुः कतिपयाक्षरलेशलिप्तजिह्वान्वितः कथमनेन सहाभिदध्मः ॥
> दानार्द्रगन्धगजकुम्भकपाटभेदिभीमस्फुरन्नखविशिखाशिखरः क्व सिंहः ।
> क्वामी समीरणविधूतपुराणपर्णपातोद्भवद्द्वयविलोलदृशः कुरङ्गाः ॥

इत्यादि यद्वा तद्वा प्रलपन्नास्ते ।

कार्यव्यासङ्गात्कथाविच्छेदो विक्षेपः ॥ ‡

उद्ग्राहणिकामुपक्रम्य या तद्ग्राहयितव्यं मयेति प्रतिश्रुत्य वाभिमुखं प्रतिवादिनि सन्निहितेषु प्राश्निकेषु कार्यव्यासङ्गं व्यपदिशतीदं मे करणीयमपहीयते गच्छामीत्यभिधाय कथां विच्छिनत्ति यः स विक्षेपेण पराजीयते । अन्यतरनियमान्ता हि कथा भवति स चेत्थं कथां कुर्वन्नात्मनैवात्मानं निगृह्णाति । प्रतिश्यायेन मे कण्ठोपरोध उदपादि पदमपि वक्तुं न युज्यते जननी मे जीवितं जहाति स्म तां श्मशानमुखं प्रापय्य वह्निसात्करोमीति । अत्राह यदि तावत्परमार्थत एव मातृमरणादि कार्यमस्योपस्थितं तत्किमिति तपस्वी पराजीयते । उद्ग्राहणिकाजितो मा भूदिति किमसौ मृतां मातरमपि मा धाक्षीदिति महत्सुभाषितमिति । पीनसापहृद्दुस्थानकरणो वा कथं वाचमुदी-

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० २५ । † गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० १९ ।
‡ गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० २० ।

र्यतु । अथासामर्थ्यस्थगनाय वितथमपि कथयति तथाविधमसौ कार्यव्यासङ्गं तर्हि सत्यं निगृह्यते न तु विक्षेपेण किं तु अन्येनैव । वादी तावत्कर्तव्यव्यासव्यपदेशादर्थान्तरगमनादिना निगृह्यते प्रतिवादी त्वप्रतिभयैवेति । अतिप्रसङ्गश्चैवंप्रकाराणां निर्देशे भवेदिति । अत्रोच्यते कथामुपक्रम्य प्रतिज्ञां वा हेतुमभिधाय तद्विवरणसरणिमिषमवलम्ब्य किं चिदर्थान्तरमुपन्यस्यति यत्तदर्थान्तरमुदाहृतमादावेव इह तु कथापूर्वरङ्गे कथायां वा किमपि करणीयमिषमभिधाय सभयमपसरति यदसु इति कथमिव तत्तुल्यता भवति । अप्रतिभया ऽपि श्रुतपूर्वपक्षः पराजीयते । इह तु पूर्वपक्षमेव न शृणोति वा न करोति वा प्रथममेव पलायतइति महान्विशेषः । अतिप्रसङ्गस्त्वसकृत्पराकृतः । यत्तु हेत्वाभासेष्वन्तर्भावमस्य कीर्तिरकीर्तयत्तदतीव सुभाषितम् । क्व हेत्वाभासः क्व कार्यव्यासङ्गः संप्रधारणीव रमणीयेयम् । अहेतोर्हेतुवदाभासनं कीर्तिना दृष्टमिति परमं नः कुतूहलम् ।

स्वपक्षे दोषाभ्युपगमात्परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा ॥*

स्वपक्षे परापादितदोषमनुद्धृत्याभ्युपगम्य परपक्षे तमेवापादयतः परमतानुज्ञा नाम निग्रहस्थानं भवति । यथा चोरो भवान्पुरुषत्वात्प्रसिद्धचोरवदित्युक्ते सत्याह भवानपि चोरः पुरुषत्वादिति । सो ऽयमेवं वदन्नात्मनः परापादितं दोषमभ्युपगतवानिति मतानुज्ञया निगृह्यते । अथाह अनैकान्तिके हेतौ परेणोक्ते तदुद्भावनमनेन प्रकारेण प्रतिवादी करोतीति किमिति निगृह्यते वादेव हेत्वाभासप्रयोगान्निपाद्य इति । अत्रोच्यते उक्तमादावेव स्वपक्षे दोषमनुद्धृत्येति । एवं हि तेन वक्तव्यमनैकान्तिको ऽयं हेतुश्चोरे ऽपि पुरुषत्वदर्शनादिति एवं हि स दोष उद्धृतो भवति एवं त्वनभिधाय भवानपि चोरः पुरुषत्वादिति यदनुजानात्येव परमतमतो ऽनैकान्तिकत्वे वक्तव्ये तदुद्भावनानुक्रममबधीर्य प्रसङ्गमापादयन्निग्रहार्हो भवत्येवेति । वादिनस्त्वानैकान्तिकहेतुप्रयोगे ऽपि तदनुद्भावनान्न पराजयः प्रतिवादिन एव हीदं सन्निकृष्टं निग्रहस्थानमिति ।

निग्रहप्राप्तस्यानिग्रहः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् ॥†

* गौतमसूत्रम् अ॰ ५ आ॰ २ सू॰ २१ । † गौतमसूत्रम् अ॰ ५ आ॰ २ सू॰ २२ ।

पर्यनुयोज्यो नाम निग्रहोपपत्त्या चोदनीयः इदं ते निग्रहस्थानमुपनतमतो निगृहीतोऽसीत्येवं वचनीयः तं च उपेक्षते नानुयुङ्क्ते स पर्यनुयोज्योपेक्षणान्निगृह्यते । अत्राह कः कस्येदं निग्रहस्थानमापादयति किं पर्यनुयोज्य उत तदुपेक्षकः । उपेक्षकस्तावदस्य पर्यनुयोज्यतां न जानाति जानन्वा कथमेनमुपेक्षेत उपेक्ष्य वा किमात्मन एव निग्रहस्थानमुद्भावयन्नेवमाचक्षीतैव पर्यनुयोज्यो ऽपि मयोपेक्षित इति निगृहीतो ऽस्मि । पर्यनुयोज्यो ऽपि कथमात्मीयमवद्यं प्रकाशयेदिदं मे दूषणं तच्च भवता नोद्भावितमतो भवान् जित इति । स खल्वेवमभिदधदमेध्यं पाणौ निधाय परं कलङ्कयितुकामः परं कलङ्कयन्नेवात्मकलङ्कमनुभवत्येवेति । अपि च नेदं निग्रहस्थानान्तरमपदिश्यते किं त्वप्रतिभैवेति । तथा हि यदि तावदुत्तरपाक्षिकः पूर्वपाक्षिकं साधनाभासमभ्यावदन्तमुपेक्षेत तत्र दूषणं नोद्भावयेत् तदुत्तराप्रतिपत्त्या स निगृह्यते न पर्यनुयोज्योपेक्षणेन । वस्तुतस्तु द्वयोरपि तत्र जयपराजयनिर्धारणमनुपपन्नमेकस्य साधनाभासवादित्वादितरस्य च तदुत्तराप्रतिभानात् । अथ पूर्वपाक्षिकं दूषणाभासवादिनं दोषप्राप्तमुत्तरपाक्षिको न निगृह्णाति तथा दूषणाभासवादित्वादितरस्य च तदनुद्भावनादिति । अत्रोच्यते नाप्रतिभायाः सम्यक्साधनाविषयत्वात् । सम्यक्साधने च प्रयुक्ते तदुत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा भवति साधनाभासे तु प्रयुक्ते तदाभासतानुद्भावनात्पर्यनुयोज्योपेक्षणं भवति । अत्र हि साधनाभासवादी पर्यनुयोज्य एवेति विशेषः । यत्तु वस्तुवृत्तेन न कस्य चिज्जयः पराजयो वेति तदेवमेव । किं तु जल्पे पुरुषशक्तिपरीक्षायामिदं निग्रहस्थानमुच्यते । तदुद्भावयिता तु यद्विकल्पितस्तत्राप्युच्यते पूर्वपाक्षिकेण साधनाभासे प्रयुक्ते उत्तरपाक्षिकेण तस्मिंस्तथात्वेनानुद्भाविते प्राश्निकानामपृष्टानां वक्तुमवसराभावात्स एव साधनाभासवादी कदा चिद्ब्रूयात्पादेवं ब्रूयान्मया ऽस्य शक्तिं जिज्ञासमानेन साधनाभासप्रयोगः कृत एष तु मूर्खस्तं न जानातीति तदा कथं न निगृह्यते । एतेन दूषणाभासवाद्यपि व्याख्यातः । अथ वोभयाभ्यर्थिताः सभापतिनियुक्ता या प्राश्निकास्तथा क्रियन्तो निगृह्णन्त्येव पर्यनुयोज्योपेक्षिणम् । साधनाभासवादिनो हि धूर्ततया तदभिधानं सम्यक्साधनमसाधनादर्शयत्याद्वा संभवति उत्तरपाक्षिकस्य उत्तरानुद्भावनं मोहादेवेति स एव पराजीयते ॥

अनिग्रहस्थाने निग्रहस्थानाभियोगो निरनुयोज्यानुयोगः ॥*

अनुविमृतयथोचितक्रममुपपन्नवादिनमप्रमादिनमनिग्रहार्हमपि निगृहीतोऽसीति यो ब्रूयात्स एवाभूतदोषोद्भावनान्निगृह्यते । अत्राह यदि तावदुत्तरपाक्षिकः पूर्वपाक्षिकमदुष्टसाधनमभूतैरेव दोषैरभियुङ्क्ते तथा सति भूतदोषोद्भावनस्योत्तरस्याप्रतिपत्तेरप्रतिभयैव स निगृह्यतां किं निरनुयोज्यानुयोगाख्यन्यूनतानिग्रहस्थानकथनेन । भूतदोषाभियोगपक्षे तु पूर्वपाक्षिक एव साधनाभासयोगात्पराजीयते । अनुयोज्य खल्वसौ न निरनुयोज्यानुयोगस्य विषयो भवितुमर्हति । अत्रोच्यते अहो नु खल्वयं तपस्वी पर्युदासस्य प्रसज्यप्रतिषेधस्य च विशेषमपश्यन्नतिमात्रं मुह्यति भूतदोषाप्रतिभानमन्यदन्यच्चाभूतदोषप्रतिभानम् । एकत्राप्रतिपत्तिरितरत्र विपरीतप्रतिपत्तिः । तत्र भूतदोषाप्रतिपत्तिरप्रतिभा अभूतदोषप्रतिपत्तिरननुयोज्यानुयोगः । अपि च असाधनाङ्गवचनमदोषोद्भावनं च यद्भवता निग्रहस्थानमाख्यातं तत्र प्रसज्यप्रतिषेध एव केवलमाश्रीयमाणे हेत्वाभासा अपि न निग्रहस्थाने भवेयुः । साधनाङ्गस्यानभिधानं मौर्ख्यमेव केवलं निग्रहस्थानं भवेत् । साधनाङ्गवचनमदोषोद्भावनमपि पर्युदासव्याख्यानाद्धि भवत्येव ततश्च भूतदोषानुद्भावनमप्रतिभा अभूतदोषोद्भावनं च निरनुयोज्यानुयोगः । अथाभूतदोषोद्भावने ऽपि भूतदोषाप्रतिभानमस्त्येवेति तदेवास्तु निग्रहस्थानमित्युच्यते तर्हि मूकत्वमेवैकं निग्रहस्थानं स्यादसाधनाङ्गवचने ऽप्येवं वक्तुं शक्यत्वादित्युक्तमेव ।

सिद्धान्तमभ्युपेत्यानियमात्कथाप्रसङ्गो ऽपसिद्धान्तः ॥ †

यं कं चन प्रथमं सिद्धान्तमभ्युपगम्य कथामुपक्रमते कथाप्रसङ्गाच्च सिषाधयिषितार्थसमर्थने रभसेन दूषणोद्धरणाशक्त्या वा सिद्धान्तविरुद्धमभिधत्ते सो ऽपसिद्धान्तेन पराजीयते । तद्यथा सांख्यः प्रतिवादिनि सन्निधाने नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सत इति स्वसिद्धान्तं प्रथमं प्रतिज्ञाय प्रधानसिद्धये साधनप्रयोगं करोति व्यक्तं विकारजातमेकप्रकृति समन्वयदर्शनात् । मृदन्विता हि मृद्विकाराः कुण्डपिठरशरावप्रभृतय एकप्रकृतिका दृष्टा एवमस्यापि शब्दादिविकारजातस्य सुखदुःखमोहान्वयदर्शनात्

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० २१ ।　　† गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० २४ ।

सदात्मकैकप्रकृतिप्रभवत्वेन भवितव्यमेवमुक्तवानसौ नैयायिकेनानुयुज्यते अथ का प्रकृतिर्नाम का च विकृतिरिति। अविदितप्रकृतिविकृतिस्वरूपो हि कथं विकृतीनामेकप्रकृतित्वमेकत्वं जानीयादिति। एवमनुयुक्तः कापिल आह यस्यावस्थितस्य धर्मान्तरनिवृत्तौ धर्मान्तरं प्रवर्तते सा प्रकृतिः यत्तद्धर्मान्तरं प्रवर्तते सा विकृतिरिति। सोऽयमेवं वदन्नागमाभ्युपगतसदसन्निरोधप्रभवाभावसिद्धान्तविरुद्धाभिधानादपसिद्धान्तेन निगृह्यते। यदि पूर्वधर्मनिरोधे धर्मान्तरप्रादुर्भावस्तदा नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सत इति स्वसिद्धान्तो हीयते। अथ सिद्धान्तो न त्यज्यते तर्हि प्रकृतिविकारानिश्चयाद्धेत्वसिद्धौ साध्याभावः प्रसज्यत इति। अत्राह हेतुप्रयोगं कृतवति कापिले नैयायिकस्तदसिद्धतोद्भावनया प्रत्यवतिष्ठतां प्रकृतिविकृतिस्वरूपप्रश्नस्य कोऽवसरः। तदिदमर्थान्तरगमनमस्य भवेदेवं पृच्छतः अर्थान्तरगमनं त्वपन्ये निग्रहस्थानं लिख्यते अथ चाऽधुना तेनैव व्यवह्रियत इति कोऽयं नयः। यदि तु सांख्यमतं निराचिकीर्षितं तदसिद्धतैव हेतोरुद्भाव्यतां प्रकृत्यन्वयस्य विकारेषु संभवादिति। विकारा हि प्रवृत्तिनिवृत्तिधर्मकाः न चैवप्रकारमव्यक्तधर्ममव्यक्तान्वये हि विकाराणां प्रवृत्तिनिवृत्त्यात्मकत्वं हीयेतेत्येवमसिद्धत्वाद्धेतोर्हेत्वाभासप्रयोगादेव सांख्यो निगृहीत इति न निग्रहस्थानान्तरमपसिद्धान्त इति। अत्रोच्यते सत्यमसिद्धो भवत्वयं कापिलकल्पितो हेतुः प्रकृतितद्विकृतिप्रश्नप्रक्रमेणापि तदसिद्धमवधारयितुं शक्यत एव। किं तु हेतुस्वरूपे ऽवधारिते तद्दूषणमभिधानीयमनवधारितस्य दूषयितुमशक्यत्वादिति तत्प्रश्नो नार्थान्तरगमनम्। प्रश्नोत्तरमेव भाष्यमाणः परामर्शनिकटतरपरिस्फुरदपसिद्धान्ताभिधाननिबन्धननिग्रहान्तरविषयतां प्रतिपन्न इति हेत्वाभासवर्त्मनि न दूरं गम्यते।

क्व चिदपि परनिग्रहस्य हेतौ हृदयपथं प्रथमं किलावतीर्णे।
अपरमपि न कारणं विचिन्त्यं किमिव फलं खलु पिष्टपेषणस्य॥

हेत्वाभासाश्च यथोक्ताः ॥*

हेत्वाभासास्तु पूर्वोक्तलक्षणैरेव लक्षिताः।
निग्रहस्थानतां यान्ति यथोक्ता इत्यतोऽब्रवीत्॥

---

* गौतमसूत्रम् अ० ५ आ० २ सू० २५।

प्रमाणस्य प्रमेयत्वं प्रमेयस्य प्रमाणता ।
यथा लक्षणभेदेन न तथैतेषु दृश्यते ॥

भेदेनोक्ताः किमर्थं तदिति निगदिता पूर्वमेवात्र युक्ति-
र्वादे ह्येते प्रयोज्याः प्रगुणनयविदा तत्त्वशुद्धिं विधातुम् ।
एतेषां धर्मकीर्तेरपि च न विमतिर्निग्रहस्थानताया-
मित्थं द्वाविंशतिर्नो गुरुभिरभिहिता निग्रहस्थानभेदाः ॥

निग्रहस्थानपदार्थः ।

इत्येवं सूत्रकारागममनुसरता ऽनुज्झता भाष्यभूमिं
स्थाने स्थाने परेषां मतमतुलगति क्षिपता तार्किकाणाम् ।
कां चिद्वाक्यार्थचर्चामपि विरचयता ऽनुक्रमेणावतीर्णा
निर्णीताः स्वे निबन्धे निपुणमिह मया षोडशैते पदार्थाः ॥

न्यायोद्गारगभीरनिर्मलगिरा गौरीपतिस्तोषितो
वादे येन किरीटिनेव समरे देवः किराताकृतिः ।
प्राप्तोदारवरस्ततः स जयति ज्ञानामृतप्रार्थना-
नाम्ना ऽनेकमहर्षिमस्तकचलत्पादो ऽक्षपादो मुनिः ॥

वादेष्वाप्तजयो जयन्त इति यः ख्यातः सतामग्रणी-
रन्वर्थो नववृत्तिकार इति यं शंसन्ति नाम्ना बुधाः ।
सूनुर्व्याप्तदिगन्तरस्य यशसा चन्द्रस्य चन्द्रत्विषा
चक्रे चन्द्रकलावचूलचरणध्यायी स धन्यां कृतिम् ॥

नमः शशिकलाकोटिकल्प्यमानाङ्कुरश्रिये ।
प्रपन्नजनसंकल्पकल्पवृक्षाय शंभवे ॥

इति श्रीजयन्तभट्टकृतायां न्यायमञ्जर्यां द्वादशमाह्निकम् ॥१२॥

समाप्ता चेयं न्यायमञ्जरी ॥

शुभमस्तु ॥

